

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK THORN

**You never forget
your first love.**

J.T. GEISSINGER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BLACKTHORN

J.T. Geissinger

BRAMBLE

Tor Publishing Group

New York

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret
edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için Dijital Hak Yönetimi yazılımı (DRM) uygulamadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı us.macmillan.com/piracy adresinden bilgilendirin.

.

Jay için, benim en karanlık sırlarımı saklayan kişi

Blackthorn, grafik seks, rıza dışı ve şüpheli rıza ile seks, müstehcen dil, çocuğa zarar verme olasılığı, insan kurban etme, rahatsız edici görüntüler, okültizm, din, şiddet, cinayet, korku, ensest, kan, ölüm, keder ve kanlı sahneler dahil olmak üzere karanlık temalar ve rahatsız edici içerik barındıran gotik bir romantizm romanıdır.

PROLOG

Kötülük bir yer olsaydı, o yer Blackthorn Malikanesi olurdu.

Kurşuni gökyüzünün altında, etrafında dönen kuzgun sürüleriyle dolu, karışık siyah ormanın içinde, benim doğup büyüdüğüm kasvetli, eski ev duruyor. Ancak buraya ev demek, cehennemi sıcak bir yer olarak nitelemek gibidir.

Gerçek çok daha korkunç. O evde aşık oldum.

Orada neredeyse ölüyordum.

Şimdi, yüzüme takılı oksijen maskesi ile sedye üzerinde taşınırken, Blackthorn'un yanıp kül olmasını izliyorum. Yanında nöbet tutan yaşlı ağaçların budaklı gövdeleri, onu yutan devasa alevlerin yansımasıyla ilkel kan izleri gibi kırmızıya boyanmış.

Ve sonunda bu yerden ve onun üzerimde her zaman kurduğu boğucu hakimiyetten kurtulduğumu biliyorum.

Blackthorn ve hayaletlerinin beni her zaman bulacağı rüyalarım dışında, sonunda özgürüm.

BİRİNCİ BÖLÜM EVİM GÜZEL EVİM

Cehennem boş, tüm şeytanlar burada.

—Fırtına

BİR MAVEN

Solstice, Vermont, New England'ın yoğun ormanlık tepelerine yerleşmiş pitoresk bir kasabadır. Bu bölgedeki diğer küçük kasabalar gibi, Solstice'in da kendi efsaneleri ve rivayetleri vardır. Hayaletler, lanetler, çözülmemiş gizemler, açıklanamayan doğa olayları, burada akçaağaçlar kadar bol miktarda bulunur.

On iki yıl önce annemin ölümünden sonra kaçtığım bu yere şimdi geri dönüyorum.

Ya da cinayeti. Kime sorduğuna bağlı.

Kızım Beatrix, ıssız tren istasyonu platformunda yanımda duruyor ve eski moda bronz sokak lambaları, ahşap banklar ve beyaz boyası dökülmüş, sivri çatılı ve saat kulesi olan küçük depoya endişeyle bakınıyor.

Gri bir Ekim öğleden sonra, saat dört buçuk. Hava serin ve odun dumanı kokuyor. Sessizliği, rayların virajında tıkırdayan trenin giderek azalan sesi bozuyor. Sonra tren sisle kaplı ormanın içinde kayboluyor ve biz yalnız kalıyoruz.

Zamanda geriye götürülmüş hissi çok belirgin. Kızımın paniğinin elektriksel çatırtısı da öyle.

O hiç şehir dışına çıkmamıştı. Şimdi bunun için kısa bir pişmanlık duyuyorum, ama onu gökdelenler ve betonlarla çevrili bir ortamda tutmak için iyi nedenlerim var.

Ailemdeki kadınlar doğada çok uzun süre kalırlarsa vahşileşirler. "Bu kasabada kapalı su tesisatı var mı?"

"Tabii ki."

"Peki ya elektrik? Arabalar?"

Elini tutup güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Burası Manhattan değil, tatlım. Bir şans ver."

"Burası korku filmlerindeki ürkütücü eski kasabalar gibi. O ormanlar muhtemelen kaçak mahkumlarla doludur. Her an parçalara ayrılabiliriz."

"Ürkütücü değil, büyüleyici. Yine o suç belgesellerini izlemişsin. Bunu konuşmuştuk. Ruh sağlığın için iyi değil."

Bana yaklaşırken titreyerek, "Parçalanmak da ruh sağlığım için iyi olmaz," diye mırıldanır.

Yolumuzda kuru yapraklar savrulurken, platformdan geçip depoya giriyoruz. Burası da terk edilmiş, bu da kötü bir his uyandırıyor. Ama annem öldüğünde bu kasabanın her şeyi bana kötü gelmeye başlamıştı, o yüzden fazla anlam yüklememeye çalışıyorum.

Deponun önündeki küçük otoparkta, motoru çalışır halde eski bir siyah Cadillac bekliyor. Egzoz borusundan çıkan hayalet gibi beyaz dumanlar, soğuk sonbahar havasında dalgalanıyor. Bir adam sürücü koltuğundan çıkıp, ağından çıkan bir örümcek gibi uzun uzuvlarını açtığı anda, Bea'nın keskin nefes alışını duyulabilir.

Elini bir kez daha güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Bu Quentin, bekçi. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı? Korkacak bir şey yok."

"Onun zombiye benzediğini söylememiştin."

"O zombi değil."

Bea fısıldar, "Anne, sanki gerçekten ölümden dirilmiş gibi görünüyor. Hayatımda hiç bu renkte bir insan görmedim. Sanki kilden yapılmış gibi."

"İnsanları görünüşleri için eleştirmeyiz. Ona nazik davran."

Quentin'e selam vermek için elimi kaldırıyorum. Arabadan ağır adımlarla inip bagajlarımızı alıyor.

Onu izlerken Bea'nın neden şaşırdığını anlıyorum.

Q uzun boylu, kambur, sıska ve kalın kaşlarının altından keskin bir bakışla bakan oniks gözleri var. Gözlerini kırpmadan doğal olmayan bir şekilde uzun süre bakabiliyor. Soluk, parşömen gibi ince cildi, eski moda siyah yün

pelerinle keskin bir tezat oluşturuyor ve ince beyaz saçları, eterik bir sis gibi kafasının etrafında dalgalanıyor. Botlarının sağ ve sol ayırımı yok, çünkü onları kendisi yapmış.

Hareketlerinden, lm sertliği başladığı anlaşılıyor.

Kaç yaşında olduğunu belki de milyonuncu kez merak ediyorum, ama Q, ocukluğumdan beri hatırladığım kadarıyla hiç değişmemiş. O zamanlar, bahçedeki kızılıcık alışının altından çıkardığım parlak yeşil bok böceğini ona doğum günü hediyesi olarak verirken, o da ciddi bir ifadeyle gözlerime bakmıştı.

O da benim kadar yeryüzündeki ürpertici böcekleri seviyor.

Birkaç antamızı bagaja yüklemeyi bitirdiğinde, Q Caddy'nin arka kapısını açıyor. Arabaya binmeden önce gözlerimiz kısa bir süre karşılaşıyor ve Q hiç konuşmasa da, onun uyarısını anlamak için kelimelere ihtiyaım yok:

Dikkatli ol. Senin burada olduğunu zaten biliyorlar.

Tabii ki biliyorlardı. Zengin ve güçlü Croft ailesi, bu kasabada olan biten her şeyi bilir ve bunu üç yüz yıldan fazladır yapmaktadır.

Sessizce eve doğru yola ıkıyoruz. Bea bana sürekli gergin bakışlar atıyor, ben de ifadesiz bir yüzle, hissetmediğim bir özgüvenle başımı dik tutuyorum. Her kilometre geçtikçe, ciğerlerimi saran sıkışma daha da artıyor, nefesim o kadar sığlaşıyor ki başım dönüyor.

Sonra Blackthorn Malikanesi'nin paslı demir kapısından geçiyoruz ve nefesim tamamen kesiliyor.

Ailemin atalarının evi, uzun, çukurlarla dolu, yabani otlarla kaplı toprak yolun sonunda belirir. Onu çevreleyen yüzyıllardır süren yoğun çalılıklar ve yükselen ağaçlar kadar ormanın bir parçası olan kasvetli taş yapı, sarmaşıklarla kaplıdır ve yerli çalılar ve kontrolsüz eğreli otları ile çevrilidir.

Ev tek bir yapı değil, yüzlerce yıl boyunca inatçı bir stil mozaiği içinde inşa edilmiş birçok yapıdan oluşuyor ve bu da ona kaotik, dengesiz bir görünüm kazandırıyor. Kısım ortaçağ kalesi, kısım gotik konak ve kısım de rustik bir harabe olan ev, nesiller boyu sakinleri gibi kolayca sınıflandırılmaya karşı çıkıyor.

Mimari bir Frankenstein canavarı gibi görünen bu yer, bir önsezi yayıyor gibi görünüyor, sanki sırları koruyor gibi görünüyor en iyi

rahatsız edilmeden.

Tek modern eklemeler, mülkün arka tarafında bulunan ve New England'ın sert kışlarında hayatta kalamayan her türlü hassas bitki ve bitkiyi barındıran büyük sera ve araba için kapalı garajdır.

Ötesinde karanlık ve tehditkar ilkel ormanlar uzanıyor, yerel çocukların asla girmeye cesaret edemedikleri, ebeveynlerinin bu ormanın dolambaçlı yollarında dolaşan tuhaf yaratıklarla ilgili anlattığı hikayelerden korkarak uzak durdukları, yabani bitkilerle kaplı bir vahşi doğa.

Evi gören Bea, koltuğunda dik oturur. "Burada mı büyüdün?"

"Evet."

Bir süre sonra, sessizce, "Hayaletli gibi görünüyor," der.

Arka aynadan Q'nun karanlık bakışlarıyla karşılaşırım. Sonra eve tekrar bakarım ve titremeyi bastırırım.

Evim güzel evim.

Geçmişimin tüm aç goblinlerinin dönüşümü beklediği yer.

Elimi ceketimin cebine soktum, parmak uçlarımla orada duran tabancanın pürüzsüz hatlarını okşadım ve nefes almaya devam etmem gerektiğini kendime hatırlattım.

iki MAVEN

Bea ve ben evin ön kapısından içeri girdiğimiz anda, çocukluğumun kokusu bizi sarmaladı. Eski kitaplar ve eriyen mum mumları, kurumuş otların kalıcı kokusu, olgunlaşmış meyve gibi tatlı ama aynı zamanda çürümüş bir şeyin hafif fısıltısı. Pencereler hiç açılmadığı için hava durgun ve ağırdı, ama aynı zamanda görünmez bir enerjiyle doluymuş gibi bir şekilde canlıydı.

Sonra teyzelerim köşeden belirir ve statik elektriğin fısıltısı kollarımdaki tüyleri diken diken eder.

Esme ve Davina yan yana duruyor, kollarını birbirine dolamış, bize bir çift melek gibi tatlı tatlı gülümsüyorlar.

Meleklerle benzemeleri burada bitiyor. Zararsız görünebilirler, ama bu kadınlar aslanlar kadar vahşi ve kurnazdır.

Bu kasabada yaşamış ve ölmüş soyumun tüm kadınları gibi, öyle olmak zorundaydılar.

"Hoş geldin, Maven," diyor Esme, yeşil gözleri parıldayarak.

"Teşekkürler. Seni görmek ne güzel."

Bir döşeme tahtası gıcırıyor, bir kapı menteşesi inliyor, sonra ev derin, doğal olmayan bir sessizliğe bürünüyor. Bea'nın elini tutup onu kendime çekiyorum.

"Esme teyze, bu benim kızım Beatrix. Bea, bu senin büyük teyzen."

"Akıllı olan benim." Esme gülümser, yanaklarında gamzeleri belirir.

Davina karşılık verir, "Sen bir akvaryum balığı kadar akıllısın. Herkes benim zeki olduğumu bilir."

"Ve bu da büyük teyzen Davina. Ve bilgin olsun, ikisi de dahi."

Bea, ağzı açık hayranlıkla ikisine bir bakıp bir bakıyor.

Onlara bir yabancıнын gözüyle, objektif bir şekilde bakmaya çalışıyorum.

Uzun boylu, dik duruşlu ve geniş omuzlu kız kardeşler, aynı basit, uzun siyah elbiseler giymişler. Makyaj yapmamışlar, ama ciltleri sağlıklı parlıyor. Sol yüzük parmaklarındaki eşleşen opalimsi aytaşları dışında hiçbir takı takmamışlar.

Mütevazı kıyafetlerine rağmen, dikkat çekicidirler. Ama onları gerçekten olağanüstü kılan saçlarıdır.

Taze narların sulu kırmızısı rengindeki saçları, ateşli bukleler halinde beline kadar uzanıyor. Saçlarını açık bırakıyorlar, başlarını her çevirdiklerinde serbestçe hareket etmelerine izin veriyorlar. Son gördüğümünden bu yana gümüş rengi iplikler karışmış, asi bir renk yumağı haline gelmişler.

Annemin de öyle saçları vardı. Kızımın da öyle. Benim de öyle, ama benimkiler yıllardır siyah boyalı ve tek bir sıkı örgü halinde. Haftada sadece iki kez şampuan ve saç kremi için çözüyorum, kurduğunda hemen tekrar örüyorum.

Bir keresinde neredeyse hepsini kesecektim, ama yapamadım. Elimde makasla banyo aynasının önünde durup kendime bakarken, kafamda annemin sesi yankılanıyordu.

"Seni farklı kılan şeylerden asla utanma. Gerçek gücün orada yatıyor."

O zamana kadar farklı olmaktan o kadar bıkmıştım ki, kendim dışında herhangi biri olmak istiyordum. Anonim olmak istiyordum.

Ortadan kaybolmak istedim.

"Büyük teyzelerine merhaba de, Bea."

"Merhaba. İkinizle tanışmak ne güzel. Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

Bea'nın tavırlarından memnun olan Esme gülümser. "Rica ederim. Yolculuğunuzdan sonra acıkmış olmalısınız. Benimle mutfağa gelin, canım, size bir şeyler hazırlayayım."

Bea'nın elini tutar, bana anlamlı bir bakış atar ve kızımı mutfağa götürür.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde Davina bana döner ve soğuk ellerimi kendi ellerinin arasına alır.

"Nasılsın?" "İyiyim."

"Tabii ki. Ama *gerçekten* nasılsın?"

Nefes verip gözlerimi kısaca kapatırım. "Yorgunum. Seyahat etmekten ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum."

Anladığını belirten bir ses çıkarır. "Onca insan." "Evet. Sen ve E teyze nasılsınız?"

Bir an sessizce bana bakar, sonra omzunu kaldırır. "Her zamanki gibi. Hayatta kalmaya çalışıyoruz."

Onun kırışksız yüzünü incelerken, o canlı kolajenin bir kısmını miras alsaydım diye düşünüyorum. Gözlerimin altındaki torbaların artık kendi torbaları var. Henüz otuz yaşında değilim, ama bana bakınca bunu anlayamazsınız.

Sürekli stresin bedeli ağır.

"Bea'ya ne söyledin?"

"Hiçbir şey."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Gerçek bazen yarardan çok zarar verebilir." "Bilim adamı diyor."

"Bu durumda, doğru. Sadece birkaç günlüğüne buradayız. Onun çocukluğunu erken bitirmek istemem. Nerede kalacağız?"

"Sen annenin eski odasında, Bea da senin odanda kalacaksın."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Kendi odası olması hoşuna gidecektir." Davina ellerimi bir kez daha sıkar. "Gel de biraz yemek ye."

"Aç değilim."

"Ama yiyeceksin. Mideni doldurman lazım. Çok zayıf ve solgun görünüyorsun, sanki kronik bir hastalıktan kurtuluyormuşsun gibi." Dudaklarını büzerek yüzümü inceliyor. "Belki tüberküloz. Ya da sivrisineklerin yaydığı bir şey."

Beş dakika bile geçmeden eğlence başladı bile. Tatillerde depresyon oranlarının artmasına şaşmamalı. İnsanlar en çok bu zamanlarda akrabalarıyla vakit geçirirler.

O arkasını dönerken, Q çantalarımızı alıp ana merdivenlerden ikinci kata yavaşça çıkıyor, adımları bir kedi kadar sessiz. Ben de etrafa bakınıyorum.

Ev, çocukluğumdan beri hiç değişmemiş. Ana odayı devasa, karanlık bir siyah granit şömine domine ediyor. Çatlak sıva duvarların nişlerinde balmumu mumlar titriyor. Şöminenin üzerindeki raf, taze köknar dallarıyla süslenmiş ve yüksek tavan, demir avizelerin asılı olduğu koyu renkli ahşap kirişlerle kaplı, avizelerin kolları örümcek ağlarıyla kaplı.

En dikkat çekici olanı, her yerde bulunan kitaplardır.

Yerden tavana kadar uzanan kitaplıklara, sehpaye, yan masalara ve hatta kanepe ve sandalyelerin yanındaki yere yığılmış kitaplar, odanın en belirgin özelliğidir. Eski deri ciltli kitaplar, çağdaş ciltli baskıların yanında yer almaktadır. Akademik dergiler ve ansiklopediler bir duvarın tamamını kaplamaktadır. Çocukken beni çok etkileyen böcekbilim üzerine resimli folyo serisini, tarih, astronomi ve sanatla ilgili tüm kitapları görüyorum.

Evin geri kalanı, geleneksel mimariye aykırı odalar ve geçitlerden oluşan bir labirent, yabancıların kolayca yönünü kaybedip kaybolabileceği bir labirent. Kapılar dik uçurumlara açılıyor. Merdivenler hiçbir yere çıkmıyor. Kıvrımlı koridorlar, çıkmaza girene kadar kendi üzerlerine dönüyor.

Orada dururken, içimi soğuk bir önsezi kaplıyor. Aniden, yüksek bir uçurumun kenarından aşağıda çalkantılı siyah denizi seyrediyormuşum gibi hissediyorum, acı rüzgar saçlarımı dağıtırken vücudumu sarsıyor, arkamda kötü bir varlık beni itip çığlık atarak ölüme göndermek için hazır bekliyor.

Bunun önsezi değil, sinirlerimden kaynaklandığını umarak, bu hissi silkelerim ve Davina'yı mutfağa kadar takip ederim.

Saatler sonra, akşam yemeği bulaşıkları yıkandıktan ve Bea üst kattaki eski yatak odamda uykuya daldıktan sonra, Esme, Davina ve ben mutfak masasına oturup üçüncü şişe pinot şarabımızı içmeye başladık.

Blackthorn kadınları pek çok şey olabilir, ama alkol kullanmayanlar bunlardan biri değildir.

"Bea yaşına göre oldukça erken gelişmiş," diyor Davina, eski ahşap masa tablasına oyulmuş birçok izden birini parmağıyla tembelce izlerken.

"Sen de öyleydin," diyor Esme bana bakarak. "Ama o bir melek. Sen ise küçük bir şeytandın. Tıpkı annen gibi, ağzın bozuk ve huysuzdun."

Şarap kadehime gülerek son yudumu yudumladım. "Sanki ikiniz de tatlı kuzularmışsınız gibi konuşuyorsunuz."

Davina burnunun ucuyla bana bakar. "Affedersin, majesteleri, ama biz tüm New England'daki en uysal kuzularız. Neredeyse *hiç* ısırmayız."

"Bunu Peder O'Brian'a söyle. Seni gördüğünde hala göğsüne haç işareti yapıyor mu?"

"Peh. O yaşlı aptal. Vahiy Kitabı'nı okuyup sıkıcı hale getirebilen tek kişi odur."

"Ayin o kadar sıkıcıysa, gitmeyi bırak."

Gülümser. "Başka nasıl her hafta Solstice'ın iyi vatandaşlarını skandalla sarsabiliriz ki? Onlar dedikodu yapacak bir şey bulmak için bize güveniyorlar. Kiliseye gitmeyi bıraksak, kasabanın dışlanmışları olarak görevimizi ihmal etmiş oluruz."

"Belki de insanları kasten kızdırmasaydınız, size daha nazik davranırlardı."

Davina bir an sessizce beni inceler, bakışları değerlendirir. "Biz Blackthorn'larız. Sadece varlığımızla insanları kızdırıyoruz. Biz farklıyız ve ne kadar farklı olmadığımızı göstermeye çalışsak da, her zaman farklı olacağız."

Saçlarıma anlamlı bir şekilde bakar.

Çağrılmaktan rahatsız olarak, sandalyede ağırlığımı kaydırıyorum. "Hiçbir şey taklit etmiyorum."

"O iğrenç boya işi aksini gösteriyor. Ve neden ayakkabı cilası siyahı, hem de? Bahsi kaybetmiş gibi görünüyorsun."

"Bilgin olsun, saçımı profesyonel bir kuaför boyuyor." Sesi eğlenceli. "Morticia Addams mı?"

Gülüyorum, ama sonra annemi düşünüyorum ve gülüşüm karanlık bir hal alıyor. Ağlamayı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum.

"Ah, canım, biliyorum," diyor Esme, masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor. "Biz de onu özölüyoruz. Elspeth öldüğünden beri burası eskisi gibi değil."

Bu, büyükannemin cenazesi için geri dönüp dönmeme konusunda tereddüt etmemin birçok nedeninden biri. Goblin anıları bir yana, beni çok iyi anlayabilen insanlara yakın olmak acı verici. Ayrıldığımdan beri, böyle bir şeyden kaçınmak için hayatımı dikkatlice düzenledim.

Tüm Blackthornlar gibi, gerçek bir yakınlık için çok fazla sır saklıyorum.

Parmak eklemlerimi kapalı göz kapaklarıma bastırıp nefes veriyorum. Sonra kirpiklerimde biriken nemi silip konuyu değiştiriyorum. "Bea trende neden üçünüzün büyükannemle birlikte yaşadığınızı ve hiç evlenmediğinizi sordu."

Esme ilgilenmiş görünüyor. "Ona ne cevap verdin?"

"Bu ailenin kadınları için erkekler hiçbir zaman çok önemli olmamıştır."

Davina'nın gülümsemesi küçük ve tatminkardır. "Yararlı oldukları konularda yeterince önemlidirler."

"Eğer seks hayatın hakkında konuşmaya başlayacaksan, ben yatmaya gidiyorum."

"Anlamadım? Olgun kadınlar seksten zevk almaya izinli değil mi?"

"Tabii ki zevk alabilirler. Ama geçen sefer telefonda konuştuğumuzda, kasabaya yeni taşınan yakışıklı genç doktoru nasıl baştan çıkardığını ayrıntılı bir şekilde anlattın. Hâlâ o görüntüleri hafızamdan silmeye çalışıyorum. Burada kaldığım süre boyunca herhangi bir nedenle tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyarsam, o adamın gözlerine bakamayacağım."

Davina saçının bir tutamını oynuyor. "Yirmili yaşlarındaki erkekler cinsel olarak zirvededirler. Ne dayanıklılık ama."

"Tanrı aşkına, az önce ne dedim ben?"

"Kıskanıyor musun, hayatım?"

Kahkaham kuru. "Son derece."

"Bea'nın babası ne oldu? Bize hiç ondan bahsetmedin. Hâlâ hayatında mı?"

Bu konu yılanlarla dolu kara bir çukur olduğu için, kelimelerimi dikkatlice seçmek için bir ara veriyorum. "Hayır. Babalığın ne anlama geldiği konusunda farklı fikirlerimiz vardı."

Kız kardeşler beni sessizce, keskin yeşil gözleriyle süzüyorlar. Davina bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, soğuk bir rüzgâr pencere camlarını sarsıyor. Lavabonun üzerindeki pencere pervazına dizilmiş mumlar sallanıyor, sonra sönüyor. Kirişlerden sarkan kurutulmuş lavanta ve ot demetleri sallanmaya başlıyor.

Huzursuz tavana bakarak Esme alçak sesle, "Biri var burada," der.

Davina karanlık bir sesle ekler, "Ya da *bir şey*."

Masadan kalkan kız kardeşler mutfak penceresinden geceyi seyrediyorlar, ama altıncı hislerim beni oturma odasına yönlendiriyor. Ayağa kalkıyorum, hızla merdivenlere doğru koşuyorum ve üst kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Orada ön bahçeye bakan küçük bir pencere var.

İlk başta hiçbir şey görmüyorum. Her şey karanlık ve sessiz. Sonra bir ay ışığı bulutları delip geçerek garaj yolunun sonundaki demir kapıyı aydınlatıyor.

Siyah giysili uzun boylu bir figür kapının dışında durmuş, eve bakıyor. Yüzü mesafe ve gölge nedeniyle belirsiz olsa da, kim olduğunu anlamak için yüz hatlarını görmeme gerek yok.

Ronan Croft'u her yerde, her ışıkta, hatta denizin dibindeki zifiri karanlıkta bile tanırım.

İlk aşkını asla unutmazsın.

Özellikle de o, aynı zamanda en kötü kabusunsa.

Ronan, bulutlar ayı tekrar gizleyene kadar hareketsiz kalır, sonra onu yaratan aynı karanlık tarafından yutulur ve ortadan kaybolur.

Üç MAVEN

O gece uyuyamadım. Annemin eski dört direkli ahşap yatağında yatarken, uçları tıslayan gargoye figürleri şeklinde oyulmuş, beynim anıların mezarlığını karıştırırken, tavanda kayan gölgelere bakıyordum, yosunlu mezar taşlarını ters çevirip altındaki karanlık toprağı ve kıvrılan böcekleri ortaya çıkarıyordum.

Ronan.

Gözleri, kokusu, dudaklarının tenimde bıraktığı izler... Onu delilik gibi bir çaresizlikle sevdim.

İlk aşkın tuzağına düşen bir genç kızdan daha büyük bir aptal yoktur.

Şafak vakti gri ışık perdelerin kenarlarına iskelet parmaklarını doladığında, kendimi yataktan kaldırıp yüzüme soğuk su serpip giyinirim. Sonra koridorun sonundaki odada, çocukken kaldığım odada Bea'yı kontrol ederim.

Hâlâ uyuyor, kolları yatakta yanlara doğru uzanmış, sanki rüyasında uçmaya çalışıyormuş gibi.

Ev, ona şimdiden büyüsünü yapmaya başlamış.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurur, saçlarını yüzünden çekip düzeltir, sonra bir anlığına ona bakarak ayakta dururum. Ergenliğin eşiğinde olmasına rağmen, yaşına göre küçüktür, bu yüzden sık sık daha küçük sanılır. Sık sık daha küçük davranır da, ama bu durum günden güne değişir. Bazen hâlâ benim bebeğimdir, ama ergenlik ufukta görünürken, o günlerin sayılı olduğu da açıktır.

Hormonları kadar ruh hali de hızla değişmeye başladı bile.

Ergenliğin başka ne gibi değişiklikler getireceği konusunda endişeleniyorum. Kendi deneyimim, ancak travmatik olarak tanımlanabilir.

Mutfağa girdiğimde teyzelerim çoktan oradadır. Esme bana bir sandalyeyi işaret eder ve önüme buharlı, bulanık yeşil çay dolu bir fincan koyarken Davina ocaktaki tencerenin başında uğultu çıkarır.

"Nasıl uyudun, canım?"

"Harika," diye yalan söylüyorum, Esme'nin gözlerinden kaçınıyorum. Dün gece Ronan'ı kapının önünde gördüğümü onlara söylemedim. Bu bir kargaşaya neden olurdu. "Ya sen?"

"Korkarım pek iyi değil. Kötü rüyalar gördüm." "Gerçekten mi?"

Solgun yüzüyle başını sallar. "Yılanlar. Evde dolaşan, içeri girmeye çalışan kocaman kara yılanlar. Bir şeyin peşindeydiler."

Davina omzunun üzerinden bana bakıyor. Yemek yapmaya geri döndüğünde, artık mırıldanmıyor.

Mutfak penceresinden, bahçede bir blok üzerinde odun kesen Q'yu görüyorum. Kafasına bir kitap bile kaldıramayacak kadar güçlü görünmüyor, baltayı bırakın, ama Blackthorn Malikanesi'ndeki pek çok şey gibi, görünüşü aldatıcı. Tek bir güçlü vuruşla bir kütüğü ikiye ayırıyor, sonra parçaları yanındaki küçük yığına atıyor.

Bu ana kadar, yırtık pırtık bir opera pelerini giyerken odun kesmenin tuhaf görünebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama yine de, ailemle ilgili her şey tuhaftır ve her zaman öyle olmuştur.

Esme'nin önüme koyduğu çayı kokluyorum ve burnumu tırmalayan keskin kokuya yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Keskin, bitkisel ve tuhaf bir şekilde ekşi bir kokusu var.

"Acaba kahve var mı?"

"Bu bitki çayını senin için özel olarak hazırladım."

Onun sert sesi ve kötü bakışları, misafirperverliğine açıkça bir hakaret olarak algılanan bu duruma duyduğu hoşnutsuzluğu gösteriyor, bu yüzden gülümser ve konuyu kapatırım.

"Günaydın."

Dönüp baktığımda, kızım pijamalarıyla mutfak kapısında durmuş, uykulu bir şekilde yumruğuyla gözünü ovuşturuyor.

"Günaydın tatlım," diyorum, dikkatimi başka yöne çektiği için minnettar olarak.

Bea esniyor. Masaya doğru sürünerek yanıma oturuyor, sonra Esme'ye utangaç bir gülümsemeyle "Günaydın" diyor.

"Sana da günaydın, küçük güvercinim."

Davina ocaktan dönüp Bea'ya gülümser. "Senin için krep var, canım."

Bea ocaktaki tavaya bakar ve şaşkınlıkla gözlerini kırpar. "Yani, sen mi yaptın?"

"Tabii ki ben yaptım. Başka nasıl ortaya çıkabilirler ki?"

Bea, kreplere aç bir şekilde bakıyor. "Annem hiç yemek yapmaz. Dondurulmuş pizza gibi şeyler hariç. Kahvaltıda hep mısır gevreği yerim."

Davina bana onaylamayan bir bakış attığında, biraz savunmaya geçiyorum. "Yemek pişirecek vaktim yok. İşim ve Bea'nın okulu arasında çok meşgulüm. Ayrıca, apartmanımıza bir mil mesafede yemek servisi yapan düzinelerce harika restoran var."

Davina bir dolabı açar, bir tabak çıkarır ve bir spatula ile üç krep tabağa koyar. Tabağı Bea'nın önüne, bir çatal ile birlikte koyar.

Çocukken her zaman yemek için oturduğum yerde onun oturmasını izlerken, o garip önsezi yine içimi kaplar. Déjà vu gibi, ama daha karanlık ve daha keskin.

Yakında New York'a, tüm sırlarıyla bu evden ve gizli tuzaklarıyla bu kasabadan uzaklaşıp güvende olacağımızı kendime hatırlatırım.

Davina bana acıyarak konuyu yemekten başka bir şeye çevirir. "Saat onda cenaze evine varmak istiyoruz. Yakında çıkmaya hazır olacak mısın?"

"On mu? Büyükannenin cenazesi saat on birde başlamıyor mu?"

Kısa bir duraklama yaptı, ama bu duraklama çok anlamlıydı. "Sirk başlamadan önce annemle baş başa kalıp veda etmek istiyoruz."

Mahremiyeti bu kadar önemsiyorlarsa neden halka açık bir cenaze töreni düzenlediklerini sorardım, ama cevabı zaten biliyorum.

Kasabanın dışlanmışları olabilirler, ama saklanmak için fazla gururlular. Q, kollarında bir yığın odunla mutfağa girer. Bea'ya selam vermek için başını sallar, sonra keskin, karanlık bakışlarını bana diker. Endişelenmesine gerek olmadığını belirtmek için çenemi hafifçe kaldırıyorum. Bea'yı gözümün önünden ayırmayacağım. Solstice küçük bir kasaba olabilir, ama kaybolmak için yeterince büyük. Kaybolup bir daha bulunamayacak kadar.

Saat on çeyrekte, dört sessiz kadın siyah giysiler içinde fuayede toplanmış, Q'nun Caddy'yi getirmesini bekliyoruz.

Bea'nın rugan ayakkabıları ayna gibi parlatılmış. Uysuz saçları, benimki gibi tek bir örgüye dönüştürülmüş. Her zamankinden daha küçük görünüyor, ince vücudu, evdeki birçok dolaptan birinin arkasından çıkarılan diz boyu yün paltoyla gölgede kalıyor.

Bu palto uzun zaman önce bana aitti. Ondan önce anneme, ondan önce de onun annesine aitti.

Bu ev eşyaları kolay kolay bırakmıyor.

"Elbiselerin çok güzel," diyor Bea.

"Teşekkürler, canım." Davina bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Uzun, resmi boncuklu elbiselerini ve özenle hazırlanmış başlıklarını bir an incelerim. "Eğer yas tutan zarif Viktorya dönemi arıcıları canlandırmak istiyorsanız, bence bunu başarmışsınız."

Eldivenli elini, peçeli şapkasının geniş kenarına kaldırıp gülümsüyor. "Ruhumuzu yükseltecek zekice bir şey söyleyeceğini biliyordum."

"Sana söylemeyi unuttum," diyor Esme, Davina'ya dönerek. "Elijah Croft'un geçen gün bir karga sürüsü tarafından saldırıya uğradığını duydun mu?"

"Kuzgunlar mı?" diye düşünür Davina. "Ne garip."

"Evet, çok garip. Yaşlı adamın gözlerini kafatasından neredeyse oyacaklarmış diye duydum."

"Genelde insanlara saldırgan davranmazlar. Belki yuvalarını koruyorlardı."

Esme bana bakıyor, yüzündeki ifade okunamıyor. "Ya da belki kötülüğü gördüklerinde anlıyorlardır."

Q araba yoluna girer. Bea ve ben arkadan takip ederiz, teyzeler el ele tutuşarak ön kapıdan çıkarlar, uzun kızıl saçları sırtlarına taze kan gibi dökülür.

Sekiz dakika sonra, hepimiz Anderson Cenaze Evi'nin acımasızca bej renkli salonunda duruyoruz, üzerimize uymayan bir takım elbise giymiş yaşlı bir adamın, ellerini ovuşturup titreyerek, bayılmak üzereyken bile bizim ayaklarımızın dibinde her şeyi yaparken, başsağlığı dileklerini mırıldandığını dinliyoruz.

Blackthorn kadınları insanları korkutmak için olağanüstü bir yeteneğe sahiptir. "Bu taraftan, bu taraftan," diye kekeleyerek koridoru işaret eder.

"Lorinda elbette en iyi misafir odamızda."

Korkunç bordo renkli tüylü halı ve çok uzun süre bakıldığında nöbetlere neden olabilecek gösterişli kırmızı-siyah çiçek desenli duvar kağıdıyla döşenmiş büyük bir odaya giriyoruz. Dört pencere, gün ışığını tamamen engelleyen ağır bordo kadife perdelerle örtülmüştür. Duvarlar boyunca aşırı doldurulmuş deri kanepeler sıralanmış ve parlak siyah bir tabutun önünde, yarım düzine sıra halinde döşemeli sandalyeler dizilmiştir. Tabutun iki yanında, bayat ve hareketsiz havaya tatlı kokularını yayan devasa kırmızı kaplan zambakları bulunmaktadır.

Davina dehşetle etrafına bakınır. "Tanrım. Bana krematoryuma gitmemi hatırlat."

Bay Anderson, bir yudum alarak odadan çıkıp kaybolur.

Esme bir pencereye doğru yürür ve kadife perdeleri açar. Gün ışığı odayı doldurur. Bize dönüp öfkeyle, "En iyi resepsiyon odasıymış, hadi oradan! Burayı kim dekore etmiş? Drakula mı?" der.

"Benim tahminim Marquis de Sade olurdu," diyor Davina. "Andersonlar renk körü mü acaba diye merak ediyor insan."

"Bu oda siyah beyaz olsa bile iğrenç olurdu." Davina iç çeker. "En azından insanlara konuşacak bir konu vermiş olur."

"Başka bir şey demek istiyorsun. Umarım yarın cenazeye o iğrenç zambakları göndermezler. O koku şimdiden başımı ağrıttıyor." Esme, erkeklerin aptallığı hakkında mırıldanarak başka bir pencereye doğru yürür.

Bay Anderson'ın hayatının en tatsız günlerinden birini yaşayacağını tahmin ediyorum.

Bea elimi sıkıtiğinde ona baktım. "İyi misin?"

Açık tabutu dikkatle izliyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. Daha önce hiç gerçek hayatta ölü birini görmemişti. Kolumu omuzlarına doluyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Davina elini uzatıp eldivenli parmağıyla Bea'nın yanağını nazikçe okşadı. "Ölüm korkulacak bir şey değil, tatlı kız. Doğa yarattığı her şeyi yeniden yaratır. Öldüğümüzde her şey bitmez, sadece daha iyi bir şeye dönüşürüz."

Bea şüpheyle bakar. "Annem öbür dünya olmadığını söylüyor."

Davina gülümser. "Annen çok akıllıdır, ama her şeyi bilmez. Hadi, gel de büyük büyükanneni tanıyasın."

Bea'nın elini tutar. Ben bir tarafta, Davina diğer tarafta, onu tabutun önüne götürürüz. Kenarında durup içindeki cesede baktığımızda, gülümsemeden edemem.

Ölümünde bile Lorinda hırslıdır.

Vahşi görünüyor, dişleri arasında avını tutmuş, ormandan çıkmış bir yaratık gibi. Uzun beyaz saçları dağınık, güçlü çenesi sıkılmış ve kapalı gözleri her an açılıp, çoğu insanı titreten vahşi zekasıyla odayı taramaya hazır görünüyor.

Eğer öbür dünya varsa, büyükanne orada herkesi alt ediyor.

Bea, "O ne?" diyene kadar saygıyla sessizce duruyoruz.

Lorinda'nın dirseği ile tabutun krem rengi saten astarı arasına sıkışmış bir şeyi işaret ediyor. Eğilip onu çıkarıyorum.

Bir tüy. Parlak siyah bir kuş tüyü, ön kolum kadar uzun.

Davina gülümseyerek başını salladı. "Ah, anne. Sen ve senin kuşların."

Bea bana şaşkınlıkla bakar, ama Davina'nın elbisesinin cebinden zarif, inci saplı bir bıçak çıkarması dikkatini dağıtır.

"Al. Bunu tabuta koy."

Bea, Davina'nın ona uzattığı bıçağa, sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi bakıyor. Ki şüphesiz öyle.

"Neden onu tabutuna koymak istiyorsun?"

"Çünkü gittiği yerde ona ihtiyacı olacak."

Tavana bakıp derin bir nefes veriyorum. Neden ailem bu kadar gösterişli bir şekilde tuhaf olmaya kararlı? Sanki bunun için para alıyorlarmış gibi.

"Annen istediği kadar iç çekebilir, Bea canım, ama Ölüm'ün arındırıcı ateşinden geçip yeniden yaratılmadan önce, yeraltı dünyasında yolculuğumuzda bazı kötü karakterlerle savaşmamız gerekiyor."

"Tanrı aşkına, D Teyze. Aylarca kabus göreceksin."

O, bir el hareketiyle benim ebeveynlik endişemi bir kenara itti. "Hayat bir bıçak dövüşüdür. Öbür dünya neden farklı olsun ki?"

"Harika. Teşekkürler. Eminim bunu yıllarca terapide konuşacaktır."

"Saçmalama. Blackthornlar terapiye ihtiyaç duymaz. Biz diğer insanların terapiye ihtiyaç duymasını sağlarız. Bea, bıçağı bunlarla birlikte tabuta koy." Korse cebinden bir çift gümüş sikke çıkarır.

"Onlar ne için?"

"Styx Nehri'ni geçmek için feribotcuya ödenecek geçiş ücreti için."

Bea bana baktığında, onu bu ziyarete daha iyi hazırlamadığım için pişman oldum. Eskiden sirkçiyiz gibi makul bir şey uydurmalıydım.

Kuru bir şekilde, "Visa kabul etmiyor. Her şeyi tabuta koy tatlım, zihinsel travmanla sonra ilgileniriz" diyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Sorun değil. Ben iyiyim." Davina'nın elinden bıçağı ve paraları alıyor ve kraliçe gibi yatmakta olan merhum büyük büyükannesine dönüyor.

Davina ellerini belinde birleştirir ve bana gülümser. "Bu kadar ekşi bir yüz yapma. Daha kötüsü de olabilirdi. Esme, annemi Quill'in yanında öbür dünyaya uğurlamam için beni ikna etti."

Quill, sarı gözlü ve kanat açıklığı 1,5 metre olan büyük boynuzlu bir baykuş. Büyükannem onu yavruyken bulmuş. Bahçedeki bir ağaçtan düşmüş. Büyükannem onu sağlığına kavuşturmuş ve ikisi ayrılmaz bir ikili olmuşlar.

Quill öldüğünde, büyükannem onu koruyup sergilemek için monte ettirmişti. Bu korkunç şey, yatak odasındaki şöminenin üzerindeki tünekte yıllardır tozlanıyordu.

Yüzümdeki ifadeyi gören Esme, "Al," der. Kolundan küçük gümüş bir matara çıkarır.

Kızımın cesedin soğuk beyaz ellerinin altına dikkatlice para ve silahı koymasını izledim. Sonra şişeyi aldım, kapağını açtım ve büyük bir yudum viski içtim.

Şansım yaver giderse, tüm hafta sonu boyunca içip duracak.

DÖRT

MAVEN

Davina, Esm , Bea ve ben, insanlar büyükanneme saygılarını sunmak için gelmeye başladığında sandalyelerin  n sırasının ortasında oturuyoruz.

Ya da daha doğrusu, hayattayken cesaret edemedikleri gibi, onu yakından hayranlıkla seyrediyorlar.

 lk gelenler, yerel fırını işleten yaşlı Alman  ift Ingrid ve Helmut Schneider'dir. Helmut şapkasını çıkarır ve teyzelere saygıyla başını sallar. Ingrid hafifçe reverans yapar, ardından Davina başını e erek selamlar. Ciddi bir ifadeyle, kol kola tabuta yaklaşırlar.

Esm  e ilip fısıldayarak, "Keşke herkes Schneider'lar gibi olsaydı" der.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Eski ülkeden gelen insanlar hala eski geleneklere saygı duyuyorlar. Bak, Becca Campbell da burada, sana zorbalık yapan o kötü kız. Kış karnavalında herkesin önünde sana t k rd   zamanı hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum, ama cevap verecek kadar dikkatim dağınık. Bir zamanlar tüm erkeklerin deli olduğu uzun bacaklı sarışın, şimdi ise yüzünü bozan derin sivilce izleri ve belirgin topallamasıyla dağınık ve bitkin görünen ezeli d şmanımı görmek, içimde derin bir acıma duygusu uyandırdı.

Acı çeken ifademi gören Esm , "Kusura bakma canım, ama o yumuşak kalbin bir gün senin sonun olacak" diyor.

"Ben yufka yürekli değilim. Ben bir Spartalıyım. Ben bir savaş lorduyum. Ben Hun İmparatoru Attila'yım."

Elime hafifçe vurur. "İşte bu ruh."

Dikkatimi tekrar Becca'ya çevirdiğim de , kapıda donmuş, şişkin gözleri ve genişlemiş burun delikleriyle bana bakıyor.

İki saniye önce bu olmadan bunu fark onun konu bir garip bir şey

"Sen!" diye bağırır, sonra kapıdan bana doğru uzanır, kollarını uzatır ve parmaklarını pençe gibi kıvrır.

Ayağa fırlayarak kendimi savunmaya hazır hale geliyorum. Ama Becca bana ulaşmadan ayağı takılıyor ve yüzüstü halıya düşüyor.

Başını kaldırdığında burnu eğrilmiş, ağzı ve çenesi kanla kaplıdır ve E Teyze gülümsemektedir.

"Dikkatli ol," diyor yavaşça. "Senin incinmeni istemeyiz."

Helmut Schneider Becca'ya yardım etmek için harekete geçer, ama Esme onu sert bir bakışla durdurunca donakalır. Gözlerini kırpar, yutar ve hızla karısına döner.

Artık kızgın değil, korkmuş görünen Becca ayağa kalkar ve bizden uzaklaşır. Davina'ya çarpar ve dönerek uzaklaşır.

Davina'nın bakışları çok sert. Benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şey söylüyor. Ne olursa olsun, Becca'nın yüzünün rengi soluyor. Boğuk bir çığlık atarak odadan kaçıyor.

Bea, sandalyesinden büyük teyzesini hayranlıkla izler.

Odaya daha fazla insan giriyor. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Midem bulanıyor ve kalbim hızla atıyor, pencereye doğru yürüyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışarak gri sabahı seyrediyorum.

Lanet olası kasaba. Neden bir şeylerin değişmiş olabileceğini düşündüm ki? Her zamanki gibi berbat.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, ama arkamı döndüğümde Schneider'lar gitmiş, Bea ve Davina tabutun başından birkaç adım ötede el ele durmuş, sohbete dalmışlar.

Onlara doğru yürümeye başlıyorum, ama tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adam kapıdan içeri girince duruyorum. Bir gözü bandajla kapatılmış ve saçları son gördüğümünden beri bembeyaz olmuş olsa da, onu hemen tanıyorum.

Elijah Croft. Croft ailesinin reisi ve en büyük oğlu görevi devralana kadar Croft Pharmaceuticals'ın eski başkanı.

Ronan'ın babası.

Herkesin dikkati ona yönelir. Oda sessizliğe bürünür. Esme sertçe ayağa kalkar ve neredeyse bulunduğu yerden bile hissedebileceğim bir nefretle ona bakar.

Esme'ye bakarken yüzündeki nefret, Esme'ninkiyle aynı.

Ailelerimizin nesillerdir birbirinden nefret ettiğini düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil. Üç yüz yıldan fazla bir süre önce Megaera Blackthorn cadılık suçundan kasaba meydanında asıldığından beri, ailelerimiz arasında bir husumet var.

Megaera'nın yargıcı, bölgenin önde gelen yargıcı Levi Croft'tu.

"Burada hoş karşılanmıyorsun, Elijah." Esme'nin sesi buz gibidir.

"Bunu yanına bırakacağımı mı sandın? Diğerleri gibi korkup sinip kalacağımı mı sandın? Yanıldın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Şimdi git buradan."

Koltuğunun kolundaki bir düğmeye basar. Mekanik bir vızıltıyla, odanın birkaç metre içine doğru kayar. Tabuta, sonra Davina'ya bakar, sonra dikkatini tekrar Esme'ye çevirir. "İptal et."

Esme, alaycı bir küçümsemeyle yanıtlar. "Yaşlılık demansına yakalandığını görüyorum. Zaten başından beri pek zeki olmadığın düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değil."

"İptal et dedim."

Esme, "Ne demek istediğini anlamadım" diye tersler. "Kuşlar! Bana saldırıyorlar!"

Davina ile kısa bir bakış alışverişinde bulunur, sonra soğuk bir sesle, "Vahşi hayvanlar seni rahatsız ediyorsa, belki de başka bir kolonya denemelisin." der.

Pencerenin dışındaki bir hareket dikkatimi çekti. Büyük siyah bir kuzgun, bahçedeki akçaağaç ağacının çıplak dallarından birine konmuştu. Ben izlerken, bir tane daha gökyüzünden süzülerek yakındaki bir dala kondu.

Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bir anda dallar onlarla doluyor, kanatlarını durmadan çırpıyorlar, böylece bütün ağaç canlı gibi görünüyor.

Tek tek yerleşiyorlar ve garip bir zeka dolu siyah gözleriyle pencereye bakıyorlar.

Hayır, pencerede değil. Pencereden *dışarıya*.

Bana doğru.

Uzaklarda, sirenin ürkütücü sesi havada yankılanıyor. Orman ağaçlarının üzerinde ilk siyah dumanlar yükselirken ve soğuk Ekim sabahına yayılırken, aynı anda keskin bir kükürt kokusu alıyorum.

Solstice'in bir yerinde yangın çıkmaya başlamıştı.

Elijah heyecanlı bir şekilde ayrılır. Geri kalanı daha sakin geçer, ama yine de korkunçtur.

Kasabanın merak konusu olmak, herkesin güvenli bir mesafeden bakıp alay etmek istediği karnaval gösterisi olmak nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Sanki bizim tuhaflığımızın bulaşıcı olduğunu düşünüyorlar, ama yine de dayanamıyorlar.

Günün tek parlak noktası, Bea'nın onurun neye benzediğini ilk elden görmesidir. Esme ve Davina, kendilerinin hem alay konusu hem de korku kaynağı olduklarını bilseler de, asil davranırlar. Omuzları geriye, sırtları dik, çeneleri yukarıda, utanç belirtisi göstermeden herkesin gözlerine bakar.

Sonunda her şey bitti ve eve dönüyorduk. Caddy'nin ön koltuğunda Q'nun yanında oturan Bea, arkasını dönüp bana baktı.

"Biz mafya mıyız?"

Keşke o kadar basit olsaydı. "Hayır, tatlım, mafya değiliz." Şüpheyile Esme'ye, sonra Davina'ya bakar. "Emin misin?" Davina, "Senin kastettiğin türden değiliz" der.

"*Hiçbir* türden değiliz. Biz normal bir aileyiz." Bir süre sonra ekledim, "Tamam, bu doğru değil, ama kesinlikle mafya değiliz."

"Biz çok daha ilginçiz," diyor Esme küçümseyerek.

"O kadın neden sana bağırdı? Seni dövecek sandım. Çok kızgındı."

Esme alaycı bir şekilde güldü. "Annen onu dövmüş olurdu."

"O her zaman çok güçlüydü," diye Davina da katılır. "Senin yaşındayken, canım, tek başına bir akçaağaç kesmişti. Sana bu hikayeyi anlatmış mıydı?"

Bea merakla bakıyor. "Bir ağacı kesti mi? Balta ile mi?"

Hayır demek istiyorum, ama iki tanığım var. Bunun yerine dikkatleri başka yöne çekmeye çalışıyorum. "Küçük bir ağaçtı."

Esme elimi okşadı. "Mütevazı davranıyor. Ağaç kocaman bir ağaçtı."

Bunun işe yaramayacağını bilmeliydim. "Ağaç hastaydı. İçi boşalmıştı."

"Şimdi yalan söylüyorsun. O akçaağaçta hiçbir sorun yoktu."

Davina başını sallayarak onaylıyor. "Yerleşim yeri hariç."

Nefes alıp, o anıyı engellemeye çalışıyorum. Ama ne kadar uğraşırsam, anı o kadar güçleniyor, ta ki göz kapaklarımın altında canlı renklerle canlanana kadar.

Söz konusu ağaç, evin demir ön kapısının hemen dışında duruyordu. Gövdesinin tabanından birkaç metre yukarıda, kademeli dalları olan geniş bir taç vardı, bu da tırmanmayı kolaylaştırıyordu.

Yatak odamın penceresinden açıkça görünüyordu. Ne kadar sabah uyandığımda dallarda nefret dolu mesajların yazıldığı kağıt parçalarının dalgalandığını sayamadım.

Yanın, cadılar!

Karaçalı fahişeleri!

Cehenneme

dönün!

Bazen kuklalar da olurdu. Göğüslerine süs olarak çivi çakılmış çıplak plastik bebekler.

Q ağaca tırmanıp her şeyi indirirdi, ama ben iyice bakmadan indirmezdi. Sonra çöp kutularına gizlice girip, titrek ellerimle buruşuk kağıtları karıştırırdım, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülürdü.

Her kötü söz yeni bir yara gibiydi. Ve her seferinde yaralar daha da derinleşiyordu.

Faillerin kim olduğunu asla öğrenemedik, ama kim olduklarını bilmek bir şeyi değiştirmezdi. Kimse bunu durdurmak için bir şey yapamazdı.

Ta ki ben, kelimenin tam anlamıyla, meseleyi kendi ellerime alana kadar.

"Yanlış bir şeydi," diyorum, sesim alçak. "İnsanların canavar olabilmesi ağacın suçu değildi. Keşke o akçaağaç

yaşamış olsaydı."

Bir süre sonra Esme, "Belki de yaşayacaktır," diyor. "Neredeyse yirmi yıldır bir kütük olarak duruyor."

Gülümsemesi gizemli. "Bazı şeyler sadece ölmüş gibi görünür. Hayal edebileceğinden daha fazla varlık hali vardır."

"Tekerlekli sandalyedeki yaşlı adam, kendisine saldıran kuşlar hakkında ne diyordu? Çok garipti."

Gözlerimi açtığımda Bea'nın bana baktığını gördüm, çenesini katlanmış ellerinin üzerine dayamış, yeşil gözleri merakla parlıyordu.

Cevap verirken yüzümü ifadesiz tutuyorum. "Zavallı Bay Croft. Düşüp kafasını çarpmış. O zamandan beri akli eskisi gibi değil."

Davina burun kıvrıdı.

"Bea, arkanı dön ve emniyet kemerini tak."

Tartışmadan beni dinledi. Ama kemeri takmayı bitirir bitirmez, dik oturdu ve ön camı işaret etti.

"Bak! Yangın var!"

Öne eğilip sokağın manzarasına bakıyorum. Önümüzdeki kavşakta turuncu konilerle yol kapatıldığı için yavaş yavaş ilerliyoruz. Üniformalı bir polis memuru, karşıdan gelen trafiği blok çevresinde yönlendiriyor. Kavşaktan birkaç yüz metre ileride, üç itfaiye aracı bir evin önünde park etmiş durumda.

Ev alevler içinde.

Kırık üst kat pencerelerinden zehirli siyah dumanlar yükseliyor. Turuncu alevler dış duvarlara tırmanıyor. Ön verandanın üzerindeki çatı çoktan yok olmuş ve çimlerin üzerinde dumanlı, kararmış kereste yığınları halinde yatıyor.

Köşeyi döndüğümüzde, ana çatının bir kısmı çökerek gökyüzüne büyük bir kül ve parlayan köz yağmuru saçıyor.

Q hızlanır. Ev gözden kaybolur. Sadece duman kokusu kalır, havada yoğun bir şekilde asılı kalır.

"D Teyze?"

"Evet, canım?"

"O Becca Campbell'ın evi miydi?"

Peçesinin siyah ağının ardında, yeşil gözleri ürkütücü bir parlaklıkla yanıyor. Başka bir itfaiye aracı, ışıkları yanıp sönerek ve sirenleri çalarak ters yönde yanımızdan geçip gider.

"Öyle miydi?" Kafasını çevirip pencereden dışarı bakar, dudakları gizemli bir gülümsemeye bükülür.

BEŞ

MAVEN

O gece yine uyuyamıyorum. Ev ürkütücü bir sessizlik içinde ama sanki beni izliyor, bekliyor, zamanını kolluyor gibi hissediyorum. Kafamı her hareket ettirdiğimde, gölgeler bakışlarımın kenarlarından kayboluyor. İki kez, boğuk bir hıçkırık sesi duyduğumu sanıyorum ama daha dikkatli dinlediğimde ses sessizliğe karışıyor.

Sonunda, gece yarısı civarında odamı terk ediyorum.

Bea'yı kontrol ettikten sonra aşağı kata iniyorum. Büyük odadaki şöminede yanan közler dışında, ev sessiz ve karanlık. Çıplak ayaklarımın altında ahşap zemin serin, nesiller boyu basılmış adımlardan dolayı pürüzsüzleşmiş. Mutfakta musluktan bir bardağa su dolduruyorum, sonra içtiğim sırada geceye bakarak duruyorum. Sonra büyük odaya geri dönüp kitap raflarını inceliyorum.

Bir zemin lambasını yakıp, bitkisel ev ilaçları hakkında ince bir kitap çıkarırım, sonra bir ses dikkatimi dağıtana kadar orada durup sayfaları tararım. Ses, tam başımın üstünden gelen bir gümbürtüdür.

Kaşlarımı çatarak tavana bakıyorum.

Elimdeki kitabı kapatıp başımı eğiyorum ve sessizliği dikkatle dinliyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Ama Bea'yı kontrol etme ihtiyacı duyduğum için kitabı sehpaye atıp hızla yukarı çıkıyorum.

Onu tam bıraktığım yerde, derin uykuda buluyorum.

Rahatlayarak, ateşini ölçmek için parmak eklemlerimi yanağına sürüyorum, ama ateşi normal. Bu yüzden battaniyeyi üzerine örtüp, alnına bir öpücük konduruyorum ve parmak uçlarında yürüyerek odadan çıkıyorum. Koridorda, kendi odama dönmek için

kendi odama dönmek için geri dönüyorum, ama bir ışık parlaması karanlığı aydınlattığında birdenbire geri dönüyorum.

Işık geldiği kadar çabuk kaybolur, ama kaynağı büyükannemin yatak odasının kapısının altından gelir.

Saçlarım diken diken oldu. Nabzım birkaç vuruş hızlandı.

Büyükannenin odasında biri mi var?

Bu düşüncenin beni neden bu kadar tedirgin ettiğini bilmiyorum. Ama tam da bu yüzden omuzlarımı dikleştirip kararlı adımlarla koridorda ilerliyorum.

İçeri girip duvar anahtarını çeviriyorum. Oda ışıkla doluyor.

Oda boş, ama mobilyalardan, duvarlardan, havadan bile hissedilebilen bir varlık var.

Lorinda Blackthorn bu mekana izini bırakmış. Tıpkı dokunduğu her şeye izini bıraktığı gibi. O, hayattan daha büyük bir insandı ve ben, ölmeden önce ona veda etmek için onu görememiştim.

Kalbim sönük bir acı ile çarpıyor.

Annem ölmeden önce ona veda edemedim.

İçeriye doğru ilerleyerek etrafa bakınıyorum. Her şey yerli yerinde görünüyor. Yatak yapılmış, perdeler çekilmiş, oda düzenli. Sönük taş şöminenin üzerindeki kaba ahşap şömine rafında oturan Quill, ölü sarı gözleriyle beni şüpheyile izliyor.

"Bana bir rahat ver, kuş. Uzun bir gün oldu."

Ahşap şifonyere doğru yürürken, baykuşun ölü gözlerinin beni takip ettiği hissini silmeye çalışıyorum. Yaşlılıktan matlaşmış, süslü gümüş bir resim çerçevesi alıyorum. Çerçevede, seranın önünde çekilmiş, farklı yaşlardaki yedi kadının bulunduğu büyük bir siyah-beyaz fotoğraf var.

Büyükanne Lorinda ve iki kız kardeşi Tisi ve Perse, başının üstüne sıkıca sarılmış örgülerle gri saçlı bir kadının iki yanında duruyorlar. Genç kadınlar, beline beyaz önlükler bağlanmış, sade, uzun kollu yün elbiseler giyorlar. Büyük büyükanne Cleda, sert, yüksek yakalı siyah bir elbise giyiyor ve mezar taşı kadar soğuk bir ifadeyle bakıyor.

O, ben doğmadan çok önce vefat etmişti, ancak hiçbir şeyi kabul etmeyen ve kasaba halkını ödü patlatan bir kadın olarak ünü efsanevidir.

Lorinda'nın eteğine yapışmış iki küçük kız, Esm  ve Davina. Kollarında ise bebek Elspeth var.

Annem.

Bu fotoğrafı çok iyi hatırlıyorum, çünkü herkesin kocalarının nerede olduğunu sorduğumda aldığım cevap yüzünden. Annemin kahkahası çok ho tu, neşeli ve yaramazdı.

"Kocalar mı? Blackthorn kadınları o eski tuza a düşecek kadar aptal değiller."

O noktada, kendi babamın sadece bir amaç  in bir araç olarak görüldüğünü, annemin  ocuk sahibi olmak  in doğru zamanın geldiğini hissetti inde kullandığı, kullanılıp atılan bir adam olduğunu zaten biliyordum.

Kimliği bana hiç açıklanmadı. Hâlâ onun yoldan geçen bir yabancı mı, yoksa her hafta kilisede gördüğüm biri mi olduğunu bilmiyorum.

Bu, Blackthorn ailesinin gelene idir ve herkesin hatırlayabildi i kadarıyla hep böyle olmuştur: erkekler sadece birer araçtır ve a k sadece aptallar  indir.

Resmi  ifonyerin üzerine geri koydum ve odayı geçip giyinme odasına girdim. Kapıyı açıp ışığı yaktığımda, yine sessizlikle kar ıla tım. Büyükannemin kıyafetleri düzgün sıralar halinde asılıydı. Altında bir düzine kadar makul ayakkabı sıralanmıştı.

 eride saklanan kimse yok.

Ayrılmak  in dönünce, ayak parma ım kapının yanındaki yerde bir şeye takılır. Metal tokalarla ba lanmış, kapağında meşe ağacı oyulmuş kalın, siyah deri ciltli bir kitap. Yukarıdaki rafta duran diğer kitapların arasına d  m   olmalı.

Duydu um ses, raftan d  en bir kitap mıydı?

E ilip kitabı alıyorum, ağırlığına  a ırıyorum. Kapa ını açtığımda, bunun büyükannemin g nl    olduğunu fark ediyorum. Onun tipik e ik, örümcek gibi el yazısını tanıyorum.

Gülümseyerek, tarihli yazıları, küçük çizimleri ve çay ve tentür tariflerini atlayarak sayfaları çeviriyorum. Sonra evin  inde yankılanan soğuk, metalik bir kahkaha sesi duyuyorum. Uzak ama ürpertici. Duygusuz.

Daha iyi duymak  in ba ımı kaldırdığımda, ses aniden kesilir. Oda tekrar sessizliğe bürünür.

Huzursuz bir şekilde uzanıp günlüğü raftaki diğer iki kitabın arasına sıkıştırıyorum. Dolaptan çıkıyorum ve yatak odasının kapısının kapalı olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Kapattığımı hatırlamıyorum ama kapatmış olmalıyım.

Kapı kolunu tuttuğumda, dönmüyor.

Bükmeye ve sallamaya çalışıyorum, ama inatçı şey yerinden kıpırdamıyor. Ellerimi belime koyup iç çekiyorum, sonra yatak odasında kilidi açmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafa bakıyorum. İşe yarayacak bir şey görmeyince sinirleniyorum ve kapının alt kısmına bir tekme atıyorum.

Kapı aniden açılır, yumuşak bir tıklama sesiyle açılır, sonra hafif, isteksiz bir iç çekişle daha da açılır.

Şimdi daha da tedirgin bir şekilde, bir an durup kapı koluna bakıyorum, sonra uyumama yardımcı olacak sudan daha güçlü bir şey bulmak için aşağı kata iniyorum.

Merdivenin üstünde, pencereden dışarı bakıyorum ve donup kalıyorum.

Garaj yolunun sonundaki demir kapının dışında, bir adam eve doğru bakarak duruyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu, baştan aşağı siyah giyinmiş, hareketsiz duruşuyla manzaranın bir parçası gibi görünen yalnız bir figür.

Sonunda hareket ediyor.

Ellerini kase şeklinde birleştirip yüzünü aydınlatan küçük bir ışık parıldıyor. Sigara içtiğinde sigaranın ucu turuncu renkte parlıyor. Sonra başını geriye eğip havaya üç mükemmel duman halkası üflüyor.

Midem düğümleniyor. Nabzım hızlanıyor. Sonra duygularım beni kaplıyor ve o kadar güçlü ki, dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Avuç içlerimi geceliğimin önünden aşağı doğru düzeltip, sessizce merdivenlerden aşağı, ana kata inerim. Kanepenin arkasından örgü battaniyeyi alıp omuzlarıma atarım ve olabildiğince sessizce ön kapıyı açıp kapatırım.

Nabzım kulaklarımda çınlarken, çıplak ayakla toprak yolu yürüdüm.

Sakin bir şekilde sigara içen adam, kapıda beni bekliyor. Yaklaştıkça, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

Gözleri soluk kutup buzu renginde. Koyu renkli kirpiklerle çevrili. Saçları kalın ve simsiyah,

Çenesi güçlü, dudakları dolgun, yakıcı bakışları hem cehennemi hem de kurtuluşu vaat ediyor.

Caravaggio'nun tabloları gibi çarpıcı, ilahi ışık ve kadifemsi gölgelerin dramatik kontrastları, her gergin kas, dinlenirken bile şiddetli bir eylemi çağırıştırıyor.

Doğadaki en güzel şeylerin, seni en hızlı öldürecek şeyler olduğunu bana ilk öğreten oydu.

Kapıdan on adım uzaklıkta duruyorum. Gece soğğundan mı, yoksa onun bakışlarının sıcaklığından mı titriyorum, bilmiyorum.

"Ronan Croft."

"Maven Blackthorn. Bu kadar resmi davranmamızın bir nedeni var mı?"

"Evet. Hiç tanışmamış gibi davranmayı tercih ederim. Burada ne yapıyorsun

burada ne yapıyorsun?"

Başını eğip beni süzdü. Dolgun dudaklarında hafif, alaycı bir gülümseme belirdi. "Üç tahmin hakkı veriyorum."

Tanrım, şu ses. Bal ve duman, kadife ve günah, sert ama yumuşak ve baştan çıkarıcı. Tamamen seks.

Silahımı getirmeliydim.

"Gitmelisin."

"Öyle mi?"

Sigara içip duman halkasını doğrudan bana doğru üfler. Duman yavaşça yaklaşırken, genişleyip sallanarak yüzümden bir adım uzaklıkta dağılıp kaybolana kadar hiç kıpırdamam.

"Bu pis bir alışkanlık."

"Daha kötüsü de var."

"Bunu bilmiyor

muyum sanki."

Omzunu kapıya dayayıp gülümsüyor. Bir avuç toprak alıp ona fırlatmak mı, yoksa o kibirli suratındaki sırtışı silkelemek mi istediğime karar veremiyorum.

Her ikisi de onu eğlendirecektir muhtemelen. Bunun yerine soğuk bir ilgisizlikle karşılık vermeye karar veriyorum.

"Git buradan Ronan. Bir daha dönme."

Taleplerimi görmezden gelerek, beni baştan aşağı süzer, bakışları açıkça cinsel.

"İyi görünüyorsun. Her zamankinden daha korkutucu. Saçın yüzünden olmalı. Stilistine ruhunun rengiyle uyumlu olmasını mı söyledin?"

Bunu hatırlıyorum. Sarsılmaz özgüvenini. Şakacı, iğneleyici mizahını. Beni bakışlarıyla sabitleyip, dünyada tek kişiymişim gibi hissettirme şeklini.

Ya da görünmez.

"Aslında, ona senin renginle uyumlu olmasını istedim. Seni vurmadan önce git buradan."

Kaşlarını kaldırıyor. Korku ya da şaşkınlıktan değil, sadece onu eğlendiriyorum.

"Ateşli silahla mı?"

"Hayır, zıpkınla." Ses tonum alaycıydı. Keşke asit olsaydı. "Ah. Yerel köpekbalıklarından korunmak için mi, hmm?"

Omzumun üzerinden eve bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. Soluk gözleri meydan okurcasına bakıyor.

Onun görünüşünün bende başlangıçta uyandırdığı duygu, aniden öfkeye dönüşür.

"Senden nefret ediyorum."

Kıkırdar. "Bunu yüksek sesle söyledin."

"İyi. Herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum."

Sigara içiyor, burnundan dumanı dışarı üflüyor, duman gri, ejderha benzeri bulutlar halinde dışarı çıkıyor. Konuştuğunda sesi yumuşak ve samimi, eli çıplak tenimi tembelce okşuyor.

"Benden nefret etmiyorsun, Bugs."

"Diz kapaklarının çalışır durumda kalmasını istiyorsan, bana bir daha öyle deme."

"Ben de senden nefret etmiyorum. Hiç bile. Bir parça bile." "Konuşmayı kes ve git."

"Son on iki yıl boyunca beni düşündün mü?" "Tabii, birçok kez. Hepsi şiddet içeren düşüncelerdi."

O, bu cevap ona tamamen mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. Sonra sessizce kapıdan uzandı, sigarayı uzattı ve bekledi.

Onun sabrı da hatırladığım bir başka şey. Asla aceleci davranmaz, hiç telaşlı görünmezdi. Tabii, prensen ve her şey senin etrafında dönüyorsa, dünyadaki tüm zaman senin olur.

Bir an düşündükten sonra, ona yaklaşıp parmaklarından sigarayı dikkatlice alıyorum. Kalbinin aksine, elleri sıcaktır.

Bir nefes çeker, dumanı veririm, sonra sigarayı yere atar ve çıplak ayağımın tabanıyla ezerim.

Yine güldü, soluk gözleri eğlenceyle parıldıyordu. "Hâlâ aynı sert adam."

"Teyzelerim seni burada koklarken yakalarsa, cehennemi yaşarsın."

Başını eğip, okunamaz bir ifadeyle bana bakar. "Onlara bizden hiç bahsettin mi?"

"Saçmalama."

"Hala utanıyor musun, hmm?"

"Daha çok pişmanlıkla dolu gibi. Hoşça kal, Ronan."

"Hoşça kal, Bugs."

Hareket etmiyor. Derin bir nefes alıp ona sertçe bakıyorum, bu da onu gülümsetiyor.

"Ah, o gözler. O büyüleyici, büyüleyici gözler. Beni nasıl da rahatsız ettiler. Keşke onların benim üzerimde sahip olduğu gücü bilseydin. Belki o zaman bu kadar acımasız olmazdın, küçük cadı."

"Bana acımasızlıktan bahsetmeye hakkın yok, seni ikiyüzlü. Ve bana cadı deme. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum. O yüzden söyledim."

Konuşmaya devam etmeden önce, cinayetin ağır bir suç olduğunu kendime hatırlatmak için bir dakika durdum. "Baban, büyükannenin cenazesine geldi. Cenazeye gelmemesini sağla."

"Neden? Onun tekerlekli sandalyesini trafiğin ortasına itmeyi mi planlıyorsun?" "Planlamıyordum, ama iyi fikir için teşekkürler."

O, zarif ve zahmetsiz bir omuz silkme hareketiyle kapıdan iterek doğrulur. Onun boyuna şaşırarak ona bakarım.

Onu son gördüğümünden beri büyümüş. Boyu uzamış ve göğsü genişlemiş. Artık güzel yüzlü ve etkileyici gülümsemeli bir çocuk değil, çok daha tehlikeli biri.

Bir erkek.

Kollarımı koruyucu bir şekilde vücuduma doladım ve bir adım geri attım.

Onun parıldayan buz gibi bakışları beni baştan aşağı süzer ve tekrar başa döner. Dudaklarını ıslatır.

"Ağızından bir kelime daha çıkarsa, Ronan Croft, Tanrı şahidim olsun, seni öldürürüm."

Sadece kendisinin bildiği nedenlerden dolayı, tehdidimi eğlenceli bulur ve güler.

"Keşke yapabilsen."

Kapının paslı demir parmaklıkları arasından birbirimize bakıyoruz. Uzaklarda, yalnız bir kurt uluyor. Ormanın daha uzaklarında, bir diğeri de burnunu gökyüzüne kaldırıp ulumaya başlıyor. Şarkıları tüyler ürpertici.

Boğazım düğümleniyor. Göğsüm ağrıyor. Kendimi gözyaşlarıyla mücadele ederken buluyorum, onu son gördüğümde beri yaşamadığım korkunç bir durum.

"Hoşça kal, Ronan. İşimiz bitti." "Öyle mi?"

Ağızıma uzun ve ateşli bir bakış attıktan sonra, Ronan aniden dönüp gecenin karanlığına doğru uzun ve emin adımlarla uzaklaşıyor. Arkasına bakmıyor.

Bunu dilediğim için kendimi asla affetmeyeceğim.

ALT RONAN

Geri döndü.

Aniden yüzüme bir tokat atılmış gibi, Maven Blackthorn Solstice'e geri döndü.

On iki yıl boyunca ondan hiçbir haber almadık. Tek bir kelime bile.

On iki lanet yıl.

Sonsuzluk gibi.

Ama şimdi, onu tekrar gördüğümde, sanki göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geliyor.

Her zamanki gibi çekici. O yumuşak, boğuk sesi. O parlak yeşil gözleri. Onun karakterini her zaman belirleyen şiddetli bireysellik ve pişmanlık duymayan meydan okuma.

Gittiğinde bir kızdı. Şimdi ise tam bir kadın. Şık, zarif, kendine güvenen. Tehlikeli kıvrımları ve keskin pençeleri olan, sahip olduğu gücü ve onu nasıl kullanacağını çok iyi bilen bir büyücü.

Bal ve zehir damlayan sesiyle adımı söyledi ve en karanlık içgüdülerimi canlandırdı.

Oturma odamdaki şöminenin önünde dururken, tek ışık ve sıcaklık ızgarada çıtırdayan odunlardan geliyordu. Paketten bir sigara daha çıkardım, dudaklarımın arasına koydum ve yaktım. Derin bir nefes aldım, dumanı ciğerlerime çektim ve gözlerimi kapattım.

Yüzü zihnime kazınmış. Parfümünün tatlı kokusu hala burnumda. Sesinin hatırası, bana bakışları, kanımın damarlarımda hızla akmasına neden oluyor.

İçimde, onu cezalandırmak isteyen, çarpık, bencil bir yan var. Kendimi onun evine, yatağına, vücuduna zorla sokmak istiyorum. Onu boyun eğdirip, öylece terk ettiği için affedilmeyi dilemesini sağlamak istiyorum.

Ama içimdeki o karanlık kısmı kontrol altında tutuyorum ve bunun yerine kemerimi çözüyorum.

Kemer halkalarından ve parmaklarımdan kayıp ahşap zemine düşüyor. Ceketimi çıkarıp yere atıyorum, sonra pantolonumun fermuarını çekiyorum.

Başımı geriye eğip gözlerimi hala kapalı tutarak sigarayı içiyorum ve elimle sikimi kavriyorum. Maven'ı düşünerek kendimi okşamaya başlıyorum.

O sesi.

O gözler.

O ağız.

Onun için taş gibi sertleşiyorum. Sertleşmiş ve boşalmak için can atan penisim, zihnim onun teninin kokusu, ellerimde hissettiğim göğüsleri, yumuşak, boğuk zevk çılgınlıkları ile dolu. Her şey o kadar sıcak bir şekilde geri geliyor ki, terlemeye başlıyorum.

Serbest elimi şömine rafına dayayarak, inleyene kadar sert sikimi okşuyorum. Taşaklarım geriliyor. Sikim zonkluyor. Yanan sigara dudaklarımdan düşüyor.

Oturma odasının duvarlarında yankılanan boğuk bir iniltiyle doruğa ulaşıyorum, buharın tıslamasıyla karışan inilti, spermim elimden sıçrayıp şöminedeki yanan odunların üzerine düşerken, ağızım onun adını şekillendiriyor.

Maven.

Henüz bitirmedik, sen ve ben.

Daha bitmedi bile.

YEDİ MAVEN

Sabah gözlerimi açtığımda, üzerimde bir fırtına gibi çöken baskıcı bir korku hissi var.

Bir an için kafam karışır. Kafam uykuyla bulanık ve ağırdır. Sonra gece yarısı ziyaretçimin hatırası, sanki bir sürpriz kutudan fırlayan bir oyuncak gibi ortaya çıkar ve beni bir anda uyanır.

Kalbim deli gibi çarparken, birden dikleşip odanın içinde çılgınca etrafa bakıyorum. Orada yok, ama bu bir şey ifade etmiyor. Drakula gibi,

Ronan Croft da, sanki havadan ortaya çıkıyormuş gibi, istediği yere görünme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip.

Derin bir nefes alıp, ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Ellerimi yüzümden çektiğimde, ellerim kanla kaplı.

Burnum kanıyor.

Burun deliklerimi sıkıştırarak ayağa kalkıp banyoya gidiyorum ve kanamayı durdurmaya çalışıyorum. Kanama durana kadar yarım rulo tuvalet kağıdı kullanıyorum. Sonra kendimi temizleyip giyiniyorum ve aşağıya, mutfığa iniyorum. Davina ve Bea, düz bir hamur tabakasına kurabiye kalıpları bastırıyorlar.

İkisi de aynı önlükleri giymiş, elleri ve masa üstü unla kaplı halde duruyorlar. Bu manzara kalbimde o kadar güçlü bir acı yaratıyor ki, kapıda durup elimi göğsüme bastırıyorum.

Annem ve ben birlikte yemek yapardık. Bana ekmek pişirmeyi, tavuk kızartmayı, haşlama ve güveç yapma arasındaki farkı ve hangi tekniği ne zaman kullanmam gerektiğini öğretti. Tüm Blackthorn kadınları gibi, o da yemeği ve yemek yemeyi severdi.

O öldüğünden beri hiçbir şey pişirmedim.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Bea hamurdan başını kaldırıp gülümsedi. "Ekşi mayalı bisküvi yapıyoruz. Ve tahmin et ne oldu? Bir sincap ailesiyle arkadaş oldum!"

"Bir sonraki soru onları eve götürebilir miyiz i s e , cevap hayır."

Bea başını sallar. "Onları evcil hayvan olarak beslemek istemiyorum. Vahşi hayvanlar içeride yaşamamalı."

"Çok haklısın."

"Ama kedi alabiliriz. Kediler evcilleştirilmiştir."

"Bunu sadece hiç kedi beslemediğin için söylüyorsun. Kediler sevimli ve bir şey istedikleri zaman dost canlısıdırlar, ama hiçbir şekilde evcilleştirilemezler."

"Tıpkı bizim gibi," diye mırıldanır Davina gülümseyerek.

"Hayır, kediler gerçekten çok tatlıdır," diye ısrar eder Bea. "Beyaz olanı en sevdiğim."

"Hangi beyaz olan? Neden bahsediyorsun?"

"Mavi gözlü, her zaman ortalıkta dolaşan güzel beyaz olan."

Kafam karışık bir şekilde yüzümü buruşturunca Davina iç çeker. "Luna'yı unutmuş olamazsın. O annenin en iyi arkadaşıydı, Tanrı aşkına."

"*Luna mu?* Hala hayatta

mı?" "Tabii ki."

"Bu imkansız. Şimdi yirmili yaşlarında olmalı." "Aslında yirmi beş yaşında."

Dişleri eksik, kötü kokan ve yüzünü buruşturan, uyuz ve çürümüş bir yaratık hayal ediyorum.

O anda, sanki çağrılmış gibi, Luna mutfağa girer. Bembeyaz tüyleri lekesizdir. Gök mavisi gözleri parlaktır. Bacağıma sürtünerek bana bakar. İfadesi sakin ve biraz da kendini beğenmiş gibidir, sanki benim şaşkınlığımdan memnunmuş gibi.

Eğilip ipeksi sırtını okşuyorum. Bu, annemin sahip olduğu kedi olamaz. Orijinal kedinin yavrularından biri olmalı. İkinci Luna. Belki de üçüncü.

Dikkati dağılmış görünen Esm  mutfağa girer ve geçerken koluna hafifçe vurur.

"Başım zonkluyor." Ağır ağır bir sandalyeye oturur ve şakaklarını ovuşturur. H   geceliği üzerindedir ve saçları dağınık ve karışık.

"İyi uyuyamadın mı?" diye soruyor Davina.

"Yine kötü bir rüya gördüm. Lanet olası yılanlar yine. Bu sefer daha fazlaydılar ve evin içine girmişlerdi. Her yer siyah yılanlarla doluydu."

"Ne korkunç. Sana güzel bir fincan çay yapayım." Ellerini önlüğüne silen Davina, su ısıtıcısını ocaktan indirip musluktan su doldurur.

Pencereden dışarıya bakarak, "Bugün yağmur yağacak gibi görünüyor," diyorum.

"Cenazede yağmur yağması uğur getirir," diyor Esm .

"Batıl inançların düğünler için olduğ nu sanıyordum."

"Yağmur her zaman iyi şanstır. Dün gece kurtların ulumasını duyan var mı?"

"Bu ormanda yıllardır kurt yok," diyorum Bea'ya. "Birinin köpeğiydi. Törene ne zaman çıkmamız gerekiyor?"

"Bir buçuk. Sıcak giyin ve şemsiye getirin. Barometre hızla düşüyor."

Mutfak penceresine vuran sesler beni yukarı bakmaya zorladı. Dışarıda, Q içeriye bakıyordu. Elini kaldırarak, parmağında duran, siyah kenarlı, parlak mavi yanardöner kanatları olan büyük, güzel bir kelebeğ  gösterdi.

Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. *Morpho menelaus*, Orta ve Güney Amerika'nın yağmur ormanlarında yaşar. Bu kadar kuzeyde ne işi var?

Q pencereden kaybolur. Bir dakika sonra, mutfağın arka kapısını açar ve içeri girer, ardından kapıyı arkasından kapatır. Yüzünde hiçbir ifade yoktur, ama koyu renkli gözleri g l mseme tedir.

Davina, "Orada ne var? Ah, May için bir hediye, anlıyorum. Ne kadar güzel."

Bana doğru gelir ve elini uzatır. Kelebek kanatlarını tembelce kapatır, kenarlarında göz gibi ocelli bulunan kahverengi alt tarafını gösterir.

göz gibi ocelli

Bu böceği sadece ders kitaplarında veya müze sergilerinde görmüştüm. Güzelliği beni hayrete düşürdü.

Elimi Q'nun eline uzatıp kelebeğe parmağımı uzattım. Kelebek birkaç kez kanatlarını açıp kapattı, tereddüt etti, sonra Q'nun parmağından benim parmağıma geçti.

İnce siyah antenleri titreyerek bana bakıyor. Bu yaratığın bakışlarında beni alışılmadık bir zeka hissettiren bir şey var.

Davina soruyor: "Ee, ne oldu? Bize onun hikayesini anlat."

"O bir erkek. Sadece erkek mavi morpholar bu göz kamaştırıcı renklere sahiptir. Dişiler çok daha küçüktür ve donuk kahverengi ve sarı tonlarındadır. Buna ne denir, Bea?"

"Cinsel dimorfizm," diye cevaplar hemen.

"Doğru. Seni iyi eğitmişim."

"O büyük."

"Öyle. Kanat açıklığı en az on beş santimetre. Kanatları kendi kendini temizler ve ayaklarında tat reseptörleri vardır. Tüm yaşam döngüleri yüz on beş gündür. Koza içinden çıktıklarında, ölmeden önce sadece iki hafta kadar yaşarlar. Bazı kültürlerde kelebek, ruhun sonsuz yaşama doğru yolculuğunu temsil eder."

Bir anlığına bu güzel böceğe bakıp, dalgın dalgın mırıldandım: "Eskiden onların, şekil değiştirmiş bir cadının ruhu olduğu düşünülürdü."

"Bazen rüyamda kendimi büyük siyah bir köpek olarak görüyorum."

Davina, Esme ve ben, Bea hamuru daha fazla daireler halinde keserken sessizce ona bakıyoruz. Bir süre sonra Davina, "Yani rüyalarında siyah bir köpek *mi görüyorsun?*" diyor.

Bea başını sallar. "Hayır. Ben bir *köpeğim*. Hem de çok büyük bir köpek. Aya ve her şeye havlıyorum."

Teyzeler başlarını çevirip bana bakıyorlar.

Ne düşündüklerini biliyorum. Siyah köpekler birçok kültürde felaketin, hatta ölümün habercisi olarak kabul edilir. Rüyada görmek kötü bir alamettir. Ve bu ailede alametler kanser teşhisinden daha ciddiye alınır.

"Fazla heyecanlanma. Sürekli rüyamda piyangoyu kazanıp Fiji'de bir plajda yaşadığımı görüyorum."

Esme endişeli bakışlarını Bea'ya çevirir. "Aynı şey değil, canım. Hiç de değil."

"Rüyalar sadece beynimizin bilgiyi işleme şekli. Hiçbir anlamı yok."

"Her şeyin bir anlamı vardır. Evren tesadüflerle uğraşmaz."

Kelebek parlak mavi kanatlarını çırparak parmağımdan uçar ve arka kapıya doğru sallanarak, rastgele bir yolda uçar. Q yaklaşıp kapıyı açar ve kelebek mavi bir ışıkla dışarı çıkar.

Ev telefonu çaldı. Davina duvara doğru yürüdü ve ahizeyi kaldırdı.

"Blackthorn." Bir süre durur. "Evet." Uzun bir süre dinler, sonra elini beline koyar. "Bu iğrenç bir şaka olmasa iyi olur." Bir süre daha durur.

"Oh, eminim öylesindir." Bir süre daha, daha da uzun, sonra sesini yükseltir. "Sızlanmayı bırak da sorunu çöz!"

Ahizeyi sertçe kapatır ve bize döner. Yanakları kızarmış, dudakları incelmış ve gözleri öfkeyle parıldamaktadır.

Esme sandalyesinde öne eğildi. "Kimdi o?" "Bay Anderson'dı."

Esme kaşlarını çattı. "Cenaze evinden mi?" "Aynen öyle."

"Ne dedi?"

Davina inanamıyormuş gibi başını sallar. "Buna inanmayacaksın. Annemin cesedini kaybettiler."

SEKİZ

MAVEN

Sessizliğimiz şaşkınlıktan kaynaklanıyor. Esme ilk toparlanan kişi. "Ne demek kaybettiler?"

"Aynen dediğim gibi. Bulamıyorlar. Kaybolmuş."

"Ama annem kalkıp gitmedi ki. Bir ceset nasıl kaybolabilir ki?"

Ne yazık ki Bea bir teori ortaya atıyor. "Morg, yasadışı bir ceset çiftliği işletiyor olabilir."

Hepimiz ona bakıyoruz. Utangaç bir ifade takınıyor ama konuşmayı kesme akıllılığı göstermiyor.

"Televizyonda, insanları yakmak yerine cesetlerini satan bir cenaze evi hakkında bir program izlemiştim. Sanırım ceset parçaları için bir tür karaborsa var. Araştırma ve benzeri şeyler için. Ve organlar için."

Davina dehşetle ona bakar.

Kızım ve onun gerçek suç belgeselleri. Onun ekran başında geçirdiği zamanı gerçekten kontrol etmeye başlamam gerekiyor. "Eminim bu sadece bir karışıklık."

"Karışıklık mı?" diye tekrarlar Esme, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Durum bundan çok daha kötü!" "Demek istediğim, onu gerçekten kaybetmiş olamazlar. Binanın her yerinde güvenlik kameraları olmalı. Tek yapmaları gereken kayıtları izlemek. Biri tabutunu yanlış odaya taşımış. eminim bu sorun çözülecektir."

Davina başını sallar. "O kadar emin olmazdım. O aptal Anderson, kendisi ve ekibinin tüm binayı, tüm soğuk hava depolarını ve garajı da dahil olmak üzere kapsamlı bir şekilde aradıklarını söylemekle kalmadı, güvenlik kamera kayıtlarını da izlediklerini söyledi. Dün gece binayı kilitledikten sonra kimse binaya girmedi. Ve kimse gizlice girmedi."

tabutunu da yanına alarak. Aslında, tabutu tam bıraktıkları yerdeydi. Dokunulmamış ya da zarar görmemişti. Herhangi bir terslik belirtisi yoktu. Annem birdenbire *ortadan kaybolmuştu*.

Sinirimi bastırarak, "Ölü insanlar birdenbire oturup parka yürüyüşe çıkmaya karar vermezler. Buharlaşmazlar da. Birisi büyükanneme ne olduğunu biliyor. Oraya gidip cevapları alacağım. Bea, sen teyzelerinle burada kal. Ve lütfen başka teori üretme. Q, gidelim."

Dönüp çıkmak üzereyim, ama telefon tekrar çalıyor. Davina telefonu açmadan, ahizeyi duvardan kapıyorum ve bunun, büyükannemin cesedinin nereye gittiğine dair ürkütücü gizemin cevabını bilen Bay Anderson olduğunu umuyorum.

"Alo?"

"Merhaba, Maven. Telefonu senin açmanı umuyordum. Ne şanslıyım."

Arayan Ronan'dır. Ayaklarımın altından zemin kayar.

"Şu anda konuşamayacağını biliyorum, etrafında köpekbalıkları dolaşıyor. Ama yardımımı teklif etmek istedim."

Meraklı bakışlarla dolu mutfağa sırtımı dönüp sakın bir şekilde, "Üzgünüm, yanlış numarayı aradınız" diyorum.

Onun kahkahası sıcak ve kendini beğenmiş. "Hadi ama. Bu kasabada Lorinda'yı bulmana yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun."

Cevap vermediğimde, "Bunu duyduğuma şaşırdın mı? Daha iyi bilmelisin. Ve beni kötü bir şeyle suçlamadan önce, cevap hayır. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Ama itiraf etmeliyim ki, bu kadar ilginç bir ikilemde sana yardım etme fırsatı çok *cazip*."

Yanaklarım yanıyor. Dişlerimi sıkıyorum, beşe kadar sayıyorum ve Ronan Croft'un doğduğu günü sessizce lanetliyorum. "Dediğim gibi bayan, yanlış numarayı aradınız. Burada o isimde kimse yok."

Ahizeyi yerine koyup, kimsenin gözüne bakmadan odadan çıkıyorum. Q hemen arkamdan geliyor, muhtemelen kulaklarımdan çıkan sıcak buharın izinden kaçmak için.

Onun beni sinirlendirmesine izin vermemeliyim, ama Ronan Croft her zaman benim sinirime dokunmayı bilir.

tüm bu saçma felaketi onun düzenlemiş olmasına şaşırmam.

Anderson'ın Cenaze Evi'ne vardığımızda, ön tarafta şık bir siyah spor araba park etmiş. Pahalı, titiz ve bu kasaba için tamamen uygunsuz görünüyor.

Kime ait olduğunu zaten biliyorum.

Sürücü koltuğunda yanımda oturan Q bana dönüp bakar.

"Burada kal. On beş dakika içinde geri dönmezsem, doğrudan karakola git ve büyükannemin kaybolduğunu bildir" diyorum.

Bana sessizce bakar, yüzünde şüphe dolu bir ifade vardır.

"Evet, Blackthornlar başkalarını işlerine karıştırmazlar, biliyorum, ama daha önce hiç bir ceset ortadan kaybolmamıştı. Eve vardığımızda teyzelerle ben hallederim."

Arabadan inip Anderson'ların ön salonuna giriyorum. Bir daha asla görmek istemediğim tek kişi, solgun bir saksı palmyesinin yanındaki koltukta uzanmış, sigara içiyor ve güzel ve sıkılmış görünüyor.

Vahşi bakışları bana takılana kadar, sonra beslenme zamanındaki bir kaplan gibi gülümsüyor.

"Merhaba, Maven. Tanrım, bu saç boyası berbat olmuş. Ama ayakkabılar ilginç. Çok mantıklı. Uzun mesafeler yürümek için uygun. Bunlar büyükannenin miydi?"

Soğuk gözleri eğlenceyle parlıyor. Siyah kaşmir kazak, siyah pantolon ve muhtemelen nesli tükenmekte olan bir hayvanın derisinden yapılmış siyah deri mokasen giyen adam, göz kamaştırıcı bir zarafet sergiliyor. Ayrıca, sadece narsistler veya süper zenginlerin sahip olduğu türden bir kendini beğenmişlik yayıyor.

Onun durumunda, ikisi de geçerli.

"A açıkça söyleyeyim. Bu konuda ya da başka herhangi bir konuda yardımını istemiyorum. Ailem seni ilgilendirmez. Defol git."

"Beni ilgilendirmiyor mu? Sen ve benim ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, bu biraz abartılı bir ifade." Eğlenceli sesi boğuklaşır. "Kaç kez birlikte olduğumuzu hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum."

Sırıltısı o kadar sinir bozucu ki, mantıklı ayakkabımı çıkarıp ona fırlatmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Senin, hayatımda yaptığım en büyük hata olduğunu dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Burada olduğum sürece alınca bir kurşun sıkılmazsam, bu bir mucize olur."

"Sekiz."

Ona bakıyorum, gözlerimin onu küçük, daha az kötü parçalara ayırabilecek lazer ışınları olmadığı için hayal kırıklığına uğruyorum.

"Sikiştikimiz sayı. Sekiz."

"Halüsinasyon görüyorsun. En fazla yarısı kadardı."

Yanan bakışları benimkilere kilitlenmiş, yavaşça başını sallıyor.

"Sera'da, toprak torbalarının üzerinde iki kez. Benim yatak odamda iki kez. Senin yatak odanda bir kez. Arabamın arka koltuğunda üç kez. Ve tabii ki ilk kez, sinemanın arkasındaki sokakta, sen yüzüme sodanı fırlatıp bana ruhsuz, şımarık, bahçe sümüklüböceği zekalı bir velet dediğinde, ayakta yaptık."

Onun bunu bu kadar ayrıntılı bir şekilde anlatmasını dinlemek, hafızamın kapılarını ardına kadar açıyor. Görüntüler hızla ve öfkeyle üzerime çöküyor, yüzüme kan hücum ediyor. Birbirimize ne kadar açgözlü olduğumuzu hatırlıyorum, açgözlü eller ve nefes nefese kalmış nefesler, morartacak öpücükler ve çaresizliğe varan en karanlık türden bir ihtiyaç.

O ilk sefer, sokakta, sert penisi beni gererken ve parmakları kalçama gömülürken, başı boynuma eğilmiş ve dişlerini cildime bastırarak beni duvara karşı siktiğinde, bir süpernova gibi patladım. Çaresizce onun etrafında titreyerek, şimdi çok nadir olduğunu bildiğim bir zevke kendimi teslim ettim.

Evet, çoğu erkek, kafasına koyarsa bir kadını orgazma ulaştırabilir. Ama neredeyse hiçbir erkek, bir kadına tanrının gerçek yüzünü görmüş gibi hissettiremez.

Ronan, birlikte olduğumuz her seferinde bunu başardı.

Ama onun üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu itiraf etmektense, burnumun tuğla ile kırılmasını tercih ederim.

Neşeyle, "Gerçekten hatırlamıyorum. Şimdi git, babanın parasıyla oyna, seni *Cymothoa exigua*" diyorum.

"Ooo, Latince konuşmaya başladı. Dur, söyleme. Bırak tahmin edeyim." Bir an düşünür. "Hamamböceği?"

"Zekamı aşağılamayın."

"Tamam, pes ediyorum. *Cymothoa exigua* nedir?"

"Küçük, parazitik bir izopod. Balığın diline yapışır ve dil ölene ve düşene kadar kanını emer. Sonra bu iğrenç küçük pislik, balık açlıktan ölene kadar balığın ağzındaki ölü dilin kökünde yaşar ve parazit başka bir konak bulmak zorunda kalır."

Ronan gülmeye başlar. İlk başta hafifçe, sonra başını geriye atar, gözlerini kapatır ve gerçekten gülmeye başlar.

Ben tek kelime etmeden uzaklaşınca, arkamdan seslenir. "Kızma, Bugs. Bir an için, çok iyi anlaşıyorduk
çok iyi anlaşıyorduk!"

Onu görmezden gelerek, boş resepsiyon masasına eğilip ana odanın her iki yanındaki koridorları baştan aşağı süzerim. "Bay Anderson? Merhaba?"

Cevap alamıyorum ama zaten beklemiyordum. Muhtemelen tüm personel hala büyükannemin cesedini bulmak için çılgınca arama yapıyordur.

Önce büyükannemin cenaze töreninin yapıldığı odadan başlamaya karar veriyorum, resepsiyon alanından ayrılıp kırmızı-siyah salonun kapısını buluyorum. Kapı kilitli. Koridordaki diğer odaları kontrol ediyorum, hepsi farklı büyüklüklerde cenaze salonları ama hiçbirinde kayıp bir ceset yok.

Resepsiyon alanında hala uzanmakta olan Ronan'ı geçerek diğer koridoru denedim, ama orada da şansım yaver gitmedi. Şapel ve tabut ve küllerin sergilendiği satış odası da, çalışanların dinlenme odası gibi boştu.

Yenilgiyle resepsiyon alanına döndüğümde, Ronan yakılmış sigarasını saksıdaki palmyenin dibindeki kuru yosunlara kayıtsızca atar ve ayağa kalkar.

Onun dikkatsizliği beni öfkeliendirir ve "Yangın çıkarabilirsin" derim.

"Umarım çıkmaz. Matriark'ı bulamadın mı?"

"Bu komik değil."

"Kimse gülmüyor."

"Sen hariç, içten içe gülüyorsun."

"Cesaret edemem. Gülmek için çok tehlikelisin."

"Biraz akılın olsaydı, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu anlardın. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Bir şey merak ediyorum."

"Senin için ne kadar yeni bir deneyim olmalı. Bir uşağın internette araştırma yapıp cevabı bulmasını öneririm."

"Kaba olma."

"İnan bana, acımasız olsaydım, şimdiye kadar birkaç parmağını kaybetmiş olurdun."

"Peki. Bir soruma cevap vererek beni memnun et. Dürüstçe cevap verirsen, seni bir daha rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Gözlerimi kısarak onun ifadesini inceliyorum. Samimi görünüyor, bu yüzden isteksizce pes ediyorum. "Ne var?"

Aralığı rahatsız edici derecede uzun. Sonra, alçak sesle ve yoğun bir bakışla, "Kızımız gerçek babasının kim olduğunu biliyor mu?" diyor.

DOKUZ

MAVEN

Onun sorusuna tepkim sessizlik olunca, Ronan, "Ne düşündüğünü biliyorum," diyor.

"Hayır, bilmiyorsun. Aksi takdirde, çoktan kaçmaya başlamış olurdun." "Maven."

"Sakin benim adımı sanki mantıksız davranıyormuşum gibi söyleme."

"Mantıksız davrandığını düşünmüyorum. Koruyucu davrandığını düşünüyorum. Ama o benim de en az senin kadar benim."

"Kazara sperm bağışçısı olmak, ebeveyn olmakla aynı şey değildir. Ve doğru hatırlıyorsam, yıllar önce sana hamile olduğumu söylediğimde pek de babacan davranmamıştın."

Dönüp uzaklaşmaya çalışıyorum ama kolumdan tutup beni geri çekiyor. Ona bakmayı reddettiğimde, çenemi tutup zorla bakmamı sağlıyor.

"On yedi yaşındaydım. Bir çocuktum."

"Çenemi kaybetmeden önce elini çek."

"Onunla tanışmak istiyorum." Bir süre durduktan sonra, kıkırdar. "O yüzü yapmana gerek yok."

"Aslında var. Kan akıtmadan önce yaptığım yüz bu. Bırak beni Ronan. Bu senin beş saniyelik uyarın."

Beni bir an gergin bir sessizlik içinde inceledikten sonra serbest bırakır.

"Akıllıca bir karar. Şimdi, bana bu soruyu sorduğunu unut ve git buradan."

"Anlaşmamızı unuttun. Soruma cevap verirsen giderim."

"O zaman bu bir çıkmaza girdi, çünkü sana kızım hakkında tek kelime bile söylemektense gözlerimi oyup çıkarmayı tercih ederim."

Boyunu uzatır ve geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturur. Ödül ineğini çalan köylüye bakan bir feodal lord gibi, burnunun ucundan bana bakar.

"Kızımız."

"Bir daha söyle. Cesaretin varsa. Bir daha söyle, seni olduğun yerde vururum."

Kaşlarını kaldırır. "Beni cenaze evinde mi öldüreceksin? Bu biraz fazla kolay olmaz mı sence?"

"Bence doğrudan cehenneme gidebilirsin, Ronan Croft."

Gözlerinin arkasında bir şey parıltıyor. Karanlık, garip bir duygu, o kontrolünü ele geçirip onu söndürmeden önce, çok kısa bir an için yüzeye çıkıyor.

Düşük ve soğuk bir sesle, "Neden zaten orada olmadığımı düşünüyorsun?" der.

Bir ses benim adımları söyleyerek dikkatimizi dağıtırken birbirimize bakıyoruz. "Bayan Blackthorn! Oh, Bayan Blackthorn, buradasınız!"

Bakıyorum da, telaşlı Bay Anderson fuaye boyunca aceleyle koşuyor.

Islak mendille alnını siliyor. Beyaz gömleğinin koltuk altları ter lekeleriyle koyulaşmış. Kravatı eğri, pantolonu buruşuk. Büyükanнемin cesedi ne kadar süredir kayıptı da sonunda arayabildi acaba diye merak ediyorum, çünkü son gördüğümde beri hiç uyumamış gibi görünüyor.

O bize ulaştığında, "Onu bulduğunu söyle" diye talepte bulunuyorum. "Şey..." Boğazını temizliyor. "Tam olarak değil."

"Evet ya da hayır şeklinde cevap ver. Onu buldun mu, bulmadın mı?"

Neden bu kadar suçlu görüldüğünü bilmiyorum, ama bu beni şüphelendiriyor. Ellerini ovuşturarak, "Kıyafetlerini bulduk" diyor.

"*Kıyafetlerini mi?* Ne diyorsun sen?"

Öfkeli ses tonum onu zaten olduğu halinden daha da telaşlandırır. Kekeleyerek bir açıklama yapmaya başlar.

"O... o, cenazede gördüğün gibi uzun yeşil bir elbise giyiyordu. E-Esen teyzen onu sağladı ve biz de cesedini hazırladıktan sonra ona giydirdik. Tabii ki bu hassas bir işlem ve teyzenin talimatlarına uymak için azami özeni gösterdik..."

"Sadede gel!"

"Lorinda'nın elbisesi, ayakkabıları ve iç çamaşırları, cenaze töreninin yapıldığı odanın açık penceresinin dışında yerde bulundu. Görünüşe göre bu şekilde binadan çıkarılmış."

Yüzümdeki ifade, Bay Anderson'ı solgunlaştırır.

"Doğru anlamış mıyım, bir bakalım. Bana, birinin büyükannemin cesedini tabuttan çıkarıp soyduğunu ve *pencereden* dışarı taşıdığını mı söylüyorsunuz?"

Ayaklarından ağırlığını birinden diğerine aktarıyor.

"Şey... evet." Ağzım açık bir şekilde şok içinde ona bakıyorum.

Ronan, "İşte bu noktada, sorumluluk sigortası primlerinin güncel olmasını umarsın, Anderson. Giysileri görelim." der.

Küçük bir çığlık atarak, Bay Anderson topuklarını döndürür ve koridora doğru koşar. Ronan ve ben onu takip ederiz, izleme odasının kilitli kapısında durduğunu görürüz. Cebinden çıkardığı anahtarlarla uğraşır, sonra kapıyı açar.

Onu itip geçerek odanın karşı tarafındaki pencerelere doğru ilerledim. Perdeler geri çekilmişti ve pencereler menteşelerinde sonuna kadar açıktı.

Pervazlara dokunmamaya dikkat ederek pencereden dışarı eğilip aşağıya bakıyorum. Tahmin ettiğim gibi, hemen altında bir yığın giysi duruyor. Bir çift alçak topuklu siyah babet, çobanpüskülü çalılarının sivri yeşil yapraklarının altından bir kenarda görünüyor.

Arkamdan gelen Ronan, bakmak için omzumun üzerinden eğildi. Olay yerini inceledikten sonra homurdanıyor.

"Bu garip. Toprakta ayak izi yok. Ve her şey düzgünce katlanmış."

"Ayrıca, ayakkabıları dolabındaki gibi yerleştirilmiş. Topukları birbirine bitişik, burunları öne doğru. Düşürülmüş ya da atılmış gibi değil. Neden biri bir cesedi soyup pencereden dışarı çıkarır, sonra da yerde bıraktığı giysi yığını özenle düzenlemek için zaman harcar ki?"

"Belki cesedi geri getireceklerdi?"

Dönüp, konuşma kararından pişman olmuş gibi görünen Bay Anderson'a bakıyoruz.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Güvenlik kamerası görüntülerini incelediğini anlıyorum."

Bakışları Ronan ile benim aramda gidip geliyor. "Şey... Ee..." Bunu evet olarak kabul ediyorum. "Ve? Ne görmüşsün?"

"Her şey normal."

"Bir ceset ortadan kayboluyor ve bir sorun yok mu? Pencerenin dışındaki giysileri nasıl açıklıyorsun? Güvenlik kamerasında bir kareden diğerine birdenbire mi ortaya çıktı?"

Elini ağzına götürüp öksürdü, sonra tavana bakıp yüzünü buruşturdu. "Binanın güney tarafını gören kamera arızalanmış gibi görünüyor. Nedense saat altından itibaren hiçbir şey kaydetmemiş."

"Ne kadar da uygun. Sana bir şey sorayım. Burada yasadışı bir ceset çiftliği mi işletiyorsun? Büyükannemi organ satışı için mi sattın?"

Ona hakkını vereceğim. Bay Anderson ya inanılmaz bir aktör ya da bu öneriden gerçekten travma geçirmiş olmalı çünkü yüzü solgun bir yeşil renge bürünüyor ve öğürüyor.

"Tanrı aşkına, hayır! Aman Tanrım, asla böyle bir şeye karışmayız! İyi itibarımızla gurur duyuyoruz Bayan Blackthorn ve işimizi *en yüksek* etik standartlara göre yürütüyoruz. Çok dikkatliyiz, gerçekten *çok* dikkatliyiz, özellikle de bu tür müşterilerle..."

Tehlikeli bir alana girdiğini fark edince, paniğe kapılarak konuşmasını keser. "Toplumdaki itibar."

Bir çiçeğin yapraklarını açması gibi, cildimde bir sıcaklık yayılır. Yavaşça, sakinleştirici bir nefes alıp, "Oh, size saygınlık vereceğim. Size öyle bir saygınlık vereceğim ki, gözleriniz kanayacak." diye mırıldanırım.

Güçlü bir el pazımı kavrar, sonra Ronan şöyle der: "Lorinda'ya ne olduğunu öğrenmek için bugünkü mesai bitimine kadar vaktin var. Saat beşe kadar senden haber almazsam, Eyalet Cenaze Direktörleri Kurulu'nu arayıp seni kalıcı olarak kapatacağım. Maven, tabuta bir bakalım."

Ronan beni kolumdan çekerek uzaklaştırır, ben yol boyunca küfürler mırıldanırken o kıkırdar.

"Sakin ol, sakın ol. Senin pençelerinin ne kadar keskin olduğunu unutmuşum." "Hayır, unutmadın."

Yine kıkırdar. "Haklısın. Unutmadım. Sırtımda hala izleri var."

Ona bir bakış attım ama ifadesinden bu yorumun cinsel bir ima içerip içermediğini anlayamadım. Sonra bana ateşli bir yan bakış attı, her zamanki sırtışıyla birlikte, ve cevabımı aldım.

"İnanılmazsın."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi. Palyaço gibi sırtımayı kes." "Bu benim yüzüm. Yüzümün nasıl olduğu konusunda elimden bir şey gelmez."

"Elbette yapabilirsin. Bir taş al ve burnuna v u r . Ya da ben senin için seve seve yaparım."

"Bana şiddet uygulayacağınla tehdit ettiğinde buna bayılıyorum. Sana bunu hiç söylemiş miydim?"

"Tanrım, eve geldiğime pişman oldum."

"Ben pişman değilim. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim."

Kolumu onun elinden çekip onun önünden geçerek tabutun önüne yürüdüm. Eğilip içine baktığımda ne göreceğimi bilmiyordum, ama orada hiçbir şey yoktu.

Büyükanne yoktu.

Gümüş paralar yok.

İnci saplı bıçak yok.

Büyükannemin cesedini çalan kişi, onun kıyafetlerini istememiş, ama onunla birlikte gömülmesi gereken mezar eşyaları almayı tercih etmiş mi?

Ronan yanıma geldiğinde, "Burada çok garip bir şeyler oluyor" diyorum.

"İlk ipucun neydi?"

"Bana bir daha bu alaycı tonla konuşursan, çocuk sahibi olamayacağından emin olacağım."

"Daha fazla çocuk, demek istiyorsun."

Gözlerimi kapatıp burun deliklerimden sertçe nefes veriyorum. Ateş gibi hissediyorum.

"Bir babanın çocuğunu görmek istemesi mantıksız değil. Ayrıca bu benim yasal hakkım."

"Dalga mı geçiyorsun? Büyükannemin çıplak cesedi pencereden çalındı ve sen birdenbire

"

"Onu istiyordum. Sadece o zamanlar bunun farkında değildim."

"Bu saçmalığa cevap vererek onu onurlandırmayacağım."

"Seni aradım, biliyorsun. Yıllarca en iyi özel dedektifleri seni aramak için tuttum. Ama sanki ortadan kaybolmuşsun gibiydin. Solstice dışında Maven Blackthorn diye biri yok."

"Eğer seni takip etmeye çalıştığın için tebrik etmemi umuyorsan, iyi şanslar."

"Adını değiştirdin, değil mi? Bulunmamak için kendine yepyeni bir kimlik yarattın."

"Fark etmediysen, şu anda bir ailevi acil durumun ortasındayım. İspanyol Engizisyonu için vaktim yok."

"Bana bak."

"Cam yemeye tercih ederim."

Omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çeviriyor. Gözleri yoğun bir şekilde parıltıyor, yıllardır kabuslarımı süsleyen güzel canavar, üzerime çöküyor.

"Kızımı görmek istiyorum. Engellemek bunu değiştirmeyecek. Bunu zor yoldan mı yoksa kolay yoldan mı yapacağımız sana bağlı."

Bu beni alaycı bir gülümsemeye sevk etti. "Beni yasal işlemle mi tehdit ediyorsun?"

"Bunu yapmak istemiyorum, ama benim olan benimdir. Bunu iyi şartlarda yapalım."

Dudaklarımdan çıkan küçük bir kahkaha tutamıyorum. "Tanrım. Bu kibir şaşırtıcı. Sen gerçekten başka birisin."

"Bu evet mi demek?"

"Hayır, çünkü *senin* çocuğun yok. Ayrıldıktan kısa bir süre sonra düşük yaptım. Bea'nın babası Los Angeles'ta yaşayan bir göz cerrahı. Dr. Brett Lattman."

Ronan, ince dudakları, kısılmış gözleri ve öfkeli bir şüpheyile bana bakıyor.

"O sıkıntılı ifadenizden bana inanmadığınızı anlayabiliyorum, ama tek yapmanız gereken onu görmek. O *dokuz* yaşında, Ronan. Matematiksel olarak mümkün değil."

Onun şüpheli bir sessizlik içinde bana bakmasından sıkıldığımda, ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarıp şifremi girerek kilidini açıyorum

Bea'nın son çekilmiş bir fotoğrafına giderim, sonra ekranı ona doğru çeviririm.

"Bu Bea. Fotoğrafın birkaç hafta öncesine ait olduğuna dikkat et. Ayrıca, sana hiç benzemediğine de dikkat et, özellikle de ailenin tüm üyelerinin Neandertal alnının altından bakan o rahatsız edici renksiz gözlerine. Son olarak, ne kadar küçük olduğuna da dikkat et. Memnun musun?"

Fotoğrafa o kadar uzun süre bakıyor ki, kolum ağrımaya başlıyor. Sonra şöyle diyor: "Sadece ailemdeki erkeklerin gözleri öyle. Ayrıca o, yaşına göre küçük olabilir. Bu fotoğraf hiçbir şeyi kanıtlamıyor."

Kolumu yanıma indirip iç çekerim. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

Cevabı hemen gelir. "Çünkü bana güvenmiyorsun. Çünkü beni sevmiyorsun. Çünkü belki de seni telafi edilemeyecek şekilde incittim."

Sesi alçalır ve bakışları daha da yoğunlaşır. "Ama en çok da ailenin ezeli düşmanıyla yattığın için utanıyorsun ve kimsenin bunu öğrenmesini istemiyorsun."

Eğer o boğuk ses tonuyla "yattım" kelimesini söylemeye devam ederse, külotumu değiştirmek zorunda kalacağım.

"Çoğunu doğru anlamışsın, ama ben utanmıyorum çünkü sen benim düşmanım olman gerekiyordu. Aptalca eski kinleri hiç umursamadım. Utanıyorum çünkü bana pislik gibi davrandın ve ben yine de sana geri döndüm. Ama artık genç değiliz ve tüm bunlar geçmişte kaldı. Midemi bulandıran bu anıları hatırlattığın için teşekkürler. Hoşça kal, Ronan."

Ve iyi ki kurtuldum.

Gitmek için dönünce, yine beni durdurdu. Elini koluma dolayarak beni göğsüne çekti ve homurdandı, "Henüz bitmedi, Maven. Öylece çekip gidemezsin."

"İzle de gör."

Kolumu onun sahiplenici tutuşundan kurtarıp kapıya doğru yöneliyorum, oturma odasındaki saksı palmyesinin dibinde yanan İspanyol yosununu, sigarasını attığı yeri görmezden gelerek.

Umarım, bu yosun alev alır ve tüm kasaba yanıp kül olur.

Caddy'ye geri döndüğümde, Q'ya beni karakola götürmesini söylerim, böylece büyükannemin kaybolduğunu bildirebilirim. Oysa o radyoyu açar ve doğruca eve geri döner.

Blackthorn Malikanesi'nin paslı demir kapısından geçerken, uzun zaman önce öfkeyle kestiğim akçaağaç ağacının ölü gövdesine bakıyorum.

Donuk gri ahşabın bir tarafından, uzun yapraklı bir dal filizlenmiş.

Ancak dal yeşil değil. Yaprakları da öyle. Hepsi taze dökölmüş kanın canlı kırmızısı reğinde.

ON MAVEN

Eve geri girdiğimizde, yaklaşan fırtına patlak veriyor. Yağmur pencere camlarını ıslatıyor ve çatıyı dövüyor. Gök gürültüsü, dışarıdaki gri bulutların arasından yankılanarak pencereleri sarsıyor. Teyzeler, karanlığı dağıtmak için mumları yakmaya başlıyorlar ve Bea'dan yardım istiyorlar. Ben ise patronumu arıyorum. Bugün Pazar olduğu için sesli mesaja düşüyor.

"Merhaba Luce, ben May. İşten birkaç gün izin almam gerekiyor. Belki bir hafta bile. İnanmayacaksın ama cenaze evi büyükannemin cesedini kaybettiği için cenazesini yapamıyoruz. Döndüğümde sana her şeyi anlatırım ama kısacası, durum çok karışık. Teyzelerime bu zorlu süreçte yardımcı olmak için burada olmam gerekiyor.

"Robert bu hafta okul çocukları için turları yönetebilir. Annie'ye e-posta gönderip hibe raporunu tamamlamasını isteyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, telefonum açık olacak. Daha fazla bilgi alır almaz sana haber veririm. Teşekkürler Luce. Yakında görüşürüz."

Bağlantıyı kesip, bir sonraki telefon görüşmesini yapmadan önce kendime sessizce moral veriyorum.

"Merhaba Ezra. Ben May."

"Biliyorum. Ekranında numaranı gördüm."

Sesi temkinli. Son konuşmamızın nasıl bittiğini düşünersek, onu suçlayamam.

"Tamam. Salı akşamı akşam yemeğine gelemeyeceğimizi bilmeni istedim. Teyzelerimde birkaç gün daha kalacağım."

Ardından derin bir sessizlik oluyor. Planlarımın neden değiştiğine dair bir açıklama bekliyor, ama ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz.

Bu, bizim için ölüm kalım meselesi. O iyi bir adam, ama beni sevmek kaktüsü sevmek gibi. Beni ne kadar görmezden gelersen, o kadar iyi anlarız. Ancak çok yaklaşırsan, keskin dikenlerim kanatır.

Kaçınan Bağlanma ilişkisi tarzının bir simgesi olsaydı, o ben olurum. Teşekkürler, Ronan Croft.

"Her neyse, gelemeyeceğim."

"Restoranla yeniden randevu alacağım."

"Buna gerek yok. Söylememiz gerekenleri zaten söyledik."

Teknik olarak, söylemesi gerekenleri söyledi. O, ilişkimizde eksik olan şeyleri açıklarken, ben stoik bir şekilde ona baktım.

Görünüşe göre, ben sadece "Tamam" deyip dışarı çıktığımda bunu pek hoş karşılamamış, çünkü daha sonra cep telefonuma uzun ve ateşli bir sesli mesaj bırakmış ve bu mesajda "anlaşılmaz", "kayıtsız" ve "soğuk" gibi birçok kelime kullanmıştı.

Genç yaşta kayıp ve ihanetle ezilmiş bir insanın iç dünyasının, kök salmaya ve büyümeye çalışan her yanlış yönlendirilmiş canlıyı aç bırakacak çorak bir kül çölü olduğunu, dengeli bir insana açıklamak imkansız olduğundan, tartışmadım.

"May, bak. Mantıklı ol. Biraz çaba gösterirsen, birlikte harika olabiliriz. İkimiz de alanlarımızın en iyisiyiz. Ortak ilgi alanlarımız, uyumlu değerlerimiz ve karşılıklı saygımız var. Her şeyimiz ortak."

Sesini alçaltıyor. "Ve bu sert tavrın... Bunun sadece bir rol olduğunu biliyorum. Sana bakacak birine ihtiyacın var."

Onu incitmek istemiyorum, ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Bize bir şans daha vermek, kaçınılmaz sonu sadece uzatmak olur.

"Ezra, üzgünüm ama bitti. Seni incitmek istemiyorum, ama bundan daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Artık bu ilişkiye devam etmek istemiyorum. Anlayabilir misin? Umarım arkadaş kalabiliriz."

Düşünceli bir duraklamadan sonra içini çeker. "Duymak istediğim şey bu değildi, ama duygularınıza saygı duyuyorum."

Rahatlamış bir şekilde ona teşekkür ederim. Garip bir vedalaşma yaşar ve telefonu kapatırız.

Aşağı kata inerim ve büyük resmi yemek odasında Bea ile birlikte teyzeleri bulurum. Masanın ortasındaki gümüş şamdanlarda bir sıra mum yakmışlar ve dolabın üzerinde sütunlu mumlar üzerinde çalışıyorlar.

"Yiyecek bir şeyimiz var mı?"

"Tabii ki."

"Pastırma içeren bir şey var mı?"

Davina bana sert bir bakış attı. "Hayvanlar yemek için değildir. Özellikle de son derece zeki ve duyarlı domuzlar. Kesim sırasında diğerlerinden daha fazla acı çekerler."

Bea travma geçirmiş gibi görünüyor. "Oh hayır.

Acı çekiyorlar mı?" "Çok."

Neşeyle, "Belki de bu kadar lezzetli olmasalardı, yenilmezlerdi," diyorum, bu da bana bir başka sert bakış kazandırıyor.

"Anne?"

"Evet, tatlım?"

"Vejetaryen olmak istiyorum."

"Tabii. Şefe söylerim."

"Bizim şefimiz yok ki."

"Aynen öyle. Ben yürüyüşe çıkacağım."

Esme azarlar, "Az önce aç olduğunu söyledin, ama dışarıda yağmur yağıyor! Hiçbir yere gitmiyorsun!"

Mikro yönetimden hiç hoşlanmam ve emirlere uymak için fazla inatçıyım, ama o iyi niyetli, bu yüzden terslemek yerine gülümsüyorum.

"Hemen dönerim. Kafamı boşaltmam lazım. Bea, teyzeler sana bakacak. Uslu dur."

Ön kapının yanındaki standdan bir şemsiye alıp yağmurun içine doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Birkaç saniye içinde, bu kadar kötü hava koşullarında dışarı çıkma kararımdan pişman oluyorum, ama süper gücüm inatçılık olduğu için yürümeye devam ediyorum. On dakika içinde şehrin merkezine varıyorum.

Çok az şey değişmiş.

Büyüleyici ve şirin ana meydan, sanki bir kartpostalıdan çıkmış gibi. Schneider'lerin fırını, eczacı ve nalbur

dükkanı, şarküteri, kuyumcular ve McNulty'nin pub'ı hala burada. Saatlerce kitap okuduğum küçük kitapçı bir Starbucks'a dönüşmüş, ama içinde bulunduğu yüzyıl başı binası aynı kalmış.

Eskiden bir beyaz eşya mağazası olan yerin şimdi bir Meksika restoranı olması dışında.

Önümde bir margarita varken depresif olmak imkansız, bu yüzden meydanı koşarak geçiyorum, su birikintilerinin üzerinden atlıyorum ve ön kapıyı açmadan önce şemsiyemi sallıyorum.

Sıcaklık ve kaynayan adobo'nun lezzetli kokusu beni karşılıyor. Ağzım anında sulanmaya başlıyor. Hostes masasındaki nazik genç kıza tek kişilik bir masa istediğimi söylüyorum. Menüü alıp beni içeriye götürüyor ve mekandaki tek diğer kişinin, bana sırtı dönük oturan siyah saçlı bir adamın arkasındaki bir masaya oturttu.

"Başlangıç olarak içecek bir şey ister misiniz?"

"Cadillac margarita alayım lütfen."

"Tabii. Menüyle ilgili sorunuz olursa bana söyleyin. Hemen içeceğinizi getireceğim."

Kabinye yerleşip menüyü açtım. Her şey bir an için mükemmeldi, ta ki önümdeki kabinde oturan adam dönüp bana gülümsediğinde, parlak beyaz dişlerini gösterene kadar.

"Merhaba, Bugs. Seni burada görmek ne güzel. Beni *takip* mi ediyorsun?"

ELEVEN

MAVEN

Ronan'ın yakışıklı, şeytani yüzünü görmemek için menüyü kaldırıyorum. "Git buradan."

"Ben önce buradaydım."

"Yemeğimi yerken burada oturup kafanın arkasını seyretmeyeceğim."

"Yüzüme bakmayı mı tercih edersin? Tek yapman gereken sormaktı."

Benim masamın diğer tarafındaki koltuğa oturur. Menüyü indirdiğimde, gülümsemesi gözlerimi kamaştırır. O kadar büyüktür ki, Jüpiter'den bile görülebilir.

"Bu dişli gülümsemelerin neyin nesi? Timsah gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Tekrar söylüyorum, bu bir iltifat değil."

"Elbette öyle. Timsahlar akıllı, güçlü ve korkutucudur." "Aynı zamanda çirkinler ve yiyeceklerini çiğneyemiyorlar."

Gülmemek için çok uğraştığını anlayabiliyorum, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Sence bu şekilde sürekli karşılaşmamız kader mi?" diye düşünür.

"Hayır, bence geçmiş hayatımda çok kötü bir şey yaptım ve sen de bunun

cezasımsın. Lütfen kendi masana dön."

Bunu bunu diyor şöyle "Ben düşünüyorum düşündüm düşünüyorum düşünüyorum."

"İğrenç bir şey söylersen, bu menüyü boğazına tıkarım."

O, elini asil bir hareketle sallayarak bu tehdidi reddetti. "Bildiğin kadarıyla düşmanı var mıydı?"

"Kasabadaki herkes dışında mı demek istiyorsun?"

"Kasaba halkı büyükannenizi sevmiyordu. Ondan korkuyorlardı." Bakışları düşünceli bir hal aldı. "Senden korktukları gibi."

Gülümsemem ölümcül. "Keşke o sağduyu biraz da o timsaha bulaşsaydı."

"Edward sana geri döndüğünü söylediğinde sesinin titrediğini biliyor musun? Hem de ayı saldırısından kurtulan bir adamdan bahsediyoruz."

"O ürkütücü yaşlı adam hâlâ ailen için çalışıyor mu?"

"Sanki senin ailen için çalışan ürkütücü bir yaşlı adam yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Evet, ama en azından bizimkinin bir ruhu var. Seninkinin yok, bu yüzden Croft'lara çok iyi uyum sağlıyor."

Masada birbirimize bakıyoruz, cinsel gerilimin elektriksel bir çatırtısı havayı titretiyor, ta ki hostes geri dönene kadar. Önüme ve Ronan'ın önüne birer margarita koyuyor, sonra tek kelime etmeden gidiyor.

Ronan içkisini alır ve yudumlar, yuttuktan sonra dudaklarını yalar. "Tuzlu kenarları severim, sen sevmez misin?"

Tabii ki bunu erotik bir şekilde söylemeyi başardı. Tabii ki *tabii* ki başardı.

"Sen de Cadillac içer misin?" "En sevdiğim içkidir."

"Onları sana ben tanıttım."

"Sanki unutulmuş gibi. Kafama bir tane döktün." "Hak etmiştin."

Beni, milyonlarca söylenmemiş kelimeyle titreyen yakıcı bir sessizlik içinde değerlendiriyor.

"Evet. Onu ve daha kötüsünü."

Onun bakışlarındaki sıcaklığı kaçınarak, gözlerimi kaçırıp pencereden dışarıya, gri ve yağmurlu güne bakıyorum. "Bu, senin babası olmadığın kızınla tanışmak için bir taktikse, işe yaramayacak."

"Efendim? Bu çok eski moda bir ifade."

"Bazılarımız büyük kelimeleri bilir. Neden beni rahatsız ediyorsun, Ronan?" Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Ve bana dava ya da büyükanneyi bulmaya yardım etmek gibi saçmalıklar söyleme. Ne istiyorsun?"

Bakışlarımız uzun ve ateşli bir an boyunca birbirinde kalır, ta ki o "Arkadaş olmak istiyorum" diyene kadar.

"Hedefin yüksek. Aferin sana. Hayır."

"Neden olmasın?"

"Arkadaşın olmak istemem için bana tek bir iyi neden söyle."

"Göz kamaştırıcı yakışıklılığım ve çekici kişiliğim."

Birbirimize bakıyoruz. İkimiz de gülümsemiyoruz. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası atıyor. Klitorisim onun dilini istiyor, küçük hain.

"Bana kaç kez tuhaf olduğumu söylediğini hatırlıyor musun?"

Tereddüt etmeden cevap veriyor. "Sen garipsin. Tanıdığım en garip ve en büyüleyici kadınsın ve sen gittiğinden beri her gün, bana senin hissettirdiklerine yakın hissettiren birini ya da bir şeyi arıyorum."

Dünyada bu adam kadar iyi yalan söyleyebilen kimse yok. Bu saf büyüçülük. "Eminim ki, hor görecektir başka bir umutsuz vaka bulabilirsin bulabileceğinden eminim."

Sesi sertleşir. "Sana asla hor görmedim. Benim söylediğim bu değil, bunu biliyorsun."

"Beni acımasızca alay ettin." "Sen acımasızca böceklerle oynadın."

"Onlarla *oynamadım*. Onları inceledim. Onlara hayran kaldım. Önemli değil ama bunu mesleğim yaptım. Sadece bir hobi değildi."

Bunu bir an düşündü. "Böcekleri kariyerin mi yaptın?"

"Evet. Bir müzede lepidoptera küratörüyüm. Kelebekler konusunda uzmanlaşarak entomoloji doktorası yaptım. Çünkü her zaman çirkin küçük bir şeyden dönüşebilen bir yaratık olmak istemişimdir. Nedenini tahmin edebilirsin."

Gözlerine tekrar bakıyorum ve boğazımı sıkan duyguyu yüzümden saklamaya çalışıyorum. Çünkü diğer erkeklere karşı mesafeli davranabilsem de, Ronan Croft bir istisna.

O her zaman benim kriptonitim olmuştur ve öyle kalacaktır. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Garson, elinde kalem ve not defteri ile masamızın yanında duruyor. Şaşkınlıkla Ronan'ın gözlerinden bakışlarımı ayırıp koltuğa yaslanıyorum. "Sanırım iştahım kaçtı."

"En popüler iki yemeğinizi getirin bize. Bir de yanında domuz pastırması."

O, garsona benim menümü uzatır ve garson geri çekilir. Benim ona şüpheyle baktığımı fark edince, "Ne oldu?" der.

Ona aynı şeyi sipariş edeceğimi söyleyemem, yoksa bunu büyük bir mesele haline getirir, bu yüzden onun yerine küçümseyici davranıyorum. "Meksika restoranında domuz pastırması mı sipariş ediyorsun?"

"Bunun yasak olduğunu bilmiyordum."

Sadece ona bakınca, içini çekiyor. "Canım çekti. Beni dava et."

"Seni arabamla ezmeyi tercih ederim."

Bana bir an bakıyor, sonra gülmeye başlıyor. "Sen çok saçmalıyorsun."

Yanaklarım kızardı. Utanç mı öfke mi bilemiyorum, ama bunu öğrenmek için burada kalmayacağım. "Biliyor musun? *Bu* çok saçma. Ben gidiyorum."

Kabinden çıkmaya başlıyorum, ama Ronan uzanıp bileğimi tutuyor.

"Kal."

Ses tonundaki bir şey beni durdurur ve ona bakmamı sağlar. O da bana acil bir şekilde bakar, gözleri yalvarırcasına parlar. Bu alışılmadık kırılganlık karşısında o kadar şaşırırım ki, bir an için donakalırım.

Bileğimi bırakıp geriye yaslanıyor. "Özür dilerim. Refleks. Lütfen kal." Nefes nefese ve kafam karışık bir halde, kabinin kenarına oturuyorum,

kalmam mı gitmem mi emin olamadan ve karar veremediğim için kendime kızarak.

Ronan beni izliyor, gözleri temkinli ama umut dolu. Bu çok garip, ne yapacağımı bilmiyorum.

Sonunda pes ediyorum. "Lütfen

dedin." Kaşlarını çatıyor. "Ve?"

"Bu kelimeyi bildiğini sanmıyordum."

"Ah." Bir an düşünür. "Lütfen kalıp benimle yemek yer misin? Lütfen? Gerçekten çok isterim... lütfen."

Gözlerimi kapatıp mırıldanıyorum, "İhtiyacın olduğunda iyi bir şeytan kovucu nerede bulunur?"

"Bak, sen söylemeden bir daha söylemeyeceğime söz veriyorum."

Gözlerimi açıp ona sert bir bakış attım. "Nasıl bu kadar sinir bozucu olabiliyorsun?"

"Yılların tecrübesi. Hadi ama Bugs. Pençelerini sakla ve benimle yemek ye. Ben zararsızım."

"Sen çingiraklı yılan kadar zararsızsın."

Bana bakıyor, bekliyor, karar vermem için bana zaman tanıyor. Bu şaşırtıcı derecede düşünceli bir davranış ve maalesef beni karanlık tarafa çekiyor.

"Ama sen domuz pastırması sipariş ettin, bu yüzden en az bir parça yiyene ve sen yine sinir bozucu bir şey söyleyene kadar burada kalacağım."

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. Buz gibi gözlerinde eğlence parıldar, onları Noel ışıkları gibi pırıl pırıl yapar.

O kadar yakışıklı ki, bu şeytani bir şey. Şeytanın kendisi bile bu adamın cazibesinin yarısı kadar bile sahip değil.

Koltuğa geri yaslanıp ellerime, tavana, ona hariç her şeye bakıyorum. Bacaklarımın arasındaki o sıcak küçük nabız hala dinmemiş. Hatta daha da ısınmaya başladı.

"Los Angeles'ı nasıl buldun? Güneşli havasıyla senin yaşayabileceğin bir yer olduğunu düşünemiyorum."

"Güneşli bir gün yerine bulutlu bir günü tercih ederim." "Biliyorum. Soruma cevap ver."

"Ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum."

"Hayır, unutmadın. Soruma cevap ver."

İç çekip saçlarımı elime alıyorum. "Los Angeles'ta yaşamıyorum."

"Ama Bea'nın babasının orada yaşadığını söylemiştin."

"*Birlikte* yaşadığımızı hiç söylemedim, değil mi?" "Yani evli değilsin."

"Seni ilgilendirmez. Ve şimdi gözlerini kırpabilirsin.

O şeytani bakışın sinir bozucu. "Demek evlisin?"

"Sence ne?"

"Çocuğunun başka bir erkeğin olduğunu ısrarla savunan biri için oldukça kaçamak cevaplar veriyorsun."

"Bu yemek bitene kadar cinayet işlemezsem, ödül kazanmam gerek."

"Margaritanı iç. Tekilan, o samuray kılıcı gibi dilinin keskinliğini yumuşatsın."

Margarita'yı alıp ona gülümsüyorum. "En azından kan emici parazit bir izopod değil."

Kadehini kaldırıp kadeh tokuşturur. "Şerefe."

Onunla kadeh tokuşturup içkimi yudumlarken, onun nasıl hem son derece sinir bozucu hem de son derece çekici olabildiğine hayret ediyorum.

Belki de tiksinti ve hayranlık arasındaki zıtlık, onu bana çeken şeydir. Çelişkiler her zaman çekicidir.

O gülümsüyor. "Yüzünün halini görmelisin. Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Dişlerin, saçların ve kırmızı palyaço burnun olmasaydı nasıl görünürdün diye. Çok daha iyi olurdu."

Başını geriye atıp gülüyor. Ne kadar çekici olduğunu görmek zorunda kalmamak için başka yere bakıyorum.

Hâlâ gülerek, "Biliyor musun, sanırım sen benimle tanıştığım tek kişi, benden korkmayan tek kişi," diyor.

"Demek çekiciliğin *bu*. Bütün gün senin kışını öpen o yordakçılar yorucu olmalı."

Bir anda eğlenceli halinden ciddi bir havaya büründü. "Evet," dedi ciddiyetle. "Hayal bile edemezsin."

"Zavallı zengin çocuk, benim sana acıمامı istiyorsan, çok uzun süre beklemek zorunda kalacaksın."

Sesi boğuklaşır ve gözleri yanmaya başlar. "Senden istediğim acıma değil. Biraz daha samimi bir şey."

Elektrik çatırtısı geri döndü, bakışlarımız arasında çınlayarak ensemdeki tüyleri diken diken etti. Göğüs uçlarım sertleşse de yüzümü ifadesiz, ses tonumu kayıtsız tutuyorum.

"Gençken zaten samimiydik. Bunu kanıtlayacak duygusal yaralarım var. Ve tehlikeli bir alana çok yaklaştın, bu yüzden bundan sonra söylediklerine dikkat et."

Gözlerini yarı kapalı, başını bir yana eğerek uzun bir süre beni süzdü.

"Çok fazla düşünüyorsun Ronan. O küçük beynini yorma."

"Sadece, nefret dolu bir seks yapmaya hazır mısın diye sorsam ne kadar başım belaya girer diye merak ediyordum. Bilirsin, eski günlerin hatrına."

Kalbim üç kat hızla atmaya başlar. Kan boynuma ve kulaklarıma hücum eder ve orada kalır. Yutkunurum, kendimi onun bakışlarını tutmaya ve koltuğumda kıpırdamamaya zorlarım. "Çok. O yüzden sorma."

Masum bir ses tonuyla, "Öyle değildim. Sadece merak ediyordum" diyor.

Gülümsüyor, içkisini yudumlarırken bana bakıyor, sonra dilini çıkarıp yavaşça bardağın kenarındaki tuzu yalıyor, bu sırada gözlerimi bırakmıyor, böylece onun tatmak istediği şeyin tuz olmadığını anlıyorum.

Oyun oynuyor. Onun seni etkilemesine izin verme.

"İyi. Çünkü benim bir nişanım var."

Var, vardı, fark etmez. Teknik olarak Ezra bana evlenme teklif etmedi ve etseydi de evet demeyecektim, ama ayrıntılara takılmıyorum.

Ronan yavaşça konuşur, "Bir *nişanlı*. Ne kadar gelenekselsin. Blackthorn kadınlarının evliliğe inanmadığını sanıyordum." Elime bakar. "Yüzük nerede?"

Ciddi bir ifadeyle yalan söylemeyi başarırım. "Onunla seyahat etmekten hoşlanmıyorum.

Çok büyük. Fazla dikkat çekiyor."

"Tabii. Peki bu nişanlının adı ne?"

Alaycı sesi beni sinirlendirir. "Ne, onun var olmadığını mı düşünüyorsun? Hiçbir erkeğin benim gibi birine evlenme teklif etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence birçok erkek seninle evlenmek isterdi... tabii timsahlarla dolu hendeği, gökyüzünden yağan alev toplarını ve kale duvarlarından atılan ok yağmurunu aşabilirlerse. Ama bu özel durumda, bence sen sadece yalan söylüyorsun."

İçkimi alıp kabine geri dönüyorum. "Şanslıyım ki, senin ne düşündüğün umurumda değil."

Gözlerini kısıyor. Daha önce yaptığı gibi, ben de camın kenarındaki tuzu imalı bir şekilde yalıyorum ve bunu yaparken onun bakışlarını yakalıyorum.

Erotik küçük zihin oyunları oynayabilen tek kişi o değil.

Garson iki tabakla gelir. "Tavuk adobo ve chili relleno var. Kim ne istiyor?"

Aynı anda ikimiz de "Ben tavuk alacağım" diyoruz.

Kararsız bir şekilde, Ronan bana işaret edene kadar ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Bayan tavuk alacak. Ben chili relleno alacağım."

Garson tabakları masaya koyar. Ronan ona bir tur daha içki istediğimizi söyler. Ben istemediğimizi söylerim ama o bana aldırış etmemesini söyler. Garson şaşkın bir ifadeyle masadan ayrılır.

Ronan çatalını alır ve bana gülümser. "Bir tur daha içki alacağımıza bahse girerim. Ne dersin?"

"Bana hanımefendi diyerek haksızlık ettin. Ben o kadar iyi huylu biri değilim."

"Senin için 'kuduz wolverine' derdim ama bunun pek hoş karşılanmayacağını düşündüm."

Bir mucize olur: birlikte güleriz. Sonra bakışlarımız karşılaşır ve birbirine kilitlenir, artık o kadar da eğlenceli gelmez bana.

Margarita'mın geri kalanını bir dikişte içip önümdeki tabağa odaklanıyorum ve kendime bunun yıllardır hayatımı cehenneme çeviren kişi olduğunu hatırlatıyorum.

Beni alay etti, aşağıladı, her fırsatta küçük düşürdü. Sonra birdenbire tavrını değiştirip sanki ben yokmuşum gibi davranmaya başladı, okul koridorlarında burnu havada ve gözleri başka yere bakarak yanımdan geçip gidiyordu.

Yine de onu seviyordum.

Aşk, dedikleri gibi kör değildir. Tamamen deliliktir.

Garson daha fazla margarita ve küçük bir tabak domuz pastırması ile geri dönene kadar sessizce yemek yiyoruz. Hiçbir soru sormadan her şeyi masaya koyup kaçıyor.

Ronan, chili relleno'sunu çiğnerken taze margaritalara göz atar. "Ben kazandım."

"Ne heyecan verici."

"Öyle. Sen hiçbir konuda yenilmezsin."

"Çünkü ben senden daha zekiym."

"Affedersin ama ben milyarlarca dolarlık uluslararası bir şirketin başındayım."

"Evet. Büyük büyük büyükbaban tarafından kurulmuş ve baban tarafından sana devredilmiş. Hiç etkilenmedim. Bu arada, neden hala Solstice'de yaşıyorsun? Monako'da, Miami'de ya da playboyılar için daha çekici bir yerde dolaşıyor olman gerekmez mi?"

"Belki de bunca zamandır senin geri dönmeni umuyordum."

Ona sert bir bakış attım. "Hafifmeşreplik yapma. Elimdeki bıçakla oynama."

Bir an bana baktı, sonra yumuşadı. "Aileme yakın olmak için burada bir evim var, ama haftada üç gün Boston'daki şirket merkezinde çalışıyorum. Gerekirse bazen daha fazla da."

"Bu uzun bir yolculuk."

"Pilotum var. Helikopterle gidiyoruz." "Ah."

"Öyle söyleme."

"Tek heceliydi. Hiçbir şey gibi söylemedim."

"Evet, öyle dedin ve bunu biliyorsun. Tek bir heceyi küçümseme senfonisine dönüştürebilen tek kişi sensin."

Bir an düşündüm, sonra gülümsedim. "Teşekkür ederim." "Rica ederim. Tavuk nasıl?"

"Hayatımda yediğim en lezzetli şey. Relleno nasıl?"

"Baharatlı karton gibi. Seninkinden bir ısırık alayım."

İzin beklemeden, uzanıp çatalla bir parça tavuk aldı. "Mmm. Lezzetli. Al, biraz domuz pastırması ye."

Bana iki dilim verir ve kendi tabağına da iki dilim koyar. Bir dilim kalır, onu ikiye böler ve aramızda paylaşır.

"Bu şaşırtıcı derecede cömert bir davranış. Ne zaman bu kadar adil oldun?"

"Yaşlandıkça yumuşadım."

Öyle görünmüyor. Tam da olması gereken yerlerde iri ve sert.

Sağduyuma aykırı olsa da, onu merak ediyorum. Son on iki yıldır ne yaptığını, mutlu olup olmadığını, yalnız olup olmadığını, bir eşi olup olmadığını bilmek istiyorum. Yüzük takmıyor, ama bu pek bir şey ifade etmiyor.

Onu tanıyorsam, muhtemelen evden her çıktığında yüzüğünü çıkarıp cebine koyuyordur, alçak herif.

"Sorabilirsin, biliyorsun."

"Anlamadım?"

"Bana kendimle ilgili sorular sorabilirsin." "Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Dudaklarını yaladı ve bana sert bir bakış attı, soluk gözleri yoğun bir ateşle yanıyordu.

"Tabii. Ben de senden hiçbir şey istemiyorum. Artık ikimiz de yalancıyız. Şimdi lanet olası pastırmanı ye ve gülümsemeyi kes, çünkü sonunda beni kızdırmayı başardın."

Daha da geniş gülümserim. Sonra ona selam verip ağzıma bir parça domuz pastırması atarım.

Onun öfkeli homurtusu, yıllardır duyduğum en tatmin edici şeydi.

ON İKİ

MAVEN

İlk margarita bardağımdaki buzla oynuyorum ama ikinciye dokunmuyorum. Bu adamın yanında sarhoş olma riskini göze alamam. O çok tehlikeli bir cazibe.

Onu sevmesem de, o hala yılanın Havva'ya sunduğu elma gibi. Ondan bir ısırık almak, her şeyi mahvedebilir.

Yine.

Bu yemeği bir özdenetim egzersizi olarak görüyorum, daha fazlası değil. Çatal bıçakları silah olarak kullanma dürtüsüne kapılmamak benim için iyi bir şey.

Gözümün ucuyla Ronan'ın yemeğinin kalanını yiyip bitirmesini izliyorum. Sanki yıllardır ıssız bir adada mahsur kalmış ve tek besin kaynağı olarak dalgaların getirdiği odun parçaları varmış gibi yiyor. Onun bu kadar açgözlü olduğunu hatırlamıyorum, ama tabii ki birlikte oturup keyifle yemek yediğimiz de yoktu.

Birlikte yaptığımız şeyler çok daha fazla kalori yakıyordu.

"Yüzün yine kızardı. Cilt problemin mi var?" "Kapa çenenin Ronan."

"Zorla beni."

"Beni kışkırtma. Evde üzerinde adın yazılı bir testere var."

Yemeğini bitirdikten sonra arkasına yaslanıp peçetesini alır ve ağzını ve parmaklarını siler. Sonra taze margaritayı alır ve sanki büyü yapar gibi bana doğru sallayarak gösterir.

"Yani evli değilsin, Los Angeles'ta yaşamıyorsun, böcekler üzerine bir diploman var, kesinlikle benim olmayan bir kızın var ve

Büyükannenin cesedi kayıp. Başka ne var ki?

Onun sinirlenmesi hoşuma gidiyor. Bu bizi daha eşit bir konuma getiriyor. Sıcak ve cömert bir gülümsemeye, "Özetle böyle" diyorum.

Bakışı öfkeli, sesi meydan okuyor. "Beni eğlendirecek lisansüstü okuldan komik hikayeler yok mu? Harika nişanlıyla ilgili sevimli anekdotlar yok mu?"

O sinirlendiğinde ben daha rahat hissettiğim gibi, ben rahatladığımda o da daha rahat hissediyor. Biz bir tahterevallinin iki zıt ucu, bir madalyonun iki yüzü. Eğer ortada buluşup ikimiz de aynı anda mutlu olursak, bilinen galaksiler muhtemelen içe doğru patlar.

"Ezra mı? Anlatacak pek bir şey yok." Tırnaklarımı kayıtsızca inceliyorum. "Yüksek eğitilmiş, son derece zeki, bağımsız bir servete sahip ve alanında önde gelen bilim adamlarından biri olması dışında."

"Onun göz cerrahı olduğunu söylemiştin. Birdenbire bilim adamı mı oldu?" "Bea'nın babasının göz cerrahı olduğunu söyledim."

"Yani Bea'nın babası olmayan *başka* bir şanslı adam *daha* var. Herkesi takip etmek kafa karıştırıcı olmalı."

Ağzımdan gülümsemeyi silip ciddi bir yüzle cevap veriyorum. "Her şeyi çok kolaylaştıran bir uygulama kullanıyorum. Ezra'nın bağımsız bir servete sahip olduğunu söylemiş miydim?"

"Evet, söyledin."

"Çünkü öyle. Buluşlarının patentlerinden ve dikkatli yatırımlarından dolayı. Benim gibi o da parasız büyüdü. Kimse ona hiçbir şeyi gümüş tepside sunmadı."

Ronan burun deliklerini genişletip dudaklarını inceltip bana bakar. "Görünüşe göre çok ortak yönünüz var. Gümüş tepsi yorumun gereksizdi."

Bilmiyormuş gibi davranıp masumca kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Oh, özür dilerim. Nesiller boyu birikmiş büyük bir servet miras aldığın için hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadığın ve para konusunda endişelenmediğin için mi bu kadar hassassın?"

Eğer dişlerini bu şekilde gıcırdatmaya devam ederse, yakında takma dişlere ihtiyacı olacak.

"Bana o yavru geyik gözlerini yapmaya ve o akıllı ağzını çalıştırmaya devam et de ne olacağını gör, Maven."

Onun alçak, tehditkar sesi vücudumu titretir. Bu saf adrenalin, savaş ya da kaç tepkisidir. Yıllardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Göğsümden çıkan kahkaha neşe doludur.

"*Şimdi* gülüyorsun! Beni sefil görmekten gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?"

"Hayır, seni mutsuz *etmekten* zevk alıyorum. Seni mutsuz görmek ise sadece pastanın üzerindeki krema. Ben chile relleño'yu deniyorum."

Masadan uzanıp, onun yemeğinin bir kısmını keserek büyük bir gösteri yapıyorum. At gibi çiğneyerek, lezzetli bir ses çıkarıp, kesinlikle berbat olan pane poblano biberini yutuyorum. Onu baharatlı karton olarak tanımlamak bile ona fazla iyilik olur. Tadı eski deri ayakkabı gibi.

"Çok lezzetli! Beğenmedin mi? Ne garip. Zenginlerin yediği tuzlu havyardan damak tadın ölmüş olmalı."

Çenesindeki kaslar gerilir. Patlamak üzereymiş gibi görünür. Ailesinin parasıyla dalga geçilmesinden nefret eder, bu da benim birçok kez kullandığım bir zayıflıktır.

"Hayatımda hiç havyar yemedim."

"Evet, yedin. Blini'nin üzerindeki büyük siyah topakları yaladığını ve sonra tükürdüğün blini'yi odanın diğer ucuna fırlatıp alnıma yapıştırdığını çok net hatırlıyorum."

O alaycı bir şekilde, "Hayal ediyorsun. Böyle bir şey olmadı." der.

"Shelly Smith'in ailesinin Noel partisi, yedinci sınıf."

Bir an düşünür, sonra kafasındaki eski paslı dosya dolabından o anıyı çıkarır. "Ah, evet, hatırlıyorum."

"Herkesin kahkahalarla gülüşünü hatırlıyor musun? Utançtan kaçtığımı hatırlıyor musun?"

"Senden özür dilemek ve seni taciz eden aptal Tim Barnes'ı hedef aldığımı açıklamak için seni takip ettiğimi hatırlıyorum, ama sen ortadan kaybolmuştun. Seni aramak için bir saat boyunca mahallede dolaştım."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Yalanlar dilinden çok akıcı çıkıyor."

"İster inan ister inanma, bu gerçek."

"Ne zamandan beri doğruyu söylemeye başladın? Senin bunu yapabileceğini sanmıyordum."

"Sanki sen aramızda olan kötü şeyleri hatırlamaktan başka bir şey yapamıyor musun?"

"Aramızda olan her şey, daha zayıf bir kadını öldürebilirdi. Büyükanнем hakkında başka ne düşündüğünü söyle bana."

Dişlerini diliyle okşayarak, konuyu değiştirmeye izin verip vermemeyi tartışıyor.

Sanırım bu, onun bana ilk başta ilgi duymasının nedenlerinden biri. Her şeyde başarılı olan ve saygı görmeyi hak ettiklerini düşünen erkekler, güçlü kadınları ya korkutucu ya da karşı konulmaz bulurlar.

Margarita'sını bir yudumda içip pes eder. "Tam olarak neyden öldü?"

"Bunun ne önemi var?"

"Sadece bir gün sağlıklıydı, ertesi gün öldü."

"Doksan üç yaşındaydı. O yaşta, sabah uyanmak herkes için sürpriz olur. Ayrıca, onun sağlıklı olduğunu nereden biliyorsun? Sağlık durumumuzu yerel haberlerde yayınlamıyoruz."

"Ölmeden birkaç gün önce onu nalburdan çıkarken gördüm. Aslında ona çarptım. Bana kedi gibi tısladı."

Bunu hayal ederek gülümsüyorum.

Büyükannenin Croft'lara olan nefreti, kasaba halkının çeşitli hastalıklarını tedavi etmek için sattığı kurutulmuş ot ve köklerden yaptığı şifalı çaylar kadar ünlüydü. Blackthorn Malikanesi'ne giden çukurlu toprak yolu cesurca aşan kişiler, sıcak suya batırıldığında gazdan gut hastalığına kadar her şeyi tedavi eden, içinde çeşitli şifalı maddeler bulunan katlanmış kağıt paketlerle geri dönüyorlardı.

Bu ayrıcalık için iyi para ödüyorlardı, ama büyükanнемin çayları asla başarısız olmazdı, bu yüzden gelmeye devam ediyorlardı.

"Kalp krizi falan mı geçirdi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Casusların sana söylemedi mi?"

"Casuslarım yok. Önemli şeyleri bana bildiren maaşlı çalışanlarım var."

"Bu tam anlamıyla casusluğun tanımı."

Burnundan nefes verip konuşmaya devam ediyor. "*Her neyse*, otopsi yapılmadığı söylendi. Teyzen Esme bir sabah cenaze evini arayıp

"Hey, burada gömülmesi gereken bir ceset var. Gelip alın." dedi.

"O öyle demedi."

"Ben özetliyorum. Peki neyden öldü?"

"Belki de seni bu kadar yakından görmek vücudunda bir zincirleme reaksiyon başlattı ve tüm organları tek tek iflas etti. Bu gerçekten en mantıklı açıklama."

"Bir saniye ciddi olabilir miyiz?"

"Ben ciddiylim. Şu anda böbreklerimin kuru üzüm gibi buruş buruş olduğunu hissedebiliyorum."

Bana kızgın bir şekilde bakıyor, ben ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve bu, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli an.

"Bence hissettiğin şey kalbinin burkulması. Demek istediğim, o bir boğa kadar güçlü görünüyordu, teyzelerin otopsiyi reddetti ve cenazesi gömüleceği gün cesedi gizemli bir şekilde ortadan kayboldu."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Belki Lorinda gerçekten ölmemiştir."

Son cümleyi bekledim. Gelmeyince, "Ciddi misin? Büyükanнемin kendi ölümünü sahte mi yaptığını düşünüyorsun?" dedim.

"Belki."

"Bunu yapmak için ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

Omuzlarını silkiyor. "Çoğu insanın yaptığı gibi. Sigorta parası. Alacaklılardan kaçmak. Başka bir yerde yeni bir hayata başlamak istemek."

Ses tonum kuru. "Evet, çünkü 93 yaşındaki bir kadın, yeni bir isimle heyecan verici maceralar yaşamak için Tahiti'ye kaçmak için *sabırsızlanıyor*."

"Sadece bir olasılık olduğunu söylüyorum."

"Benim ellerimde ölmen de bir olasılık."

"Onun ölüm nedenini hala söylememiş olman ilginç."

"İlginç değil, bu seni ilgilendirmez. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Blackthornlar otopsiye tabi tutulmaz."

Bana inanmaz bir ifadeyle baktığında, onun mükemmel ön dişlerinin arasına deri gibi sert biber dolmasını tıkıştırmak istesem de, devam ediyorum.

"Bu bir aile geleneği. Ölümden sonra bedenlerimize dokunulmaz. Doğal halleriyle tutulurlar ve biyolojik olarak parçalanabilir tabutlarda toprağa gömülürler, böylece çürüyen maddeler solucanları besleyebilir

Solucanlara besin sağlasın. Yaşam döngüsü falan. Yani otopsi yapılmaması hiç de olağandışı değil. O iğrenç ifade de ne öyle?"

"Otopsi yapılmadıysa, bu aynı zamanda mumyalanmadığı anlamına da mı geliyor?"

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Onun ölümü ile cenaze töreni arasında ne kadar zaman geçti?" "Altı gün, sanırım. Neden sordunuz?"

Soluk gözleri parıldayarak bana bakıyor. "Sen büyük beyinli bilim adamısın. Ölümünden bir hafta sonra korunmamış bir cesede ne olduğunu *sen* söyle *bana*."

Bu gerçeklik bana bir tokat gibi çarptı. O haklıydı.

Ceset, vücut fonksiyonları durduktan hemen sonra bozulmaya başlar. Rahatsız edilmezse, karasinekler ve sinekler vücudun doğal açıklıklarına yumurta bırakır ve bu yumurtalar yirmi dört saat içinde çatlar. Üç gün içinde iç organlar çürür. Beş gün içinde vücut şişer ve ağız ve burundan kanlı köpük sızar. Bakteri birikimi ve dokuların çürümesi yoğun bir kokuya neden olur.

Ölümünden altı gün sonra, büyükannem muhteşem bir çürüme sürecine girmiş olmalıydı.

Oysa, her zamanki gibi görünüyordu. Korkutucu ve sert, ama kesinlikle çürüyor değildi.

Ronan ekşi bir şekilde, "Şu çarkların dönüşüne bak. Şimdi de, dilini yutmadan bana haklı olduğumu söylemenin bir yolunu bulman gerekecek," diyor.

"Eve dönmem gerek. Öğle yemeği için teşekkürler."

Dudaklarını kıvırdı. "Ben ısmarlıyorum demedim ki."

"Her zamanki gibi centilmen. Görüşürüz, Scrooge."

Masadan kalkıp restoranın önüne doğru aceleyle yürürken, kafamda sorular dönüp duruyor. Bıraktığım yerden şemsiyemi alırken dikkatim dağılıyor. Ağır ahşap kapıyı açıp dışarı çıktığımda, gözlerimin içerideki yapay parlaklıktan günün kasvetine alışması biraz zaman alıyor. Etrafımda yağmur yağarken, kaşlarımı çatmış, derin düşüncelere dalmış bir şekilde duruyorum, ta ki biri arkamdan beni tutana kadar.

"Dikkat et!"

Ronan beni kollarına alır ve tam da büyük bir beton parçası gökyüzünden düşüp az önce durduğum yere çarpmadan önce beni döndürür.

ON ÜÇ MAVEN

Kalbim hızla atarken ve nefesim kesilirken Ronan'a sıkıca sarılırken, kaldırımdaki çukuru izliyorum.

Beton parçası çok büyük. Etrafındaki moloz yığını meydana kadar uzanıyor. Yağmura rağmen, enkazdan küçük toz bulutları yükseliyor. Sanki küçük bir bomba patlamış gibi görünüyor.

"İyi misin?"

Şok içinde gözlerimi kırptıştırarak Ronan'ın yüzüne bakıyorum. "Ne oldu?" "Binanın cephesinin bir kısmı koparak neredeyse seni öldürüyordu

."

Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, kafam karışıyor. Yüz ifadesi sert, çenesi sıkı ve gözleri... sadece endişeli olarak tanımlanabilir.

O adoboda bir sorun olmalı. Ronan Croft'un benim için endişelendiğini düşünüyorsam, kesinlikle gıda zehirlenmesi geçirmişim demektir.

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Beni hızlıca gözden geçiriyor, kan veya eksik vücut parçaları olup olmadığını kontrol ediyor.

"Ronan."

"Evet?"

"Beni tehlikeden kurtardığın için teşekkür ederim." "Hayatını kurtardım demek istedin herhalde."

"Henüz bitirmedim. Beni tehlikeden kurtardığın için teşekkür ederim, şimdi bırak beni. Bu çok rahatsız edici."

Beni tutan eli hala sıkı. Bakışları endişeli olmaktan çıkıp ateşli hale geliyor.

"Neden rahatsızlık verici olsun ki?"

"Çünkü senden çok nefret ediyorum."

"Nefret değil mi? İlerleme kaydediyoruz. Belki başka bir nedenden dolayı rahatsızsın. Hmm. Ne olabilir ki?"

"Gelişmemiş neokorteksinde uydurduğun masal ne olursa olsun, yanlış."

"Neyi ilginç bulduğumu biliyor musun?"

"Seni parçalara ayırıp cesedini bir hendeğe atmamış olmam dışında mı?"

"Hayır. Şemsiyeni tutacak kadar akli başında olman." Başını eğip kulağıma ateşli bir şekilde fısıldıyor, "Ve ağzıma bakmaktan kendini alamaman."

Nefes alıyorum ve cildinin kokusu burnuma doluyor. Kokusu beynime işliyor ve mezarlarından binlerce eski hayaleti çağırıyor. Birlikte olduğumuz zamanların anıları o kadar ayrıntılı bir şekilde bana saldırıyor ki, titriyorum.

Sanki dünmüş gibi, o sıcaklığı, tutkuyu, çılgın aciliyeti, açgözlü ellerimizi ve ağızlarımızı ve her anın çalınmış olduğu için her zaman sessiz olmak zorunda olduğumuzu hatırlıyorum. Gizli.

Yasak.

Ben akılsız bir zevkle haykırdığımda, o sesimi bastırmak için elini ağzıma koyardı. O benim adımları inlediğinde, kimse duymasın diye onu sustururdum. Sadece arabasının arka koltuğunda, ormanın derinliklerinde, karanlık bir yolda, sadece kurtlar ve rüzgârın bizim haykırışlarımızı duyabileceği bir yerde tamamen kendimizi bırakabilirdik.

O gecelerden birinde ona ne kadar çok sevdiğimi söylemeye çok yaklaştım. Sözler dilimin ucundaydı. Sonra saatine baktı ve futbol antrenmanı için erken kalkması gerektiğini söyledi, ben de sözlerimi sonsuza dek yuttum.

Gitmesi gerektiğini söylediğinde hala içimdeydi.

Tutku dolu çığlıklarım hala buğulu pencerelerde yankılanıyordu.

Onu itip geri çekilirken, şemsiyenin ucu ile neredeyse gözünü çıkaracaktım. Tam zamanında eğildi.

"Her zamanki gibi güçlüsün."

"Hiç de değil. On yedi yaşımdakinden çok daha güçlüyüm. Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Kızgınsın."

Bir açıklama bekliyor, ama açıklama gelmeyecek. Ona hamile olduğumu söylediğim gün ona kendimi açıklamayı bıraktım ve yüzü bozuldu.

Dünyada bunun gibi bir acı yoktur.

Korku, utanç, aşağılanma, reddedilme, ıstırap, hayal kırıklığı ve terk edilme, hepsi bir arada. Kalbini çalan adam tarafından değersiz hissettirildiğinde, bir kadın ya çöker ve bir daha asla toparlanamaz ya da hayatta kalmak için acının üstüne bir kabuk oluşturur.

Benim durumumda, tam bir zırh geliştirdim.

Çelikten bir kale inşa ettim.

Göğsüm ağrıyarak ondan uzaklaşıyorum. Restoranın içinden, hostes koşarak dışarı çıkıyor, ardından lekeli beyaz önlük giyen bir komi geliyor.

"Ne oldu? Lanet olsun!" Garson yardımcısı yerdeki dağınıklığa bakar, sonra inanamayan bir ifadeyle tavana bakar.

Ronan ona dönüp konuşmaya başladığında, ben de bu fırsatı değerlendirip kaçarım. Yağmurda koşarak kaçarım ve eve dönene kadar durmam.

Nefes nefese, şemsiyeyi ön kapının yanındaki standı bırakıp çamurlu botlarımı çıkarırım. Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarır ve Anderson'ın numarasını aratırım. Listedeki numarayı çevirir, bir kadın telefonu açana kadar sabırsızlıkla ayağımı yere vururum.

"Anderson Cenaze Evi, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, ben Maven Blackthorn. Bay Anderson'ı bağlayın lütfen."

Uzun bir sessizlik olur. "Şey, Bay Anderson şu anda uygun değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Tabii! Mesajım şu: Eğer benim aramamı cevaplamazsa, bulabildiğim tüm haber kanallarını arayıp, büyükannemin çıplak cesedinin onun işyerinin penceresinden nasıl çalındığını anlatacağım. Şimdi meşgul mü?"

Boğazını temizledi. "Lütfen bekleyin."

Kulağım yaklaşık otuz saniye boyunca tiz bir lounge müziği ile doldu, sonra hat tekrar açıldı.

"Merhaba, Bayan Blackthorn."

Bay Anderson, benimle konuşmaktansa ölmeyi tercih edecekmiş gibi konuşuyor.

İyi. Büyükannemin cesedini kaybettiği için hak ettiğini buldu.

"Eminim Arjantin'e kaçış planlarınızla meşgulsünüzdür, ama size bir sorum var. Büyükannem mumyalanmadı, doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Öyleyse, ölümünden cenaze törenine kadar geçen sürede nasıl bu kadar taze kalabildi?"

Cevap vermek için çok uzun süre düşündü, sanırım bunun bir tuzak soru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra tereddütle, "Soğuk hava deposunda muhafaza edildi" dedi.

"Bu bir tahmin mi yoksa cevap mı?"

"Üzgünüm. Bu bir cevap. Sadece sorunun önemini anlamıyorum."

"Anlamını boş ver, ne demek soğutulmuş?"

"Bu standart bir cenaze evi uygulamasıdır. Kimyasal koruma olmadığı durumlarda, merhumun cenazesini iki derece Celsius'ta saklarız. Aile yerel değilse veya gecikmeye neden olan başka bir faktör varsa, cenazeyi üç veya dört haftaya kadar orada saklayabiliriz."

Soğutma. Tabii ki. Midemdeki endişe düğümü çözülüyor.

"Teşekkürler, Bay Anderson. Yeni bir bilgi alır almaz beni arayın."

Telefonu kapatıp Bea'yı bulmak için yukarı çıkıyorum. Eski odamda, Luna karnına kıvrılmış halde yatakta uzanıyor.

Ceketimi çıkarıp masa sandalyesinin arkasına asıyorum. "Merhaba tatlım. Bir şey yedin mi?"

"Biraz böğürtlen reçelli tost. Luna buraya taşınmamız gerektiğini söylüyor."

Eğlenerek, yatağın kenarına oturup kızıl buklelerini nazikçe okşuyorum. "Uyuyacak mısın? İkiniz de

rahat görünüyorsunuz."

"Kızıl tilkiyle tanışmak istiyorum." "Kızıl tilki mi?"

Pencereye bakıyor. "Ağaçların altındaki beyaz bankta oturan. Buraya geldiğimizden beri her gün orada. Sanırım bana bir şey söylemek istiyor."

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Bahçenin sağ tarafında, büyümüş bir çit, mülkün sınırını belirliyor. Yakınlarda, küçük bir huş ağacı korusu, bir zamanlar beyaz boyalı olan ama zamanla paslanmış demir bir veranda takımını koruyor. İki adet oymalı sandalye, yuvarlak bir masanın iki yanında duruyor.

Yakındaki demir bankın ortasında büyük, kırmızı-siyah bir tilki oturuyor.

Kürkü turuncu-pas renginde, kuyruğu ise ince siyah ayaklarını saran gür bir alev tüyü gibi. Göğsü kaymak renginde, gözleri ise gün batımının canlı altın renginde.

Pencereden ve yağmurdan gözlerimiz buluşur. Yaratık gülümserken sivri beyaz köpek dişleri parlar.

Tilkinin oturduğu bank, büyükannemin her akşam alacakaranlıkta uzanıp tütün piposunu içip yıldızları seyrettiği bankın aynısı.

Tilki bana bir süre daha bakar, sonra dönüp çitin altında kaybolur.

Anlayışımın ötesinde önemli bir şeyin olduğu hissini silkelerim ve pencereden ve bahçenin manzarasından uzaklaşıyorum.

"Tilki falan yok Bea. Ama onu tekrar görürsen, ondan uzak dur.

Onlara vahşi hayvan denmesinin bir nedeni var."

Luna uyanır, gerinir ve Bea'nın kucağından yere atlar.

Burnunu havaya dikip kuyruğunu sallayarak odadan çıkar.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Q neden konuşmuyor?"

Büyükannem bana, onun uzun zaman önce ünlü bir opera sanatçısı olduğunu ve ölümsüzlük karşılığında sesini şeytana sattığını söylemişti, ama bunu ona söylemeyeceğimden eminim.

"Bilmiyorum tatlım. Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Omuz silkiyor. "Hayır. Sadece merak ettim. Sadece dinleyen birinin olması güzel." Sonra esniyor. "Belki biraz kestireyim. Biraz uykum var."

"Tamam. Uyandığında ben aşağıda olacağım."

Yataktan kalkıp banyoya girer. Lavabonun musluğunun yanındaki küçük beyaz kabı almasını izlerim. İki yuvarlak bölmeyi açar, yakındaki plastik şişeden her birine salin solüsyonu doldurur, sonra sol gözündeki yeşil renkli kontakt lensi dikkatlice çıkarır ve solüsyona koyar. Aynı işlemi sağ lens için de tekrarlar.

Bana bakıp gülümsedi.

Kızımın gözleri banyo aynasında bana yansıyor, uzun zaman önce bizi terk eden çocuğa ait olan aynı olağanüstü soluk buz rengi.

ON DÖRT

RONAN

Ailemle pazar günü akşam yemeği, tırnaklarımla altına cam parçaları batırmak kadar eğlencelidir ve her zaman öyle olmuştur.

"Daha fazla şarap ister misiniz, efendim?"

"Evet. Ve sürekli getirin."

Sesim kesik kesik çıkıyor, ama iyi eğitimli hizmetçi tepki vermemek gerektiğini biliyor. Ustaca kristal kadehimi babamın en sevdiği şarapla dolduruyor, kendi soyu için de arzuladığı kusursuz bir soyağacına sahip bir Fransız Burgundy şarabı.

Ne yazık ki, sınıf satın alınamaz. Croftlar zengindir, ama servetimiz, atalarımızın, on dokuzuncu yüzyılın soyguncu baronlarının elde ettiği şekilde elde edildi.

Vicdansız yöntemlerle.

Uşak sessizce geri çekilir ve diğer uşaklarla birlikte panelli yemek odasının duvarlarına yaslanır. Hepsi üniformalı ve dik durmuş, başlarımızın üzerinden uzağa bakmaktadırlar.

Bu gösterişli hizmetçi sergisi üvey annemin eseridir. Bu, Detroit'te bir lokantada garson olarak çalışırken babamla tanıştığı mütevazı başlangıcından çok uzaktır.

Babam, bir ilaç konferansı için iş gezisine çıkmış yeni dul bir adamdı. Annem ise güzellik okulundan yeni mezun olmuştu. İkisine göre, bu ilk görüşte aşktı.

İlk görüşte kesinlikle bir şeyler olmuştu, ama aşkın bununla hiçbir ilgisi olmadığına eminim.

Kötü bir çift oldukları için değil. Para konusunda bu kadar takıntılı iki insan genellikle uzun ve mutlu bir hayat sürebilir.

Tabii paraları bitmedikçe. Şirketin hisselerini batırmak için yıkıcı bir şey yaparsam ortaya çıkacak kaosu hayal ederek birçok keyifli saat geçirdim.

Mesela Maven Blackthorn ile evlenmek gibi.

O evliliğe inanmıyor. Bir erkeğin bir asteroit tarafından ezilme ihtimali, bir Blackthorn'un onunla evlenmeyi kabul etme ihtimalinden daha yüksektir.

Ama bir mucize eseri evlenirse, ailemden koparılırım. Babamın Blackthornlara olan nefreti patolojik sınırlara dayanıyor.

Ben büyürken, neredeyse her gün okula gitmeden önce, babam bana Maven'dan uzak durmamı söylerdi. O, Maven'ı diğer akrabalarından ayırarak ona özel bir nefret beslemeye başladı. Bu takıntıyı hiç anlayamadım, ama babamın öğrettikleri kafama iyice yerleşti.

Bana olan güvensizliğini ve öfkesini ona kızamam. Bunu hak ettim.

Bana bakarken boynundaki kalın Tahiti incilerini parmaklarıyla okşayan üvey annem açıkça sinirli. "Ronan, somurtmayı kes somurtmayı. Katil gibi görünüyorsun." "Belki de öyleyim."

Babam, beef bourguignon'undan başını kaldırıp bana keskin bir bakış attı. Yüzümde hiçbir duygu görmeyince, memnuniyetle yemeğine geri döndü.

Bu ailede, birini öldürmek kabul edilebilir bir şey. Sadece fazla heyecanlanma.

Babam yemeğini bitirip şarabını eline alana kadar, uzun ve acı verici dakikalar boyunca sessizlik hüküm sürüyor. Kuş gagasıyla yaralanmış gözü için aldığı antibiyotikler nedeniyle alkol almaması gerekiyor, ama doktorun emirleri onu hiçbir zaman bir şey yapmaktan alıkoymadı.

Tanrı kendisi ateşli bir arabayla göklerden inse bile, babam ona siktirip gitmesini ve melekleriyle oynamasını söylerdi.

"May Blackthorn'un büyükannesinin cenazesi için eve geldiğini duymuşsundur herhalde."

Bu konuyu açması bu kadar uzun sürdüğü için şaşırdım, ama bu bir soru olmadığı için cevap vermedim. Bunun yerine çatalımla bir parça et kestim.

Sessizliğimden yılmayan babam devam ediyor. "Onu Anderson'ın cenazesinde gördüm. Onu zor tanıdım. Siyah saçları Viking örgüsü şeklinde geriye taranmış ve yüzü Frankenstein'ın canavarını korkutacak kadar korkunçtu."

Konuşmadan önce öfkemin titremesini bastırıyorum. "O hiç çirkin olmadı." "Hayır, olmadı. Hala güzel, diğer deli kadınlar gibi. Ben onun ifadesinden bahsediyordum. Bakışlar öldürebilseydi, ben çoktan toprağın altında olurdum."

"Öyleyse öldüremezler, ne yazık."

"Ronan! Babana nazik davran!"

"O hak ettiğinde ona iyi davranacağım, Diana." "Bana anne demeni kaç kez söyledim?" "Muhtemelen reddettiğim kadar çok kez."

Babam sertçe, "İkiniz de kesin şunu. Ve sesini yükseltme, Diana. Bu yakışık almıyor."

Ona karşı çıkacak kadar cesur olmadığı için, bunun yerine bana düşmanca bir bakış atıyor.

Bu, Maven'ın yaratabileceği ölümcül bakışlarla boy ölçüşemez. Özellikle de *bana* baktığı zaman. Eskiden, bunları doğru yapabilmek için pratik yapıp yapmadığını merak ederdim.

Babam sabırsızca hizmetçiye eliyle işaret ederek kendisine daha fazla şarap doldurmasını ister. Kadehi tekrar dolduğunda, içinden büyük bir yudum alır ve ardından yüksek sesle ve güçlü bir şekilde geçirir.

"Elijah, *gerçekten*."

Üvey annem, en sevdiği kişi, kırgınmış gibi davranıyor, ama ben onun, üvey babamın ahır hayvanı gibi davranmasından gizlice hoşlandığını biliyorum, çünkü bu, onun kendi sosyal gaflarını telafi ediyor, ki bu gaflar çok fazla.

Bugüne kadar Versace'yi hala "Versayse" olarak telaffuz ediyor. Bu, onun sosyete arkadaşlarından birinin önünde olduğunda ve onlar onun arkasından gözlerini devirirken hissettiğim tatmin çok derin.

Beni ayakta tutan küçük şeylerdir.

"Esme ve Davina ne durumda? Nasıl gidiyorlar?"

Babam, bu isimler geçince tahmin ettiğim gibi kaşlarını çatı. "Onların sağlık durumlarını sormadım, değil mi?"

Kadifemsi bir havucu çiğnerken, Maven'ın fırtınalı zümrüt gözlerini düşünüyorum. Kızının gözleri daha açık ve parlak, o kadar canlı bir yeşil ki, neredeyse yapay görünüyor. Muhtemelen kameranın filtre ayarından kaynaklanıyordur.

Muhtemelen.

"Hayır mı? Neden hayır?"

"Aptal olma oğlum, nedenini çok iyi biliyorsun. Lorinda'nın cenazesine sadece tuhaf kız kardeşlerle yüz yüze görüşmek için gittim, çünkü onların cadı kulübesinin ön kapısından beni asla geçiremeyeceklerini biliyordum."

"Onlarla yüz yüze görüşmek istedin de ne oldu?"

Babam sanki aptal bir çocuk yetiştirmiş gibi bana bakıyor. "Gözümdeki bandajı görmüyor musun, yoksa son akşam yemeğinde buraya geldiğinden beri görme yeteneğin mi bozuldu?"

Bu kasabada olan biten her şeyi bildiğim için kuzgun saldırısını da biliyorum, ama bu benim işim, onun değil. "Ne oldu?"

"Bana *büyük* yapıldı, olan bu."

Masanın diğer ucundan gelen bir kıkırdama dikkatimi çekti. On yaşındaki üvey kardeşim August, burnunun köprüsünde birkaç çil olan, vücuduna göre kafası fazla büyük, ebeveynlerinin patolojiye dönüştüreceğinden emin oldukları hassas bir çocuk.

Ona Auggie diyorum çünkü bu, Diana'nın anevrizma geçirecekmiş gibi görünmesini sağlıyor. Onun orada oturduğunu neredeyse unutmuştum.

Diana uzanıp onun başını okşarken babam devam ediyor.

"Onlardan geri çekmelerini istedim, ama o kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Kediler gibi inatçıdırlar. Onlara bir şey yapmalarını söylersen, sırf inat için tam tersini yaparlar."

"Belki nazikçe isteseydin, farklı bir tepki alırdın."

"Belki de gökten altın sikkeler yağsaydı, dünya daha iyi bir yer olurdu, ama durum bu. August, dik otur. Gargoyle gibi görünüyorsun."

"Gargoyle nedir?"

"Olmak istemeyeceğin iğrenç bir şey."

Diana, "Blackthorn gibi, tatlım. Babanın dediğini yap." diye mırıldanır.

Kadehimi kaldırıyorum. Uşak kadehi dolduruyor. Kadehi tekrar boşaltıyorum, Maven'ı kaçırıp yatağıma bağlamayı hayal ediyorum.

Ona yapmak istediğim şeyler. Tüm o pis ve harika şeyler. Onu her gördüğümde, sikim sertleşiyor ve dişlerim onun derisine batmak için kaşınıyor. Aramızdaki seksin ne kadar harika olduğunu hatırlıyor mu acaba, yoksa bunu geçici bir delilik olarak mı görüyor?

"Beni dinliyor musun? Ronan, uyan!"

"Tabii ki dinliyorum. Her sözüne kulak kesildim."

Diana iç çeker. "Açıkçası Elijah, onun sana bu kadar saygısızca konuşmasına nasıl izin veriyorsun?"

"Bu saygısızlık değildi. Alaycı bir sözdü. Alaycı sözleri duymuşsundur, değil mi Diana? Ya da duymamışsındır. Satirik espriler pek senin tarzın değil."

"Elijah! Onun bu kadar kaba olmasına izin mi vereceksin?"

Tek sağlam gözüyle, ona buz gibi bir bakış atar. "Banshee gibi çılgın atan o değil."

Diana dudaklarını büküp incilerini çevirerek kucağına baktı.

Babam Maven Blackthorn'u azarlasaydı, gözüne bir çatal saplanmış olurdu.

Kafasından kan fışkırırken çılgın attığını hayal ederek gülümserim. Sonra Maven'ın nişanlı olduğunu düşünür ve tekrar kaşlarımı çatırım.

Yalan söylüyor olmalı. Blackthornlar evlenmez. Bildiğim kadarıyla, istemediği hiçbir şeyi yapmazlar.

Onların özgürlüğünü kıskanıyorum. Bütün kasaba onlardan korkup kaçsa da, en azından benim gibi altın kafeste yaşamıyorlar.

Croft adı, Croft serveti, Croft'ların toplumdaki konumu... hepsi boğucu. Hatırlayabildiğim kadarıyla yüzüme bastırılan bir yastık. Nefesimi kesiyor.

Croft olmak lanetlenmek demektir.

Aile ağacımızda kendini yok etmenin bu kadar yaygın olması hiç de şaşırtıcı değil. Hayat, sefalet içinde geçirilemeyecek kadar uzun.

Babamın sürekli tekrarladığı şeylerin sonunu duyuyorum.

"... Campbell'ların evinde. İtfaiye şefi, yangının nedenini bulamadıklarını söylüyor. Bana sorarsan, şüpheli bir zamanlama. Bir gün May aniden geri dönüyor, ertesi gün evleri yanıp kül oluyor? Kimsenin yaralanmaması bir mucize. Becca'yı lanetlediği günü asla unutmayacağım. Hatırlıyor musun, Ronan? Kış karnavalında herkesin önünde. *'Keşke dışın da için kadar çirkin olsaydı!'*" Kıkırdar. "Vay be, bu çok etkileyiciydi."

"Neden onları tutuklatamıyorsun, anlamıyorum," diyor Diana somurtarak.

Babamın sesi pişmanlık dolu. "Bunun için birkaç yüzyıl geç kaldık."

"İstedikleri her şeyi yapıp, sağa sola lanetler yağdırıp insanları taciz ederek paçayı kurtarmamalılar."

"August'u onlardan uzak tut, Diana. Onlar erkeklerden nefret eden bir grup psikopat."

"Erkeklerden nefret etmiyorlar. Kontrol altında tutulmaktan nefret ediyorlar. Her kadın satın alınamaz." Üvey anneme keskin bir bakış atıyorum.

Babam iç çeker. "Onu kızdırma, evlat."

Sert ve öfkeli bir şekilde Diana peçetesini tabağına atar ve ayağa kalkar. "Burada oturup bunu dinlemek zorunda değilim. August, benimle gel."

August sandalyesinden kalkar ve annesinin uzattığı eli itaatkar bir şekilde tutar. "Hoşça kal, Ronan."

"Hoşça kal, Auggie. Görüşürüz dostum." Gülümser. "Tamam."

Onlar odadan çıkar çıkmaz, babam hizmetçiye şarabı bırakıp gitmesini söyler. Sabırsızca ellerini sallayarak diğer hizmetçileri de kovar. Hepsi gittikten sonra, birkaç dakika boyunca şirketin durumu hakkında beni sorguya çeker.

Bu tanıdık bir dans. Benim rolümü iyi biliyorum. Artık dizginleri elinde tutmasa da, hala her şeyle bağlantısı olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Değerli olduğunu. Yıllar sonra kendimi onun yerinde hayal ediyorum, kendi oğluma aynı soruları sorarken.

Bu düşünceler zihnimi daha önce binlerce kez yürüdüğüm bir yola götürüyor. Yani, Maven'dan olan çocuğum.

Onun düşük yaptığını iddia ettiği çocuk.

Kızının resminde ailemin renkleri veya özellikleri görünmese de, kameraya bakışında şaşırtıcı derecede tanıdık bir şey vardı. Gülümsemeden, başını hafifçe yana çevirmiş, bakışları ihtiyatlı, sanki fotoğrafının çekilmesini istemiyormuş gibi.

Bu, benim çekilen her fotoğrafımda gördüğüm ifadeyle aynıydı.

Bu yüzden Los Angeles'ta Maven'ın bahsettiği göz cerrahı Dr. Brett Lattman hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyor. Tabii ki onu internette araştırdım ve muayenehanesinin web sitesinde bulunan fotoğrafına çok uzun süre baktım.

Bea onun çocuğu değil. Bundan eminim. Ve eğer benim çocuğumsa... Yapacak tek bir şey kalıyor.

Babamın da dediği gibi, yarım kalan işler tamamlanmalı. "Yeni serum nasıl gidiyor? Herhangi bir ilerleme var mı?"

Dikkatimi tekrar şimdiki zamana çeviriyorum. "Öncekilerden daha iyi, ama yine de etkili değil. Üretimi de hala inanılmaz pahalı."

O homurdandır. "Maliyetin önemi olmadığını biliyorsun."

"Malzemeleri de elde etmek kolay değil."

"Bana bahaneler uydurma, evlat. Nesiller boyu bir tedavi arayışındayız. Bu lanet olası işin başlangıç noktası da buydu zaten. Ama sen çok yaklaştın, bunu hissedebiliyorum."

"Auggie'de henüz herhangi bir belirti var mı?" Başını sallar.

Hastalık sadece Croft ailesinin erkeklerini etkiliyor. Genellikle yetişkinliğe geçiş döneminde ortaya çıktığı için Auggie'nin henüz zamanı var, ama çok fazla değil.

Onun için çok geç olmadan bir tedavi bulmalıyız.

"Hâlâ Diana'ya söylemedin mi?"

Hemen cevap vermek yerine, babam kurumuş kan kadar koyu ve zengin renkli Burgundy şarabını içinden izliyor. "Hayır," diyor uzun bir süre sonra, sesi alçak. "Bu onu mahveder."

Tıpkı annemi mahvettiği gibi.

Ben on üç yaşındayken kendini astı.

Onun ölümünden tamamen babamı sorumlu tutuyorum. Bu sonucu önlemek için pek çok şey yapabilirdi, ama hiçbir şey yapmamayı tercih etti. Hiçbir plan yoktu. Hiçbir önlem yoktu. En basit güvenlik önlemi bile yoktu. Bu pervasızcaydı.

Çünkü her bilim insanının bildiği gibi, doğa boşluğu sevmez. Her boşluk doldurulur.

Bizim durumumuzda, canavarlarla.

Elimi saçlarımın arasından geçirip, kadehimdeki Burgundy şarabının kalanını bir dikişte içiyorum, sonra sandalyemi geri çekip ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek."

Babam bana bakmadan başını sallar. Yemek masasının ucundan dolaşıp odadan çıkmak üzereyken babam adımı söyler.

Durup ona döndüm ve baktım.

"Dikkatli ol, evlat. Ve May Blackthorn'dan uzak dur. O kız tehlikeli."

"Sadece meraktan soruyorum, onun hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?"

Şaşkınlıkla şarabından başını kaldırır. "Ne?"

"Bana hep Maven'dan uzak durmamı söylemeye özen gösterdin. Özellikle ondan, ailenin geri kalanından değil. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır," diye ters bir cevap verir, şarabına geri dönerek konuşmayı sonlandırır.

Bir an onu incelerim, ikna olmamış bir şekilde. Ama daha fazlasını öğrenemeyeceğimi biliyorum, bu yüzden geceye çıkıp, dağılan gök gürültülü bulutların ve büyüyen ayın hayalet gibi solgun ışığının altında yürümeye başlarım.

Bahçedeki bir akçaağaçın çıplak dallarına tünemiş bir kuzgun sürüsü, benim gidişimi izliyor.

ON BEŞ

MAVEN

O gece, ölmek üzere olduğumu hayal ettim.

Hava çoktan kararmış ve hava çok soğuk. Kasaba meydanının ortasında, büyük bir odun yığınının ortasından yükselen bir kazığa iple bağlanmış durumdayım. Etrafımda alaycı bir kalabalık toplanmış. Paçavralar giymiş, dayaklardan dolayı vücudum morluklar ve kesiklerle dolu, bağlarımdan kurtulmaya çalışırken düşmanca bakan yüzlere küfrediyorum.

Bir adam elinde meşaleyle öne çıkıyor ve odun yığınını ateşe veriyor. Duman burnumu yakıyor ve boğazımı yakıyor, öksürüyor ve nefes almaya çalışıyorum.

Sonra çıra alev alır.

Ayaklarımdan başlayarak derim kabarcıklar oluşturur, kararır ve dökülür. Derim yanarken kaslarım büzülür ve kasılır, eklemlerim şişer ve patlar, ciğerlerim kanla dolar. Acı dayanılmazdır.

Kalabalığın kahkahaları ve acımasız alayları cehennem ateşinin uğultusunun üstüne çıkıyor. Alevler boynuma ulaşip saçlarım alev aldığı anda, kalabalığın kahkahaları tezahürata dönüşüyor.

Ateşi yakan adam bir kenarda durmuş sırtıtıyor. Dudakları hareket etmese de, kafamın içinde sesini duyuyorum.

"Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin."

Dünya kararmadan önce gördüğüm son şey, onun acımasız soluk mavi gözleridir.

Başım zonklayarak ve yine burun kanamasıyla uyanıyorum, bu seferki ilkinden daha kötü. Yastık kılıfı kanla kaplı. Yastıktan çıkarıp lavaboda soğuk su altında yıkarken, burnumu siliyorum.

Yüzümü mendille silip kanamayı durdurmaya çalışıyorum. Kanama durduğunda, giyinip aşağıya iniyorum, gözlerim bulanık ve kafam sersemlemiş halde, Bea ve Q'yu masada bir ders kitabına eğilmiş buluyorum.

"Günaydın, çocuklar. Ne yapıyorsunuz?"

"Q bana Fibonacci dizisini öğretiyor."

Teyzelerin nerede olduğunu sormak üzereyken, ön kapı çarparak açılır ve teyzeler mutfığa koşarlar.

"İnanmayacaksınız. Anderson Cenaze Evi kapatıldı!"

Çaydanlığı almak için uzandığımda donakaldım. "Kapatıldı mı?"

"Bu sabah telefonlarına cevap vermediler, biz de annemizin durumunu öğrenmek için oraya gittik. Mekan terk edilmişti ve kapılar kilitliydi, ama ön kapıda Eyalet Cenaze Direktörleri Kurulu'nun emriyle kapatıldıklarını belirten büyük bir levha vardı. Bu da annemin kaybolduğunu bir şekilde öğrendikleri anlamına geliyor olmalı."

Görünüşe göre, Bay Anderson Ronan'a zamanında geri dönmedi ve onu işinden etmekle tehdit ettiği gibi yaptı. Croft'ların ne kadar güçlü olduğu şaşırtıcı.

Ama buna şaşırmamalıyım. Büyük ilaç şirketleri her zaman politikacıların cebine kirli ellerini sokarlar. Croft Pharmaceuticals da en büyüklerinden biri.

Ronan'ın bu iyiliğin karşılığında benden bir şey bekleyeceğinden hiç şüphem yok.

Davina, mutfak tezgahına iki yeşil kumaş çanta koyar. Esme'nin uzattığı diğer ikisini de alır ve sebzeleri çıkarmaya başlar.

"Hey, anne, Fibonacci dizisinin doğanın her yerinde bulunduğunu biliyor muydun? Bir çiçeğin yaprak sayısı, deniz kabuğunun şekli, çam kozalaklarının deseni... her türlü şey."

Kupamı doldurup dönüp tezgaha yaslanırım. "Matematik, evreni anlamak için harika bir araçtır."

Esme de kendine bir fincan çay doldurur, sonra Bea'nın yanına masaya oturur. "Eve gelirken markete uğradık. Kime rastladığımızı asla tahmin edemezsin."

"Kimi?"

Sanki korkunç bir sırrı ifşa edecekmiş gibi sesini alçaltıp etrafına bakındı. "Ronan Croft."

Kalbim bir an durur, ama sesimi sakın tutmayı başarırım. "Öyle mi?"

O başını sallar. "Şüpheli bir şekilde kibardı. Annem için başsağlığı diledi. Cenazede babasının davranışları için özür diledi. Ne olduğunu anlayamadık."

Davina omzunun üzerinden, "Tanrı beni affetsin, ama o çocuk gerçekten çok yakışıklı olmuş," diyor.

Bea burnunu kırıştırır. "Erkekler yakışıklı değildir. İğrençtirler. Sen hariç, Q. Sen iyisin." Ona sevgiyle gülümser. Eğer iyi tanıımıyorsam, gözleri yaşarır sanırım.

Konuya ilgisizmiş gibi davranıp tavana bakıyorum. "Homecoming Kralı'nın hâlâ Solstice'da yaşamasına şaşırdım. Bir yerlerden futbol bursu almamış mıydı?"

"Her yerden teklif aldığını ama Harvard'da işletme okumak için hepsini reddettiğini duyduk. Mezun olur olmaz, şehrin batı tarafında bir ev inşa etti ve oraya taşındı. Çok fazla penceresi olan devasa, modern bir ev. Onu ara sıra dışarıda görüyoruz ama bizimle hiç konuşmadı. Bu yüzden bu sabah bize yaklaşması büyük bir şok oldu."

Davina'nın sesi ekşiyor. "Kasiyer kızın ona nasıl hayran kaldığını görmeliydin. Hiç yakışık almıyordu. Bea, bir erkeğe asla ilgini gösterme. Bu, onun seni görmezden gelmesini sağlamanın en garantili yoludur."

"Bu mantıklı değil."

"Bütün cinsiyet mantıksız. Sevgili seçerken kendi cinsiyetimize sadık kalsak daha iyi olur. En azından o zaman belli bir zeka seviyesiyle uğraşırız."

Esme gülüyor. "Sen onların zekasını istemiyorsun, sevgili kardeşim."

Bea bir an düşünüyor. "Anlamıyorum."

"O penislerden bahsediyor, canım."

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Seks, utanç duyulmaması gereken tamamen doğal bir eylemdir."

"Katılıyorum, D Teyze, ama saat sabahın dokuzu. Sen müfredatın seks eğitimi kısmına geçmeden önce kahvaltımı yapmama izin ver."

Q ders kitabının sayfasını çevirir ve bir şeyi gösterir. Bea okumak için eğilir. Onları izlerken, içimi derin bir melankoli kaplar.

Ben de evde, aynı mutfak masasında böyle eğitilmişim. Okula da gittim, ama bilgimin çoğunu Bea'nın çalıştığı kitap gibi, evin her yerinde kitaplık ve raflarda duran binlerce kitaptan edindim.

Tüm Blackthornlar gibi, annem de hevesli bir okuyucuydu. O okuma sevgisini bana da aşıladı.

"May? İyi misin?"

Gözlerimdeki yaşları silerek zorla gülümsedim. "Sadece annemi düşünüyordum. Burada olmak onu her zamankinden daha çok özlememe neden oluyor."

Bea, "Annen nasıl öldü? Onun hakkında hiç konuşmuyorsun" diyor.

Şimdi herkes bana bakıyor. Konudan rahatsız olan ben, Bea ve Q'nun karşısındaki masaya oturup ellerimi fincanın etrafına doluyorum ve rahatsız edici rüyamın anılarını uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Düşerek öldü."

Esme, "Öyle de denebilir." diye mırıldanıyor.

Bea ona merakla bakıyor. Esme devam etmek için benden izin istercesine bana bakınca, başımı sallıyorum. Anlatması çok karmaşık.

Resmi ölüm nedeni kaza olarak belirlendi. Adli tabip, ayağı kayıp düştüğünü söyledi. Aralık ayıydı ve o gün hava buz gibiydi, bu yüzden bu mantıklıydı, ama nihai raporlarında önemli bir ayrıntıyı atladılar.

Binanın çevresindeki karda buldukları tek şey onun ayak izleri değildi.

Tekerlekli sandalye izleri de buldular.

Gözlerimi kapatıp, onun ölümünün ardından yaşanan kaosu hatırlıyorum. Çok fazla soru vardı. Aralık ayında, dondurucu soğukta, gece yarısı dışarıda ne yapıyordu? Neden o terk edilmiş, harap kiliseye gitmişti?

En kafa karıştırıcı olanı ise, neden Elijah Croft'un arazisindeydi?

Cesedi, bir zamanlar Croft ailesinin 18. yüzyılda ibadet ettiği eski kilisenin dışındaki zeminde, ana evden çeyrek mil uzaklıkta bulundu. Polis, onun çan kulesine tırmanıp çatıya çıktığını söyledi.

Çökmekte olan, dik ve buzlu çatıya.

Teyzelerine bir kaza olduğu bildirildiğinde sağlık görevlileri çoktan gelmişti. Onları bahçıvan çağırmıştı. Cesedi bulan da oydu ve o kadar derinden sarsılmıştı ki, daha sonra kalp krizi geçirdi ve haftalarca hastanede kaldı.

Polis, karda bulunan tekerlekli sandalye izleri hakkında Elijah'a soru sorduğunda, Elijah o gece şapelin yakınlarında olmadığını söyledi. Ve bu ayrıntı, hazırlanan nihai rapordan çıkarılmıştı.

Ama teyzeler izleri kendi gözleriyle görmüşlerdi. Croft ailesi ne kadar güçlü olursa olsun, annemin cesedi bulunmadan önce Elijah'ın olay yerinde olduğu gerçeğini silemezlerdi.

Bu, Blackthornlar ve Croftlar arasındaki yanan nefretin ateşine daha fazla yakıt eklemektir.

Ronan'a söylemedim, ama büyükannem merdivenlerin son basamağında ayağı takıldı ve boynu kırıldı. Esme sabah kahve yapmak için mutfığa inerken onu buldu.

Yaşlıların kemikleri kırılındır ve düşerek sürekli kırılırlar, ama benim bildiğimden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Bea beyaz kediyi kovalamak için mutfaktan çıkınca Davina'ya dönüyorum.

"Büyük anne Cleda nasıl öldü? Bu hikayeyi hiç duymadım."

"Atlı süt arabası tarafından ezildi."

"*Ezildi mi?* Ne korkunç."

Alışveriş poşetlerini yerleştirmeyi bitiren Davina, lavaboda ellerini yıkar. "Annemin kız kardeşleri de trajik bir şekilde öldü. Tisi bir trafik kazasında, Perse ise..." Düşünmek için bir süre durur.

Esme cevabı verir. "Küvette boğuldu, hatırladın mı?"

“Ah evet, *bunu* nasıl unutabilirim? Yaşlandıkça kafam da karışıyor. Evet, Persephone teyze kış gündönümü festivalinde birkaç kadeh fazla şarap içtikten sonra banyo yapmıştı.”

Ailemdaki tüm kadınların kazalarda öldüğü gerçeği birdenbire aklıma gelir ve dikkatim dağılır.

Ve dün bir tonluk düşen beton bloklar yüzünden neredeyse ölüyordum.

Korkmuş bir şekilde Bea'yı düşünüyorum. "Peki ya Cleda'nın annesi? O nasıl öldü?"

Esme bana kaşlarını çatı. "Sabahın erken saatlerinde seks hakkında konuşmak istemiyorsun ama bu ürkütücü konu yasak değil mi? Önceliklerini belirle, canım."

İstediğim bilgiyi elde edebileceğimi umarak, parlak bir gülümsemeyle omuz silkiyorum.

Davina, "Annemin bundan hiç bahsettiğini sanmıyorum. Esme, sen biliyor musun?" diyor.

"Eğer yaptıysam, unutmuşum. Anderson'ın yeri kapatıldığına göre, şimdi nasıl daha fazla bilgi edinebiliriz sence? Polisin yardım etmeyeceğini biliyoruz. Yeni şef bizden nefret ediyor."

"Müzedede bana doğru yönü gösterebilecek birkaç tanıdığım var. Bazı bağışçılarımızın oldukça iyi bağlantıları var."

Ben de öyle diyorum. Demek istediğim, bugün şehrin batı tarafında, modern görünümlü bir konak aramak için yürüyüşe çıkacağım. Ona karşı karışık duygular beslememe rağmen, Ronan Croft, büyükanneme ne olduğunu bulmamıza yardım edebilecek tek kişi olabilir.

Ondan sonra, eski günlerden kalma Blackthorn ailesinin nüfus kayıtlarını bulabilir miyim diye bakmak için adliyeye gideceğim.

Ailemdaki kadınların ölümlerinde bir düzen varsa, bunu ortaya çıkaracağım.

ON ALTI MAVEN

Ronan'ın evini bulmak uzun sürmüyor. Tarihi binaların çok sayıda olduğu ve hemen hemen herkesin evinin mimarisinin Viktorya veya Kolonyal tarzda büyüleyici varyasyonlar olduğu bir kasabada, Ronan'ın evi *Architectural Digest*'in Evil Overlord from Outer Space (Uzaydan Gelen Kötü Efendi) sayısının kapağında yer alabilir.

O kadar çok yansıtıcı yüzey var ki, güneş enerjisi santrali de olabilir. Pilotların, gözlerinin kamaşmaması için bu hava sahasından uzaklaşmak zorunda kalıp kalmadıklarını merak ediyorum.

Görkemli ön kapının güvenlik düğmesine basıyorum, sonra orada durup yanağımın içini ısırarak bu kararımdan pişmanlık duyuyorum, ta ki bir zil sesi duyulana ve kapı açılana kadar.

Derin bir nefes alıp taşlı yürüyüş yoluna doğru ilerliyorum. Yarıya bile gelmeden Ronan ön kapıyı açıyor.

Soluk renkli kot pantolon ve geniş göğsünü sıkıca saran siyah bir tişört giymiş. Ayakları çıplak. Koyu renkli saçları dağınık. Soluk gözleri delici.

Bu kadar yakışıklı olması sinir bozucu. Kötü adamlar çirkin olmalı.

"Günaydın, güzel Maven. Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?" diye sesleniyor.

"Shakespeare oyununda gibi konuşmana gerek yok."

"Öyle olsaydı, 'iyi günler' derdim. Bu kadar sert bakmak için biraz erken değil mi?"

"Retinam, senin yaşadığın bu dev disko topunun parlaklığından kurtulmaya çalışıyor."

Ön verandaya ulaştım, durdum ve ona baktım. Benden bir basamak yukarıda duruyordu ve bu yüzden her zamankinden daha uzundu. Ancak, burnunun ucuyla bana küçümseyici bir şekilde bakmasının ne kadar kolay olduğunu görünce, bundan hoşlandığını anladım.

O, "Bu bir gülümseme mi?" diyor.

"Hayır, bu sadece kötü kokan bir şey kokladığımda yüzümün aldığı ifade."

"Oh, iyi. Bir an için cehennem donmuş sandım."

Bu, yüzümüzü ne kadar süre ciddi tutabileceğimizi görmek için bir yarışma. Ben gülmeye başladığımda o kazanıyor.

Sırıtarak, "Çıkardığın bu korkunç ses de ne? Fıtıklaşmış bir eşek gibi ses çıkarıyorsun." diyor.

"En azından öyle görünmüyorum. Ve bana o pahalı diş kaplamalarını göstermeyi bırak. Zaten yeterince körüm."

Kendine manken gibi pozlar veriyor. "Bu dişlerim doğal, benimle ilgili her şey gibi."

"Laboratuvarda yetiştirilen egon hariç. Beni içeri davet edecek misin, etmeyecek misin?"

Bir anda alaycı tavrından ciddi bir tavra geçer. "Oh, doğru ya. Drakula birinin evine girmek için davetiyeye ihtiyaç duyar. Lütfen, Karanlığın Prensesi, içeri gel."

Tiyatral bir hareketle açık ön kapıyı işaret etti. Onun yanından asil bir şekilde geçtim, gülümsememi bastırdım.

Evin dışının modern olduğunu düşünüyorsam, içi daha da modern. Her şey nötr renklerde, yankı yapan mekanlar ve dağınıklık yok. Oturma odası o kadar geniş ve az mobilyalı ki, kolaylıkla paten pisti olarak kiralalanabilir. Duvarlar, siyah ve beyazın cesur çizgileriyle yapılmış birkaç soyut yağlı boya tablo dışında boştu. Kurutulmuş otlar ya da el yapımı balmumu mumlar yoktu.

Ronan arkamdan yaklaşıp omzumun üzerinden etrafa bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence bir mozole kadar çekici." "Demek beğendin. Evim gibi hissediyorum."

Gülmeme engel oluyorum. "Sadece biraz mide bulandırıcı, ki bu senin için söyleyebileceğimden daha fazla."

"Mutfağı görene kadar bekle. O zaman gerçekten kusabilirsin."

Cevabımı beklemeden elimi tutup beni sürükler. Adımlarım mermer zeminde yankılanırken, her iki yanında palmiye ağaçları ve tropikal bitkilerle dolu yemyeşil atriyumları sergileyen cam duvarlarla çevrili bir koridordan geçeriz.

Eminim ki, bunların ne kadar muhteşem olduğunu ve bakımlarının ne kadar pahalı olduğunu söylememi bekliyor, bu yüzden söylemiyorum. Koridor, daha yüksek cam duvarların arkasından dağların muhteşem manzarasını sunan başka bir devasa, boş alana açılıyor.

Etrafıma bakıyorum, kafam karışık. "Burası mutfak mı? Buzdolabı nerede? Ocak nerede?"

Sırıtarak, pürüzsüz meşe duvarından yaklaşık iki metre uzakta duran devasa dikdörtgen siyah taş parçasına doğru yürür. Elini taşın ucundaki bir noktaya doğru sallayınca, iki panel yavaşça geri kayarak daha fazla camı ortaya çıkarır, bu parça siyahtır.

"Bu da ne böyle?"

"Ocak. En son teknoloji indüksiyon teknolojisi."

Ocak gözlerimi şaşkınlıkla izlerim. Üzerinde kadran, düğme veya herhangi bir görünür çalışma şekli yoktur. "Nasıl çalıştırılır? Sesli komutla mı?"

"İnsan kurbanı. Biraz daha yaklaşılabirseniz..."

Gülümsemesi sinir bozucu derecede çekici. Vajinam bile öyle düşünüyor. Aniden Ronan'ın modern ocağının üretebileceğinden daha fazla ısı üretmeye başladı.

"Hiç üzerinde yemek pişirdin mi?" "Hayır.

Sadece görünüş için."

"Ah. Tıpkı tüm varlığınıza gibi."

"Buzdolabını görmek ister misin?"

"Heyecanımı zorlukla bastırabiliyorum."

Gözleri eğlenceyle parıldayarak, meşe duvarın yanına yürüdü ve avucunu diğerleriyle tamamen aynı görünen bir noktaya bastırdı. Duvarın dört fit genişliğindeki kısmı sessizce tavana doğru yuvarlandı ve görünmez bir tavan bölmesine kayboldu, ortaya çıkardığı şeyin bir buzdolabı olduğunu varsayabilirdim, ancak tüm etkileşimli ekran panelleri ve parlayan mavi ışıklarıyla daha çok bir eğlence merkezi gibi görünüyordu.

"Yiyeceklerini soğuk tutmak için neden NASA'nın komuta merkezinden daha fazla dijital ekrana sahip siyah bir modüler şeye ihtiyacın var?"

"İhtiyacım yok. Sadece görünüşünü beğendim."

Burun kıvrırım. "Burada bir tema seziyorum."

Gözleri kızarır ve sesi boğuklaşır. "Güzel şeylere bakmayı seviyorum."

Kalbim ani bir demans vakasından muzdarip olmalı, çünkü heyecandan kendi kendine takılıp duruyor. Gözlerimi kaçırıp pencere duvarına bakıyorum. "Bana neden burada olduğumu sormayacak mısın?"

"Sorabilirim, ama daha çok yüzünün neden yine kızardığını sormayı tercih ederim." Ona sert bir bakış atıyorum. "Rosacea."

"Hmm. Ya da belki de sana itiraf etmek istemediğin bir etki yapıyorumdur."

Onun açık sözlü bakışlarında, benim kabul etmek istemediğim bir meydan okuma var. Bunun yerine, ondan uzaklaşıp mutfak adası gibi görünen taş parçasına doğru yürüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, diğer tarafta üç bar taburesinin altına sıkışmış bir çıkıntı var. Yani isteyen biri burada oturup yemek yiyebilir. Kimsenin yapacağı bir şey değil ama.

Mezarın üstünde yemek yemek daha rahat olurdu.

Adanın ucunda açık duran MacBook'a bakarak, "Ben de hiç yemek yapmam. Zamanım yok." diyorum.

"Mahalledeki tüm çocukları korkutmakla meşgul olduğundan, sanırım."

"Bu tam zamanlı bir iş, gerçekten. Senin gibi, güzel görünmek ve işe yaramaz olmak gibi."

"Ah. Bir dakika, az önce bana *güzel* mi dedin?"

Bilgisayara doğru yavaşça yaklaşıyorum. Bu açıdan, ekranın bir web sayfası açık olduğunu görebiliyorum. Kapıyı çaldığımda ne okuduğunu merakla, parmaklarımı taşın pürüzsüz, soğuk kenarına sürterek, rahatça yürümeye devam ediyorum.

"Güzel mi dedim? Ne aptalım. *Küçük* demek istedim."

"*Bu*, mantıklı olsaydı çok daha fazla acıttırdı. Kimse önemsiz görünmez."

"Sanırım son zamanlarda aynaya bakmamışsın."

Bilgisayarın önünde durup web sayfasında ne olduğunu gördüğümde, keskin bir nefes aldım. Ronan'a baktığımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını bir yana eğmiş, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılan o kendine özgü sırtışıyla duruyordu.

"Bebeğinin babası hakkında biraz araştırma yapıyorum. Ama endişelenecek bir şeyin olmadığına göre bu seni rahatsız etmemeli. Bana *yalan söyleyeceğin* falan yok ya. Değil mi, Maven?"

Kalbim çarpıyor, midem düğümleniyor, ama irademle öfkemi bastırıyorum. Ona saldırırsam, bu onu daha da şüphelendirecektir.

"Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok."

"Bana yalan söylemek için nesiller boyu süren nedenlerin var, küçük cadı."

Kollarını yanlarına indirip, rahatsız edici bir kurt gibi sırtarak dişlerini göstererek bana doğru yaklaşır. Birkaç adım ötede durup, adaya yaslanır ve beni baştan aşağı süzer, bunun beni rahatsız ettiğini bildiği için bunu bilerek yapar.

Boğazımı temizlerim ve omuzlarımı dikleştiririm. "Bugün buraya geldim çünkü..."

"Saçını örgüden çöz."

Şaşkınlıkla, duyduğumu doğruladıktan sonra ona içini parçalamak isteyen bir bakış attım.

Bu sadece onun gülümsemesini daha da genişletir. "Dünyada kimse senin gibi kötü bakışlar atamaz."

"Bu bir yetenek. Şimdi neden geldiğimi söyleyebilir miyim, yoksa yine görmezden geleceğim rastgele bir talepte bulunacak mısınız?"

"Yüzün kızarana kadar neden geldiğini bana anlatabilirsin. Tekrar söylüyorum, yine de bir şey değişmeyecek. O iğrenç örgüyü saçından çıkarmadan sana yardım etmeyeceğim."

Hakaret edilmiş gibi hissederek, elimi başıma götürdüm. "Çirkin değil. Kullanışlı."

"O örgü ve giydiğin şekilsiz çuval arasında, sanki bir yerlerde tereyağı çalkalamaya gidiyormuşsun gibi görünüyorsun. Ya da yaşlı kısırağın nalları değiştirmeye."

Ah, evet. Bu klasik Ronan. Büyüleyici bir gülümsemeyle söylenen zekice hakaretler. Kılıcı ustaca kullanan bir kılıç ustası gibi küçümsemesini ustaca kullanıyor.

Boynumdan yukarı doğru yayılan sıcaklığı hissediyorum ama yanmıyormuş gibi davranıyorum. "Affedersin, Küçük Lord Fauntleroy, ama hepimiz 500 dolarlık saç kesimi ve özel dikim iç çamaşırları alabilecek durumda değiliz."

"Çıkar şunu."

"Tanrı aşkına, benim örgümün nesi bu kadar önemli?"

"Güzel şeyler saklanmamalı. Ve saçın kömür rengine boyanmış olsa bile çok güzel."

Dudaklarımı kıvırıyorum. "Beni yeterince iyi tanıyor olmalısın, iltifatların işe yaramadığını bilmelisin."

"Bu iltifat değildi. Gerçeğin kendisiydi. Arada büyük fark var."

Birbirimize bakarken, kan basıncımın normal sınırlarda kalması ve vajinamın uslu durması için kendimi zorluyorum. Eğer daha fazla heyecanlanırsa, iç çamaşırlarımı değiştirmek zorunda kalacağım.

Soğukkanlılıkla söylüyorum, "Burada sana, büyükannemi bulmama yardım etmek istediğini söylediğini hatırlatmak istiyorum. Burada önemli olan kelime 'yardım'."

"Yardım etmek istiyorum. Ama iyi ilişkiler karşılıklıdır, değil mi?"

Onu tehdit ederken sesimi alçaltıyorum. "Hadım olmaya çok yaklaştın, bu hiç komik değil."

Bu onu hiç korkutmuyor. Dikleşiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Geri çekilmeyi reddediyorum, bu yüzden kendimi onun gözlerine bakarken buluyorum.

Adımı fısıldıyor. Dudaklarıma bakıyor. Tehlikeli derecede lezzetli kokuyor.

Şimdi kendimden nefret ediyorum çünkü ağızlarımız arasındaki mesafeyi ve parmak uçlarımda yükselip onu kapatmamın ne kadar süreceğini hesaplıyorum.

"Şu çarkların dönüşüne bak," diye homurdanıyor, gözleri parıldıyor. "Ne *olabilir ki?*"

Karanlığın Prensesi ne düşünüyor olabilir?

"Keskin nesneler ve senin kanının bolca akıtılmasıyla ilgili."

"Bana zarar vermek istemezsin. Ben de sana zarar vermek istemiyorum."

Göz teması kurarak, yavaşça elini uzatıp kulak arkama kaçan bir saç telini nazikçe yerleştirir. Dokunuşuyla tüm sinir uçlarım canlanır ve çığlık atmaya başlar.

"Ne istediğimi söyleyeyim mi?"

Nefes al. Bayılma. Hiçbir şey yapma. O benden hiç hoşlanmıyor çünkü ben ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ama neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

"Arkadaş olmamızı istiyorum." "Sana zaten hayır dedim."

"Neden?"

"Joker'in Batman'den arkadaş olmasını istemesine benziyor." "Bu senaryoda Joker benim, değil mi?"

"Yani, eğer ayakkabı uyuyorsa..."

"Senin düşündüğün kadar kötü biri değilim."

"Sanırım... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Beynim şu anda yumurta salatası gibi. Lütfen geri çekilir misin? Biraz..."

"Tahrik olmuş?"

"Heyecanlı?" "Midem bulanıyor."

Gözlerimin derinliklerine bakarak, sert bir sesle "Yalancı" diyor.

Yutkunuyorum, konuşmaya tereddüt ediyorum çünkü beynim altüst olmuş durumda ve konuştuğumda ağzımdan ne çıkacağından yüzde yüz emin değilim. "Evet dersem, yalancı olurum, bana merhamet edip konuyu değiştirir misin?"

"Sadece sen de arkadaş olabileceğimizi söylersen. O zaman konuyu değiştirim ve bir daha bu konuyu açmam."

"Gerçekten mi?"

"Muhtemelen hayır. Deneyin."

Onun ayaklarının dibinde terli bir su birikintisine dönüşmemeye çalışarak uzun bir süre bekledikten sonra, neşeyle ekliyor: "Bu arada, *nişanlı* benim ağzıma bakışını onaylar mı? Çünkü biraz yırtıcı bir bakış. Tabii kıskanç biri değilse. Ya da tahminimce, hayali biri değilse."

Son iradem de kırılırken, hafif bir *ping!* sesi duydum, onun üzerimdeki etkisi kırıldı ve öfke bedenimi kapladı.

Ne rahatlama. Bir an için aptalca bir şey yapmak üzereydim.

"Uykunda seni öldüreceğim. Gecenin bir yarısı pencereden gizlice içeri gireceğim, ev dediğin bu antiseptik cam kutuda sivri ve ölümcül bir şey bulacağım ve onu

göğsüne saplayacağım, defalarca, ta ki sen ölene kadar, hayatta olduğunu hiç hatırlamayana kadar."

"Gerçekten mi?"

"Evet!"

"Hmm. Ciddi görünüyor."

Bana gülüyor, bu da beni daha da öfkeliendiriyor. "Öyle!" "Başka ne ciddi biliyor musun? Bu."

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öper.

ON YEDİ

MAVEN

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, şaşkınlıktan geri çekilemiyorum.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Ağzı nazik, ama yüzümdeki elleri sert. Dilini dudaklarımın arasından geçirerek, beni şaşırtıcı bir şefkatle öper.

Beni korkutmamaya çalışıyorsa, işe yarıyor, çünkü anında ağzının yumuşak sıcaklığında eriyorum, ona yaslanıp burnumdan onun sıcak kokusunu içime çekiyorum.

Direnış görmeyince, kollarını bana doluyor, beni vücuduna sıkıca sarıyor ve öpücüğü açgözlü bir hale gelene kadar derinleştiriyor.

Onun geniş sırt kaslarına tutunarak dengemi korumaya çalışıyorum. Sanki açık denizde güçlü bir fırtınaya yakalanmış bir geminin güvertesinde duruyormuşum gibi hissediyorum. Gemimiz bir o yana bir bu yana savruluyor, yelkenler uluyan rüzgârın altında kopmak üzere ve mürettebatın pompalayabildiğinden daha hızlı su alıyor.

Nefes nefese ve titreyerek dururken, öpücüğü kesip dudaklarıma fısıldıyor.

"İşte orada. Merhaba, yabancı. Seni çok özledim." Yüzümü onun geniş göğsüne gömüyorum ve saklanıyorum.

Kıkırdayarak, ben kendimi toparlamaya çalışırken beni tutuyor. Hangi yönün yukarı olduğunu bile bilmiyorum, ama hala ayaktayım, bu da bir şeydir. Büyük, sıcak eli başımın arkasında, diğer eli ise beni sıkıca sarıyor, o beni ayakta tutan can simidi... ama aynı zamanda beni boğmakla tehdit eden fırtına.

Maven usta bir manipulatördür. Ona güvenemezsin. Bu yola tekrar girme.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, ondan uzaklaşıp bir adım geri atıyorum. Beni bırakıyor ve kemiklerime kadar hissettiğim bir açlıkla bana bakıyor.

Konuşmak için ağzını açtığında, onu susturmak için elimi kaldırdım.

Sonra arkasını dönüp dışarı çıkıyorum.

Bir kez daha, beni bırakır. Ön kapıya doğru yürürken, arkamda onun ayak seslerini duymayı beklerim, ama sadece sessizlik vardır. Ön kapıdan çıkıp bahçeye koşarım, kalbim deli gibi atıyor, ciğerlerim yanıyor, dudaklarım yanıyor.

Beni öptü. *Ronan beni öptü.*

Ve lanet olsun, eskisi kadar çok sevdim.

Körü körüne kasabaya doğru yürüyorum, bakmadan yola çıktığımda az kalsın bir araba bana çarpıyordu. Nereye gittiğimin farkında bile değilim, hem keskinleşmiş hem de körelmiş duyularımın ateşli rüyasında adliyeye doğru ilerliyorum. Vücudum yanıyor ama beynim düşüncelerimi düzgün işleyemiyor. Neredeyse hiçbir şey göremiyor ve duyamıyorum. Sinirlerim zonkluyor, kanım kaynıyor ve hiçbir şeyin farkında değilim.

Sonunda adliyeye varıyorum. Tezgâhın arkasındaki memura, nüfus kayıtlarına yönlendirilmesini rica ediyorum. Yüzümün ne durumda olduğunu bilmiyorum, ama korkunç bir şey olmalı, çünkü nazik genç adam tereddütle "İyi misiniz?" diye soruyor.

Kendimi toparlayıp omuzlarımı düzeltiyorum ve zorla gülümsüyorum. "Evet, iyiyim, teşekkürler. Geçen yüzyılda ölen ailemin ölüm kayıtlarını arıyorum. Bana doğru yeri gösterir misiniz?"

"Tabii ki. Sağdaki üçüncü oda, koridorun sonunda. Her şey bilgisayar ortamında kayıtlı." Gururla ekliyor: "Vermont, ülkedeki en iyi kayıt sistemlerinden birine sahip. Bu ilçenin bazı kayıtları, Solstice'in kurulduğu 1642 yılına kadar uzanıyor."

Bu umut verici görünüyor.

Ona teşekkür edip, koridorda sendeleyerek ilerleyerek "Kayıtlar" yazan odaya ulaştım. İçeride, masanın arkasında bilgisayar başında çalışan başka bir memur gördüm. Bu seferki yaşlı bir kadındı.

boynuna zincirle asılı gözlükleri ve tüylenmiş mavi hırkası ile. Başını kaldırıp gülümsüyor ve ben ona ne aradığımı söylüyorum.

"En iyisi bilgisayar araması yapın. Arka duvardaki bilgisayar bunun için ayarlanmış. Herhangi bir belgenin onaylı kopyasını istiyorsanız, kredi kartıyla çevrimiçi sipariş verebilir veya ben sizin için talebi işleme alabilirim. Sertifika genellikle posta ile yaklaşık on gün içinde gelir."

"Sadece aile ağacımla ilgili biraz araştırma yapıyorum. Herhangi bir belgeye ihtiyacım yok."

Gülümser. "Tamam, canım. Herhangi bir sorun yaşarsanız veya yardıma ihtiyacınız olursa, bana haber verin."

Odanın arkasına doğru ilerliyorum ve masanın üzerinde bir bilgisayar görüyorum. Oda, standart bir devlet binası odası: zamanla sararmış, yıpranmış beyaz muşamba döşeme, titreyen tavan floresan lambaları, duvarları kaplayan çirkin bej renkli dosya dolapları ve ortada, her iki tarafı kalın dosyalarla dolu bir düzine büyük, bel hizasında dolap.

Plastik sandalyeyi çekip bilgisayarın önüne oturuyorum ve bir tuşa basarak ekranı açıyorum. Ekran titreyerek canlanıyor ve ilçe memurunun logosu, sunulan hizmetlerin hiperlinkli menüsü ve bir arama çubuğu görüntüleniyor.

Sertifikalar bağlantısını tıklıyorum ve aradığım bilgileri girebileceğim bir sayfaya yönlendiriliyorum. Doğru sonucu elde etmek için aramayı birkaç kez daraltmam gerekiyor, ancak sonunda başarılı oluyorum.

İlk giriş annem için. Görünüşe göre, büyükannemin ölüm belgesi henüz kaydedilmemiştir. Belgeyi hızlıca tarıyorum.

Elspeth Delphine Blackthorn. Ölüm nedeni: Travmatik yaralanma.

Bunda şaşırtıcı bir şey yok.

Listelenen etkenler arasında vücudun birçok bölgesinde yaralanma, kemik kırıkları, kafatası kırığı ve daha birçok şey var. Okumak zor geliyor. Yine gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Onu son gördüğümde, ölmeden önceki geceydi. Her zamanki gibi beni sevdiğini söyledi ve iyi geceler öpücüğü verdi. Ertesi sabah okula geç kalacağımı düşünerek aceleyle çıktım. İngilizce dersindeydim ki müdür beni odasına çağırdı. Teyzeler oradaydı,

perişan ve panik içindeydiler, kız kardeşlerinin ölümünün kaza olmadığını emindiler.

O ana kadar, belki de haklı oldukları hiç aklıma gelmemişti, ama düşündüklerinden farklı bir nedenden dolayı. Belki de Elijah Croft'un bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Belki de atlamıştı.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Yine de karda kalan tekerlekli sandalye izlerini açıklamıyor, ama en olası açıklama, bahçıvanın polisi aramadan önce Elijah'ı uyardığı ve Elijah'ın gidip kendi gözleriyle gördüğü.

Basit bir çözüm, ama pek mantıklı gelmiyor.

Kilise kendi arazisinde olduğu için oraya çağrıldığını söyleyebilecekken, neden orada olduğunu inkar etme zahmetine girdi? Ölümcül bir kaza mahalline çağırılması mantıklı. Atlamış ya da düşmüş, ceset onun arazisinde bulunmuştu. Ülkenin öbür ucuna gitmesi gerekmiyordu.

Öyleyse neden yalan söylüyor?

Belgeden çıkıp bir sonraki girişe tıklıyorum. Bu, büyükannemin kız kardeşi Persephone için. Boğulma, kaza sonucu. Bir sonraki giriş, diğer kız kardeşi Tisiphone için. Bir araba kazasında yaralanma. Büyük büyükannem Cleda'nın ezilerek kaza sonucu ölümü, o dönemde büyük yankı uyandırmış olmalı.

On dokuzuncu yüzyıl kayıtlarını daha da derinlemesine inceliyorum ve tüm atalarımın olağandışı ölümleri beni giderek daha fazla endişelendiriyor.

Kapının alçak lentosuna kafasını çarptı. Açık ocakta yemek pişirirken yangına maruz kaldı. Merdivenden düştü.

Kriket topu çarptı. Kuyuya düştü.

Armutla boğuldu. At tarafından sürüklendi.

Geçmişe gittikçe daha da şaşırıyorum. İnsanlık tarihinin en sakar ve en kaza eğilimli insanlarıyla akrabayım.

Düşen kiremit altında ezilmiş.
Bu biraz fazla yakın geliyor. Tıklamaya ve kaydırmaya devam ediyorum, geçen her dakika ailemizin DNA'sının felaketleri çeken bir gen tarafından bozulduğuna daha da ikna oluyorum.

Megaera Blackthorn. İdam edildi. Asıllarak.

Ekrana o kadar uzun süre bakıyorum ki, görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırpıp başımı salladığımda, ölen atalarım ile ilgili bir başka tuhaf ve dikkat çekici şeyin daha olduğunu fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak, ölüm kayıtlarından çıkıp doğum kayıtlarını açıyorum. Soyadımızı ve ilçeyi yazıp, verilerin yüklenmesini bekliyorum. Bilgileri incelemek biraz zaman alıyor, ancak sonuçlar kesin, ancak istatistiksel olarak neredeyse imkansız olmalı.

Ya da sadece kız çocuklarının hayatta kalmasına izin veriliyor.

Bunun olasılığı astronomik derecede düşük.

Blackthorn için hiçbir sonuç yok. Kasabanın kuruluşuna kadar geriye gidersek, tek bir sonuç bile yok.

"Alo?"

"Ben Ronan. Kapatma."

Onun sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başlar. "Bu numarayı nereden buldun?"

"Sen benim evimdeydin."

"Ee?"

"Bilgisayarımda yakındaki cihazları bulup tanımlayan bir yazılım var."

Şaşkınlıktan kızamıyorum bile. "Bu *yasa* mı?"

"Tabii ki."

"İstedğini elde etmek için kanunları çiğnemekten çekinmiyormuşsun gibi konuşma."

"Değilim, ama bu durumda gerek yoktu. Teknoloji harika. O öpücük hakkında ne hissettiğini öğrenmek için arıyorum." Sesi alçalıyor. "Çünkü tekrar yapmak için can atıyorum. Hemen şimdi. Geri dön."

"Hayır."

"Peki, ben sana gelirim. Neredesin?"

I kapak gözlerimi gözlerimi gözlerimi ellerimle gözlerimi ve kamburüzerinde masa masa, her şeyden bunalmış.

"Hiçbir şey söylemiyorsun. Hala orada mısın?"

"Hala buradayım. Nedenini sorma. Ve akıllıca bir yorum da yapma."

"Tamam." Bir süre durdu. "O zaman bir süre birbirimize nefes alalım. Bunu yapabilirim."

"Saçmalık. Sen on saniyeden fazla susamazsın." "Sadece senin yanında. Diğer herkesin yanında sessiz ve gizemli tipim."

"Lütfen. Seni gençken tanıdığımı ve her ortamda en dışa dönük kişi olduğunu unutuyorsun. Sen aşırı derecede dışa dönük birisin."

Bir an sessiz kalır. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sertleşir.

"İnsanlar değişebilir."

"Hayır, değişemezler. Sadece rol yapmada daha iyi olurlar. Ve beni yumuşatmaya çalışmayı bırak. Sana hiç güvenmiyorum ve asla güvenmeyeceğim."

"Ne zaman bu kadar alaycı oldun?"

"Vay canına, bir bakalım. Belki de annem öldüğü, hamile olduğumu öğrendiğim ve birlikte olduğum pislik

bana *onu aldırmamı* söylediği ve bana sırtını döndüğü hafta olabilir. Sadece bir tahmin."

Uzun süre hiçbir şey söylemiyor, telefonu kapattığını düşünüyorum. Ama sonra nefes veriyor ve hala hatta olduğunu anlıyorum.

Hala orada olmasına sevindiğim için kendime üzülüyorum.

"Hatalıydım. Aptaldım, korkuyordum ve tamamen yanılmıştım. Şimdi bunu anlıyorum. Sana yaptıklarım... söylediklerim... affedilemez. Genç ve aptal olduğumdan başka bir mazeretim yok. Sana söylemem gereken şeyler vardı, neden böyle davrandığımın nedenleri..."

Gergin bir sessizliğin ardından, devam eder. "Eğer tekrar yapmam gerekseydi, daha iyisini yapardım. Sana davranışımın daha iyisini hak ediyorsun. O zaman da hak ediyordun, şimdi de hak ediyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, yavaşça nefes alıyorum ve midemdeki ağrıyı gidermeye odaklanıyorum. "Peki. Teşekkür ederim. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Şimdi gitmem gerek. Bir durumun ortasındayım."

"Ne tür bir durum?" "Ailevi bir durum."

Sesi keskinleşir. Her cümlede sesi yükselir, neredeyse havlamaya başlar. "Büyükannen mi? Bir şey mi öğrendin? Ne oluyor? *Anlat bana.*"

"Tanrım, sakın ol. Kemik peşinde koşan köpek gibisin."

Tamamen tersine dönüp kıkırdamaya başlayınca şaşırıyorum. "Ne komik?"

"Sen. Öpücük hakkında konuşalım. Senin için de benim için olduğu kadar iyi miydi? Çünkü benim aletim hala taş gibi sert."

Fermuarı açık pantolonundan gururla dışarı çıkan ereksiyonunun görüntüsü yüzümü kızartıyor. "Sana nişanlım olduğunu söylemiştim."

Sesi meydan okurcasına değişiyor. "Yani beni öperek onu aldattın."

Kahretsin. "Şey... Evet."

"Lanet olsun, Maven. Sen dünya tarihinin en kötü yalancısıydın."

Sinirim bozulur. "Üzgünüm, ama trajik ölü aşkımızı tekrar tekrar konuşacak vaktim yok..."

"Bitmedi."

"—çünkü saçma sapan hayatımla uğraşmakla meşgulüm—" "Beni tekrar hayatına kabul etsen, saçma sapan olmazdı." "—ve Solstice'de sadece birkaç gün kalacağım—"

"Bu konuda söz hakkım varsa olmaz."

"—bu yüzden beni affetmelisin çünkü şimdi telefonu kapatacağım. Ve bu konuda senin söz hakkın yok."

"Tren istasyonunu kapatacağım, böylece gidemeyeceksin."

Ağzımı açtım ama tekrar kapattım çünkü beni suskun bıraktı.

"Gerekirse tüm yolları da kapatırım." "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Sen söyle, çünkü beni çok iyi anladın gibi görünüyor. Sence şaka mı yapıyorum?"

Kesin bir şekilde, "Beni isteğim dışında bu kasabada tutamazsınız" diyorum.

Sesi düşünceli bir hal alır. "Bu konuda komik bir şey var. Aslında tutabilirim. Nedenini bilmek ister misin?"

"Sakin söyleme."

"*Ben Ronan Croft'um*, işte bu yüzden."

Öfkeleniyorum ama içimdeki hayalperest bir yan da bu özgüven gösterisinden etkileniyor. Buna kibir derdim ama öyle değil. Bu basit bir gerçek: tehdit ettiği şeyi yapabileceğini biliyor.

Ne yazık ki, ben de biliyorum.

"Ormanın içinden yürüyerek çıkacağım."

"Bea ile mi? Nedense, bundan şüpheliyim."

"Kendini kötü adam olarak görmemen inanılmaz. Bu tam bir kötü adam davranışı!"

O, "Çocuğumun başkasına ait olduğunu iddia eden ben değilim. Bu oldukça kötücül bir davranış, sence de öyle değil mi?" diye söylüyor.

Çılgılık atma isteğim geçene kadar sessizce öfkeleniyorum. "Büyükanneyle ilgili yardım isteğimi geri çekiyorum. Bir daha senden haber almak ya da seninle konuşmak istemiyorum."

"Yarım saat önce bile ağzıma inleyip çaresizce bana sürtünmeseydin buna inanırdım."

Yanaklarım kızardı. "Affedersin. Sana sürtünmüyordum."

Sesi düşük bir homurtuya dönüşür. "Bebeğim, yıllardır doğru dürüst sevişmedin, ikimiz de bunu biliyoruz. Şimdi inatçılığı bırak ve buraya gel. Halletmemiz gereken bir sürü iş var."

O aramayı kapattığında, numarasını engelliyorum. Sonra gözlerimi kapatıp derin nefesler alıyorum ve bir daha eve dönmemiş olmayı diliyorum.

Geçmiş karanlık ve tehlikeli bir yerdir ve arkadaşların yüzlerini takınan şeytanlarla doludur.

ON SEKİZ

MAVEN

Eve dönerken mezarlığa uğrarım.

Nedenini bilmiyorum ama kendimi kemerli demir kapının altından geçip, girişin alçak taş duvarlarını geçerek mezarlığı ikiye bölen dar asfalt yolu takip ederken buluyorum. Yılın büyük bir bölümünde burası çok güzel bir yer ama ağaçlar yapraksız, çimler kahverengi olduğundan şimdi melankolik bir hava var.

Çeşitli boyut ve şekillerde granit mezar taşlarının önünden geçiyorum, bazıları o kadar eski ki, isimleri hava koşulları nedeniyle silinmiş. Mezarlığın arka köşesine ulaştığımda, Blackthorn ailesinin mezarlığı paslı demir kapının arkasında uzanıyor.

Mezarlığın geri kalanından farklı olarak, bu mezarlar renkli bir halıyla kaplıdır. Çiçek açan kırmızı yer fıstığı asmaları mezar taşlarının üzerine sarmaktadır. Yıldız

şeklindeki mor asterler rüzgarda sallanıyor. Turuncu mücevher otu, onu destekleyen çitin üzerinde hızla büyüyor ve büyük bir belladonna çalı, yakındaki bir porsuk ağacının tabanını çevreliyor. Burası, güzel ve vahşi, yabani otlarla kaplı bir bahçe. Birçok yerde yabani mantarlar filizlenmiş.

Bir avuç yabani çiçek topluyorum, annemin mezarını buluyorum ve parlak çiçek demetini, üzerinde adı ve doğum ve ölüm tarihleri yazılı beyaz granit mezar taşının dibine koyuyorum.

Sonra kutsanmamış toprağa oturup yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Seni özlüyorum anne. Seni seviyorum. Sen yokken hiçbir şey eskisi gibi değil. Uzun zamandır seni ziyarete gelmediğim için özür dilerim."

Kemiklerim donana ve titremeye başlayana kadar orada oturuyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, yüzümü siliyorum, eteğimi silkeliyorum ve ana girişe doğru dönüyorum.

Büyükannemin tabutunun konulacağı yeni kazılmış çukurun yanında kırmızı ve siyah bir tilki gördüğümde donakalırım.

Tilki, sanki izinsiz girmişim gibi bana cesurca bakıyor.

Yavaş yavaş, izlendiğime dair tüyler ürpertici bir his beni kaplar. Tilki bana bakıyor, evet, ama sanki her yönden yüzlerce çift görünmez göz de bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Etrafıma bakıp yalnız olduğumu teyit ediyorum, ama yine de yalnız olmadığımı hissediyorum. Ya zihnim bana oyun oynuyor ya da görünmeyen bir enerji algılıyorum.

Bu dünyadan olmayan bir varlık hissediyorum.

Korkarak tilkiye tekrar bakıyorum. Tilki ayağa kalkıyor ve bana doğru bakıyor.

Onun delici altın rengi gözlerinde, neredeyse tanıma gibi bir kurnaz zeka seziyorum.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Sinirlerim titriyor. Sonra, kabarık kuyruğunu sallayarak, tilki mücevher otlarının arasına atlayıp kayboluyor.

Yerimde donakaldım, düşüncelerim karışık ve nabzım hızlanmıştı. Uzakta bir kuzgun, boğuk sesiyle uyarıyor gibi ciyaktı. Soğuk bir rüzgar, porsuk ağacının dalları arasında fısıldıyordu. Sonra arkamdan düz bir sesle adım fısıldandı.

Nefesimi çekip hızla arkanı dönerim.

Orada kimse yok. Mezarlık boş.

O gece, Ronan ön kapının önünde durur, sigara içer ve eve bakar.

Ertesi gece de aynı şeyi yapar.

Üçüncü gece, herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra, onu karşılamak için kapıya çıkıyorum. Birkaç adım uzaklıkta durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Onu baştan aşağı, umarım kũçũmseyci bir bakışla sũzdũm. "Sigara içip birinin cinayetini planlıyorsun."

"Planladığım şey cinayet değil. Aklımda çok daha zevkli bir şey var."

Onun imalı gũlũmsemesi beni ileden çıkartıyor. Yaklaşıyorum, kollarımı yanlara indirip yumruklarımı sıkıyorum. "Git buradan, Ronan."

"Bu saçma oyunu daha kaç kez oynayacağız? Gitmemi istemediğini biliyorum."

"Haklısın. Aslında istediğim şey seni bir ağaca bağlamak, çıplak ellerimle bağırsaklarını deşmek, bağırsaklarını kurtlara yem etmek ve kafanı kesip bir kazığa geçirip sabah zaferle kasaba meydanında dolaşmak."

Gũlũmsemesi içten içe yanıyor. "Tatlı dilli. Bũyle devam et, yoksa bana aşık olduğunu dũřũneceđim."

Uzun bir sũre sonra, bakışlarımızı ayırıp geceye daldım. Kollarımı tekrar gũřsũmũn ũzerinde kavuşturup, derin bir nefes verdim.

O, sessizliğimden yararlanarak sorar: "Bũyũkanneden haber var mı?"

"Hayır. Ya sende?"

"Hayır. Hiçbir şey."

Bunun doğru olup olmadığını anlayamıyorum. Bana ekmek kırıntıları gibi bilgi verip, tuzağa dũřtũđũmũ çok geç fark edene kadar beni tuzağa doğru sũrũkleyeceđini hiç şaşırmam.

"Nasılsın?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, aynı şekilde samimi gũrũnen endişeli sesi de. "Ben... iyiyim."

"Tabii ki iyisin. Her zaman iyisin. İyi olmadığın zamanlar hariç."

"İyiym dedim, iyiym."

Beni rahatsız ettiğini bildiği için yũzũme duman halkaları ũflũyor.

"Hala benim senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi dũřũnmen şaşırtıcı. Senin sũzlerinin arkasındaki anlamları okuyamadığımı dũřũnmen. Seni tanıyorum, Maven. Belki de senin kendini tanıdığından daha iyi."

Elimi sallayarak dumanı uzaklaştırıyorum. "Bahse girerim, cenazende ne kadar sũre dans edeceğimi bilmiyorsundur."

"Sen benim ũlmemi istemezsin."

"Tabii ki istiyorum. Senden nefret ediyorum."

"Sevgi, nefret, ikisi de çok farklı değil. Nefret sadece daha karmaşıık."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Burada benden ne yapmamı beklediğini bilmiyorum. Beni rahat bırakmanı söyledim. Nişanlı olduğumu söyledim. Sana karşı duyduğum tiksinti ve iğrenme duygularımı defalarca söyledim" diyorum.

O buna gülüyor. Bu beni daha da kızdırıyor. Ona yaklaşıp göğsünü işaret ediyorum.

"Beni dikkatlice dinle. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hiç tanışmamışız gibi davranmak istiyorum. En önemlisi, kalın kafana sokmak istiyorum ki, aramızda *hiçbir şey* yok."

Sigara içip dumanı üfler, sonra izmariti yere atar. "Hepsi çok ilginç. *Benim* ne istediğimi bilmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Kapıdan uzanıp ceketimin önünü yakaladı ve beni kendine doğru çekti. Gözlerimin içine bakarak, "*Benim olanı istiyorum*," diye homurdandı.

Ağzımızı birbirine bastırır.

Utanç verici bir rahatlama ile öpücüğe teslim olurum, onun tutkusuna karşılık vererek onu öperim. Birkaç ince demir parmaklık ve yüzyıllardır süren önyargılarla birbirimizden ayrılmış halde birbirimize boğuluruz, ta ki onu itip geri çekilene ve nefes nefese kalana kadar.

O, çubukları kavrar ve göğsünü onlara bastırır. Soğuk gece havasında ağır nefesleri beyaz bir bulut oluşturur. Boğuk sesiyle, "Kaçma" der.

Onun istediğini yapabilirdim, ama bu bir istek değil, bir emirdi, bu yüzden reddetmek zorundaydım.

Talepkar bir adamın iradesine boyun eğerek, benden önce gelen Blackthorn kadınlarına saygısızlık edemem.

Kollarımı vücuduma dolayarak eve geri dönüyorum, yol boyunca sırtımda onun bakışlarını hissediyorum. Yatak odama vardığımda, pencerelerin perdelerini çekerek, hala kapıda duran onun görüntüsünü engelliyorum. Yorganın altına girip başımı örtüyorum.

Sırt üstü yatarken, Ronan'ı düşünmemeye çalışıyorum, bunun yerine uykuya dalmak için yüz'den geriye doğru saymaya odaklanıyorum.

Yirmi beşte durup karanlığa kulak veriyorum.

Tüm sesler kesilmiş. Pencerenin dışında ağaç dallarının hışırtısı, saatlerin tik takları, döşeme tahtalarının gıcirtısı yok. Tam bir sessizlik hakim.

Ta ki fısıltılar başlayana kadar.

ON DOKUZ

MAVEN

Yumuşak bir şekilde başlar, duvarların ötesinden gelen belirsiz bir ses. Kaşlarımı çatarak, yüzümdeki örtüyü kaldırıp daha dikkatli dinlerim, ancak belirli kelimeleri ayırt edemem, sadece sesin ritmini ve tonunu, alçak ve uğultulu sesini duyabilirim.

Sanki duvarlar ve tavan üzerime çöküyormuş gibi, bir korku ve klostrofobi hissi beni ele geçirmeye başlar. Hava yoğun ve kötü niyetle dolu gibidir.

Yine yorganı başımın üzerine çekip anlaşılmaz mırıldanmayı engellemeye çalışıyorum, ama korkum hızla yerini sinirlenmeye bırakıyor.

Yorganı atıp ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru yürüyüp kapıyı açıyorum ve koridora çıkıyorum. Fısıltılar aniden kesiliyor.

Koridor karanlık ve sessizdir. Kapıların altındaki çatlaklardan ışık sızmaz, derin ve doğal olmayan sessizliği bozan hiçbir ses yoktur. Tek duyduğum şey kendi kalp atışlarımın sesi.

Sıcak bir sıvı damlası çıplak ayağımın üstüne düşer. Bir şey üst dudağımı gıdıklar.

İçeri dönüp banyoya giriyorum ve ışık düğmesini açıyorum. Aynadaki yansımamda çenemden aşağıya doğru kırmızı çizgiler akıyor.

Kahretsin. Yine *mi*?

Soğuk su altında bir bez ıslatıp yüzümdeki ve ayağımın üstündeki kanı siliyorum. Sonra burnumu sıkıp kanama durana kadar tuvalete oturuyorum.

Fısıltılar yeniden başlamıyor. Blackthorn Malikanesi'nin gölgeli koridorları bunaltıcı bir sessizlik içinde kalıyor.

Dengesiz ve rahatsız hissediyorum, hafif ateşim var. Işık açık olmasına rağmen, duvarlar onu emiyor gibi görünüyor ve odayı karanlık bırakıyor. Birdenbire kendimi kapana kısılmış hissediyorum.

Bu evden çıkmam gerekiyor.

Hızla giyinirim, kot pantolon ve botlarımı giyerim ve kollarımı kalın yünlü bir paltoya sokarım. Karanlık odalarda sessizce dolaşarak, fısıltıların kaynağını bulmak için alt katta etrafı araştırırım, ama kimse uyanık değildir.

Kafamı boşaltmak için ormanda yürüyüş yapmaya niyetlenerek evin arka kapısından çıkıyorum, ancak birkaç adım attıktan sonra kendimi ters yönde, yan bahçeden geçip ön kapıya doğru giderken buluyorum.

On dakika sonra, Ronan'ın ön kapısında duruyorum.

Uzun süre orada durup kendimle tartışıyorum ve genel olarak kendime iyi bir tekme atıyorum. Sonunda kaşınıtayı gidermenin tek bir yolu olduğuna karar veriyorum.

Kaşımak.

Tam kapıyı çalmak üzereyken, Ronan kapıyı açtı.

Beline beyaz bir havlu sarılmış, başka hiçbir şey giymemiş. Saçları ıslak. Ayakları çıplak. Belli ki duştan yeni çıkmış.

Soğuk kalpli piç kurusu muhteşem.

Mutsuz bir şekilde, "Bana davranışın için üzgün olduğunu söylemiştin" diyorum.

Bana o kadar şiddetli bakıyor ki, gözleri parlıyor.

"Evet."

Sesi kısık. Gece yarısı kapısına gelmeme bir tepki gösteriyor, bu çok açık. Beni yakalayıp içeri sürüklemekten kendini alıkoyduğu da çok açık.

Onu hazırlıksız yakalamış olmam, nefes almamı biraz kolaylaştırıyor. Üstünlük sağlamam çok nadir oluyor.

"Daha iyisini hak ettiğimi söyledin."

"Evet."

"Yanıldığınızı söyledin." "Evet."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam o zaman."

Yarı çıplak haliyle bana bakıyor, çenesindeki kaslar çalışıyor. "Bu ne anlama geliyor? Arkadaş olmayı kabul ediyor musun?"

"Otobüsün altında kalmayı tercih ederim. Ama sen de istersen nefret dolu bir seks yapabilirim."

Gözleri ateşle parlıyor. Dudaklarını yalayıp, "Nişanlın ne olacak?" diye homurdanıyor.

Ona ölümcül bir bakış attım. "Blackthornlar nişanlanmazlar, biliyorsun. Ama bir ilişkim *vardı*. Buraya gelmeden önce onu bitirdim. Fikrimi değiştirmeden önce bana sormak istediğin başka akıllıca sorular var mı?"

Beni yakalayıp içeri çeker, sonra ağzımı kapar ve açgözlülükle öper.

Onu azarlamak için kendimi ondan uzaklaştırırım. "Yarın yine düşman olacağız. Bu sadece tek seferlik bir şey. Anladın mı?"

Bunu görmezden gelerek, havluyu çıkarıp bir kenara atar ve ben onun ereksiyonuna bakarken şeytani bir şekilde sırıtar.

Beni kucağına alır, kapıyı tekmeler, sonra koridordan geçerek yatak odasına gider.

YİRMİ

MAVEN

Koridorun yarısına bile gelmeden pişmanlık duyuyorum. Yüzündeki zafer gülümsemesi müstehcen.

"Lütfen sevinmeyi bırak. Midemi bulandırırıyorsun."

"Birkaç dakika sonra hazımsızlığını unutursun. Hâlâ meme uçlarının ısırılmasını seviyor musun?"

Yüzüm kızarmış ve terlemiş bir halde, yanağımın içini ısıyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ama daha açık konuşmalısın, bebeğim. Bu bir tahmin oyunu değil. Tam olarak neyi sevdiğini bilmek istiyorum."

"Bana bebeğim deme."

"Neden?"

"Ben bebek değilim. Fark etmediysen, ben yetişkin biriyim." "Fark ettim. Kollarım şimdiden ağrımaya başladı bile."

Ona sert bir bakış attığımda, göz kamaştırıcı gülümsemesi daha da genişliyor. "*Siktir*, cinayet işleyen halini seviyorum."

"Sen sessiz olduğunda bayılıyorum demek isterdim, ama bu daha önce hiç olmadı..."

Yatak odasına giriyoruz. Oda, evin geri kalanı gibi geniş ve boş, bej ve siyah tonları hakimiyet için rekabet ediyor. "Renk alerjin var mı diye sorardım, ama umurumda değil."

"Bıçak fırlatmayı bırakıp bana nazik davranmanın zamanı geldi."

Beni yatağın üzerine sırt üstü atıyor, sonra gözlerinde ateşle bana bakıyor. Hiperventilasyon yapıp korkunç bir şekilde kendimi bilinçli hissederek, ellerimle yüzümü kapatıp parmaklarımın arasından ona bakıyorum.

Vücudu muhteşem.

Altın rengi teni, dalgalı kasları ve mükemmel oranlarda güçlü uzuvları var. Koyu renkli saçları göğsünün genişliğini vurgular ve düz karnına doğru ince bir çizgi halinde uzanır.

Daha önce olmayan dövmeleri var, ayak bileklerini ve bileklerini çevreleyen kalın bantlar. Tasarımları sıradışı, hareket ettikçe hafifçe değişen Öklid dışı desenler ve semboller.

Onun ereksiyonu dikkatimi dağıttı. Kalın ve damarlı, sanki kendiyle gurur duyuyormuş gibi bacaklarının arasından dışarı çıkıntı yapıyor. Öyle de olmalı. Penisler için bir "En İyisi" ödülü olsaydı, onunki kazanırdı.

Bilimsel olarak konuşursak, o insan anatomisinin en iyi örneği. Keşke kişiliği bu kadar iğrenç olmasaydı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde üzerime sürünerek geliyor ve yüzüme dikkatle bakıyor. "Ellerini çek."

"Yapamam."

"Neden?"

"Saklanıyorum."

"İstersen göz bağım var."

Kollarımı iki yana açıp ona sert bir bakış attım. "Bana takmaya kalkarsan, o aptal tek renkli halının üzerinde kanlar içinde kalırsın."

Sırıtarak kıkırdar. "Öyle düşünmemiştim."

Gözlerimi kapatıp inledim. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Başını eğip kulağıma fısıldadı, "Hayır, küçük cadı. Bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

Boynumda onun sıcak ağzını hissettiğimde titriyorum ve iniltiyi bastırıyorum. Derimi ısıyor, sonra emmeye başlıyor ve inilti kaçıyor.

Dirseklerine yaslanarak başımı okşar ve boynumdan boğazımın çukuruna kadar öpmeye başlar. Dilini içine daldırır ve ben tekrar titrediğimde kıkırdar.

"Kapa çeneni."

"Peki, hanımefendi."

Alaycı sesi, burada kimin sözünün geçtiğini ikimizin de bildiğini gösteriyor ve o kişi ben değilim.

Ellerimi saçlarına kaydırıp başını ayarlarım, böylece onu öpebilirim. O da boğazından çıkan düşük bir zevk sesiyle karşılık verir ve

vücudunu benimkine doğru indirir. Ağırlığıyla beni yatağa bastırırken, ereksiyonu bacaklarımın arasına sıkıştır ve ben başım dönene ve onun altında kıvranana kadar öpüşürüz.

Ağzımdan ayrılır ve gömleğimin üzerinden sert meme ucumu ısırır.

"Sütyen yok," diye sevinçle homurdanıyor. "Külot?"

Ben inleyince, meme ucumu tekrar ısırır, acı verecek kadar sertçe. Bu zevk beni onun ağzına doğru eğilip titretir.

"Kendin öğren," diyorum nefes nefese, vücudumun her yerinde nabzımı hissederek.

O benim meydan okumamı kabul ediyor. Gömleğimi yukarı çekip, karnımdan kot pantolonumun düğmesine kadar bir yol çizerek yalıyor. Burnunu bel bandının altına sokuyor. Sonra düğmeyi açıp dişleriyle fermuarı aşağı çekiyor.

Başını eğip, derime doğru derin bir nefes alıyor.

Hayvanın kükremesi gibi bir ses çıkarır, göğsünden ve benim pelvisimden yankılanan düşük bir gürültü. Cildimde tüylerim diken diken olur. Göğüs uçlarım karıncalanır. Nefes almam zorlaşır.

Kot pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çektiğinde, şaşkınlıkla nefesimi tutarım. Kendimi toparlayacak vaktim olmadan, yüzünü bacaklarımın arasına sokar ve beni yalamaya başlar.

Daha doğrusu, beni yiyor. Sanki son yemeğiymişim gibi, açgözlülükle.

Elleriyle kalçalarımı kavrayarak, ben inleyip kıvranana kadar şişmiş klitorisimi yalıyor, kalçalarımı yüzüne doğru sallıyor. Parmağını içime sokuyor ve ben ellerimi onun kalın, yumuşak saçlarına gömüyorum. Bir parmak daha ekliyor ve ben zevkten çaresizce inliyorum.

"Bunu daha önce hiç yaşamadım," diye homurdanıyor, kalın parmaklarını içeri ve dışarı kaydırıyor. "Ağzım senin tatlı amında. Yıllardır bunu hayal ediyordum."

Nefesim kesiliyor. Göğsümün içinde bir ağrı hissediyorum. Bacaklarımı daha da açıyorum ve kalçalarımı onun ağzına daha hızlı sallıyorum, içimde yükselen duygu dalgasıyla mücadele ediyorum.

Klitorisimi emiyor ve sıkı meme ucumu çimdiklemek için elini uzatıyor. Titriyor ve sarsılıyorum, onun adını haykırıyorum. Beni cesaretlendirmek için mırıldanıyor, zeki dilini dönüp dururken meme ucumu çekiyor.

Onun ağzında doruğa ulaşıyorum, tırnaklarımı kafa derisine batırıp çığlık atıyorum.

Dışarıda, gökyüzünde bir gök gürültüsü yankılanır ve pencereleri sarsar. Bir şimşek odayı kısa bir süre aydınlatır. Sonra yağmur yağmaya başlar ve odaya mermi yağmuru gibi vurur.

Ben yatakta titreyip sarsılırken, o dudakları ve diliyle tatlı işkenceye devam eder, ben titreyip sarsılan bir halde, zor nefes alıp verirken, gözlerimin köşelerinde biriken suyu gözlerimden silmeye çalışırım.

Böyle olmamalıydı.

Hiçbir şey *hissetmemem* gerekiyordu. Bu sadece kurtulamadığım bir kaşıntıyı gidermek içindi, daha fazlası değil.

Ama görünüşe göre, on yedi yaşındaki kalbimin uzun ve güçlü bir hafızası var, çünkü yıllardır hissetmediğim her türlü duyguyu hissediyorum.

Savunmasız

. Şaşkın.

Korkmuş.

Ronan oturur ve botlarımı çıkarır. Onları bir kenara atar, sonra da kot pantolonumu bacaklarımdan tamamen çıkarır. Onları da yere atar, sonra da beni çıplak kalana kadar geri kalan giysilerimi zorla çıkarır.

Bacaklarımın arasına yerleşerek beni derin bir şekilde öper. Cildi pürüzsüz ve ateş gibi sıcaktır. Vücudunun ağırlığı çok hoş. Cildindeki tüyler meme uçlarımı gıdıklıyor. Kollarımı sırtına dolayarak iç çekiyorum.

"Bana deli gibi aşık olduğumu söylemen gerekiyorsa, sorun değil," diyor kulağımın yanında.

"Bu odadan canlı çıkarsan şanslısın."

Boynuma karşı kahkahasını bastırarak, bacaklarının arasına uzanır, ereksiyonunu kavrar ve onu bacaklarımın arasına kaydırır.

"Hazır mısın?"

"Tanrım. Bitirdiğimizde yüz yaşında olacağım.

yapsana şunu!"

Güçlü bir kalça hareketiyle içime girer.

Sırtımı kamburlaştırıp zevkten nefes nefese kalarak, tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Kahkahası coşkulu geliyor.

Kısa ve sert darbelerle beni sikiyor, ben inleyip durmadan devam etmesini yalvarana kadar. Tabii ki devam ediyor, çünkü benim söylediklerimin tam tersini yapmak onun en büyük zevki. Sırt üstü dönüyor, ellerini kalçalarımın geçiriyor ve gözleri parlayarak, göğsü hızla inip kalkarken bana bakıyor.

"Saçını o lanet örgüden çıkar."

Sesi kalın. Burun delikleri genişlemiş. Akşam yemeğini yemeye hazır bir hayvan gibi dudaklarını yalıyor.

Zor nefes alırken, çaresiz olduğu için gülümsüyorum. "Sadece çok nazikçe istediğin için."

Örgünün ucundaki lastiği çıkarırken, o yakıcı bir yoğunlukla izliyor. Saçımı çözmek için acele etmiyorum çünkü beklemek onu çıldırttığını anlayabiliyorum. Sonunda saçımı tamamen çözdüğümde, ellerimi saçımın arasından geçirip başımı sallıyorum, saçlarım omuzlarımda etrafına ve sırtıma dökülüyor.

Sessizce bana bakıyor, gözleri yavaşça vücudumda dolaşıyor, göğüslerimde duruyor, sonra karnıma iniyor. Kalçalarımı tekrar sıkıyor, beni pelvisine doğru çekiyor.

"Çok güzelsin," diye kaba bir sesle fısıldadı. "Lanet olsun, Maven. Şu haline bak."

Sesindeki hayranlık göğsümü sıkıştırıyor. Yutkunup başımı sallıyorum, onu susturmak için parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

Böyle konuşmaya devam ederse, affedilemez bir şey yapabilirim. En büyük düşmanımın önünde ağlamaktansa, kendimi okyanusa atıp köpekbalıkları tarafından canlı canlı yenilmeyi tercih ederim.

Ama "düşman" artık bizim durumumuzu tanımlayan doğru kelime değil. Belki de hiç olmadı. Belki de sadece kendimi koruduğumu hissetmek için öyle olmasını istedim, ama gerçekte ondan korunacak hiçbir şey yoktu.

O her zaman elmayı tutan yılan oldu, ben ise her zaman Havva.

Hikayemizin mutlu sonu yok. Olmaz da. Kaderimiz, biz doğmadan çok önce yıldızlarda yazılmıştı.

"Düşünmeyi bırak," diye emrediyor, sonra içime giriyor ve göğüslerimi sallandırıyor.

Elimi göğsüne koyup aşağı doğru bastırıyorum. "Bana emir vermeyi kes. Kapıyı açtığında kontrolü elinden bıraktın."

O itiraz etmeden önce, onu sertçe sürmeye başlıyorum, ikimiz de inleyip terleyene kadar onun penisi üzerinde yukarı aşağı zıplıyorum. Başımı geriye eğip gözlerimi kapatıyorum, böylece onun ne kadar yakışıklı olduğunu görmek zorunda kalmıyorum, çenesi gevşemiş, gözleri yarı kapalı, karnındaki tüm kaslar gergin.

Boğazımdan bir inilti çıkıp titrediğimde, aniden oturur ve beni kollarına alır.

"Yine benim için boşalacak mısın?"

"Bu gevezeliklerle dikkatimi dağıtmaya devam edersen hayır."

Nefes nefese, kulağıma fısıldar, "Çok ıslaksın." "Ağzımı tıkamalıydım."

"Seni bağlamama izin verirsen ağzımı tıkayabilirsin."

"Hayal kurma, yakışıklı."

"Aynen öyle."

Başını eğip meme ucumu sertçe emdi. Kollarımı omuzlarına doladım, bacaklarımı kalçalarına açtım ve başlık duvara çarpana ve oda zevkinin ham sesleriyle dolana kadar birbirimize karşı sallandık.

O benim meme ucumu ısırdığında, orgazmım bir patlama gibi beni vurur. Sevinçle, "Oh, evet, bebeğim. Adımı söyle" diye homurdanır.

Ben de tekrar tekrar söylüyorum, sırtımı kamburlaştırıp tavana doğru ağlayarak. Zevkten aklımı kaçırmış durumdayım, onun penisine saplanmış ve kokusuna boğulmuş, üzerimde yükselen devasa duygu dalgasını durdurmaya güç yetiremiyorum.

Ben hala titriyorlarken, beni sırt üstü çevirir, karnımın üstüne çevirir, dizlerimin üzerine çöktürür ve arkamdan tekrar içime girer, kalçalarımı kavrar ve homurdanır.

Gözlerimi kapatıp yüzümü yorgana gömüyorum. O, bir çığlık ve tüm vücudunu sarsan bir titremeye orgazm oluyor, parmakları etime gömülüyor, sonra kesik kesik inliyor.

Sonunda eğilip, yanan alnını omuzlarımın arasına koyar.

Uzun bir süre öyle kalırız, nefes nefese ve titreyerek, dışarıdaki ağaçların arasında uğuldayan rüzgarı dinleriz. Bir süre sonra, uyanır ve omurgama yumuşak bir öpücük kondurur. Sonra geri çekilir ve beni kollarına alır, etrafıma sarılır, böylece yan yatmış, sırt sırta kaşık pozisyonunda kalırız. Üzerimize yorganı çeker ve vücuduma sarar.

Ona sırtımı dönmüş olduğum için mutluyum, çünkü omzum ve boynumun üzerine serpiştirdiği tatlı öpücükler ruhumu acıtıyor.

Konuştığında sıcak nefesi ensemdeki saçları okşuyor. "İyi misin?"

Derin bir nefes verip gözlerimi kapatıyorum. "Otuz saniye konuşmadan dayandın. Bu kesinlikle kişisel rekorun."

Göğsü sessiz bir kahkaha ile titrer. Sonra dudakları tekrar cildimi bulur, kulağımın altındaki hassas bölgeyi keşfeder. "Sadece saçına sakladığın buz kıracağına uzanmadığından emin olmak istedim."

"Öyleydi. Seni bıçaklamadan önce nefes alman için sana bir saniye veriyordum."

"Beni öldürmeden önce tamamen iyileşmemi istedin, ha?"

"Evet. Acı çekmeni istiyorum." Bir süre sonra ciddileşiyorum. "Bu bir daha olmamalı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Gergin ve sessiz bir şekilde arkamda yatıyordu, vücudu enerjiyle titriyordu.

"Senin burada olduğuna sevindiğimden başka bir şey bilmiyorum. Diğer tüm saçmalıkları yarına bırakalım. Bu geceyi, şu anda tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışmadan geçirebiliriz."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alışını yavaşlayıp derinleşene ve kolları etrafımda gevşeyene kadar bana sarılmasını bekliyorum.

Sonra dikkatlice kalkıp giyinirim, sadece bir kez arkama bakarak uyuyan halini zihnime kazırım ve sessizce kapıdan çıkarım.

YİRMİ BİR MAVEN

Cuma günü geldiğinde, büyükannemin cesedine ne olduğu konusunda hala bir ipucu bulamadık, bu yüzden işyerini tekrar arayıp bir hafta daha izin almam gerektiğini söyledim. Bea'nın okulundaki sonbahar tatili sona erdi, bu yüzden öğretmeninden ailevi bir acil durum olduğunu söyleyerek önümüzdeki haftanın ders planını bana göndermesini rica ettim.

O zamana kadar büyükannemi bulamazsak ne yapacağımdan emin değilim, ama şimdilik Solstice'den ayrılmak istemediğimden eminim.

Beni rahatsız eden çok fazla cevapsız soru var. Doğru gelmeyen çok fazla tuhaf olay var.

Ayrıca, uykusuz bir gecenin ortasında, atalarımın başına gelen tüm garip kazaların çok basit bir açıklaması olabileceğini fark ettim.

Belki de ailemiz hedef alınmıştı.

Belki de kasaba halkı, bizi boynumuzdan asmaktan daha ince ve yaratıcı yollarla ortadan kaldırmaya karar vermiştir.

Ve belki de Croftlar da bu işin içindedir.

Sorun bunu kanıtlamakta. Otopsi yapmadığımız için, cinayet şüphesini doğrulayacak fiziksel kanıt yok. Bu, cinayeti kaza gibi göstermek isteyenlere kesinlikle yardımcı olur.

Cumartesi sabahı uyandığımda, banyo aynasında kendime bakıyorum. Saç derimin yanında yarım santimlik kırmızı bir uzama var. Eczaneye uğrayıp boya almam gerekecek.

Giyinirken cep telefonum çalıyor. Arayan Ezra. Çorap giymeyi bırakıp ekrana bakıyorum ve cevaplayıp cevaplamayacağımı düşünüyorum.

Bir partner olarak tüm kusurlarım hakkında bir tez yazmak için doğru ruh halinde olmadığımı düşünerek, telefonu sesli mesaja bırakıp giyinmeyi bitirip mutfağa indim. Bea ve teyzeler kahvaltı yapıyordu.

"Bea, bugün benimle şehre gelmek ister misin?"

"Tamam."

"Ya sen?"

İki teyze de başlarını salladı. Esme, "Fırını kontrol etmesi için bir tamirci gelecek. Ama sakıncası yoksa, dışarıdayken almanı istediğim birkaç şey var," dedi.

Kahvaltıdan sonra Q, Bea ve beni şehre götürür. Beni bir kutu saç boyası almam için eczaneye bırakır, sonra da Davina'nın gitmeden önce verdiği listede yazan şeyleri almak için Bea ve beni markete götürür.

Sebze reyonundayken Ronan'ın domatesleri incelerken gördüm. Midem düğümlendi. Panik yapmamaya çalışarak Bea'nın elini tuttum ve arkamı döndüm.

"Hadi tatlım. Gidelim."

"İşimiz bitti mi? Başka bir şey almamız gerekmiyor mu?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Kasaya aceleyle gidip, sepeti olabildiğince hızlı bir şekilde konveyör bandına boşaltıyorum. Titreyen ellerim hiç yardımcı olmuyor. Bea yere düşen kereviz torbasını alıyor, sonra ana reyonun ortasına doğru yuvarlanan bir soğanın peşinden koşuyor.

Başka biri ondan önce ulaşır.

Ronan soğanı alır ve doğrulur. Bana bakar. Bea'ya bakar. Sonra soğanı havaya atar, yakalar ve uzattı.

"Merhaba. Sanırım bunu düşürdün."

"Teşekkürler." Bea soğanı alır ama bana dönmez.

Yüzünü göremiyorum ama Ronan'a baktığını biliyorum. Başını eğdiği halinden, ona karşı meraklı olduğunu anlayabiliyorum.

"Hadi ama tatlım. Acelemiz var."

Bea, Ronan'a "Seni tanıyor muyum?" diye sorduğunda neredeyse bayılacaktım.

"Hayır, ama anneni tanıyorum. Eski arkadaşız. Ben Ronan." Elini uzatır.

Bea bir politikacı gibi elini sıkıyor, içtenlikle yukarı aşağı sallıyor. "Merhaba Ronan. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum Bea." Bakışları benimkilere yönelir ve yakıcıdır. "Çok memnun oldum."

Kendime güvenen bir gülümseme takınırım. "Tatlım, kasaya ödeme yapar mısın? İşte cüzdanım."

Dönüp sabırla çantamda aramamı bekler. Sonra cüzdanı alır ve önümden geçerek kasiyerin işlemimizi bitirmek üzere olduğu kasaya doğru yürür.

Gözleri parıldayan ve dudakları incelen Ronan yaklaşır. Elimi kaldırıp *hayır* derim.

Onun yakıcı bakışları Bea'ya yönelir. Onun görüş alanından Bea'yı korumak için yana doğru adım atarım.

Göğsünden çıkan o düşük gürültü, kollarımdaki tüm tüyleri diken diken eder, ama ben kıpırdamam. Birbirimize bakarak geçirdiğimiz dayanılmaz bir anın ardından, bana yaklaşır ve sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle konuşur.

"Hemen numaramı engellemeyi kaldır." "Yoksa ne olur?"

"Ya da sesimin ulaştığı herkese onun babası olduğumu söylerim."

Bunu yaparsa Bea'ya ne kadar acımasızca davranmış olacağından şok olarak, keskin bir nefes alıyorum. "Sakın yapma. Sen onun babası *değilsin*."

"Bir daha bana yalan söylersen, sonuçları hoşuna gitmeyecek.

Telefonunu çıkar ve beni engellemeyi kaldır."

Geri adım atıp, yüzümdeki öfkeli ifadeye aldırış etmeden bana bakıyor.

Öfkeyle, onun telefon numarasını bulup ekrana birkaç kez dokunuyorum. "Memnun musun?"

"Bir bakayım."

Ekranı ona doğru çevirip çenemi sıkıyorum.

"Güzel. İki dakika sonra seni arayacağım. Açsan iyi olur." "Şu anda seninle konuşamam!"

"Anla şunu, çünkü bu bir rica değildi." Topuklarını döndürüp uzaklaşır.

Öfkeli ve sinirli bir şekilde kasiyere dönerim. Bea, ona 80'lerde Los Angeles'ta kurbanlarını avlayıp işkence eden seri katil Night Stalker'ın davasını mutlu bir şekilde anlatmaktadır.

Elini tutuyorum, market poşetini alıyorum ve onu da yanıma alarak mağazadan çıkıyorum. Caddy'nin park edildiği yere doğru yürüyoruz. Arka kapıyı açıyorum, onun içeri binmesine izin veriyorum, poşeti ve çantamı yanındaki koltuğa koyuyorum ve Q'ya onu eve götürmesini söylüyorum çünkü biraz hava almam gerekiyor.

Arka aynadan onun bakışlarından kaçınıyorum, sonra kapıyı kapatıp arabalarının uzaklaşmasını izliyorum.

Cep telefonum çaldığında, sert bir şekilde cevap veriyorum, "Ne istiyorsun, Ronan?" "Mağazanın arkasına gel."

Dönüp bakkalcıya bakıyorum. "Neden?"

"Konuşmamız lazım. Şarküteri tezgahının yanındaki plastik perdeden geç."

Ben tartışmaya fırsat bulamadan telefonu kapatıyor. Korku içinde mağazaya geri giriyorum, plastik perdeyi buluyorum ve onu iterek, tavana kadar soda, su ve paketlenmiş gıda kutularıyla dolu arka odaya giriyorum.

Ronan, sağımdaki duvara yaslanarak bekliyor.

Tek kelime etmeden, elini koluma dolayarak beni bir koridordan EMPLOYEE LOUNGE (ÇALIŞANLAR SALONU) yazan bir kapıya götürür. Kapıyı açar ve beni içeri çeker, sonra kapıyı çarparak kilitler.

Öfkeden tamamen vahşileşmiş görünüyor.

Siyah kaşmir süveterinin kollarını kaslı ön kollarının üzerine sıyırarak, avını çevreleyen bir yırtıcı hayvan gibi yavaşça etrafımda dolaşıyor. Ben korkutulmayı reddediyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak duruyorum, ta ki o tekrar önüme gelip gözleriyle beni küle çevirmeye çalışana kadar.

Enerjisi vahşi olsa da sesini kontrol ediyor. "Geçen gece beni terk ettin."

"Sen uyuyordun."

"Evet. Uyandığımda gitmiştin." "Birbirimizde kalmak bizim tarzımız değildi."

Bakışlarımız çarpışır. Aramızda elektriksel bir gerilim oluşur. Havada titreşen, düşmanlıkla yüklü oksijen atomlarını neredeyse hissedebiliyorum.

"Numarayı engellediğimi nereden bildin?"

"Seni nasıl orgazma ulaştıracağımı bildiğim gibi."

Yanaklarımda yükselen hafif kızarıklığı görmezden gelerek, çenemi kaldırıp kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Çünkü beni tanıdığını sanıyorsun."

"Aynen öyle."

"Ama tanıımıyorsun. Neden bunu marketin arkasında yapıyoruz?"

"Burası benim."

Buna şaşıarak, salonu etrafıma bakındım. "Renklerin ve rahat mobilyaların eksikliğinden bunu tahmin etmeliydim. İç mimarınız İskandinav hapishanelerinde çok zaman mı geçirdi?"

"Dr. Lattman'ı aradım."

Dehşete kapılarak Ronan'a bakıyorum. "Sen... ne?"

Sert bir gülümsemeyle başını salladı. "Bea'nın babası olduğunu iddia ettiğin adam var ya? O adam. Uzun uzun sohbet ettik."

Ağzım çöl gibi kurudu. Yalan söylüyor olabilir, ama sanmıyorum. Çok kendini beğenmiş görünüyor.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Akıllıca bir cevap yok mu?"

Hissetmediğim bir sakinlikle cevap veriyorum. "Bir sorunuz varsa, cevaplarım. Aksi takdirde, oyun oynamakla ilgilenmiyorum."

Ronan yaklaşıp ve sesini alçaltır. "Oh, bu bir oyun değil, bebeğim. Bundan daha uzak bir şey olamaz."

Geri adım atıyorum, ama o ilerlemeye devam ettiği için ben de ilerlemeye devam ediyorum. Popom masanın kenarına çarpıyor ve sendeliyorum.

Ronan uzanıp beni tutar, iki kolumu da kavrar. Ellerimi kaldırıp göğsüne bastırarak onu uzaklaştırmaya çalışırım. Hiçbir etkisi olmaz. Bir kayayı hareket ettirmeye çalışmakla aynı şey.

O, "*O benim kızım, Maven*. Onu tanımak istiyorum. Onun hayatında olmak istiyorum. Onun benim olduğunu biliyorum." diye homurdanıyor.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Dr. Lattman da kız sahibi olmak konusunda hiçbir şey bilmiyor."

"Sanki telefonla hiç tanımadığı birine bu kadar kişisel bir şeyi açıklayacakmış gibi."

Alaycı bir şekilde, "Yani o da yalancı mı?" diye sorar.

"Birisi sizi aniden arayıp, 'Merhaba, ben Joe Blow, size ailenizle ilgili bir dizi

"Pek iyi olmaz."

"Aynen öyle."

"Joe Blow, kızımın okulunun müdürü gibi davranıp, kızımın korkunç bir kaza geçirdiğini haber vermek için aramış olsaydı, daha açık sözlü olabilirdim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sonra durdu. "Yapmadın değil mi?"

"Evet, söyledim. Peki, Dr. Lattman bana ne dedi biliyor musun?"

Bir hata olduğunu söyledi. Onun bir kızı *yokmuş*."

Tüm kararlılığımı toplayarak, sesimi sabit ve ifademi sakın tutuyorum, ama içim panik içinde. "Ona hamile olduğumu hiç söylemedim. Ayrılmadan önce sadece iki ay çıktık. Ve Blackthornlar babaları yanlarında tutmazlar, bunu sen de bilirsin. Hikayenin sonu bu."

Arayan bakışları yüzümün her yerine kayıyor. Sonra kısa, şaşkın bir nefes veriyor.

"O yalancı ağzını sabunla yıkamalıyım."

"Deneyin, birkaç önemli uzvunuzu kaybedersiniz."

"Beni o kadar çok mu nefret ediyorsun ki, kendi kanımı benden uzak tutuyorsun?"

"En başta istemediğini söylediğin kan mı?" "On yedi yaşındaydım!"

"Ben de öyleydim. Sadece, onunla birlikte görünmek istemeyen bencil, kalpsiz bir çocuğa aşık bir kızdım."

"Asla istemediğimi söylemedim..."

Aniden sözünü kesip, kaşlarını çatarak ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor. İlk başta bunun şaşkınlık olduğunu düşünürüm, ama sonra daha kötüsü olduğunu anlarım. Çok daha kötüsü.

Bu bir anlayış.

Çenemi kavrar, sıkıca tutar, böylece başımı çeviremem. "Bana aşıktın."

Bu bir soru olsaydı yeterince kötü olurdu, ama değildi. Bu bir ifadeydi. Gözlerinde, beyninin deli gibi çalıştığını, aramızdaki her etkileşimi tekrar gözden geçirdiğini ve onlara yepyeni bir bakış açısı kazandırdığını görebiliyorum.

"*Bana aşıktın.*"

Boğazımdaki yumru konuşmamı engelliyor, bu yüzden dilimi ısırıp sessiz kalıyorum.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum. *Benimle* görölmekten utandığını *sanıyordum*. Ama sen bana aşıktın. Beni sevdin. *Beni sevdin*."

"Bunu söylemeyi kes! Önemli değil."

"Önemli olan tek şey bu."

Ona meydan okurcasına bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü bir zamanlar beni sevdiysen, yine sevebilirsin."

"Seni bir daha asla sevmeyeceğim. Sana karşı tiksinti dışında hiçbir şey hissetmiyorum."

Gözleri yanıyor. Çenesi sıkışıyor. Dişlerini sıkarak, "Sen gerçekten tarihin en kötü yalancısıydın," diyor.

Buna cevap veremiyorum çünkü ağzımı ağzıyla kapatıyor.

YİRMİ İKİ

MAVEN

Bu adamın ağız gargarası olarak ne tür bir ilaç kullandığını bilmiyorum, ama çok güçlü bir şey. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, mantıklı beynim ani bir narkolepsi nöbetiyle devre dışı kalıyor ve tüm sinir uçlarım uyanıp alevler içinde kalıyor.

Onu tamamen kendimi bırakarak öpüyorum, kollarımı beline doluyorum. Ereksiyonunu pelvisime sürüyor. Birisi kapıyı açmaya çalışana kadar birbirimize kaptırıyoruz, sonra aniden ayrılıyoruz, nefes nefese kalıyoruz.

Kapıyı çalan ses odada yankılanır, sonra tereddütlü bir erkek sesi "Merhaba? Orada kimse var mı?" der.

Ronan başını çevirip gürleyen bir sesle, "Siktir git!" der.

Şaşkın sessizlikten memnun kalan Ronan bana döner. "Nerede kalmıştık?"

"Birbirimizi sevdiğimizi taklit ediyorduk. Artık gitmeliyim."

Başını eğip ağızımın köşesini ısırırken kalçalarını benimkilere doğru itti. "Hayır, gitmemelisin."

"Evet, gitmeliyim, yoksa bu masayı kirletmiş olacağız."

"Aynen benim düşündüğüm gibi. Bu elbisenin altında külot giyiyor musun?"

Elini uyluğumdan yukarı kaydırarak eteğimi yukarı kaldırdı. Parmakları kalçamın etrafındaki dar pamuk şeridi ile karşılaştığında hayal kırıklığıyla tsk tsk diye ses çıkardı.

"İç çamaşırı giymeden dışarı çıkmam."

"Çok yazık," diyor boğuk bir fısıltıyla, boynuma burnunu sürterek. "Ama önemli değil."

Parmaklarını kumaşın altına kaydırır ve beni okşamaya başlar.

Onu durdurmalıyım. Biliyorum, durdurmalıyım. Bu aptalca ve pervasızca bir davranış ve felaketle sonuçlanacağı belli, ama beynim tahttan feragat etti ve hormonlarım kontrolü ele geçirdi, ve bu pislikler esir almıyor.

Parmağını içime derinlemesine soktuğunda, tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, bacaklarımı daha da açıyorum ve inliyorum.

Boğazımı ısıyor ve parmağını içime sokup çıkarıyor. Bacaklarımızın arasına uzanıp pantolonunun üzerinden ereksiyonunu sıkıyorum.

Ona dokunduğum anda, sanki bir düğmeye basmışım gibi oluyor. Öpüşmelerimiz çılgınca ve açgözlü hale geliyor. Vücudumuz birbirine yapışıyor. Kalplerimiz göğüslerimizde birlikte çarpıyor. Ona doyamıyorum, o da bana doyamıyor ve mantık bir kenara atılıyor.

Bunu yapıyoruz.

O benim ağzımı yalarken ve parmağıyla beni becerirken, ben onun kemerini ve fermuarını açmaya çalışıyorum. Ereksiyonu giysisinden kurtulduğu anda, kalın sapını elimle kavırıyor ve gözlerine bakıyorum.

"Son bir kez daha," diyorum nefes nefese. "Eski günlerin hatrına." Gülüşü yumuşak ve alaycı. "Tabii, bebeğim. Ne dersen o."

Parmağını içimden çıkarır ve iki eliyle kalçamı kavrar, sonra ben külotumu bir kenara çekerken, tek bir güçlü hamlede içime girer.

Göğsünün derinliklerinden gelen boğuk bir zevk inlemesi yükselir. Sonra beni derin bir şekilde öper, kalçaları derin ve sert vuruşların ritmini belirlerken, dili sahiplenici bir şekilde ağzımın içine dalar.

Ben omuzlarına tutunup bunun bir anlamı yokmuş gibi davranırken, o beni masanın üzerinde sikiyor.

Hızlı ve çılgınca. İlk ben doruğa ulaştım, ona doğru eğildim ve nefes nefese kaldım, onun adını boğuk bir fısıltıyla mırıldandım. Kalçalarının hareketi yavaşladı, sonra ağzıma inleyerek içime boşaldı.

Uzun bir süre sessiz kalıyoruz. Odadaki tek ses, tavandaki floresan ışıkların uğultusu ve zorlu nefeslerimiz. Kollarını bana dolayarak, beni vücuduna çekiyor ve sıkıca sarılıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor.

Acaba o da benim gibi hissediyor mu, sanki yerçekimi bozulmuş ve biz uzayda bir yerlerde tek başımıza süzülüyor gibiyiz.

Sonra, Ronan Croft olduğu için, korkunç bir şey söyleyerek bizi saran bu güzel büyüü bozuyor.

"Beni Bea'nın hayatına sokmazsan, seni mahkemeye veririm."

Onu itip masadan kayarak elbiseyi aşağı çekiyorum. O pantolonunu giyip fermuarını çekirken, kalbim çelik pullarla kaplanıyor.

En son ne zaman kendimden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı hatırlamıyorum. Omuzlarımı düzelterek, bir marketin çalışanlar odasındaki sallanan masada becerilmiş birinin olabildiğince onurlu görünmeye çalışıyorum.

"Şimdi gidiyorum. Beni bir daha arama. Ve artık ön kapının önünde durma. Rahatsız edici olmaya başladın. Hoşça kal, Ronan." Burnumu havaya dikip odadan çıkıyorum.

Beş saniye sonra, telefonuma bir mesaj geliyor.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o benim. Sen de öyle.

Hayal kırıklığıyla dolu ve cevapsız sorularla kafam dolmuş halde eve doğru hızlıca yürüyorum. Polise gitmeyi düşünüyorum, ama onlar da bu kasabadaki herkes gibi bize karşı önyargılıdır muhtemelen.

Bize gereken şey, dışarıdan birinin yardımı. Tüm kanıtları gösterebileceğim ve karşılığında uzman görüşü alabileceğim biri.

Kapıdan girer girmez, kimseyle karşılaşmamak için merdivenleri koşarak odama çıkıyorum. Yüzümü soğuk suyla yıkıyor, ıslanmış iç çamaşırlarımı değiştiriyor ve dizüstü bilgisayarımın masaya oturuyorum.

Vermont'ta özel dedektifler için yapılan arama milyonlarca sonuç veriyor, bu yüzden aramayı eyaletin en büyük şehri olan Burlington ile sınırlandırıyorum. Sonuçlarda birkaç umut verici firma buluyorum. En iyisi, CIA ve FBI gibi devlet kurumlarından eski askeri istihbarat personeli tarafından yönetiliyor.

Kayıp bir cesedi bulabilecek gibi görünüyorlar, bu yüzden numarayı arıyorum.

Telefonu açan kadın adımı ve ihtiyacımı kısaca anlatmamı istiyor, sonra beklemede kalmamı söylüyor. Telefonu tekrar açan, sert sesli ve ciddi tavırlı bir adam.

"Merhaba, Bayan Blackthorn. Ben Cole Walker. Anladığım kadarıyla yardımınıza ihtiyacınız var."

Bu adama şimdiden güveniyorum. Sanki terlemeden bütün ülkeleri yönetebilecekmiş gibi konuşuyor.

"Merhaba Bay Walker. Evet, büyükannemi bulmak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Ne zamandır kayıp?"

"Gömülmesi gereken günden beri."

Kısa ama etkili bir duraklama. "Büyükanneniz *öldü* mü?"

"Evet, efendim."

"Bunun bir kayıp vakası olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ölmüş olması, onun bir kişi olmadığı anlamına gelmez."

Bir başka duraklama. Karısının söylediği gibi neden yıllar önce emekli olmadığını merak ettiğini hayal ediyorum.

"Neler olduğunu bana anlatın Bayan Blackthorn, size yardımcı olabileceğim bir şey var mı bakayım."

Sadece büyükannemin nerede olduğunun gizemini değil, aynı zamanda atalarımın kazara ölümlerinin garip tarihçesini, annemin ölümünün şüpheli koşullarını ve yakın zamanda düşen bir beton cephe nedeniyle ölümle burun buruna geldiğim olayı da içeren uzun ve ayrıntılı bir anlatıma başladım.

Konuşmam bittiğinde, uzun bir sessizlik oldu.

"Bir an geriye, büyükannenize dönelim. Cesedi cenaze evinin penceresinden dışarı çıkarıldı mı dediniz?"

"Evet. Ah, bir de çıplaktı. O kısmı unutmuşum."

"Çıplaktı..."

"Biliyorum. Ben de inanamadım. Bu dünyada gerçekten hasta insanlar var."

Sessizliği gittikçe uzuyor. "Biri pencereden büyükannenizin çıplak cesedini çalmış."

"Ve tüm giysilerini dışarıda yere düzgünce katlanmış olarak bırakmış. Doğru."

"Cenaze evinin güvenlik kamerası kayıtlarını gördün mü?"

"Cenazeciye göre, kasetlerde olağandışı bir şey yoktu, ancak büyükannemin cenaze salonunun bulunduğu binanın yan tarafındaki kamera çalışmıyordu, bu yüzden o yönden hiçbir şey kaydedilmemişti."

Kıkırdar. "Ne kadar da uygun." "*Ben* de aynen öyle dedim!"

"Tamam, Bayan Blackthorn. Bu ilginç bir vaka." "Yani bana yardım edecek misiniz?"

"Size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

Bana işleyişinin genel bir özetini veriyor, ardından makul görünen bir saatlik ücret belirliyor. Kabul ediyorum ve o da bana imzalamam için elektronik bir sözleşme göndereceğini ve avansını alır almaz işe başlayacağını söylüyor.

Bir süre daha konuşuyoruz, ta ki ben yaşadığım şehrin adını söyleyene kadar.

Bu, sohbeti aniden keser.

"Solstice mi?" Sanki bu kelimeyi söylemek kötü ruhları çağırıyormuş gibi isteksizce tekrarlar.

"Evet. Neden?"

"Croft Pharmaceuticals'ın Croft ailesinin yaşadığı Solstice *mi*?"

Gözlerimi kapatıp yenilgiyi kabul ederek nefes veriyorum. "Sakın söyleme. Elijah'la aynı üniversite kulübüne üyeydiniz."

"Hayır, hanımefendi, değildim, ama o ailenin kötü bir ünü var. Tanıdığım çoğu kolluk görevlisi, Croft ailesiyle uğraşmaktansa bir boz ayıyla güreşmeyi tercih eder."

Nedenini sormama gerek yok. Croft ailesi başkanın bile gücünden daha güçlü.

"Yani sen de herkes gibi onlardan korkuyorsun, ha?"

Bu doğru bir söz. Egosunun, bir tavus kuşu kuyruk tüylerini sallayarak gösteriş yapar gibi yükseldiğini neredeyse duyabiliyorum.

Yüksek sesle şöyle diyor: "Cole Walker *kimseden* korkmaz bayan, özellikle de hayatları boyunca dürüstçe çalışmamış bir grup sahtekar zenginlerden."

"Amin! Bu, hala bu işte olduğun anlamına mı geliyor?" "Bu işteyim."

"Çok rahatladım. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Nancy'yi tekrar bağlayayım da e-postanızı alalım. Sözleşmenin bu öğleden sonra gelmesini bekleyin. Oh, ve Bayan Blackthorn?"

"Evet?"

Sesini alçaltır. "Dikkatli ol. O kasabada ne olup bitiyorsa, Croftlar bunu biliyor. Muhtemelen işin içinde parmakları da vardır. Ailenin tuhaf şekillerde öldüğünü söylediğin şey..."

"Artık dramatik duraklamalar yapma. Beni geriyor."

"Tek söylediğim, senin yerinde olsam, bir veya iki akrabanın mezarını açıp otopsi yaptırmayı ciddi olarak düşünürdüm. İki veya üç kaza, bu tesadüf olabilir. Ama bütün bir aile ağacı? Sen başka bir şeyle uğraşıyorsun."

Biliyordum. Hipotezim o kadar da uçuk değil.

Ona teşekkür edip telefonu kapatıyorum, sonra birinin getirip komodinin üzerine bıraktığı saç boyası torbasını alıp banyoya gidiyorum. Boyayı karıştırıp köklerime dikkatlice sürüyorum. Otuz dakika sonra duşa girip boyayı duruluyorum.

Saçımı havluyla kurulayıp taradığımda, kafa derimde hala yarım santimlik kırmızı bir kısım görünüyor. Renk tutmamış.

Bu tanrının unuttuğu kasabada hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyor.

YİRMİ ÜÇ

MAVEN

Aşağı kata indiğimde, Davina'yı oturma odasındaki kanepede eski bir gitarı çalıp dururken buluyorum. Sağındaki koltukta Esme uzanmış, el oyması tahta piposundan şüpheli bir şekilde esrar kokan tatlı bir şey içiyor.

"Ne hoş bir manzara. Kızım nerede?"

"Bea, Quentin'le serada." Esme, kırmızı gözlerle dumanın içinden bana bakıyor. "Bugün auran bozuk, canım. Kenarları karanlık ve tüylü."

"Karanlık ve tüylü demişken, geçen gece fısıltıları duydunuz mu?"

Teyzeler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra bana döndüler. "Hiçbir şey duymadık."

Rüya mı gördüm? Hayal mi kuruyorum? Aklım bana oyun mu oynuyor?

Beynimin zaten rayından çıktığını düşünürsek, bunun kesin bir olasılık olduğunu itiraf etmeliyim. Ronan'la olan randevularım bunun kanıtı.

Davina'nın yanındaki kanepeye uzanıp iç çekiyorum.

"Neyin var canım?"

"Hayat."

"Bu kadar gençken bu kadar karamsar olmaya gerek yok." "Karamsar değilim, gerçekçiyim."

"Ne dersen de, sen depresyondasın. Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

"Eğer 'penis' kelimesini söylersen, gidiyorum."

"Soğuk bir kadeh şampanya diyecektim."

Bu beni neşelendirdi. "Bu hafta duyduğum en güzel şey." Ayağa kalkıp mutfağa gittim. "Üç kadeh mi?"

O gülüyor. "Sanki sormak zorunda mısın?"

Duvardaki saati görmezden geliyorum çünkü henüz öğlen olmadığını biliyorum ve bu saatte şampanya içenler ya tatilde ya da alkolik. Buzdolabında bir şişe brut buluyorum ve açıyorum. Teyzelere iki kadeh doldurup götürüyorum, sonra mutfağa dönüp kendime de bir kadeh dolduruyorum.

Yukarıya baktığımda Bea ve Q'yu serada görüyorum.

O eğilmiş, uzun ahşap masaların üzerinde sıralanan yüzlerce terrakotta saksıdan birinde yetişen bir bitkiye işaret ediyor. Ben izlerken, Bea bitkiden birkaç odunsu sapı dikkatlice kesip onun incelemesi için ona uzatıyor.

O başını sallar ve kızın sırtını okşar; kız gülümser ve küçük bir sevinç dansı yapar, ben ise göğsüme yumruk yemiş gibi hissedirim.

Kızın bir babaya ihtiyacı var.

Tavan arasında yaşayan yaşlı bir bakıcıya değil, belirsiz ahlakı ve gizli motivasyonları olan öngörülemez zengin bir adama değil, hem anne hem baba olmaya çalışıp çoğunlukla ikisinde de başarısız olan bekar bir anneye değil.

Gerçek bir babaya ihtiyacı var.

Bunu yüksek sesle söylersem, teyzelerim beni reddeder.

Şampanyamı alıp oturma odasına geri döndüm, onlara katıldım ve derin düşüncelere daldım. Sonra onlara, tek ebeveynli bir evde büyüyen bir çocuğun iyi bir şekilde uyum sağlayabileceğini düşünüp düşünmediklerini sordum.

"Tabii ki," diyor Davina. "İyi bir ebeveyn, iki pislikten çok daha iyidir."

Buna kadehimi kaldırıp içiyorum.

Esme başını sallar. "Önemli olan sayı değil, ebeveynliğin kalitesidir. Yine de, birden fazla çocuk varsa lojistik açıdan daha kolay olduğunu kabul ediyorum. Çocuk yetiştirmek aslanı evcilleştirmek gibidir. O yaratığa kırbaç sallayan kişi sayısı ne kadar fazla olursa o kadar iyidir."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakarım. "Bu çok rahatsız edici bir benzetme. Çocuk istememen iyi olmuş."

"Oh, ben çocukları çok severim! İstemedim şey endişeydi. Bir kez anne olursan, ölene kadar bu endişeden kurtulamazsın."

"Bu bana bir şey hatırlattı. Bence birkaç Blackthorn'u mezarlarından çıkarıp, kalıntılarına otopsi yaptırmalıyız."

Elvis taklitçisini papaz olarak görevlendirip, arabadan inmeden evlenilebilen bir düğün salonu açmayı önermiş olsam da olurdu. Bana şaşkın bir sessizlikle bakıyorlar.

"Beni dinleyin. Araştırma yapmak için adliyeye gittim. *Tüm* akrabalarımızın kazalarda öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Saçma. Megaera boynundan asıldı."

"Tamam, o hariç. Ondan sonra herkes garip bir kazada öldü."

Esme, "Senin garip bulduğun şeylerle bizim garip bulduğumuz şeyler arasında muhtemelen uçurumlar kadar fark var, canım," diyor.

Haklı bir noktaya değindi. "Kuyuya düşmek nasıl olur? Bu tuhaf mı?"

"Hayır, bu doğal seleksiyon."

Tamam, yine haklı.

"Sana anlatmaya çalıştığım şey, kelimenin tam anlamıyla her Blackthorn'un kazara öldüğü. Aramızda yaşlılıktan doğal ölüm yok. Hastalıktan da yok. Kimse kalp krizi geçirmiyor ya da uykusunda ölmüyor. Hepimiz ağaçlardan düşüyor, atlar tarafından eziliyor ya da yemek pişirirken yanıyoruz. Bu sana hiç şüpheli gelmiyor mu?"

"Aslında bu oldukça çekici," diyor Davina, şampanyasını yudumlarken. "Kim hastalık gibi sıradan bir şeyden ölmek ister ki?"

Esme titrer. "Yaşlandıkça hafızamı kaybetme düşüncesinden hep korkmuşumdur. Aynı hikayeyi tekrar tekrar anlatmaya başladığımda lütfen yüzüme bir yastık tutun."

"Demek istediğim, belki de biri *bizi hedef* alıyor."

Davina kaşlarını kaldırarak şampanya kadehinin kenarından bana bakar. "Cinayet için mi?"

"Evet."

"Büyükannen merdivenlerden düştü. Bu cinayet sayılmaz."

Onun söylediği tüm bu iyi noktalar beni yoruyor. Şampanyamın geri kalanını bir dikişte içip, daha fazlası için mutfağa gidiyorum.

Kadehimi doldururken Ezra tekrar arıyor. Telefona bakıp bakmama arasında tereddüt ediyorum, ama sonunda cevaplamaya karar veriyorum. "Merhaba Ezra."

"Merhaba." O bekliyor bir tam otuz saniye önce iç çekmeden. "Sen acımasısın."

"Yine de aradın."

"Umarım bizim hakkımızda dürüstçe konuşabiliriz."

"Zaten yaptık. İkimiz de ilişkilerde berbat olduğum konusunda hemfikiriz."

O pişmanlık dolu bir ses çıkarır. "Sana karşı çok sert davranmış olabilirim."

"Hayır, adil ve haklıydın. Benden alabileceğinden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Anlamaya çalışıyorum. Açılmamanın sebebi, açılmak istememen mi, yoksa açılmamak mı? Sorun bende mi? Yaptığım ya da yapmadığım bir şey mi?" "Ezra, lütfen bana inan. Sorun sen değilsin.

Asla

olmadın."

Telefonun diğer ucunda sessizlik var. Bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum, ama bu önemli değil. Bu ölü at zaten yeterince dövüldü.

"Yine de, sakıncası yoksa, cevaplayabileceğini bildiğim bir sorum var."

"Nedir?"

"Üç yüz yıldan fazla bir süre boyunca bir aileye doğan her çocuğun kız olma olasılığı matematiksel olarak nedir?"

Onun dahi beyni bunu bir nanosaniye içinde hesaplar ve cevabı, sadece onun ve Einstein'ın anlayabileceği karmaşık bir formül yerine, benim anlayabileceğim bir biçimde verir.

"*Wicked'in* her prodüksiyonundaki tüm oyuncuların Montana'da kayak tatili yaparken bir ayı tarafından parçalanarak öldürülme olasılığından daha düşük."

"Hiç de iyi değil.

Anladım." "Sana sesli

mesaj bıraktım."

"Henüz dinlemedim. Ne istiyordun?"

Sesi yumuşar. "Bize bir şans daha vermeni istiyorum. Tek istediğim bu. Sanırım çok erken, çok fazla şey isteyerek seni kendimden uzaklaştırdım, ama niyetim bu değildi. Daha iyisini yapabilirim."

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. "Sen iyi bir insansın Ezra. Daha fazlasını hak ettiğini söylerken ciddiydim. En iyi günümde bile, ben kimsenin

ideal ölçütüm. Ve şu anda, hayatım hafif tabirle kaotik. Üzgünüm, ama gerçekten sadece arkadaş olmak istiyorum, daha fazlasını değil."

Kısa bir sessizlik olur, sonra o iç çeker. "Tamam. Anlıyorum. Yakında görüşürüz. Kendine iyi bak, Maven."

Yumuşak bir sesle, "Sen de" derim.

Keşke hayatımdaki tüm erkekler bu kadar anlayışlı olsaydı.

O günün ilerleyen saatlerinde özel dedektifin sözleşmesi gelir. Sözleşmeyi inceler ve elektronik olarak imzalar, ardından ona avans ücretini gönderirim. Ardından, bir kişinin cesedinin mezardan çıkarılması için ne yapılması gerektiğini araştırmak üzere bir saat boyunca internette araştırma yaparım.

Doğal olarak, çok fazla bürokrasi var. Hem eyalet hem de federal kurumlar işin içinde, izinler ve ücretler bolca. Toplam maliyetin yaklaşık yirmi bin dolar olacağını hesaplıyorum.

Bir teoriyi kanıtlamak için çok büyük bir meblağ.

Öte yandan, kötü niyetle hedef alındığımız teorim doğruysa, her kuruşuna değer. Ne yazık ki, bu durum yeni sorularla birlikte yepyeni bir sorunlar yumağı ortaya çıkaracaktır.

Kim? Neden? Her şey ne zaman başladı? Bütün kasaba bu işin içinde mi, yoksa sadece belirli bir grup mu? Bunu durdurmak için ne yapabiliriz? Yargılama için yeterli kanıt var mı?

Varsa, bunu yapabilir miyiz?

Ya da o zamana kadar, geri kalan Blackthornlar ölmüş olacak mı?

Çünkü, organize, sabırlı, zeki ve Blackthorn'ları akıllıca öldürmek için uzun soluklu bir oyun oynayacak kadar kötü olan biri, ortaya çıktığı için kesinlikle mutsuz olacaktır.

Kesmiş olduğum akçaağaç dalında sallanan o tahrip edilmiş bebekleri düşününce titriyorum. Sonra tüm durumu tersine çeviren bir şey fark ediyorum.

Teyzeler benimle birlikte Manhattan'a taşınmalı.

Onları burada tutan hiçbir şey yok, Q hariç, ama eminim onlar isterse Q'yu da onlarla birlikte taşınmaya ikna edebilirler. Açıkça hoş karşılanmadığınız bir yerde neden kalasınız ki?

Teorim yanlış olsa ve her hafta pazar ayininde sıkıntıdan ölecek olmaktan başka bir tehlikeyle karşı karşıya olmasalar bile, neden

kendinizi bu kadar bariz önyargı, korku ve şüpheyeye maruz bırakmaya devam ediyorsunuz?

Tamam, gurur. O da var.

İnatçılık da var. Bu konuda efsaneyiz.

Ve biraz da "siktir git" enerjisi. Etrafımızda itilip kakılmayı sevmeyiz. Teslim olmak daha akıllıca olsa bile, yerimizde durur ve savaşıyoruz.

Blackthornlar'ın olmadığı tek şey, uysal olmalarıdır.

Bizler dışlanmışlar ve baş belalarıyız, hoşnutsuzlar ve yanlış anlaşılabilirler, gururlu ve meydan okurcasına *farklı olanlar*. Bizler çalılar kadar inatçı ve keskin dikenliyiz, ve bizi çok sıkı tutarsanız, deldiğimiz deliklerden damlayan kanınız bundan sonra dikkatli olmanızı hatırlatacaktır.

Saçlarımız bile vahşi. Kalplerimiz gibi. Vücudumuz gibi. Ve hanımefendi gibi davranmadığımız için ödediğimiz bedel, daha kibirli ve daha az dürüst olanların küçümsemesi ise, olsun.

Biz Blackthorn'larız. Tuhafız, vahşiyiz ve ne düşündüğünüz umurumuzda değil.

Dürtüyle telefonu alıp Ronan'ı arıyorum. İlk çalınıştta cevap veriyor.

"Merhaba, Maven." Hemen cevap vermediğim için, "İyi misin? Ne oldu?" diye sorar.

Aldatmada çok iyidir. Sesinden gerçekten endişeli olduğu anlaşılıyor. Tabii ki endişeli, bunun beni nasıl etkileyeceğini biliyor.

Yutkunuyorum, nefes alıp veriyorum ve kalbimin sert, acı verici atışlarını hissediyorum. "Sana bir soru sorarsam, bana dürüstçe cevap verir misin?"

Tereddüt eder. "Olabilir. Olmayabilir. Ne soracağına bağlı."

"Tamam. En azından dürüstsün. Teşekkürler."

"Bana ne soracaksan önce, başın dertte mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Sanırım bu, başının belada olma tanımına bağlı."

"Tutuklandın mı?" "Hayır."

"Yaralandın mı?" "Hayır."

"Çıplak sirk palyaçoları tarafından silah zoruyla tutularak, makul ayakkabılarını ve çirkin kıyafetlerini teslim etmen mi isteniyor?"

"Hayır. Beni güldürmeye çalışmayı bırak."

"Özür dilerim. Hayır, bu yalandı. Özür dilemiyorum. Gülüşünü seviyorum. Güneş ışığı gibi geliyor kulağıma."

Bir an ikimiz de sessiz kalırız, ta ki ben "O da neydi öyle?" diyene kadar.

O gülüyor. "Hiçbir fikrim yok. Aklıma geldi işte."

"Çok tuhaftı."

"Bunu söyleyen çok tuhaf bir kız."

"Aslında, aramamın sebebi bu."

"Sonunda ne kadar tuhaf olduğunu fark ettiğin için mi?"

"Hayır, bunu hep biliyordum. Bilmediğim şey, neden benim gibi birine ilgi duyduğun. Yani, tam zıt karakterleriz."

Sesi alçalır. "Bu senin eski sevgilinle ilgili, değil mi? Buraya gelmeden önce ayrıldığın zengin, zeki bilim adamı."

"Bu tahminin ne kadar tuhaf bir şekilde doğru olduğunu es geçip evet diyeceğim. Ve onun zengin olduğu konusunda yalan söylemiş olabilirim çünkü bunun seni kızdıracağını biliyordum. Bu benim hatamdı. Özür dilerim."

Keskin bir cevap bekliyorum, ama düşünceli bir sessizlikle beni şaşırtıyor.

"Teşekkür ederim. Ben de bir şey hakkında yalan söyledim." "Nedir o?"

"Bea'yı görebilmek için seni asla mahkemeye çıkarmam. Sana bunu yaşatmam. Öfkelenip sinirlendiğim için öyle söyledim, ama onun benim kızım olduğu konusunda bana yalan söylediğini *biliyorum* ve bu beni delirtiyor." Sesi alçalır. "Baba olmak istiyorum, Maven. *Onun* babası."

Bu yalan mıydı, gerçek mi? Onunla ilgili hiçbir zaman emin olamıyorum. Ağzından çıkan her kelime şüpheli.

Bu konuşma için uzanmam gerekiyor, bu yüzden yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

"Bu bir itiraf değil, ama kendini benim yerime koy. Her açıdan düşün. Geçmiş, bugünü, benim ailemi ve

seninkini. Benim yerimde olsaydın, çocuğunun babası olarak beni ister *miydin?*"

"İkimizin ne istediği önemli değil. Önemli olan Bea için en iyisinin ne olduğu."

"Bana derin bir nefes almam için bir saniye ver, yoksa sana bağırmaya başlayacağım."

Sesi yumuşar. "Beni bu işe karıştırmak istememenin tüm nedenlerini biliyorum. İşleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdiğim tüm yolları biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve ona sunabileceğim hiçbir şeyim olmadığını düşünebilirsin, ama var."

"Ne gibi? Para mı? Biz ilgilenmiyoruz."

"Gerçekten mi? Böcek bilimcisi olmak o kadar iyi para kazandırıyor mu? Çünkü son baktığımda, Ivy League eğitimi yüzbinlerce dolar tutuyordu."

Buna alaycı bir şekilde güldüm. "Herkes Harvard'a gitmek istemez, Bay "Onun için bir vakıf kurardım. İsteddiği herhangi bir üniversiteye gidebil

"Onun için bir vakıf kurardım. İsteddiği herhangi bir üniversiteye gidebilirdi."

"O, başvurduğu herhangi bir okula burslu girebilecek kadar zeki."

Hayal kırıklığına uğrayan adam, "Para, senin düşündüğün gibi tüm kötülüklerin kaynağı değildir." diye bağırır.

"Kötü olduğunu düşünmüyorum, sadece insanların onu gösterdiği gibi her şeyin mucizevi çözümü olduğunu düşünmüyorum. Mesela sana bir bak."

"Ne olmuş bana?"

"O büyük modern evin var. O aptalca pahalı araban var. Giysilerin nesli tükenmekte olan hayvanların parçalarından yapılmış." O iç geçiriyor. Ben onu görmezden geliyorum. "Rocky Dağları'nın doğusunda herkesten daha fazla paran var, ama yine de mutlu değilsin."

Sessizliği, binlerce söylenmemiş kelimenin yankısı gibi.

"Kaba olduysam özür dilerim. Sana kaba davranmak istemiyorum."

"Biliyorum. Ama haklısın. Mutlu değilim. Bunun parayla ilgisi yok. Benim kim olduğumla ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermediğinde sabırsızlanıyorum. "Dürüst olacağız, hatırladın mı?"

"Ne sorarsan ona göre deneyeceğimi söyledim."

"Neden sesin bu kadar garip? Ne oldu?"

Telefonun diğer ucunda, sanki sandalyeye oturuyormuş gibi bir hışırtı duyulur. Sonra yine gergin bir sessizlik olur. Sonra, çok alçak sesle, "Hastayım" der.

Kalbim hızla atmaya başlar. "Hasta mı? Ne kadar hasta? Neyin var?"

Sesi yumuşak olmaktan çıkıp düzleşir. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Ölüyor musun?"

"Şu anda değil."

Kıkırdadığında rahatlarım ama aynı zamanda kızarım. "Bu komik değil. Neyin var bilmek istiyorum."

Yine baş döndürücü bir ruh hali değişikliği yaşar ve öfkeyle homurdanır, "Bu senin için neden bu kadar önemli? Beni nefret ettiğini sanıyordum."

"Yine yoğun bir nefret duygusuna indirdim. Lütfen bana neler olduğunu anlat."

"Bea'nın benim kızım olduğunu kabul eder etmez sana anlatırım."

İnlerim. "Bu saçmalık. Sana onun senin olmadığını söyledim. Onun senin olduğuna dair *hiçbir* kanıtın yok. Sebepsiz yere başkasının kızını üniversiteye göndermeyi teklif ediyorsun."

"Senin bir nedenim olmadığını düşünmen, benim bir nedenim olmadığı anlamına gelmez." "Aman Tanrım. Bana hipertansiyon mu geçirmeye *çalışıyorsun*?"

"Sadece seni tahrik

ederse." "Şimdi

kapatıyorum."

"Ne zaman tekrar evime gelip nefret dolu bir seks yapacaksın?"

"Asla!"

Bunu görmezden gelerek, "Çünkü yatağa temiz çarşaflar sermeyi unutmayacağım. Sen buradayken değiştirmedim. Vücudumun her yerinde senin kokunu hissetmeyi seviyorum" diye homurdanır.

Bağlantıyı kesip, nefesim yavaşlayana ve kalp atışlarım normale dönene kadar yatakta uzanıyorum, bu arada onun ne sorunu olabilir ve neden bu kadar umursuyorum diye merak ediyorum.

Yakında Solstice'den ayrılacağım. Ronan Croft'u bir daha asla görmeyeceğim.

Bu ne zaman harika bir Şeyden i karartıcı bir Şeye dönüştü?

YİRMİ DÖRT

MAVEN

Cumartesi biter. Pazar gelir ve geçer. Pazartesi sabahı, kasabaya döndüğümünden beri Ronan'ın bana söylediği her kelimeyi takıntı haline getirip, her birine bir hastalık atfetmeye çalıştığımı fark ederim.

Bu çok yorucu.

Onun neyi olduğunu öğrenmenin tek yolu onunla konuşmak, ki bu da diş temizliğinden daha çok nefret ettiğim bir şey.

Kahvaltıdan sonra Bea, gelmesini istemediğim bir soru soruyor. Oturma odasındayız. Ben kanepedeyim. O ise yerde, bacaklarını çaprazlamış, kucağında açık bir kitapla oturuyor. Q teyzeleri markete götürdü, bu yüzden evde yalnızız.

"Hey, anne?"

"Evet, tatlım?"

"Markette düşürdüğün soğanı alan adamı hatırlıyor musun?"

Okuduğum Mısır firavunları hakkındaki kitabı yavaşça indirip ona bakıyorum.

"O adam çok uzundu. Ve..."

Söyleme. Lütfen söyleme.

Kitaptan gözlerini kaldırmadan, "Gözleri benimkiler gibiydi. Gerçek gözlerim gibi." dedi.

"Gerçekten mi? Hmm."

"Benimle aynı renk gözleri olan kimseyi tanımadım." "Bu mantıklı. Soluk mavi gözler çok nadirdir."

Kitabından başını kaldırır. "Evet, ama benimki kadar açık değil. Neredeyse beyazlar. Sadece husky köpeklerde gördüm. Ve büyükannemin cenazesine gelen tekerlekli sandalyedeki yaşlı adamda."

O yaşlı adam senin büyükbaban.

Zorla gülümserim ve kalbimin acı veren çarpıntısını bastırmaya çalışırım. "Er ya da geç böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı."

"Babamın gözleri açık renk miydi?"

Ağzım kurur. Dudaklarımı nemlendirir ve elimdeki kitaba bakarım.

Ona babası hakkında tek söylediğim şey, kısa bir süre birlikte olduğumuz, hamileliğimin planlanmamış olduğu, onun desteklemediği ve o zamandan beri konuşmadığımızdı.

Şimdiye kadar, bunların hepsi doğrudu. Daha fazla ayrıntı istemediği için şanslıydım, ama bir gün soruların başlayacağını hep biliyordum.

İçimde panik olsa da sesimi sakın tutuyorum. "Evet, soluk gözleri vardı."

Bir süre sessizce kitap okur, başını kitaba eğerek, sonra tekrar bana bakar. "Kontakt lenslerimi takmayı bıraksam olur mu?"

Bu seyahatte olmaz. "Onları isteyen sendin."

Omuzlarını silkiyor. "Biliyorum. Okuldaki herkes bana ucube gibi görüldüğümü söyledi. Bu beni çirkin hissettirdi. Hep senin gibi güzel yeşil gözlere sahip olmak istedim."

"Ama şimdi istemiyor musun?"

Sayfanın kenarını parmaklarıyla oynayarak cevabını düşünür. "Belki de diğerlerinden farklı olmak sorun değildir. Çoğu insan sıradan."

Bu beni güldürdü. Bu çocuk çok zeki.

Kitabını kapatıp kalkarak mutfığa doğru giderken, cep telefonum çaldı.

"Alo?"

"Merhaba, Bayan Blackthorn. Ben Cole Walker. Size kısa bir bilgi vermek için arıyorum."

"Dinliyorum. Ne öğrendiniz?"

"Şey, öncelikle, Anderson Cenaze Evi son kırk yıl içinde birkaç kez lisansının iptal edilmesine ramak kalmış."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Oradakiler pek de iyi bir iş yürütmüyorlardı. Kokuyu kontrol edememekten cesetleri uygun şekilde saklamamaya kadar her şeyden dolayı uyarı almışlar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Cesetlerin uygun olmayan şekilde saklanması pek iyi bir şey değil."

O gülümsedi. "Hayır, kesinlikle iyi değil. Cesetleri soğuk tutmazsanız biraz kokmaya başlarlar."

Kalbim bir an durdu. "Cesetleri soğukta tutmuyorlar mıydı?"

"Mumyalanmamış olanları tutmuyorlardı. Onları buzdolabına koyuyorlardı

buzdolabına koyuyorlardı ama buzdolabı yıllardır çalışmıyordu. Elektrik tesisatı bozuktur. Kuru buzun işe yarayacağını düşündüler ama kötü kokularla ilgili tüm raporlara göre, işe yaramadı."

Şaşkınım. Bay Anderson bana yalan söylemiş. Büyükannem soğukta *tutulmamış*.

"Bazen cesetleri mumyalama işlemini bile ihmal ediyorlardı. Bir şikayette, ölen kişinin cenazeden üç hafta önce öldüğü, ancak cesedin çok kötü bir şekilde çürümüş olduğu için tabutun açılmasının mümkün olmadığı iddia edildi. Anderson aileyle anlaşmaya vardı, ama sorunlar bununla sınırlı değildi. Bir vakada, aynı tabuta birden fazla ceset gömmüşlerdi. Bir başka vakada ise tabutu kum torbalarıyla ağırlaştırmışlardı. Ölen kişinin cesedi hiç bulunamadı."

Sonunda konuşma yeteneğimi geri kazandım. "Vay canına."

"İyi dedin. Şimdi, seni endişelendirmek istemem, çünkü bu şu anda sadece bir tahmin, ama bu cenaze evinin şüpheli çalışma prosedürleri ve nakit sıkıntısı çekiyor olmaları göz önüne alındığında, zaten ortaya çıkanlardan daha kötü bir şeye karışmış olsalar hiç şaşırmam."

Sersemlemiş bir halde, elimi alnıma koyup gözlerimi kapattım. "Karaborsada vücut parçaları satmak gibi."

O da sempatiyle homurdandı. "Üzgünüm. Eminim duymak isteyeceğin son şey budur. Şu anda bu sadece bir önsezi. Biraz daha araştırma yapacağım."

"Bu bilgiler neden gazetelerde hiç yer almadı? Burası küçük bir kasaba. Buradaki insanlar komşularının kahvaltıda ne yediğini bile bilir."

"İnsanlar yeterince motive olduklarında saklayabilecekleri sırları görünce şaşıracaksın."

Ben de oldukça ilginç sırlar sakladığım için, ona katılıyorum. "Teşekkürler, Bay Walker. İrtibatı koparmayalım."

"Öyle yapacağım."

Telefonu kapatıyoruz. Başım ağrımaya başlıyor, zonklayan şakaklarımı ovuyorum. Sonra, yapacak başka bir şeyim olmadığı için, odada volta atmaya başlıyorum. Ronan'ın numarasını yarım düzine kez bakıp, sonunda arıyorum. O, sadece kendisinin yapabileceği şekilde kendini beğenmiş bir sesle telefonu açıyor.

"Maven Blackthorn. Bu isim tanıdık geliyor. Bir düşüneyim... Lisede birlikte mi okuduk?"

"Harika, şimdi de komedyen oldun."

"Haklı mıyım? Dişleri çarpık ve gözü şaşkın olan sen miydin?"

"Eğer pisliklik yapmaya devam edersen, çok yakında dişlerin çarpık olacak."

Sesimdeki gerginliği fark etti ve benimle dalga geçmeyi bıraktı. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Oh, hayır, her şey *harika*. Tüm hafta sonunu, sinir bozucu bir milyonerin bana söylediği çok gizemli bir cümleyi çözmeye çalışarak geçirdim."

"Milyarder." "Ne?"

"Ben milyoner değil, milyarderim."

"Özür dilerim, Daddy Warbucks. Vergilerini ödeyen biz küçük insanlar bu ayrımı pek anlamıyoruz."

"Vergi ödemem için hiçbir neden yok."

"Beni hapse attırabilecek vergi kaçakçılığı denen bu eğlenceli şey olmasaydı, sana katılırdım."

"Sana tüm hileleri öğretebilirim. Hepsi tamamen yasal."

"Yasal tanımın çok yetersiz. Neden aradığımı söyleyebilir miyim, yoksa beni vergi dairesi ile başımı belaya sokmaya devam mı edeceksin?"

"Neden aradığınızı biliyorum."

Yine kendini beğenmiş bir ses tonu kullandığı için nefes almak için bir ara verdim. "O yüzden değil."

"Tabii ki o yüzden. Önce yüzünü kurtarmak için başka bir sahte neden uydurursun, ama tamamen o yüzden." Bir süre durdu. "'O' seks için kullanılan bir euphemism."

"Ne demek istediğini biliyorum, seni pislik."

Kendini beğenmişlik tüm gücüyle geri döner. "Biliyorum. Sadece bana bağırmayı duymak istedim."

"Pes ediyorum." Aramayı sonlandırıyorum. Bir saniye sonra telefonum çalıyor. Somurtarak cevap veriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Beni sen aradın, bebeğim. Sorun ne?" "Sorun *sensin*."

Kıkırdar. "Bana hırladığında çok hoşuma gidiyor."

Bea bir parça ekmek ve dereotu turşusu ile geri döner. Ona gülümserim ve rahatça merdivenlere doğru yürürüm. Ben yatak odasına çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken, o kitabına geri döner.

"Tamam. Anlaşma şöyle. Son konuşmamızda paradan bahsetmiştin."

Onun enerjisi, parmak şıklatma hızıyla neşeli halinden yoğun bir hale dönüşür. "Ne isterseniz ona sahip olacaksınız. İhtiyacınız olan her şeye. İkiniz de. Size bir ev alacağım. Bir vakıf kuracağım. Size aylık destek vereceğim..."

"Dur bakalım! Bea için değil. Ve bu bir hediye olmayacak. Küçük bir krediye ihtiyacım var, hepsi bu. Ve muhtemelen senin yardımına ihtiyacım olacak."

"Ne için?"

"Birkaç Blackthorn'u mezarlarından çıkarmak istiyorum."

"Akrabalarının *cesetlerini* kazıp çıkarmak mı istiyorsun?"

Onun şok olmuş ses tonuna gözlerimi devirdim. "Hayır, arka bahçeye gömdükleri altınları. Tabii ki, cesetlerini."

"Şaşırdığım için beni gülünç gibi gösterme. Her gün birisi mezarlığı kazmaya karar vermez. Bu arada, bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Bir teorimi doğrulamak istiyorum."

Ayrıntılara girmedeğimde, sesi sertleşir. "Paylaşmak ister misin, yoksa sadece bana bir çanta dolusu para verip soru sormamamı mı bekliyorsun?"

"Yani, ideal olarak. Paylaşır mısın?" O gülüyor.

"Tamam. Ailemizin üyelerinin garip şekillerde öldüklerine dair bazı bilgiler buldum, ama otopsi yapılmadığı için bunu doğrulayamıyorum. Otopsi bu konuyu açıklığa kavuşturacaktır."

"*Garip şekillerde mi ölüyorlar?*"

"Şimdi düşündüm de, sana söylememem gerekirdi."

"Benden nefret ettiğini sanıyorsun ama aslında nefret etmiyorsun diye mi?"

Sesindeki gülümseme sinir bozucu, ama bu yeni bir şey değil. "Hayır, çünkü tuttuğum özel dedektif, ailenin bu kasabada olan her şeye kirli parmaklarını soktuğunu söyledi. Bu da senin de bu işin içinde olabileceğinin anlamına geliyor."

Kulakları sağır eden bir sessizlik olur. Sonra düz bir sesle, "Bana, akrabalarının ölümlerine karıştığımı suçlamadığını söyle," der.

"Suçlama yoktu. Çok dolaylıydı."

"Bana mezar kazısı için para istediğin hemen ardından." "Evet. Yaklaşık yirmi bin liraya ihtiyacım olacak."

"Vay canına. Senin için bile bu çok cüretkar."

"Bana kalırsa, reddedemezsin, çünkü bu şüphe uyandırır. Neredeyse kendini bir cinayete karıştırmış olursun."

"Ağzından çıkanları dinliyor musun sen?" "Saklayacak bir şeyin yoksa, sorun ne?"

O gülümser. "Ceza savcısı olmak için yaratılmışsın. Böcekleri incelemek, senin o olağanüstü zekan için çok sıkıcı."

"Karakter suikastını iltifat gibi gösterebilen tanıdığım tek kişi sensin. Parayı verecek misin, vermeyecek misin?" Çok uzun süre durakladığında iç çekiyorum. "Cinsel iyilikler için pazarlık yapmayı unut."

"Kim öyle bir şey dedi? Ama madem bahsettin..." "Dinle, *senin* kişisel olarak hiçbir şeyle ilgin olmadığını biliyorum."

Ses tonu alaycı havasını yitirip karanlık bir hal aldı. "Babamdan bahsediyorsun."

"Vicdanın rahat bir şekilde onun cinayet işlemeye muktedir olmadığını söyleyebilir misin?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Onun cevabı o kadar beklenmedik ki, şaşırıyorum. "Bu şüpheli geliyor. Biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?"

"Hayır."

"Kimseyi öldürdü mü?"

Gergin bir sessizliğin ardından, "Bazı şeyleri bilmemenin daha iyi olabileceğini hiç düşündün mü?" diyor.

Yüzüm bembeyaz oldu. "Aman Tanrım. Baban bir katil."

"Şu anda gözlerimi ne kadar devirdiğimi duyabilseniz keşke."

"Neredeyse itiraf ettin!"

"Tek söylediğim, bir ailenin kirli çamaşırlarının her parçasının ortaya dökülmesi gerekmediğidir."

Yatağın ucunda ileri geri yürümeye başlıyorum. "Teyzelerimin, annemin ölümünde onun parmağı olduğunu düşündüklerini biliyorsun, değil mi?"

Garip bir şekilde uzun bir sessizlikten sonra, "Hayır, bilmiyordum. Neden öyle düşünüyorlar ki?" diyor.

"Çünkü onlar... Bekle. Sana söylememem gerektiğini düşünüyorum."

"Babamla aramızın iyi olmadığını biliyorsun. Onun yaptığı kötü şeyleri bana anlatabilirsin. Sana söz veriyorum, ağlayarak babama koşmayacağım."

"Yani sana güvenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bu kadar alaycı konuşma. Bana güvenebilirsin."

Parmaklıklar arasında dolaşmayı bırakıp pencereden bahçeye bakmaya başladım. Huş ağaçlarının altındaki demir bankta, kırmızı ve siyah renkli tilki, sanki birini bekliyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

"Merhaba?"

"Buradayım."

"Hiçbir şey söylemiyorsun."

"Senin gibi geveze birinin bunu anlamasının imkansız olduğunu biliyorum, ama bazen insanlar cümlelerini kurmadan önce düşünmek gibi ilginç bir şey yapmayı severler."

"Snob olduğunda çok tatlısın."

Bea'nın bahçede yavaşça yürüyüp tilkinin yanındaki bankta oturduğunu izliyorum. Tilki onun yanına uzanıp başını pençelerinin arasına koyuyor. Bea, tilkinin sivri siyah kulaklarının arasını kaşıyor. Tilki memnuniyetle kuyruğunu vücuduna doluyor.

Ben cevap vermediğimde Ronan, "Projen için sana para vereceğim. Geri ödemen gerekmez. Bunu dostça bir jest olarak kabul et" diyor.

"Arkadaş olduğumuzu hiç söylemedim."

"Biliyorum. Ama düşman da değiliz. Yani dost değilsek ve düşman da değilsek, geriye tek bir şey kalıyor. Bu gece yarısı gel. Seni bekliyor olacağım."

Ben tartışmaya fırsat bulamadan telefonu kapatıyor ve kızımın uyuyan tilkinin kürkünü nazikçe okşadığını izlerken, beni kaotik düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

YİRMİ BEŞ

RONAN

Maven ile konuşmam biter bitmez babamı arıyorum.

Yorgun bir sesle telefonu açar. "Merhaba oğlum. Bu beklenmedik bir arama. Ofiste misin?"

"Evet. Sana bir şey sormam lazım."

"Ne oldu?"

"Esme ve Davina Blackthorn neden Elspeth'in ölümünde senin parmağın olduğunu düşünüyor?"

Eminim ki bunun iş ile ilgili bir soru olduğunu düşündü, ama yıllardır ona iş tavsiyesi istemediğim için, daha iyi bilmesi gerekirdi. Kısa bir duraklamadan sonra, konuyu değiştirmeye çalışarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Kadınların ne düşündüğünü kim bilebilir ki? Her biri Bermuda Şeytan Üçgeni'nden daha gizemli. Üçüncü çeyrek kar raporu nasıl çıktı? Hala yıllık tahminlerin üzerinde miyiz?"

"Yıllık projeksiyonun canı cehenneme. Onun ölümüyle bir ilgin var mı? Bana gerçeği söyle."

Sesi alçalır. "Şu anda yalnız değilim. Bunu sonra konuşabiliriz."

Arka planda Diana'nın Bentley hakkında bir şeyler söylediğini duyuyorum. Görünüşe göre, sevgili üvey annem yeni bir araba almak istiyor.

"Başka bir odaya geç. Bana bilmem gerekenleri söyleyene kadar telefonu kapatmayacağım."

O öfkeyle nefes verir. Ancak benim ne kadar ısrarcı olduğumu bildiği için, isteksizce kabul eder. "Bir dakika izin ver."

Arka planda mırıldanma sesleri duyuyorum, muhtemelen Diana'ya mazeret uyduruyordur. Sonra düşük, mekanik bir uğultu ile dolu bir sessizlik olur. Ardından geri gelir, temkinli ve öncekinden çok daha az yorgun bir ses tonuyla.

"Ne zamandan beri Esme ve Davina ile konuşuyorsun?"

"Konuşmuyorum."

"O zaman bunu kimden duydun?"

"Bu önemli değil. Soruna geri dönelim."

O kadar kolay vazgeçmiyor. "Kim? May mı? Şehirde mi karşılaştın onunla? O vahşi kedicikle bağırarak konuşacak kadar yaklaşmaman gerektiğini biliyorsun! Onun neler yapabileceğini sana kaç kez söyledim?" diye soruyor.

Dişlerimi sıkarak, konuşmadan önce beşe kadar sayıyorum. "Maven de değildi, ve o da vahşi bir kedi değil. Konuyu saptırmayı bırak. *Elspeth Blackthorn'un ölümünde parmağın var mı?*"

Sessizliği buz gibi. Ancak ben konuşmadıkça, o da yavaş yavaş yumuşuyor, ta ki iç çekip pes edene kadar.

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Elspeth'e asla zarar vermezdim. O, o ailenin diğer üyeleri gibi değildi. O farklıydı. Tanıdığım diğer kadınlardan farklıydı."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Sesi neredeyse şefkatli geliyordu. Hiç şefkatli konuşmazdı, para hakkında konuşurken bile. Bir şeyler çok ters gidiyordu.

Sonra anladım.

Maven'ın annesine karşı bir şey mi hissediyordu?

Siktir. *Birbirlerine karşı bir şeyler mi hissediyorlardı?*

Korkunç bir düşünce beynimde kök salmaya başladı. Eğer birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlarsa ve bunu gerçekleştirmişlerse, Elspeth hamile kalmış olabilir.

Bu da Maven ve benim kan bağıyla akraba olabileceğimiz anlamına geliyor. Kalbim deli gibi çarparken, sert bir sesle, "Sen... sen ve o...?" diyorum.

"Ne?"

"Onunla yatıyor muydun?"

O bağırır, "Bu saçmalığı bir saniye daha tartışmayacağım!"

İkimiz de onun karakterine uymayan bu patlamasından o kadar şok olduk ki, bir süre sessiz kaldık.

Sonra sakın bir şekilde, "Bu yüzden bana hep Maven'dan uzak durmamı söyledin, değil mi? Bu yüzden hep benden uzak durmamda ısrar ettin, bu yüzden o korkunç şeyleri söyledin ve onu nefret etmemi sağladın. O senin, değil mi? Maven Blackthorn yarı Croft. Sen onun lanet *babası*sin." diyerek ikimizi de şaşırttım.

O da düz bir sesle, "Bunu bir daha ağzına alırsan, benim için ölmüş sayılırsın," diyor.

Ondan sonra ikimiz de ne diyeceğimizi bilemedik, ben de hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım.

İKİNCİ BÖLÜM

AŞK VE DİĞER CANAVARLAR

Doğaya aykırı eylemler, doğaya aykırı sorunlar doğurur.

—Macbeth

YİRMİ ALTI MAVEN

Tam gece yarısı, Ronan'ın kapı zilini çalarım. Cevap vermezse, karanlıkta verandada dururken kendimi aptal gibi hissederek kapıyı çalarım. Dakikalar tam bir sessizlik içinde geçer. Şaşkın bir şekilde, ışık olmayan pencerelere bakarak onun nerede olduğunu merak ederim.

Tam vazgeçip gitmek üzereyken, kapıyı açar ve gölgeli antreden bana öfkeyle bakar.

Göğsü çıplak ve ayakları çıplak, sadece dizleri yırtık dar bir kot pantolon giyiyor. Çenesi tıraşsız ve saçları dağınık, sanki son bir saatini saçlarını elleriyle tarayarak geçirmiş gibi omuzlarına karışık bir şekilde dökülüyor. Ya da ayılarla güreşmiş gibi.

Yine de muhteşemdir. Kaslı, erkeksi güzelliği bu dünyadan değildir. O, Apollo ve Adonis, Thor ve Kaptan Amerika, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki sert ve asil karakter Aragorn'dur.

Ne cüret!

Ben sertçe, "Merhaba, güneş ışığı. Uyuyor muydun?" diyorum. O, "Hayır" diye homurdanıyor.

"Ah. Ne güzel bir ruh halindesin. Bu hangi kişiliğin? Kendimi hazırlamak istiyorum."

Burun delikleri genişleyerek beni baştan aşağı süzer, ateşli bakışları üzerimde dolaşır. Gözlerini kapatır ve bir küfür mırıldanır. Sonra ışıkları açar, bileğimden tutar ve beni içeri çeker, arkamızdan kapıyı çarpar.

Orada durup, sanki ben, köhne bir otelin otoparkında çalıntı bir arabanın bagajından ona sahte saat satmaya çalışan bir yabancıymışım gibi, kaşlarını çatarak bana şüpheyile bakıyor.

O kaba ve işbirliği yapmamaya karar verdiği için, önce ben konuşuyorum. "Viski kokuyorsun."

"Çünkü bu gece çok fazla içtim."

"Dinle, bu saatte gelmemi söyleyen sensin, ama gidebilirim."

"Hayır!" diye bağırır. Sonra gözlerini kapatır ve "Siktir. Evet. Gitmelisin."

"Tabii ki. Ruhsal çöküntünde bol şans."

Arkamı dönüyorum, ama o beni omuzlarımdan tutup kapalı kapıya doğru itiyor, böylece sıkışıp kalıyorum. Genişlemiş burun deliklerinden düzensizce nefes alırken, beni tekrar baştan aşağı süzdükten sonra gözlerini kapatıyor, başını eğiyor ve inliyor.

"Üçe kadar sayacağım. Kafanın vücuduna bağlı kalmasını istiyorsan, saymayı bitirmeden beni bırak."

Benden uzaklaşıp oturma odasına doğru dönüyor, ellerini başının arkasına koyup küfrediyor.

Tavan lambasının anahtarını çevirdiğinde, dağınıklığı fark ettim. Evi darmadağın olmuştu.

Sehpa yan yatmış. Tüm kanepeler yastıkları sanki koparılıp atılmış gibi odanın her yerine dağılmış. Siyah-beyaz soyut sanat tabloları eğri büğrü asılı. Üzerlerinde yumruk büyüklüğünde birçok delik var.

İnanamadan etrafa bakıyorum. "Küçük bir parti verdin, değil mi?"

Bana sırtını dönerek, bir süre durakladıktan sonra sert bir sesle, "Bir arkadaşım geldi" dedi.

"Huh. Ne arkadaş ama."

"Kötü bir dönemden geçiyor."

"Belli oluyor. Umarım elinde sakinleştirici silahın vardı."

Ronan bana dönüyor. Başı eğik, gözleri parıldayan, elleri ve çenesi sıkılmış, çılgın gibi görünüyor.

"Bu arkadaş... görüştüğü kadın hakkında kötü bir şey öğrendi."

Ses tonundan, her ne olursa olsun, durumun vahim olduğunu anlayabiliyorum. Meraklandım. "Onu aldatıyor mu?"

"Daha kötüsü."

"Ondan çaldı mı?"

"Daha kötüsü."

"Pes ediyorum."

"O, onun üvey kız kardeşi."

Şok olmuş bir şekilde, boğuk bir kahkaha attım. "Hayır. Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ve bir çocukları var." Boğazını temizledi. "Çocukları."

"Aman Tanrım. Niye çıldırdığını şimdi anladım. Nasıl bilmiyorlardı?"

Bir an çenesini sıktıktan sonra, "O evlatlıkmiş." "Vay canına. Ben de *bizim* sorunlarımız olduğunu sanıyordum."

O buna gülmediğinde, şaka yapmayı bırakıp ciddileşiyorum. "Peki, arkadaşlarının evlerini talan etmekten başka ne yapacak?"

Ellerini sıkıp açar. Sonra çenesini bana doğru uzatır. "Sen olsan ona ne yapmasını söyledin?"

Bir an düşündüm. "Çocuklar biliyor mu?"

"Ondan başka kimse bilmiyor."

"Öncelikle, çocukları test ettirmeli. Genetik bozuklukları olma ihtimali yüksek."

"Genetik bozukluklar," diye tekrarlar, hasta gibi görünerek.

"Evet. Akraba evlilikleri her türlü soruna yol açar."

Bir an düşünür, sonra sanki bunu duymamış olmayı dilercesine ellerini yüzüne sürer.

"Ve tabii ki onu görmeyi bırakması gerekiyor."

"Elbette. Evet." Bir an durur. "Neden, tam olarak?"

"Bu yasadışı. Ve var olan hemen hemen tüm etik ve kültürel kurallara aykırı. En büyük tabulardan biri."

"Doğru. Elbette. Ben de ona öyle söyledim."

"Umarım bunu anlar, zavallı adam. Bunun ne kadar kafasını karıştırdığını hayal bile edemiyorum."

Başını eğerek yüz ifademi inceliyor. "Sence ona söylemeli mi? Kadına, yani."

"Bunun ne yararı olacağını anlamıyorum."

Soluk gözleri parlayarak, bana yaklaşıp. "Hayır mı? Bu ona haksızlık olmaz mı?"

"Yanlışlıkla üvey kardeşinle yatıyor olsaydın, bunu bilmek ister *miydin*?"

Alçak ve mizahsız bir kahkaha attı. "Hayır. Hayır, kesinlikle *istemezdim*."

"İşte bu. Bazı şeyler söylenmemesi daha iyidir. Onun mutsuz olması, herkesin de öyle olması gerektiği anlamına gelmez. Ve Tanrı korusun, çocuklar bunu öğrenmesin. O sadece uzaklaşmalı ve bunu sır olarak saklamalı."

Ronan bana bakıyor, sessizliği yoğun. Rahatsız edici uzun bir duraklamadan sonra, "Ya ona söylemeseydi ama onu görmeye devam etseydi?" diyor.

"Bu her açıdan yanlış. Affedilemez. Kesinlikle olmaz." "Ya da belki romantiktir."

"Doğduğunda sahip olduğun tek beyin hücresi yalnızlıktan öldü mü?"

"Aşk aşktır, insanlar böyle demiyor mu?"

Burnumu kırıştırırım. "Eminim bu özel durumdan bahsetmiyorlardır."

"Ama o bilmiyorsa, kimse incinmez, değil mi?"

"Yine de bu bir ihanet. Ve eninde sonunda içini dökmek zorunda kalacak. Suçluluk duygusu falan."

Yavaşça başını sallar. "Hayır, o değil. O, birçok sırrı saklayabilen türden bir adam."

"Arkadaş olmanıza şaşmamalı."

"Hayat uysallara karşı nazik değildir. Bazen hoş olmayan kararlar almak zorunda kalırız."

"Umarım hiç siyasi bir göreve aday olmazsın. Ahlak anlayışın çok esnek."

Bir an için bana öfkeyle bakıyor, sonra aniden arkasını dönüp mutfığa doğru yürüyor. Onu takip etmek üzereyim, ama kısa süre sonra küçük siyah bir çanta ile geri dönüyor.

Çantayı bana uzatır. "İşte paran." "Oh.

Teşekkürler. Ben..."

"İyi geceler." Beni itip geçerek ön kapıya yürür, kapıyı açar ve sabırsızca elini sallayarak gitmemi işaret eder. Çabuk.

Kaba davranışı canımı yakıyor, ama bunu itiraf edersem kendimi kaybediyorum. Çenemi kaldırıp dışarı çıkıyorum. İyi geceler diyemedim Ronan kapıyı yüzüme çarpıyor.

Ne zaman o piçin bir kalbi olabileceğini düşünmeye başlasam, o beni yanılttığını kanıtlıyor.

Eve geri dönerken, sis ayak bileklerimin etrafında soluk gri girdaplar halinde dönüyor, hayalet parmaklar gibi bacaklarıma yapışıyor. Gece havası ağır ve nemli, omuzlarımı bastırıyor ve beni iliklerime kadar  ş t yor.  n kapıdan geçip, araba yolundan aceleyle geçip arka kapıdan giriyorum.

Evde sessizce ilerlerken, koridordaki aynanın önünden geçiyorum. Arkamda bir siluet görüyorum, şekli bozuk ve belirsiz, ama arkamı döndüğümde kimse yok. Tekrar aynaya dönüyorum. Sadece kendi yüzüm bana bakıyor.

Gözlerim sürüngen gibi, dikey yarık göz bebekleri ve erimiş altın ve zehirli yeşil renkte parlayan irisleri ile kurnaz, yırtıcı bir zeka ile bakıyor.

Gözlerimi kırıyorum ve görüntü kayboluyor.

Sabah, bir telefonla uyanıyorum. Ekranda numarayı görünce cevap vermekte tereddüt ediyorum, ama merakım galip geliyor.

"Merhaba Brett. Bu hoş bir sürpriz oldu."

"Merhaba May. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İşin yoğun olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Birkaç gün izin aldım."

Sessizliğinde şok olduğunu hissediyorum. "İşten izin mi aldın? Hasta mısın?"

"Hayır, iyiyim. Ailevi bir durumdu."

Bir ara daha oldu, bu seferki daha da şok ediciydi. Onu suçlayamam.

Nadir istisnalar dışında, çıktığım erkeklerle ailem hakkında konuşmam. Onlara tarihimin kabaca bir özetini anlatırım, bir kısmı gerçektir, sonra konuşmayı daha güvenli sulara yönlendiririm. Küçük bir kasabada büyüdüm, anne babam öldü,  niversiteye gittim ve bir daha geri dönmedim, hayır, yakın akrabam yok, havalar nasıl sence?

Çıktığım erkeklerin  oğ  bir kızım olduğunu bile bilmiyordu. Onları eve getirip kızım ile tanıştırmadım. Yeterince önemli değillerdi.

Benimki gibi bir aileden geldiğinizde, sağlıklı romantik ilişkiler beklemek gerçekçi değildir. Blackthornlar sınırları yoktur, makineli tüfeklerle donatılmış ve üstüne sıra sıra dikenli tel çekilmiş yüksek çelik duvarlarımız vardır.

Sonunda o ilişkiyi bitirdi. Benimle birlikte olmak hayaletleri sevmeye çalışmak gibiymiş.

"Aile meselesi," diye şüpheyi tekrarlar Brett. "Bu, aldığım o garip telefonla bir ilgisi var mı?"

Ronan'dan bahsettiğini biliyorum. Ses tonumu masum ve hafif tutuyorum. "Olağandışı bir telefon mu?"

"Evet. Bea'nın okulunun müdürü olduğunu iddia eden bir adam aradı. Çok nahoştu."

Brett karakterleri çok iyi değerlendirir. "Ne garip. Ne dedi?"

"Kızının ciddi bir kaza geçirdiğini söyledi. Hemen şüphelendim çünkü beni acil durumlarda aranacak kişi olarak listelemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden adını ve telefon numarasını sordum ve hemen geri arayacağımı söyledim. Aradığımda, bana verdiği numara bir benzin istasyonuna aitti. Yanlış yazmadığımdan emin olmak için Bea'nın okulunu aradım ve müdürü istedim. Telefonu açan adam tamamen farklı biriydi. Sesi farklıydı, tavırları farklıydı, diğerinin kabalığı ve kibirli tavırları yoktu."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Kim olabileceğini hiç bilmiyorum. Ne kadar rahatsız edici. Ama onun iletişim bilgilerini istemek akıllıcaydı."

"Teşekkürler. Dışarıda çok fazla dolandırıcı var, telefonda bir yabancıya hassas bilgiler vermek çok riskli. Asla yeterince dikkatli olamazsın. Tek bir hata, tüm hayatını mahvedebilir."

Bu sözler kafamın içinde hafif bir alarm zili çaldırıyor. "Ama bu kişiye Bea'nın senin kızın olmadığını söyledin, değil mi?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedim. Kim olduğunu doğrulayamadan ona herhangi bir bilgi vermek istemedim. Sadece bilgilerini istedim ve telefonu kapattım."

Orospu çocuğu.
Ronan bana yalan
söyledi.

Utanç yavaşça boynuma tırmanıyor ve yanaklarıma yerleşiyor, orada yanıyor. Buna kanmış olduğum için kendimi tekmelemek istiyorum. Sadece onun zekice yalanına kanmakla kalmayıp, üstüne üstlük onu seksle ödüllendirdiğim için.

Tanrıya milyonlarca kez şükürler olsun ki, beni manipüle edip gerçeği söylememe izin vermedim.

Çünkü eğer bu bir yalan ise, diğer her şey de muhtemelen yalandır. Beni velayet davası için mahkemeye çıkarmayacağına dair söylediği söz de dahil. Ya da bana davranışlarından dolayı üzgün olduğuna dair söylediği söz.

Ya da hasta olduğu hakkındaki sözü.

Hepsi Bea'nın onun çocuğu olduğunu itiraf etmem için yapılan manipölasyonlardı.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Boğazım düğümleniyor. Göğsüm ağrıyor. Tekrar konuşabilmek için birkaç derin nefes almam gerekiyor. "Teşekkürler Brett. Başka garip aramalar alırsan, numarayı engellemelisin. Bu dolandırıcılar, bir fırsat yakaladıklarını hissettiklerinde oldukça ısrarcı oluyorlar."

Nasıl bildiğimi sor.

"Tamam. Seninle konuşmak güzeldi, May. Kendine iyi bak." "Teşekkürler, Brett. Sen de."

Telefonu kapattıktan sonra, ellerim titreyerek yatağın kenarına oturdum. Brett'in adını verdiğim için kendime çok kızgındım. Ronan'ın ısrarına dayanamayıp, onun telefonla arayacağını hiç düşünmeden, baskı altında adını söylemişim.

Bundan sonra daha dikkatli olacağım. Artık hata yapmayacağım. Artık konuşmayacağım.

Artık seks yok.

Hatta, Solstice'da kaldığım süre boyunca ondan tamamen uzak duracağım.

Ronan'ın, marketten çıkarken karşılaştığımız gün, Bea'nın babası olduğunu herkese söylemekle tehdit etmesinin bir blöf olduğunu fark ettim. Belki de kimseye bir şey söylemeye niyeti yoktur. Belki de bize para, destek veya vaat ettiği diğer güzel şeyleri verme niyeti yoktur.

Belki de planı sadece onu benden almak.

Soğuk terler döküyorum. Öfkem paniğe dönüşüyor, nefes almaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Ronan zengin. Güçlü. Bağlantıları var. Parmaklarını şıklatarak istediği her şeyi elde edebilir. Polisler bile ondan korkuyor. Özel dedektif, tanıdığı çoğu kolluk görevlisinin Croft'lara karşı çıkmaktansa bir boz ayıyla güreşmeyi tercih edeceğini söyledi.

Telefonum tekrar çaldığında, dalgın bir şekilde cevap verdim. "Ben Maven."

"Merhaba Bayan Blackthorn."

"Bay Walker. Günaydın."

"Günaydın. Bir dakikanız var mı?" "Evet.

Buyurun."

"Davanızla ilgili gerekli özeni gösterirken garip bir şeyle karşılaştım. Önemli mi bilmiyorum, ama size iletmek istedim."

"Kayıp büyükanneyle ilgili bir şey mi?"

"Tam olarak değil. Genel olarak bölgenizdeki kayıp kişilerle ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ulusal Suç Bilgi Merkezi'ne göre, Solstice, Amerika Birleşik Devletleri'nde çözülmemiş kayıp kişi vakalarının en yüksek yüzdesine sahip."

"Gerçekten mi? Bu çok garip."

"Öyle, özellikle de nüfus büyüklüğünü hesaba kattığınızda." "Sence bunun nedeni ne olabilir? İnsan kaçakçılığı mı?"

"Bu bir olasılık. Veritabanı 1975'ten beri çevrimiçi ve periyodik olarak temizlenip güncelleniyor, bu yüzden tüm resmi göremiyorum, ancak Solstice'de bir sürü çözülmemiş vaka var. Yüzde doksanında, insanlar bir yıl içinde bulunur veya eve sağ salim döner, ancak bulunmazlarsa, yeni DNA veya başka kanıtlar gelmesi ihtimaline karşı dosya süresiz olarak açık kalır. Solstice'de kaybolan hiç kimse geri dönmez. Elli yılda bir kez bile. Erkekler, kadınlar, yaşlılar, turistler, yürüyüşçüler, bisikletçiler, hatta bir keresinde kamp gezisine çıkan bir izci grubu bile. Ne dersiniz deyin, insanlar iz bırakmadan ortadan kayboluyor gibi görünüyor."

Rahatsızlık içimi kaplar, midemde bir yılanın kıvrımları gibi yayılır.

"Bunu şimdiye kadar kimse fark etmemiş olması nasıl mümkün olabilir? Kızımın çok sevdiği gerçek suçlarla ilgili belgesellerden biri çekilmiş olmalıydı."

Adam gülümser. "Eyaletin o bölgesindeki yetkililerin böyle bir hikayenin ortaya çıkmasına izin vereceklerini hiç sanmıyorum."

"Crofts'lardan bahsediyorsun."

"Başka kim olabilir ki? Medya, politikacılar, önemli herkes onların elinde. En son isteyecekleri şey, hisse senedi fiyatlarını etkileyebilecek kötü bir halkla ilişkiler kampanyasıdır."

"Yani yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Dediğim gibi, sadece ilginç buldum. Ve sizin için daha da dikkatli olmanız için bir neden. Siz de istatistiklere girmeyi istemezsiniz, hanımefendi."

Bu sözler tüyler ürpertici. "Bana söylediğiniz için teşekkür ederim, Bay Walker. Çok minnettarım."

"Rica ederim. Başka bir şey öğrenir öğrenmez size haber veririm."

Bağlantıyı kesiyoruz. Uzun süre yatağın kenarında oturuyorum. düşünmek.

Sonra Pinecrest Mezarlığı'nı arar, telefonu açan kişiye kendimi tanıtır ve annemin mezarını açmak istediğimi söylerim.

Telefonun diğer ucundaki adam bir an sessiz kalır, sonra utanarak hafifçe öksürür. "Korkarım bu mümkün değil, Bayan Blackthorn."

"Neden?"

"Mezarların taşınmasıyla ilgili hiçbir talebi kabul etmememiz gerektiği talimatını aldık."

"Onu taşımak istemiyorum. Otopsi yapmak için kalıntıları mezardan çıkarmak istiyorum. İşimiz bittiğinde onu tekrar yerine koyacağız."

"Anlıyorum, ama maalesef bu yine de mümkün değil. Anderson Cenaze Evi kapatıldığından beri, eyalet düzenleme kurulu, görevi kötüye kullanma iddialarıyla ilgili bir soruşturma başlattı. Soruşturma sonuçlanana kadar, hiçbir cesedi mezardan çıkarmamıza izin verilmiyor."

"İkisi arasındaki bağlantıyı anlamıyorum."

"Basitçe söylemek gerekirse, Anderson'ın son birkaç on yılda hizmet verdiği tüm mezarlıklar olası suç mahalli olarak kabul ediliyor. Açıklayabileceğim tek bilgi bu."

"

Özel dedektifin, Anderson's aleyhindeki şikayetlerden birinin tabuttan bir cesedin kaybolması ve yerine ağırlıkların konulması, diğerinin ise bir tabutta birden fazla ceset bulunması olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Bu, yetkililerin mezarları kendileri kazacakları anlamına mı geliyor?"

"Bu konuda yorum yapamam." Sesi fısıltıya düşürdü. "Gayri resmi olarak, evet. Zaten başladılar bile. Anlaşılan, bu iş çok çirkin bir hal alacak. Anderson klanının tamamı ortadan kayboldu, yani o alçaklar, kötü niyetli oyunları yüzünden hapse girmemek için kaçtılar. O oyunlar, kötü muamele ettikleri zavallı ölülerin mezarlarında kalacağını sanıyorlardı. Ama bunları benden duymadınız."

"Tabii ki duymadım. Bilgilendirme için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Gün olaysız geçer. Huzur, gece yarısı civarında, odada garip bir varlık hissederek yatakta dik oturana kadar sürer.

Yana dönüp komodinin üzerindeki lambayı yakarım. Oda ışıkla dolar.

Yalnızım.

İçgüdülerim ışığı kapatıp hareketsiz kalmamı söyleyene kadar rahatlamıştım. Dizlerimi çenemin altına çekip oturuyorum, kulaklarım sessizliğin uğultusuna odaklanmış, kalbim ağır, ilkel bir ritimle çarpıyor.

Uzaklarda, tek başına bir kurt uluyor.

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm, perdeleri açtım ve dışarı baktım. Ronan kapının dışında sigara içiyordu.

Onu görmeden önce orada olduğunu biliyordum.

Perdeleri kapatana kadar uzaktan birbirimize bakıyoruz. Sonra yatağa geri dönüp, şafak perdelerin kenarlarından sızmaya başlayana kadar karanlıkta tavana bakarak yatıyorum.

Sonunda uyku beni ele geçirdiğinde, mavi kelebekler ve kırmızı tilkiler, beyaz kediler ve siyah köpekler, ve yıldızlı gece gökyüzü ve

onun uzun beyaz saçları rüzgarda dalgalanıyor. Bir sürü kuzgun onu yakından takip ediyor.

Sabah uyandığımda, yastık kılıfım yine kanla kaplıdır.

Bu seferki burun kanamam o kadar şiddetli ki, yastığı tamamen ıslatmış.

YİRMİ YEDİ

MAVEN

Ertesi günü Bea ile geçirerek okul ödevlerine yardım ettim. Öğleden sonra geç saatlerde, trigonometri dersinin ortasında, birdenbire eski bir anı aklıma geldi.

Annem ölmeden birkaç gün önce, onu bir not kağıdına öfkeyle bir şeyler yazarken buldum. Kütüphanedeydi. Büyük meşe masanın üzerinde onu çevreleyen düzinelerce açık kitap vardı. Gece geç saatlerdi ve ev soğuktu, şöminedeki ateş saatler önce sönmüş ve sadece parlayan közler kalmıştı.

Artık hatırlamadığım bir kabustan ter içinde uyanmıştım. Ağzım güneşte kurumuş kemik kadar kurumuştı, bir bardak su içmek için aşağı indim. O sırada annemi açık kitapların üzerine eğilmiş, kağıda o kadar hızlı bir şeyler yazarken buldum ki, içeri girdiğimi ilk başta fark etmedi.

Ona ne yaptığını sorduğumda, başını kaldırmadan "Bir yanlış düzeltiyorum" diye cevap verdi.

Başka bir açıklama yapmadı. İşine ne kadar odaklandığını görünce, odadan sessizce çıkıp yatağıma geri döndüm.

Üç gün sonra, o öldü.

Düşüncelere dalmış bir şekilde mutfağa giriyorum. Bea beni takip ediyor, musluğa ulaşmak için parmak uçlarında duruyor. Bir bardağı suyla dolduruyor, sonra bir dikişte içiyor.

Onu o kadar çok seviyorum ki, kalbim acıyor. "Tatlım?"

"Evet, anne?"

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Sadece emin olmak istedim. Ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim. Sen büyüdüğünde ve ben artık burada olmadıgımda bile, seni seveceğim."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Artık burada olmayacak mısın?" "Öldükten sonra demek istedim, çok uzak bir gelecekte."

Yüzündeki ifadenin şaşkınlık mı yoksa rahatsızlık mı olduğunu anlayamıyorum, ama tam o anda E Teyze mutfağa giriyor. Bizi görünce kapıda duruyor.

"Neden giyinmedin?" "Ne için giyineyim?"

Bea'ya anlamlı bir bakış attı. "Bugün Cadılar Bayramı, May. Bea'yı şeker toplamaya götürmelisin."

Cadılar Bayramı. Kahretsin. Nasıl unutabildim?

"Şehirde asla Cadılar Bayramı'nı kutlamayız. Annem şekerlerin dişlerime zararlı olduğunu söylüyor."

Bea'nın başının üzerinden E Teyze'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve zorla gülümsüyorum. "Belki bu seferlik kutlayabiliriz. İster misin?"

"Evet!" Heyecanı azalır. "Ama kostümüm yok."

"Senin için bir şeyler bulabiliriz, küçük güvercinim. Aslında, tam da uygun bir şeyim var. Cadı olmak ister misin?"

"Süpürge sopası falan da olacak mı?"

E teyze eğlenerek güldü. "Cadılar artık süpürge sopası kullanmıyor! Artık Wi-Fi kullanıyorlar. Ama senin için çok güzel bir şapka, pelerin ve sihirli değnek var."

Bea, sihirli değnek sözünden çok etkilenir. Ağzı O şeklinde açılır ve heyecandan gözleri büyür.

Lanet olsun.

E teyze mutfağın yanındaki büyük antreye açılan kapıyı işaret eder. "El sanatları odasında buluşalım Bea. Ben dikiş makinesinde ustayım. Seni hemen düzeltiriz."

Bea gülümseyerek uzaklaşır. O duyamayacağı bir mesafeye varır varmaz, dehşet içinde E Teyze'ye dönerim.

"Hemen işe koyulacağız, değil mi?" "Ne demek istediğini anlamadım."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Onun yerine bir melek ya da peri öneremez miydin?"

Tepkiyle burnunu çeker. "Melekler sadece hizmetkârlardır. Periler ise yaramaz aptallardır. O çocuk bir Blackthorn. Mirasından gurur duymalı."

"Mirasımızın bize getirdiği tek şey zulüm oldu."

Sesi keskinleşir. "Hayır, canım. Bize bundan çok daha fazlasını getirdi."

Bu kavgayı kazanamayacağımı biliyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Peki. Ama onu dışarı çıkardığımda kimse beni tanımaması için kafama takabileceğim bir şey verir misin? Kağıt torba da olur."

Gülümser. "Bir çarşafa iki delik açıp sana bir hayalet yapacağım."

"Harika. Ağız deliği de aç ki, yanımda bir matara getirebileyim."

Buna ihtiyacım olacak."

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Q bizi ilkokulun yakınındaki bir mahalleye bıraktı. Sokaklar kostümlü çocuklar ve el fenerleri olan ebeveynlerle doluydu, neşeli sarı ışıkları karanlıkta sallanıyordu. E teyze bana çarşaf yerine giymem için tüylerle süslenmiş siyah payetli bir maskeli balo maskesi verdi.

Ve benim zavallı tatlı çocuğum Bea, siyah tül kuyruklu sivri siyah şapka, kabarık omuzlu ve geniş etekli siyah uzun kollu elbise ve yeşil yüz boyası ile tam bir Batı'nın Kötü Cadısı kıyafeti giymişti.

Gördüğü her korsan, kovboy ve Örümcek Adam'a neşeyle lanetler yağdırmak için cilalı tahta bir sopa taşıyordu.

Disney prenseslerini ve peri kraliçelerini ise, düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı rahat bırakıyor.

Gece açık, soğuk ve rüzgarsız. Yıldızlar tüm güçleriyle parılıyor, gökyüzünün derin safir kubbesinde sessizce ışıltıyor. Kapı kapı dolaşıyoruz, Bea'nın yastık kılıfı şekerlerle dolup ağırlaşıyor, ta ki ayaklarının yorulduğunu söyleyip Q'nun bizi ne zaman alacağını sorana kadar.

Gökyüzüne bakıyorum. Ufukta, ay dağların sivri zirvelerinin üzerinden yükselmeye başlıyor. Büyük ve hayalet gibi parlak, bir haftadan az bir sürede dolunaya ulaşacak.

"Henüz değil tatlım, ama yakında olacak. Okulun spor salonuna gidip orada bekleyelim. Her zaman senin hoşuna gidecek eğlenceli bir hayaletli ev yapıyorlar. Kapıların arkasından bir sürü seri katil çıkıyor."

Yüzü aydınlanır. "Umarım Jeffrey Dahmer da vardır! O eskiden insanları *yerd* ."

Onu televizyondan uzaklaştırmam gerek. "Bence daha çok mavi tulumlar ve hokey maskeleri giyen iri adamlar gibi bir şey olacak."

"Oh" diye hafifçe hayal kırıklığına uğrar.

Okula doğru yol alıyoruz. Tüylerle kaplı kılık değiştirmiş halimle, yanımdan geçen insanlara gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Kampüse vardığımızda, spor salonuna giren küçük bir ebeveyn ve çocuk grubuna katılıyoruz. Salon, siyah ışıklar, mezar taşlarının arkasından sırtan iskeletler, duvarlara asılı başsız hortlaklar ve amaçsızca dolaşan zombilerle kitsch bir Halloween tarzında dekore edilmiş. Tavan hoparlörlerinden, gök gürültüsü ve ucuz kötü kahkahalar içeren bir ses kaydı sürekli olarak çalıyor.

Kapının içinde durup etrafa bakınıyoruz. Bea burnunu kırıstırıyor. "Bu bebekler için. Altı yaşından büyük kimse bundan korkmaz."

"Ama henüz perili evin içine girmedin."

Arkamızdan gelen sesi duyduğumda midem düğümlenir. Bea'nın elini tutup yanıma çekerim, uzun boylu, pelerinli Drakula etrafta dolaşıp önümüzde durur.

Saçları yüzünden geriye taranmış. Çenesi camı kesebilecek kadar keskin. Siyah smokini ve beyaz kravatu, omuzlarına örtülmüş uzun siyah pelerini gibi kusursuz. İç kısmı taze kan renginde ipekle kaplı.

Bu gecenin prensi, dünyayı ve üzerinde yaşayan herkesi sahiplenircesine, kafatası süslemeli burl ağacından yapılmış bastonuna asil bir şekilde yaslanarak, zarif ve yıkıcı derecede yakışıklıdır.

Onun hayalarını tekmelemek istiyorum.

Gülümsüyor ve rahatsız edici derecede gerçekçi görünen sivri beyaz köpek dişlerini gösteriyor.

Bea, "Seni hatırlıyorum. Sen marketten gelen adamsın," diyor.

Ronan başını eğiyor. "Doğru. Ne kadar iyi bir hafızan var, küçük cadı. Ve ne kadar güzel bir kostüm."

"Büyük teyzem benim için yaptı. Sana büyü yapmamı ister misin?"

O, ona gösterişli bir hareketle asasını salladı. O, alaycı bir korkuyla elini kaldırdı.

"Sadece şafakta bitireceğine söz verirsen. Güneş doğmadan yatmam lazım."

Onun oyuna katılmasına sevinen kız, sırtarak, "Tabutunda!" der.

"Aynen öyle."

"Bir sürü insanı öldürdükten ve cesetlerini sokaklarda çürümeye bıraktıktan sonra!"

Adam kıkırdar. "Vay canına, ne vahşi bir kız." Soluk mavi gözlerini bana çevirir. "Ailenin geri kalanına çok yakışıyorsun."

Ailemden mi, yoksa kendisinininkinden mi bahsettiğini bilmiyorum. Her halükarda, haklı.

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Merhaba Ronan. Giydiklerin kostüm mü diye sorardım ama senin bir kan emici olduğunu zaten biliyorum."

Bea'nın başının üzerinden birbirimize bakıyoruz, ta ki Wonder Woman kostümü giymiş dolgun göğüslü bir esmer gelip Ronan'ın koluna girene kadar.

"Kostümün çok sevimli!" der Bea'ya gülümseyerek.

"Teşekkürler. Seninki de güzel."

Gözlerimi ondan ayırmadan, Ronan kolunu esmer kadının beline dolayarak onu kendine doğru çeker. Kadın, güzel kahverengi gözleriyle ona hayranlıkla bakar.

Kalbim durur. Midem küçük bir top gibi kıvrılır ve inlemeye başlar.

Ronan kısa ve öz bir şekilde, "Maven, bu Colette. Colette, Maven" der.

Bana bakar, korkuyla iri gözleri büyür. Geri çekilir, elini boğazına koyar.

"Maven... *Blackthorn*?"

Şöhretim benden önce geliyor. Yine on yaşındayım, acımasızca hor görülüyor, dışlanıyor ve arkadaşlarım tarafından dışlanıyorum.

Keşke bu kadar acımasaydı. Keşke etkilenmesem, kayıtsız ve soğukkanlı olabilsem. Ama genç ve savunmasızken kemiklerimize kadar işleyen bu yaralar, ne kadar yaşlansak ya da kökenimizden ne kadar uzaklaşsak da, sonsuza kadar bizimle kalır.

ne kadar yaşlansak da, onlardan ne kadar uzaklaşsak da.

İyileştiğimizi umabiliriz. Hatta bazen buna inanabiliriz.

Ama tek bir sözsüz suçlayıcı bakış, bu tatlı yanılsamayı bizden çalabilir ve o zaman acı bir şekilde, asla daha iyi olmadığımız, sadece daha iyiymiş gibi davranmakta daha iyi olduğumuzu anlarız.

Sıkı bir şekilde, "Aynen öyle. Bir tavsiye mi? Kuduz olup olmadığını kontrol ettir. Sevgilin bir köpek." diyorum.

Bea'nın elini tutup onu oditoryumun karşı tarafındaki perili evin girişine doğru çekiyorum, boğazımdaki acı verici yumruyu yutkunarak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Colette. Güzel, dolgun Colette. Onun yanında ben bir mantarım.

Belki de onlar birbirlerine özeldirler. Belki de o başından beri resimdeydi. Belki de biz... Hayır. O konuyu

düşünmeyeceğim. Çok korkunç.

Muhtemel, ama korkunç.

Ne kadar aptalım. Başından beri her şeyi bildiğim halde dolandırıcıya kendimi dolandırttım.

Beşinci sınıfta Becca Campbell oyun parkında beni dövdiğünden beri bu kadar üzölmemiştim.

Ya da kış karnavalında iki düzine insanın önünde bana tükürüp ağlattığı zamandan beri.

Ya da okulun kafeteryasında öğle yemeği tepsimle yürürken beni ayağımdan çeldiğinde, yüzlerce çocuk gülerek izlerken, ben de uçarak yüzüstü patates püresi ve soslu tabağın içine düştüğüm zaman.

Ronan köşedeki masasından sırtarak izliyordu.

Küçüklüğümden beri ona tapıyordum, tüm kalbimle ve ruhumun karanlık yaratık parçalarıyla onu seviyordum, çünkü onun cennetsel parıltısının yansımada çirkinlikleri daha az itici geliyordu ve bunun karşılığında tek elde ettiğim şey kalp kırıklığıydı.

"Anne, elimi acıtıyorsun."

Bea'yı sıkıca tutan ellerimi bırakıp özür dilerim ve açık kapıdan giren küçük bir grup çocuk ve ebeveynin yanına koşarım.

Kapının ötesinde, ışık karanlık tarafından yutuluyor ve karanlıkta ürkütücü bir müzik çalıyor.

Karanlık, alt göz kapaklarımda biriken ve yanaklarımdan aşağı akan gözyaşlarını gizleyecek kadar zamanında içeri giriyoruz.

Titrek gölgelerde uğursuzca dalgalanan yırtık pırtık siyah perdelerle kaplı geniş bir alanda bulunuyoruz. Sis makinesi, sahte mezar taşları ve mezar işaretlerinin etrafında dönen sisle zemini dolduruyor. Tavanlara uzanan devasa, budaklı bir ağaç, bükülmüş dalları örümcek ağlarıyla kaplı. Daha fazla siyah perdeyle ayrılmış temalı odalardan geçen bir yol var. Kabarcıklar çıkaran beherler ve kanlı, parçalanmış mankenlerin bulunduğu Frankenstein'ın laboratuvarını ve kabarcıklar çıkaran bir kazan ve siyah ışıklarla aydınlatılmış devasa, seğiren örümceklerin bulunduğu bir cadı inini geçiyoruz.

Onun ötesinde bir ayna salonu var. İçeri girdiğimde, kendi görüntümün bir düzine farklı açıdan parçalanmış parçalar halinde bana yansıdığını görüyorum, ama yalnızım.

"Bea?"

Tek cevabım, aynalardan yankılanıp sessizliğe dönüşen uzak, ürkütücü bir kahkaha.

YİRMİ SEKİZ

MAVEN

Girdiğim yoldan geri dönmek için arkanı dönerim, ama yolu bulamıyorum. Orada olması gerekirdi, ama sanki aynalar yer değiştirmiş gibi. İçeriye giden yol kaybolmuş.

Sesime panik karışıyor. "Bea? Tatlım, neredesin?"

Gözlerim, onun izini bulmak için değişen gölgelerin arasında dolaşıyor, ama tek görebildiğim, kendimin rahatsız edici derecede çarpık görüntüleri, sonsuza kadar çoğalan yansımam. Kalbim hızla atarken ilerliyorum, ellerimi soğuk cama bastırarak labirentten çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Bea?" diye tekrar sesleniyorum. Sesim sonsuz yansımalarda ürkütücü bir şekilde yankılanıyor. Attığım her adımda paniğim artıyor.

Sonra aynalardan birinde bir hareket görürüm — küçük figürü labirentin derinliklerine doğru hızla geçip gider.

"Bea, bekle!"

Onu takip etmek için döndüğümde, bir cam panele çarptım.

Geriye doğru sendeleyerek, aynaya çarptığım alnımı tutuyorum. Çarpmanın etkisiyle kafam karışıyor. Labirentin duvarları üzerime kapanıyor gibi, yansıtıcı yüzeyleri panik halindeki yansımamı neredeyse tanınmaz hale getiriyor.

Neredeyse... ürkütücü.

Başka bir hareket gözüme çarpar, bu sefer daha uzaktadır. Sivri siyah cadı şapkası takmış küçük bir şekil, aynaların arasında kaybolur. O yöne doğru atılırım, tökezleyerek ilerlerim, ama yansıma ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur. O kadar karanlık ve

kafa karıştırıcı ki, ileri mi gidiyorum yoksa daireler mi çiziyorum anlayamıyorum. Parmaklarım aynaların yüzeylerini okşayarak, çılgınca bir çıkış yolu arıyor.

Sonra, sanki bir mucize gibi, aynalar aniden ayrılır. Açık alana fırlarım, gece havası kızarmış tenime soğuk gelir. Dönerek, oditoryumun yan tarafında kapanan çıkış kapısına bakarım.

Dışarı çıktım, ama Bea'yı geride bırakamam. Onu bulmalıyım.

Tam kapıyı açıp geri dalmak üzereyken, tanıdık bir ses beni durdurur.

"Maven?"

Donup kalırım, nefesim kesilir. Yavaşça dönerim ve Ronan'ın sadece birkaç metre ötede durduğunu, bakışlarının bana sabitlendiğini görürüm. Dolgun vücutlu arkadaşı ortada yoktur.

"Ne oluyor? Bağırdiğını duydum."

"Ben... Bea'yı bulamıyorum," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Hâlâ perili evin içinde bir yerlerde."

Yüzü sertleşir, çenesi gerilir. Tereddüt etmeden kapıya doğru büyük adımlarla yürür. "Onu bulacağım. Burada kal."

"Hayır, bekle... Anlamıyorsun. Orası aynalardan oluşan bir labirent.

Ve neredeyse hiçbir şey göremezsin. İçerisi neredeyse tamamen karanlık."

"Karanlıkta neler görebildiğimi bilsen şaşırırsın," diye mırıldanır. Kapıyı açar ve içeri girer.

Ellerimi ovuşturarak, kapalı kapının önünde birkaç dakika dolaşıp onu takip edip etmemeyi tartışırken, aniden kapı yeniden açılır ve o, Bea'yı kollarında taşıyarak tekrar ortaya çıkar.

Sivri şapkası ve şeker torbası olmayan Bea, solgun ve korkmuş bir halde ona sarılıyor, ama başka bir yarası yok.

Rahatlamış bir şekilde, "Oh, şükürler olsun" diyorum.

"Anne!" diye bağırır ve kollarından kurtulup bana atılır.

Onu sıkıca sarıp, yüzümü saçlarına gömdüm. "Beni korkuttun tatlım."

Küçük bir sesle, "Özür dilerim. Kaybolmak istemedim" der.

"Kasten yapmadığını biliyorum. Sadece iyi olduğuna sevindim."

"Neredeyse olmuyordum - aynaya çarptım ve düştüm, ayna duvardan düştü ve neredeyse beni ezip geçecekti! Ama o, ayna beni ezmeden önce onu yakaladı."

Bu sözler kalbimi korku ve dehşetle sıkıştırıyor. Ronan orada olmasaydı, kızım Blackthorn kazalarının istatistiklerine bir yenisi daha eklenebilirdi.

Birkaç metre uzakta durmuş, bizi izliyor, bakışları sert ve nefesi düzensiz. Gözlerimiz buluştuğunda, o bakışın ham gücünü iliklerime kadar hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

O başını sallar, Bea'ya bakarken bakışları yumuşar. "O cesur," der sessizce. "Annesine çekmiş."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden onu daha sıkı sarıldım, güvende olduğu için minnettar olarak.

Ronan başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gecenin karanlığına doğru yürüdü.

Kalbim çarparken, Bea'yı bırakıp elini tutuyorum. Onu binanın yan tarafındaki otoparka doğru götürürken, kendimi sakinleştirmek için elini sıkıca tutuyorum, ama düşüncelerim karmakarışık. Aklımda o sahne sürekli tekrar ediyor: Ronan, Bea'yı kollarında tutarak ortaya çıkıyor, gözlerindeki yoğunluk, onu bu kadar çabuk bulması.

Labirenti sanki onu görebileceği bir illüzyonmuş gibi geçmişti.

Birkaç saniye sessizlikten sonra Bea, "Anne?" dedi.

"Evet, tatlım?"

Yüzüme bakıyor. "Wonder Woman neden senden korktu?"

"Muhtemelen fark etmişsindir tatlım, ama bizim ailemiz biraz farklı."

"Fark ettim. Ama kötü anlamda farklı değil, değil mi?"

Sesinde endişe duyuyorum.

Çoğu insan gibi, o da doğal olarak uyum sağlama eğilimindedir. Bir grubun parçası olmak, sevilme ve kabul görmek her zaman daha kolaydır. Bir grubun değerli bir parçası olmak, DNA'mızda var.

Ve tüm dışlanmışların bildiği gibi, farklı olmak tehlikeli olabilir.

Farklı olmak ölümüne neden olabilir.

Ona bakıyorum. "Esme Teyze ve Davina Teyze sana kötü insanlar gibi mi geliyor?"

Kafasını sallıyor.

"Peki ya Q? O kötü biri mi?" "Hayır.

Q'yu severim. Hepsini severim."

"İşte bu kadar. Başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Kendi deneyimlerine dayanarak kendi kararını verdin. Hayattaki her şeye böyle yaklaşmalısın."

Bir an ciddi bir sessizlik içinde düşünür, sonra şöyle der: "Bence Wonder Woman'ın silikon göğüsleri vardı."

Zaten yine ağlamak üzere olmasaydım gülerdim. "Eh, bugün Cadılar Bayramı. Belki kostümün bir parçasıydı. Hadi, gidip dondurma alalım."

El ele tutuşarak otoparkı geçip kasaba meydanına doğru yürüdük. Dairy Queen'e vardığımızda göz kapakları ağırlaşmış, ayakları sürünüyordu.

İkimiz de birer külah dondurma alıp okula dönerken yiyoruz. Artık ay dağların tepesinden yükselmiş ve yolumuzu aydınlatıyor, bizi hayalet gibi soluk bir ışıkla taçlandırıyor. Okulun otoparkının önündeki bankta oturuyoruz. Bea başını omzuma yaslayıp gözlerini kapatıyor.

"Q her an gelebilir tatlım," diye mırıldanıyorum, caddeyi izlerken. Kolumu omuzlarına doluyorum ve kolunu okşuyorum, Ronan'ı düşünerek ama düşünmemeye çalışarak.

Q Caddy ile geldiğinde Bea uykuya dalmış. Onu nazikçe kucağına alıp arka koltuğa yatırıyor, pelerini başının altına yastık olarak koyuyor.

Arabayla uzaklaşırken, caddenin karşısındaki budaklı meşe ağacının gölgesinde tek başına duran, pelerinli bir Drakula'yı görüyorum. O, delici buz gibi gözleriyle bizim gidişimizi izliyor.

YİRMİ DOKUZ

MAVEN

Blackthorn Malikanesi vardığımızda karanlık, kasvetli ve sessizdir, devasa silueti çevredeki ormandan zar zor seçilebilmektedir. İçeride, yanmış pelin otu ve yüksük otunun dumanlı kokusu havada yoğun bir şekilde asılı kalmıştır.

Esme ve Davina odalarına çekilmişler, büyük salonun duvarlarındaki nişlerde sadece balmumu mumlar yanıyor. Mumlar, kaynaklarından bağımsız olarak hareket eden gölgeler oluşturuyor.

Q, Bea'yı yukarıdaki yatak odasına taşıırken ben de arkalarından gidiyorum. Onu yatağa yatırıp odadan çıktıktan sonra, bir bez ıslatıp yüzündeki yeşil boyayı siliyorum. Ayakkabılarını çıkarıp küçük vücudunu battaniyeyle örtüyorum, uyurken mırıldanarak yanına dönüyor.

Luna, ikinci ya da üçüncü kez yatağa atlar ve Bea'nın ayaklarının yanında kabarık beyaz bir top haline gelir, keskin bakışları yatak odasının kapısına sabitlenir.

Yorgunluktan bitkin bir halde odama çekildim, kıyafetlerimi çıkardım ve duş aldım, sıcak suyun beni dövmesine izin vererek, Ronan'ın izlerini zihnimden silmesini diledim.

O kadar şanslı değilim. Kurulanıp pijamalarımı giyip yatağa girdiğimde, kalbim sanki aç bir fare sürüsü tarafından kemiriliyormuş gibi hissediyorum.

Bu yüzden bir daha asla bir erkeğe yakınlaşmak istemedim. Göğsümün tam ortasında hissettiğim bu hasta edici, acı verici ağrı. Ancak Ronan'ı o esmer kadınla görmek beni sadece incitmekle kalmadı.

Ne kadar kendime onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylesem de, o benim kalbime hiç kimsenin yapamayacağı şekilde adını kazımış olduğunu kanıtladı.

Hoşuma gitse de gitmese de, ben ona aitim.

Dizlerimi göğsüme çekip, battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum ve Bea'nın sesi beni uyandırmadan önce uykuya dalmak üzereyim.

"Anne?"

Battaniyeyi çekip ona göz kırptım. Pencereleden içeri sızan parlak ay ışığında solgun ve korkmuş görünüyordu, yatağımın yanında duruyordu.

"Ne oldu tatlım? İyi misin?" "Bu gece seninle yatabilir miyim?"

"Ne oldu?"

"Çocuklar yüzünden."

Endişelenerek, oturup başucundaki lambayı yakıyorum. "Hangi çocuklar?"

Cevabı gergin bir fısıltıyla gelir. "Ormandaki küçük, siyah gözlü çocuklar. Orada durup bana bakıyorlar."

Çalılıklara plastik bebekleri asan bir grup okul çocuğu olmadığına rahatlayarak, ellerimle yüzümü ovuşturup iç çektim.

"Ah, tatlım. Ormanda çocuk falan yok. Ay ışığı gözünü yanıltıyor. Hadi yatağına geri dön."

Ayağa kalkarım, elini tutarım ve onu koridordan geçerek eski yatak odama götürürüm. Yatağa tırmanır ve battaniyeyi çenesine kadar çeker. Alnını öperim, perdeleri kapatırım ve dönüp gitmek için hazırlanırım.

"Önce yatağın altına bakar mısın?"

Bu ona hiç benzemiyor. Normalde hiçbir şeyden korkmaz. Onu, kanlı suç mahalli fotoğraflarıyla dolu seri katil belgesellerini izlerken ve sonrasında bebek gibi uyurken gördüm.

Belki de daha önce olanlar yüzündendir. Aynalarla dolu bir salonda kaybolmak herkesi korkutabilir.

"Tabii."

Diz çöküp yatağın altındaki gölgelere bakıyorum. Orada tek şey bir top kedi kılı.

Ayağa kalkıp ona gülümsediğimde, yatakta donakalmış, gözleri kocaman açılmış.

"Ne oldu?"

Beni geçip fısıldıyor, "Şu anda arkandalar." Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış, hızla arkana dönüyorum. Oda boş.

Bea'ya döndüğümde, yüzünü tamamen örtüyle örtmüştür. Bütün vücudu titriyor.

"Bu gece benimle yatacaksın tatlım. Hadi gidelim."

Kim daha hızlı hareket ediyor emin değilim, ama on saymadan önce koridora geri dönüp, yatağımın battaniyesinin altında birbirimize sarılıp yatıyoruz.

Lamba yanıyor ve yorgunluk beni ağır bir şekilde etkiliyor olsa da, pencerenin dışındaki siyah gökyüzü inci rengi bir parlaklığa bürünene ve şafak odanın en derin köşelerinde gizlenen tüm gölgeleri kovana kadar uykuya d alamıyorum.

Sabahleyin Bea, ormanda gördüğü çocukları hiç hatırlamıyor. Yanımda yatakta uyanıyor ve oraya nasıl geldiğini bilmiyor. Ona korktuğunu söylediğimde, bana boş boş bakıyor.

"Neden?"

"Boş ver. Sadece bir rüyaydı."

Sanki her şeyi uydurmuşum gibi bana bakar ve kedisi peşinden giderken kendi yatak odasına çekilir.

Kahvaltıda teyzeler gülücükler saçıyor.

"Günaydın canım," diyor Esme neşeyle, masaya oturduğumda önüme kokulu bir fincan çay koyuyor. "Tost? Krep?"

"Aspirin alayım." "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Bea ile geç saatlere kadar ayaktaydık. Kabus görmüş."

"Zavallı şey. En son ne zaman böyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum. Ben ölü gibi uyurum. Çok fazla şeker yemiş olmalı."

O dolaba gidip tabak almak için uzaklaşırken ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Daha geçen hafta kötü bir rüya görmüştün."

Bana dönüp açıkça şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Yılanlar, hatırladın mı? Büyük siyah yılanların evin her yerinde süründüğü bir kabus görmüştün. İki kez o rüyayı gördüğünü söylemiştin

"

Esme, Davina ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulunur, sonra nazikçe şöyle der: "Hayır, canım. Yılanlarla ilgili bir rüya görmedim. Öyle olsaydı hatırlardım."

Israr ediyorum: "D teyze, hatırlıyorsun. Hepimiz mutfaktaydık, bize söylediğinde."

O sessizce başını sallar.

Rahatsız olmuş bir şekilde, çayımın bulanık derinliklerine bakarak, bende ciddi bir sorun olduğunu düşünerek endişeleniyorum. Önce burun kanamaları. Sonra baş ağrıları. Şimdi de tüm konuşmaları hayal ediyorum?

Peki ya Bea'nın dün gece gördüğü kötü rüya, hatırlamadığı rüya?

O da benim hayal gücümün ürünü müydü?

Alnıma dikkatlice dokunarak, beynimde bir tümörün keyifle yoluna devam edip etmediğini merak ediyorum.

Kendime bunun sadece stres olduğunu, öyle olması gerektiğini söylüyorum, ama bunun doğru olduğuna kendimi tam olarak ikna edemiyorum.

Günün geri kalanında kendimi dengesiz hissediyorum, bu yüzden evden çıkıp biraz temiz hava almaya karar veriyorum. Bea'yı Q ile ders yaparken bırakıp, kapının yanındaki askıdan yün bir palto alıp, sisli ve bulutlu öğleden sonraya çıkıyorum. Ellerimi ceplerime sokarak yürüyorum, zihnimi boşaltıp olayları anlamaya çalışıyorum. O kadar dalmışım ki, sonunda başımı kaldırdığımda ormanın derinliklerine girmiş olduğumu fark ediyorum.

Yaklaşık çeyrek mil önümde, ağaçların arasından bir kilisenin uzun taş kulesi görünüyor. Sanırım bu eski Croft kilisesi. Onların arazisinde olmalıyım.

Durup uzun bir süre kuleye bakıyorum, kendimi toparlayıp hızla atan kalbimin normal ritmine dönmesini bekliyorum. Bilinçli bir karar vermeden, annemin öldüğü, her şeyin başladığı yere doğru gelmiş olmalıyım.

Sanki demirden yapılmışım ve kilise de beni karşı konulmaz bir şekilde çeken bir mıknatısmış gibi.

Bir an durup sinirlerimi yatıştırıyorum, sonra yoluma devam ediyorum.

Tek ses, ayaklarımın altında kuru çam iğnelerinin çıtırtısı. Ormanın bu kısmı ürkütücü bir sessizlik ve sükunet içinde, doğada çok yaygın olan ağaç tepelerindeki kuşların cıvıltıları, baykuşların ötüşleri, dalların hışırtısı ya da yakındaki bir derenin neşeli şırıltısı yok.

Orman sanki nefesini tutmuş gibi.

Eski terk edilmiş kilise, ağaçların olmadığı, ancak yabani otlar ve çimenlerle kaplı bir açıklığın ortasında yer almaktadır. Kireçtaşı duvarları bazı yerlerde çatlamış ve dökülmüş, bazı yerlerde ise kalın yeşil yosunlarla kaplıdır. Vitray pencereler mat ve kırık, çan kulesi ise her an eğimli çatıya çökmeye hazır gibi görünüyor.

Kilisenin yanındaki Gotik mezarlıkta, Croft ailesinin üyelerinin gömüldüğü yerleri gösteren özenle işlenmiş mezar taşları bulunmaktadır. Üzerinde ağlayan bir melek bulunan beyaz mermer mezar, Ronan'ın annesinin gömüldüğü yerdir.

Bunu sadece gazetede bir fotoğrafı olduğu için biliyorum. Blackthorn ailesi cenazeye davet edilmediğinde kimse şaşırmadı.

Kilisenin önündeki ahşap kapılar uzun zaman önce kaldırılmış, yerine taşa cıvatalanmış ağır, paslı bir kapı konulmuştu. Kalın gümüş bir zincir demir parmaklıklara dolanmış ve asma kilitle kilitlenmişti. Kilisenin geri kalan her şeyi çürümüş olsa da, bunlar yeni ve parlaktı.

Yan tarafta başka bir giriş bulana kadar dışını dolaştım. Girişi koruyan paslı kapı aralık olduğundan, içinden geçtim.

Kilisenin içi soğuk ve loş. Altar yakınında birkaç tozlu, devrilmiş ahşap sıra ve yerde ölü yapraklar dışında boş. Mermer sütunlar, tonozlu tavanda devasa taş kemerlere kadar yükseliyor.

Hayvanların kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor. Islak saman ve çürümüş odun gibi misk kokuyor. Etrafa bakınırken, hangi Croft'un Tanrı'dan bıktığını ve burayı yıkıma terk ettiğini merak ediyorum. Belli ki nesiller boyu terk edilmiş.

Binanın derinliklerine doğru ilerlerken, pencere ve kapıların üstüne taş duvarlara oyulmuş ayrıntılı gargoye, melek, şövalye ve hayvan figürleri keşfediyorum

Bunlar çok güzel ve karmaşık, tasarımları ustaların becerisinin kanıtı. Altarın birkaç metre önünde, duvarlara bakmayı bırakıp dikkatimi yere çeviriyorum.

Taşa yerleştirilmiş büyük bir siyah-beyaz mozaik, ağzında bir kuzu tutan bir kurdu tasvir ediyor. Kurt ve yakaladığı avının üzerinde, dolunay, siyah ve uğursuz bir şekilde asılı duruyor.

Bu, Croft ailesinin arması. Bunu daha önce birçok kez görmüştüm, ama bu ürkütücü ortamda yüz kat daha tehditkar görünüyor.

"Maven."

Nefes nefese, sıçrayıp arkama döndüm.

Ronan, benim fark etmediğim bir yeraltı merdiveninin tepesinde duruyor. Merdiven basamakları, sunak yanındaki duvar boyunca taş zeminden oyulmuş ve birkaç metre aşağıda karanlığa doğru iniyor.

Gümbür gümbür atan kalbimi elimle bastırıyorum. "Beni korkuttun." "Seni hiçbir şey korkutmuyor. Korkman gereken durumlarda bile."

Sesi alçak ve kaba. Çenesi tıraşsız. Soluk kot pantolon, yıpranmış iş botları ve eski ekose flanel gömlek giymiş. Bunlar iş kıyafetleri, diğer insanlar için oldukça sıradan, ama onda yanlış görünüyorlar. Sanki biri *David* heykeline bir tulum giydirmiş gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Sesi o kadar sert ki, şaşıyorum. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi, sanki ben kutsal topraklara gizlice girip binayı kutsallığını bozmak isteyen bir şeytanmışım gibi.

Gölgeli merdivenlere bakarak dikkatlice "Sanırım araştırma yapıyorum" diyorum.

"Neyi araştırıyorsun?"

"Annem burada öldü."

"Biliyorum."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Aramızdaki mesafeden birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, ikimiz de önce göz kırpmaya niyetli değiliz. Gözlerinde söylenmemiş düşüncelerin fırtınası var. Onu hiç bu kadar gergin ya da bu kadar tuhaf davranırken görmemiştim. Gözlerinin akı kan çanağına dönmüş ve sol eli ara sıra seçiyor.

Soruma cevap vermek yerine, konuyu saptırıyor.

"Burada olmamalısın. Şimdi eve gitmelisin. Eve git ve bir daha geri dönme."

"Neden burada olmamalıyım?"

Sessizce başını salladı.

"Bana net bir cevap vermeyeceksin galiba." Yine başını salladı.

Keşke bu canımı acıtmasaydı, ama acıtıyor. "O zaman sen bana neden burada olduğumu sorduğun için, ben de sana neden burada *olduğunu* soracağım."

"Ailemin mülkündeyim."

"Hafta ortasında. Çalışma saatleri içinde." "Ee?"

"Öyleyse neden Boston'da kötü imparatorluğunu yönetmiyorsun?"

Bana açgözlü bir şekilde baştan aşağı bakıp, cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Bugün izin aldım."

"Orman içindeki yıkık dökük eski bir kiliseyi ziyaret etmek için mi? Bunun için neden izin aldın?"

"Ben de haftanın geri kalanını izinli geçirdim. Şehir dışında işim vardı. Ayrılmadan önce babamı ziyaret etmem gerekiyordu, ama sonra evin penceresinden seni gördüm ve ne yaptığını görmek için dışarı çıktım."

Babasının evi, kiliseden beş dakikalık yürüme mesafesinde, her iki tarafı ormanla çevrili, asfaltlanmamış bir toprak yolun üzerinde. Oradan beni göremezdi, özellikle de ben kiliseye girdiğimde onun kilisenin bodrumunda olduğundan emin olduğum için.

"Sana inanmıyorum."

Ellerini saçlarında gezdirip, dönüp birkaç adım uzaklaşıyor. Geri dönüp bana bakıyor, çenesi sertleşmiş, gözleri derin.

"Şimdi eve gitmelisin."

"Neden? Ateşli bir randevun mu var? Wonder Woman görünmez jetiyle her an gelebilir mi?"

Gözleri öfkeyle parlıyor, ama sesini kontrol altında tutuyor. "Söylediklerimi dinle. Git. Eve git."

"Yoksa ne olacak? Polisi arayıp izinsiz girme suçundan beni tutuklatacak mısın?"

Gözlerini kapatır, dişlerini gıcırdatır ve yavaşça, sinirli bir nefes alır. "Lanet olsun, Maven. Şimdi akıllı konuşmaların sırası değil. Git buradan."

Boğazımdaki yumruyu yutarak omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Saçmalamayı bırak da sadede gelemim. Annem bu kilisenin çatısından düştü." Vurgulu bir şekilde eklerim, "Ya da itildi."

Sinirli bir şekilde, "Babam onu itmedi. Ona asla zarar vermezdi." der.

Bu konuda o kadar ısrarcı ki, şüphelenmeme neden oluyor. "Nereden biliyorsun?"

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra gözlerini kaçırdı. "Sadece biliyorum. Hepsi bu. Şimdi gitmelisin."

Ben sadece orada durup ona dar gözlerle sessizce bakınca, ısrarla "*Hemen*" der.

"Gitmem neden bu kadar önemli?" Gölgele merdivenlere bakıyorum. "Burada görmemi istemediğin bir şey mi var?"

Merdivenlere baktığımı fark edince yüzü karardı. O yavaşça yaklaşırken ben de yerimden kıpırdamadım. Birkaç adım kala durdu ve vücudumu yavaşça ve titizlikle süzdü. Bakışları kasıklarımın göğüslerime kaydı ve orada tekrar durdu. Sonra ağzıma baktı ve sanki beni görmek istemiyormuş gibi gözlerini kapattı.

Boğuk sesiyle, "Git şimdi, Maven. Hayatında bir kez olsun, lütfen beni dinle," diyor.

"Neden dinlemeliyim? Söyle bana Ronan. Neden seni dinlemeliyim? Kulaklarım açık."

Bir küfür mırıldanır. "İnsanların, duymak istemediğin bir şeyi sana söylerken, belki de senin iyiliğini düşündükleri hiç aklına geldi mi?"

"Eğer o insanlar sensen, hayır."

Nefes almak ve sakinleşmek için bir dakika bekliyor. Ne kadar sinirli olduğunu, çıkmam için verdiği emre ne kadar uymamı istediğini görebiliyorum, ama aynı zamanda bana yaklaşmamak için mücadele ettiğini de görebiliyorum.

Kendi içinde bir çekişme yaşıyor. Hangi tarafın kaybettiğini veya ne için savaştıklarını bilmiyorum.

"Lütfen. Bana güvenmen gerekiyor."

"Bu, yıllardır duyduğum en komik şey. Sanırım dolgun göğüslü kız arkadaşın seni çağırıyor."

Çenesi çalışıyor. Bir şey söylemekten kendini alıkoyuyor, gerçekten söylemek istediği ama söylemediği bir şey.

Muhtemelen kıyafetimle ilgili bir hakaret. Ya da saçımla. Ya da bende eksik bulduğu diğer tüm şeylerle.

Ona bakıyorum, kalbim çarpıyor, ciğerlerim sıkışıyor, kendimi yeniden on yedi yaşında hissediyorum, bu korkunç, dayanılmaz aşkın ağırlığı altında parçalanıyorum.

Yüzümdeki acıyı görmemesi için, dönüp dışarı çıkıyorum. Göğsüm ağrıyor, geldiğim yoldan ormana geri dönüyorum gözlerimdeki yaşların rüzgardan olduğunu kendime söylüyorum.

Ama rüzgâr yoktu.

Aniden, arkamda uzaktan acı dolu bir çığlık duyulur. Arkamı döndüğümde kimse yoktur. Ama ses yankılanmaya devam eder, çam dallarının arasından süzülen ve ruhumu bir kılıç gibi kesen ilkel bir acı çığlığı.

Bir an donup kalırım, o korkunç, doğaüstü çığlık sonunda sönene ve orman ürkütücü bir sessizliğe bürünene kadar dinlerim.

OTUZ

MAVEN

Eve döndüğümde güneş batmıştı ve Ronan'ın kilisede gerçekte ne yaptığını düşünerek aklıma gelen her olasılığı tüketmiştim.

Yenileme çalışmaları olmadığı kesin.

Bir bardak su içmek için mutfağa gidiyorum. Pencereden bahçeyi görüyorum. Kırmızı ve siyah renkli tilki, huş ağacı korusunun altındaki demir bankta oturmuş, sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi bana umutla bakıyor.

Cep telefonum çaldığında, dalgın bir şekilde cevap veriyorum. "Alo?"

"Bayan Blackthorn, ben Pinecrest Mezarlığı'ndan Robert. Annenizin mezarının açılması konusunda konuşmuştuk. Bir dakikanız var mı?"

"Evet, tabii. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gergin bir şekilde boğazını temizler ve sesini alçaltır. "Bu yüzden başım belaya girebilir, bu yüzden sizi arayanın ben olduğumu kimseye söylemezseniz çok sevinirim."

"Anlıyorum. Gizli tutacağım. Konu nedir?"

"Eyalet düzenleme kurulu, Anderson Cenaze Evi'nin soruşturmasını hepimizin beklediğinden daha hızlı ilerletti."

Kalbim umutla çarptı. "Ve? Büyükanne buldular mı?" "Korkarım ki hayır, Bayan Blackthorn. Ama kimseyi bulamadılar. başka bir şey de değil."

Daha fazla ayrıntı vermediğinde sabırsızlanmaya başladım. "Anlamıyorum."

"Soruşturma kapsamında mezarları kazmaya başladıklarını söylemiştim. İlk olarak, aileleri resmi şikayette bulunmuş ve mezarları incelemiş olanların mezarlarından başladılar."

resmi şikayette bulunmuş olanların mezarlarından başladılar ve bu kalıntıları inceledi." "Kafam karıştı. Az önce kimseyi bulamadıklarını söyledin.

Cesetler yokken nasıl incelemiş olabilirler?"

"Korkarım henüz bitirmedim." Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "Bunu dinlemek için oturmak isteyebilirsin."

Tekrar tereddüt ettiğinde, sabrımın son damlası da bitti. Bir insanın bir günde kaldırabileceği kadar kaldırabilir.

"Dinle Robert, beni tanımadığını biliyorum, ama lütfen beni ciddiye al. Eğer beş saniye içinde bana tam olarak neler olduğunu anlatmazsan, oraya gelip bu sabah yataktan hiç kalkmamış olmayı dilemene neden olacağım."

"Bence yine de buraya gelmek isteyeceksin, çünkü kimseyi bulamadıklarını söylediğimde, özellikle ailenin mezarlığını kastetmiştim. Sekiz Blackthorn mezarı çoktan açılmış durumda."

Buna çok şaşırdım. "*Sekiz mi?*"

"Evet. Ve bunu size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, ama şimdiye kadar açılan tüm tabutlar boştu. Annenizin tabutu da dahil."

Sessizce, mutfak penceresinden bahçedeki bankta oturan tilkiye bakıyorum.

O da gözlerimi kaçırmadan bana bakıyor, altın rengi gözleri kararan havada parlak bir şekilde parlıyor.

Akşamın geri kalanında, Ronan ve mezarlıkta bulunan boş mezarların rahatsız edici gizemi hakkında düşüncelerle meşgulüm. Pinecrest'teki Robert'ın aramasından teyzelere bahsetmiyorum, ama nedenini bilmiyorum.

Bir şeyi kaçırıyorum. Tüm bu gizemlerin anahtarı burnumun dibindeymiş gibi hissediyorum, ama göremiyorum.

Bea'yı yatırıp kendi odama döndüğümde, sonunda Ezra'nın sesli mesajını dinledim.

"Bu ayın Scientific American dergisini okudun mu? Okumadıysan, ilginizi çekebilecek bir makale var. On ikinci sayfada."

Merakımı uyandırdı, bu yüzden derginin çevrimiçi hesabına giriş yapıp on ikinci sayfaya gittim. Orada, Evrimsel Antropoloji Enstitüsü'nün mürekkep balıklarının renk değiştirip avcılardan kamufle olmalarını sağlayan kromatoforları üzerine yaptığı bir araştırma hakkında bir mak

Evrimsel Antropoloji Enstitüsü'nün mürekkep balıklarının renk değiştirip avcılardan kamufle olmalarını sağlayan kromatoforlar üzerinde bir araştırma yaptığını anlatan bir makale buluyorum.

Bunun neden ilgimi çekeceğini düşündüğünü hiç anlamıyorum.

Makalenin geri kalanını gözden geçirirken, enstitünün kuzgunların bilişsel yetenekleri, yetmiş milyon yıl önce yok olan bir dinazorun fosilinin DNA dizilimi ve kızılötesi ışınlarını ayarlayabilen bir ağaç kurbağası türünün beyin nöronları üzerine de bir araştırma yaptığını okuyunca kafam giderek daha da karışıyor.

Anladığım kadarıyla, bunların hiçbirisi birbiriyle veya benimle ilgili değil. Sonra araştırmaları finanse eden şirketin adını görüyorum.

Croft Pharmaceuticals.

Bir daha asla konuşmayacağımızı söylediğim halde onu aramayı düşünüyorum, ama neden bu makaleden bahsetmiş olabileceğini anlamıyorum. Croft'larla herhangi bir bağlantım olduğunu bilmemesi gerekir ve makalede Solstice'den hiç bahsedilmiyor.

Araştırmaya değer olduğuna karar verip onu arıyorum. Bir kez çaldıktan sonra telefonu açıyor, sesi temkinli.

"Merhaba. Bu sürpriz oldu."

"Biliyorum. Umarım uygun bir zamandır. Değilse, daha sonra tekrar arayabilirim." "Hayır, sorun yok. Ne oldu?"

"Makaleyle ilgili sesli mesajını dinledim." "Oh." Bir süre durakladıktan sonra, "Ee?" dedi.

"Şey, neden gönderdiğini merak ettim."

"Croft Pharmaceuticals yüzünden."

Kaşlarımı çattım. "Onlarla ne alaka?"

"Kelebeklerin kanatlarının rengini nasıl değiştirebildiklerini araştırmak için lepidoptera koleksiyonumuza erişim hakkı karşılığında inanılmaz bir miktar para teklif ettiler. Hatırladın mı?"

"Onlar mıydı?"

"Evet."

Şaşkınlıktan o kadar etkileniyorum ki, ağzım açık bir şekilde duvara boş boş bakabiliyorum sadece. Bu talebi hatırlıyorum, personel toplantısında uzun uzun tartışılmış ve reddedilmişti, ama bunun Ronan'ın şirketinden geldiğini hiç bilmiyordum.

Beynimdeki hamster küçük plastik tekerleğinin üzerine atlayıp koşmaya başladı.

"Seni aradım, biliyor musun? Yıllarca en iyi özel dedektifleri seni aramak için tuttum. Ama sanki ortadan kaybolmuşsun gibiydin. Solstice dışında Maven Blackthorn diye biri yok."

Bana bunu söylediğinde, savunmamı zayıflatmak için uydurulmuş aptalca bir iltifat olduğunu düşündüm, ama Ronan benim müzede çalıştığımı gerçekten *biliyor* muydu? İsteğinin kabul edilmesi için bana güveniyor muydu?

Ve eğer orada çalıştığımı biliyorsa... benim hakkımda başka neler biliyor?

Bu yüzden mi Bea'nın babası olduğunu ısrarla söylüyor? Beni takip mi ettirdi? Ama öyleyse, neden hiç bana ulaşmadı? Neden hiçbir şey bulamayan özel dedektifleri tuttuğuna dair bir hikaye uydurdu?

Neden bu kadar çok yalan uyduruyorsun?

Şaşkın sessizliğime karşılık Ezra şöyle diyor: "Bir keresinde oğluyla aynı okula gittiğini söylemiştin. O şimdi şirketin CEO'su."

Kendimi toparlayıp sohbe odaklanıyorum. "Evet, biliyorum. Ama sana ondan hiç bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"Bea arkadaşının evinde yatıya kaldığında, kötü bir rüya görmüştün. Uyandığında onun adını defalarca haykırıyordun. Bir de bir yanlış düzeltmekle ilgili bir şey vardı, ama hepsi çok karmaşıktı. Paniklemiştin. Seni sakinleştirmek on beş dakikamı aldı. Hatırladın mı?"

Bir yanlış düzeltmek.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Omurgamdan bir titreme geçti.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda, Ezra boğazını temizler ve konuşmanın konusunu devam ettirmeye çalışır. "Bu araştırmaların amacının ne olduğunu merak etmeden duramıyorum. Onlar finanse ediyorlar. Garip, değil mi? En mantıklı cevap, bulgular temelinde yeni bir ilaç geliştirdikleri. Öyleyse, hayvanlar üzerinde test yapabilirler, ama dinozor genleri içeren bir şeyin insan denemelerine geçmesi için FDA'dan onay alabileceklerini sanmıyorum.

"İnsan denemeleri" kelimesi beynimin içinde karanlık bir kapıyı açıyor.

Anderson Cenaze Evi'nin cesetleri kötü muamele ettiği gizli geçmişini hatırlatıyor bana.

Solstice'de kaybolan ve bir daha hiç görülmeyen tüm insanları düşündürüyor.

Atalarımın garip, kazara ölümlerini düşündürüyor. Pinecrest'teki boş mezarları düşündürüyor.

Son olarak, Cole Walker'ı büyükannemin kayboluşunu araştırması için tuttuğumda söylediği sözleri hatırlatıyor.

"O kasabada ne olup bitiyorsa, Croft ailesi h a b erdardır.

Muhtemelen bu olaylarda parmakları da vardır."

Kalbim hızla atıyor ve ağzım kuruyordu. Croft Pharmaceuticals'ın piyasaya sürmek istedikleri yeni ilacın insan denemelerine başlamadan önce hkmetin onayını almaya alışmayacakları gibi çirkin bir olasılığı düşünüyordum.

Belki de bunun yerine birkaç geçici çözüm bulurlardı.

Ve tüm gleri ve nfuzlarıyla, muhtemelen bunu başarabilirlerdi.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes alamıyorum.

Annem, bilmemesi gereken bir şey mi keşfetti? Bu yüzden mi o karlı Aralık gecesini kiliseye gitti? Elijah ile yüzleşmek için mi? Yoksa orada araştırma yaparken Elijah onu buldu mu?

Güçlü bir şirketin başına bela olmak tehlikelidir.

Annemi susturmak, gerçeği gizli tutmak, çok karanlık sırları korumak için... Belki de teyzelerim haklıdır. Belki de annem öldürüldü.

Ve belki de ocuğumun babası, söylediğinden çok daha fazlasını biliyor.

"May? Orada mısınız?"

"Evet, buradayım. Özür dilerim. şu anda kafamda çok şey var."

Bir süre sonra, yumuşak bir sesle, "O şeyler arasında ben de var mıyım?" dedi.

Kahretsin.

"Ben... şey... evet. Sanırım sana bir özür borçluyum."

"Zaten özür diledin. Aslında neden aradın, May? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir şekilde nefes verip yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Karmaşık bir durum."

Bir süre daha bir şey söyleyecek miyim diye bekledi, sonra cömertçe beni rahat bıraktı.

"Dinle, tekrar aramak istersen, sadece merhaba demek için ya da başka bir şey için, bu harika olur. Kişisel konulara girmemize gerek yok. Hiç tanışmamış gibi davranacağımız bir noktaya gelmeyelim, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler Ezra. Anlayışlı olduğun için teşekkürler." Rahatlamış bir sesle, "Ne zaman istersen. İyi geceler." der.

Bağlantı kesilir. Zihnim yüksek hızda çalışan bir blender gibi çalışırken otururum, sonra makaleye geri dönüp bu sefer daha dikkatli bir şekilde tekrar okurum ve bir tane daha rahatsız edici ayrıntı keşfederim.

Diğerlerine ek olarak, Croft Pharmaceuticals tarafından finanse edilen son bir araştırma çalışmasından bahsediliyordu. Bu çalışma, bir hayvanın, avını bulmak için Dünya'nın manyetik alanlarını kullanma ve avını yakalamak için Kuzey Kutbu'na göre atlayışını ayarlama gibi olağanüstü yeteneği üzerineydi. Bu yeteneğe manyetoreçepsiyon deniyor.

Araştırma konusu hayvan kırmızı tilkiydi. Zihnim ışık hızıyla ileriye atladı.

Croft Pharmaceuticals, insan denemelerine geçmeden önce Solstice'deki hayvan popülasyonu üzerinde deneysel bir ilacı test ettiyse, belki de bu yüzden sürekli gördüğüm kuzgunlar ve tilki bu kadar garip davranıyor.

Yoksa kimyasal yapısı değiştirilmiş, kasabada dolaşan *birçok* yabani tilkiden biri mi? Onlar laboratuvar hayvanları mıydı ve serbest bırakıldılar mı? Kızılötesi dürbünle ağaçların arasında avlanmaya gidersem, parlayan kurbağaların kolonileştiğini göreceğim miyim? Solstice'deki tüm tavşanlar ve sıçanlar dinazor DNA'sına mı sahip?

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, burada *Jurassic Park*'ta ne haltlar dönüyor?

Nabzımın gürültüsü kafamın içinde yankılanırken, Q'nun büyükannemin cenazesi gününde bulduğu mavi morpho kelebeği hatırlıyorum, nasıl

Onu burada, yağmur ormanlarından bu kadar uzakta görmek beni çok şaşırttı.

Şirketim, lepidoptera koleksiyonumuza erişim taleplerini reddettiğinde, Croft Pharmaceuticals başka bir bağışçı bulmuş olmalı.

Her şey, yüksek çözünürlüklü görüntüler ve tüyler ürpertici seslerle tamamlanan, devasa ve korkutucu bir IMAX deneyiminde bir araya geliyor. Tüm garip olaylar ve açıklanamayan gizemler, Ronan'ın söylediği tüm esrarengiz şeyler. Babasının hiç kimseyi öldürüp öldürmediğini sorduğumda söylediği yalan da dahil.

"Bazı şeyleri bilmemenin daha iyi olabileceğini hiç düşündün mü?"

Şaşkınlıkla fısıldarım, "Olamaz. O mükemmel değil, ama bir canavar da değil."

Anında bir cevap olarak, beynim bana Cole Walker ile aramızdaki bir konuşmanın bir parçasını hatırlatır. Solstice'de gizemli bir şekilde ortadan kaybolan tüm insanlardan bahsediyorduk.

"Eyaletin o bölgesindeki yetkililerin böyle bir hikayenin ortaya çıkmasına izin vereceğini hiç sanmıyorum."

"Croft'lardan bahsediyorsun."

"Başka kim olabilir ki? Medya, politikacılar, önemli herkes onların elinde. En son isteyecekleri şey, hisse senedi fiyatlarını etkileyebilecek kötü bir halkla ilişkiler kampanyasıdır."

"Yani yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

"Dediğim gibi, sadece ilginç buldum. Ve sizin için daha da dikkatli olmanız için bir neden. Siz de istatistiklere girmeyi istemezsiniz, hanımefendi."

İstatistik.

Belki de Ronan'ın annesini intihara sürükleyen şey buydu. Ailesi hakkında dayanamayacağı kadar kötü bir şey keşfetmişti.

Zihnim, bakmaktan kaçındığım başka bir karanlık taşı daha ortaya çıkarıyor.

Kayıp Blackthorn erkek bebekleri.

Doğum kayıtları, bunu yapma gücüne sahip biri tarafından silinmiş miydi? Gururla ve meydan okurcasına kadınlardan oluşan bir ailede istenmeyen bu yeni doğmuş erkek bebekler, iki aile arasında yapılan, test denekleri karşılığında para sağlayan korkunç bir anlaşmanın parçası mıydı?

bir anlaşmanın parçası mıydı?

Belki de Blackthorn kadınları yıllar boyunca bu şekilde hayatta kalabilmişlerdir.

Kasaba halkına çay ve tentür satarak değil, Croft Pharmaceuticals'a erkek çocuklarını satarak.

OTUZ BİR MAVEN

Sarsılmış bir halde, adli tıp teknisyeni gibi annemin odasını kanıt arayarak tarıyorum. Zihnimdeki döngüden çıkmamı ve doğru yöne yönelmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım var.

Her çekmeceyi karıştırıp gizli bölmeler arıyorum. Halıyı kaldırıp gevşek döşeme tahtaları arıyorum. Yatağın altına bakıyorum, dolabı didik didik ediyorum ve hala orada asılı duran, ince bir toz tabakasıyla kaplı tüm paltolarının, elbiselerinin ve kazaklarının her cebini araştırıyorum. Resim çerçevelerinin arkasına ve banyo dolaplarının içine bakıyorum.

Bulduğum tek ilginç şey, yırtık bir defter kağıdına el yazısıyla yazılmış ve rafta iki kitap arasına sıkıştırılmış bir not.

Belladonna, baldıran otu, banotu, biberiye ve monkshood'u eşit miktarda uçan şeytan yağıyla kaynatın ve kalın bir macun haline gelene kadar pişirin. Dolunay suyuyla karıştırın ve cilde uygulayın.

Bu, kasaba halkının çok para ödediği Blackthorn ev ilaçlarından biri olan bir merhem tarifi. Hemoroid için olabilir. Ya da sivilce, böcek ısırıkları, güneş yanığı için, fark etmez. Önemli olan, "yanlışı düzeltmek" ile neyi kastettiğine dair hiçbir ipucu bırakmamış olması.

Yukarıdaki odamda, birkaç dakika boyunca odada volta atarak Ronan ile yaşadığım tuhaf etkileşimin her saniyesini gözden geçirdikten sonra Cole Walker'ı aradım.

"Merhaba, Bayan Blackthorn." "Bir dakikanız var mı?"

"Tabii. Ne oldu?"

"Bana anlattığınız Solstice'deki kayıp insanlar var ya?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Ne olmuş onlara?"

"Croft Pharmaceuticals'ın deneysel bir ilaç üzerinde yasadışı insan deneyleri yaptığını ve test denekleri için insanları kaçırdığını düşünüyorum."

Bunu sindirmek için bir süre durdu, sonra ısıklık çaldı. "Bu oldukça ağır bir suçlama."

"Biliyorum. Ama onların sahtekar olduğunu sen kendin söyledin."

"Sahtekar olmakla, zorla tıbbi deneyler yapmak için insanları kaçırmak arasında milyonda bir fark var. Bana olayı açıklığa kavuştur. Bu deneyler nerede yapılıyor? Boston'daki laboratuvarda mı?"

"Hayır. Oradan daha gizli bir yerde. Kimsenin tesadüfen neler olduğunu keşfedemeyeceği bir yerde."

"Tamam, kabul ediyorum. Nerede?"

"Eski aile kiliselerinin bodrumunda."

Ardından gelen sessizlikte, zihninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. Beni ciddiye alıp almadığından emin olamıyorum, ta ki o, "Tamam. Bir saniye geri saralım. Baştan başlayalım. Seni bu sonuca götüren her şeyi anlat bana" diyene kadar.

Nefes alıp düşüncelerimi topladıktan sonra, Pinecrest'teki boş mezarlar, Ronan'ın kilisede sergilediği tuhaf davranışları, annesinin intiharı ve aynı kilisede annemin ölümünün koşullarını anlatıyorum, ancak bunları onu işe aldığım da zaten konuşmuştuk.

Croft Pharmaceuticals'ın finanse ettiği tuhaf araştırmalardan, hayvanların garip davranışlarından, mavi morpho kelebeğinin ortaya çıkışından ve Ronan'ın ayrıntılarını anlatmayı reddettiği hastalığından bahsediyorum.

Blackthorn ailesinin soy ağacında kayıp erkek bebekler hariç, aklıma gelen her ayrıntıyı ona anlatıyorum.

Bu korkunç olayla nasıl başa çıkacağıma daha sonra karar vereceğim. Bir günde başa çıkabileceğim kadar çok şey var.

Sonunda, ormanda duyduğum çığlığı ona anlatıyorum.

Sanki biri işkence görüyormuş gibi gelen, acı dolu, ilkel bir çığlık.

"Peki buna inan var bir bağlantı olduğuna hastalık Ronan Ronan'ın bahsettiği hastalık ile araştırmalar arasında bir bağlantı var mı?"

"Evet."

"Ama Ronan Croft genç bir adam. O bölgeden uzun zamandır insanlar kayboluyor."

"Bunu düşündüm. Ve mesele şu: babası biz gençken tekerlekli sandalyeye mahkum oldu. Nedenini kimse bilmiyor. Bir gün birden yürümeyi bıraktı. Büyükbabası otuz beş yaşında kendini vurdu. Onu hiç tanımadım, ama Ronan'ın bana ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Hasta olduğunu söylemişti. O zamanlar zihinsel bir hastalığı olduğunu sandım, ama şimdi fiziksel bir hastalığı olduğunu ve onunla yaşamak istemediğini kastettiğini düşünüyorum. Ronan'ın amcaları da kırk yaşına gelmeden alkolden öldüler. Atalarımın tuhaf ölümlerini duyduğunda bana söylediğin gibi, bir ya da iki vaka tesadüf olabilir. Ama bütün bir aile ağacı söz konusu olduğunda, başka bir şeyle karşı karşıyasın demektir."

Nefes alıp sakın olmaya çalışıyorum. "Sonuç olarak, Croft'ların tedavisini bulmaya çalıştıkları genetik bir bozuklukları olduğunu düşünüyorum."

Uzun, düşünceli bir sessizlik olur. Sonra Cole, "Bunu başka kimseye anlattın mı?" der.

"Hayır."

"İyi. Ben sana geri dönene kadar kimseye bir şey söyleme." "Ne yapacaksın?"

"En iyi yaptığım şeyi. Soruşturma. Telefonunun başında bekle."

Telefonu kapatır ve beni tedirgin bırakır. Yaklaşık yirmi dakika sonra geri arayana kadar odada volta atarım.

"Merhaba."

"İlginç bir şey buldum."

Ses tonundan, "ilginç" derken "şüpheli" demek istediğini anlıyorum. "Ne gibi?"

"Yaklaşık on beş yıl önce, o kilisede yapılan bazı onarım çalışmaları için bir tamirci haciz işlemi yapılmış. Haciz, yapıldığı hafta kaldırılmış, yani ya yanlışlıkla yapılmış ya da hemen ödenmiş."

"Onarım işi mi? Orası harabe halindeydi. Tamamen yıkılıyor." "Belgeye göre, yapılan iş bodrum katındaydı."

Ronan'ın kilisenin merdivenlerinin başında durup bana gitmemi söylediği anı düşününce, kolumdaki tüyler diken diken oluyor. "Ne tür bir işti?"

"Belirtilmemiş, ama şirketin adı gerçekten ilginç.

Safari Büyük Egzotik Hayvan Barınakları."

Midemi bir ağrı kaplıyor. Barınakların başka bir adı daha var.

Kafesler.

Crofts'ların kilisesinin bodrumunda kafesler var. Büyük kafesler.

Kokladığım o misk ve hayvan kokusu, oraya taşınan rakunlardan veya kemirgenlerden gelmiyordu. Çok daha büyük, iki ayaklı yaratıklardan geliyordu.

Demek annem kiliseye gittiği gece düzeltmeye çalıştığı yanlış buydu. Bir şekilde benim sahip olduğum şeyi keşfetti ve yeraltında tutulan o zavallı insanlara yardım etmek için oraya gitti.

Ama Elijah Croft, bunu yapmasını engelledi.

Ronan da bunu kesinlikle biliyor.

Bana yalan söyledi. Her konuda, defalarca. Ağzından çıkan her kelime tamamen uydurmaydı, savunmamı düşürmek ve güvenimi kazanmak için tasarlanmıştı.

Ama neden bunlarla uğraşsın ki? Seks için mi? İsteddiği herhangi bir kadından bunu elde edebilir. Tek yapması gereken, geri döndüğümde beni görmezden gelmekti. Bunun yerine, bana yakınlaşmaya özen gösterdi...

Bu farkındalık beni o kadar sert vurdu ki, sanki karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Bea onun genlerinin yarısını paylaşıyor.

Daha iyi bir denek olamazdı.

Beni istemiyor, onu istemiyor, istediği şey *onun DNA'sı*.

Cole'un sesi şokumu bozdu. "Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimize dikkat etmeliyiz. Arama emri almak için yeterli delilimiz yok. Biraz daha araştırıp, bazı kişilerle konuşayım."

"*Konuşmamıza* gerek yok, bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Sadece bir önsezi ve süresi dolmuş bir hacizle oraya silahlarla giremeyiz. Bizi mülklerinden atarlar ve muhtemelen izinsiz girme suçundan yargırlar. Ya da daha kötüsü."

"Daha kötüsü" derken ne demek istediğini biliyorum. Annem bunu zaten yaşamıştı.

Beynim birkaç adım geriye gidip az önce söylediği bir şeye odaklanıyor.
"Öylece içeri girip silahlarımızı ateşleyemeyiz."

Şifonyere doğru yürüdüm, üst çekmeceyi açtım ve iç çamaşırlarımın arasında duran tabancaya baktım.

Cole, Croft'ların medyayı, politikacıları, önemli herkesi, en alt kademedен en üst kademedekilere kadar kontrol ettiklerini söylerken haklıydı. Arama emri almamızın imkanı yok. Tek yapması gereken, rahatsız edici bir suçlamayı ortadan kaldırmak için bir telefon görüşmesi yapmak.

Yaygın bir şekilde dağıtılabilecek, reddedilemez bir kanıt olmadığı sürece, bu suçlamayı ortadan kaldırmak imkansız.

"Orada olduğumuzu bilmezlerse bizi mülklerinden atamazlar," diyorum, planımı uygulamaya kararlıyım.

Kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Annemi neyin öldürdüğünü görmem *gerekiyor*.

Ve Ronan'ın şüphelendiğim gibi bir canavar olduğuna dair kanıta ihtiyacım var, böylece kalbim onu bir kez ve sonsuza kadar unutabilir.

Cole'un sert ses tonuna bakılırsa, o bu fikre sıcak bakmıyor.

"O mülkün tamamını kameralarla donatmamış olmaları imkansız. Muhtemelen her türlü gelişmiş izleme ve gözetleme sistemleri, hatta sessiz alarmları bile vardır. Gözünü kırpmadan kendini polis arabasının arkasında kelepçeli bulabilirsin."

"Bu riski almam gerek."

"Sen de hayatını riske atmaya hazır mısın? Çünkü o insanlar düşündüğün kadar acımasızlarsa, seni de öldürmekten çekinmezler. Diğerleri gibi ortadan kaybolabilirsin!"

"Endişen için teşekkür ederim. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Bir süre sonra, ihtiyatla şöyle der: "Neden bu, kovuluyormuşum gibi geliyor?"

"Çünkü kovuluyorsun."

Sesi yükseliyor. "Bayan Blackthorn, size *şiddetle* tavsiye ederim, yapmayın..."

"Ama benim için son bir şey yapabilirsiniz," diye sözünü kesiyorum. "Güvendiğiniz bir polis tanıyor musunuz?"

İsteksizce duraksıyor. "Var. Eskiden akademiye birlikte gittiğim bir adam. Bazı davalarda birlikte çalışıyoruz. O, güvenilir biridir. Neden soruyorsunuz?"

"Çünkü buradaki polislere güvenemeyiz. Kimseye güvenemeyiz. Yarın öğlene kadar benden haber almazsan, arkadaşını ara."

"Ona ne söyleyeyim?"

"Sana anlattığım her şeyi." Derin bir nefes alıyorum. "Ve beni Croft ailesinin kilisesinin bodrumunda bulabileceğini."

Beklediğim tartışmayı dinlemeden bağlantıyı keserim, sonra telefonumun zil sesini kapatırım. Tabancayı alıp, kot pantolonumun bel kısmına, sırtımın alt kısmına sokarım ve onu gizlemek için süveterimin eteğini tabancanın kabzası üzerine çekerim.

Sonra sessizce merdivenlerden aşağı inerim ve kimse görmeden ön kapıdan dışarı çıkarım.

OTUZ İKİ

MAVEN

Bu sefer kiliseye farklı bir yoldan gidiyorum. Liseyi geçtikten sonra evler yerini ormana bırakıyor. Ay ışığını rehberim olarak çam ağaçlarının arasından yürüyorum, onun hayalet gibi solgunluğu orman zeminini gümüş rengi, değişken gölgelerle boyuyor.

Sonunda, ayakkabılarım sıırıslıslam ve nefesim önümde beyaz buhar bulutları halinde görünür hale gelmişken kiliseye varıyorum.

Devasa bir porsuk ağacının gövdesinin arkasına çömelip mezarlığı gözden geçiriyorum. Her şey sessiz ve sakin. Arka planda yıkık dökük eski bina beliriyor, yüksek kulesi yıldızlı gökyüzüne uzanıyor, karanlık pencereleri boş gözler gibi boş boş bakıyor.

Birkaç dakika dikkatle bekledikten sonra, eğilerek otların, mezar taşlarının ve mezar odalarının arasından koşarak, daha önce arka tarafta açık bulduğum kapıya ulaştım.

Şimdi kapı kilitli. Paslı parmaklıklar etrafına kalın, yeni bir zincir sarılmış. Parlak bir asma kilit zincirin son halkasından sarkıyor.

Orada durup başka bir giriş yolu bulmaya çalışırken, kilisenin derinliklerinden boğuk bir acı çığlığı yükseldi.

Korkunç bir ses, o kadar saf bir acı ki nefesimi kesiyor. Ses tekrar geliyor, bu sefer daha tiz, bir çığlığa dönüşüyor ve başladığı gibi aniden kesiliyor, sanki çığlığı atan kişi acıdan bayılmış gibi.

Mezarlıkta başka bir boğuk çığlık yankılanıyor, ama bu seferki farklı bir tonda. Belli ki başka bir ses çıkarmış.

Aniden bir şey fark ettim: bu kilisede insanlar işkence görüyor.

Şu *anda*, bodrumdaki kafeslerdeki insanlar işkence görüyor. Onlara yardım etmeliyim.

Adrenalin vücudumu sarar, düşüncelerimi lazer gibi odaklar. Duvarı tararım, ama yararlanabileceğim başka bir giriş veya açıklık görmem, bu yüzden köşeyi dönüp yararlı bir şey ararım. Binayı diğer tarafında bulurum. Birkaç camı eksik olan vitray pencere parmaklıklarla kapatılmıştır, ama iki demir parmaklık dışarı doğru bükülmüştür, sanki biri onları açmaya çalışmış gibi

açmaya çalışmış gibi.

Ya da belki içeriden çıkmaya çalışıyorlardı.

Her iki durumda da, benim geçebileceğim kadar yer olabilir.

Pencere yerden yaklaşık 2,5 metre yükseklikte, bu yüzden ana yapıdan kopmuş ve yakınlarda duran birkaç kireçtaşı moloz parçasını sürükleyip, tırmanmak için nispeten sağlam bir temel elde edene kadar üst üste yığıyorum. Dikkatlice adım atarak, dengemi sağlamak için duvara tutunuyorum. Devrilmeden pencereye ulaşip demir parmaklıklara tutunabiliyorum. Bir bacağımı yukarı kaldırıp topuğumu dar taş pervazına takıyorum ve kendimi oturur pozisyona çekmeyi başarıyorum, bir kalçam pervazda, diğeri ise boşlukta asılı kalıyor.

Nefesimi tutup olabildiğince sessiz olmaya çalışarak, parmaklıklar arasındaki açıklıktan sıkışarak geçiyorum, sonra kollarımla asılı kalıyorum ve taş zemine atlıyorum.

Çömeliş, düşüşümün sönük sesi sessizliğe yankılanırken karanlıkta dikkatle dinliyorum. Uzun bir süre hiçbir olağandışı ses duymadıktan sonra ayağa kalkıp, pencerelerden sızan ay ışığının rehberliğinde, yere dağılmış kuru yaprakları önleyerek dikkatlice kutsal alandan geçiyorum.

Yeraltına inen merdivenlerin tepesine ulaştığımda aşağıya bakıyorum. Birkaç adım ilerledikten sonra ışığı yutan taş merdiven, devasa bir ağız gibi açılıyor.

Avuç içlerim terlemiş. Kalbim gök gürültüsü gibi atıyor. Tabanca, belimin alt kısmında soğuk ve güven verici bir ağırlık oluşturuyor.

İlk adımı attım, alarmin çalmasını bekliyordum. Hiçbir şey olmadığında, bir adım daha attım, sonra bir adım daha, sadece

yumuşak, düzensiz nefesimin sesini duyuyorum.

Hayvan miskin kokusu, aşağı doğru attığım her yavaş adımda daha da güçleniyor ve şimdi odun ateşi gibi yanan bir şeyin keskin kokusuyla karışıyor. On adım kadar attıktan sonra, silahımı çıkarmak için duruyorum.

İzlendiğime dair tüyler ürpertici his beni ele geçiriyor.

Ama bodrumda hiçbir ışık yanmıyor. Eğer aşağıda, duyduğum o zavallı kafesli insanları koruyan biri varsa, mutlaka bir lamba veya mumla aydınlatıyor olmalıdır.

Tam bir adım daha atmak üzereyken, bodrumda derin, boğuk bir hırıltı yankılanıyor. Kalbim çarparken, donup kalıyorum.

Yine geliyor, ilkel, doğal olmayan, hayvani bir öfkenin sesi, gürleyen ve hırıltılı bir tınıyla yankılanıyor.

O sesi çıkaran her neyse, insan değil.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Sinirlerim çığlık atmaya başladı. İçimdeki tüm içgüdülerim "*Çık dışarı!*" diye bağılıyor, ben de onlara itaat edip hızla dönüp bakıyorum.

Adımı yanlış atıyorum ve dirseklerimin üzerine sert bir şekilde düşüyorum. Alnım, taş merdivenin sert kenarına çarpıyor. Yıldızlar görüyorum, sonra karanlığa düşerken hiçbir şey görmüyorum.

Yavaşça bilincime geri dönüyorum, sanki uzuvlarım kurşundan yapılmış gibi hissediyorum ve binlerce yıllık bir gemi enkazından fosilleşmiş bir kalıntı gibi derin bir okyanus çukurundan yukarı çekiliyorum.

Gözlerimi açtığımda, göz kamaştırıcı beyaz bir ışıkla karşılaşıyorum. Yüzümü buruşturarak, gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Umarım burası cennet değildir. Sonsuza dek sürecektir bu parlak, neşeli ışık beni delirtir.

"Kötü bir düşüş yaşadın," diyor sağımdan gelen alçak bir ses. "Ama kırık kemiğin yok, bu da beni şaşırtmadı. Maven Blackthorn'u kırabilecek hiçbir şey bilmiyorum."

Sesin geldiği yöne başımı çevirip gözlerimi tekrar açtım. Yattığım yatağın yanında, tamamen siyah giyinmiş, yakışıklı ve dikkatli Ronan oturuyordu.

Bu bir rüya mı diye merak ederek ona boş boş bakıyorum, ta ki kiliseyle ilgili anılarım soğuk bir dalga gibi geri gelene kadar. Çok hızlı bir şekilde doğruluyorum ve oda dönmeye başlıyor.

Ronan ayağa fırladı ve geriye düşerken beni yakaladı, başımın altına elini koyarak beni yastığa yatırdı.

Birkaç dakika gözlerim kapalı hareketsiz yatıyorum, onun teninin sıcak kokusunu içime çekerek neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Parmak eklemleri yanağımı okşuyor. Sıcak parmak uçları alnımı okşuyor. Yavaşça nefes verir, sonra kıkırdar.

"İnatçı küçük cadı. Belki de dünyada benden daha fazla emir almaktan nefret eden tek kişi sensin."

Boğazım çok kuruduğu için sesim kısık çıkıyor. "Neredeyim ben?"

"Yatağında."

Tabii. Elbette. Çünkü bu çok mantıklı. "Buraya nasıl geldim?"

"Ne hatırlıyorsun?"

Birinin bir soruyu başka bir soruyla yanıtlamasından nefret ederim, çünkü bunun tek bir anlamı vardır. Yalan uydurmakla meşgul oldukları.

"Bu hafta sonuna kadar şehir dışında olman gerektiğini hatırlıyorum. Ama sen buradasın, tekrarlayan bir kızarıklık gibi ortaya çıkıyorsun."

"Kendini yaraladığını duyar duymaz geri döndüm." Ona şüpheyle bakıyorum. "Duydun mu?"

O başını sallar. "Edward seni kilisenin bodrumunda baygın halde bulmuş."

Edward, Croft ailesinin Q'su gibidir. Sanırım Q'nun Blackthorn ailesiyle olduğu kadar uzun süredir onlarla birlikte.

"Senin o sevimli küçük sığınağından bahsetmişken, orada ne haltlar dönüyor?"

Hiçbir şey ifade etmeyen bir yüzle, sakın bir şekilde şöyle diyor: "Özel mülke izinsiz giren deli bir takipçiden başka mı? Kesinlikle hiçbir şey."

Başımı çevirip tavana bakarak, restoranda düşen beton cepheden beni nasıl kurtardığını, Bea'yı

hayaletli evde düşen aynadan nasıl kurtardığını düşündüm. Eğer aynanın parçaları kafasına düşseydi, onu paramparça ederdi. Ve şimdi, boynumu kolayca kırabilecek kötü bir düşüşün ardından, onun yatağında uyanıyorum.

Onun her zaman kurtarıcı rolünü oynaması bir tesadüf mü? Yoksa başka bir şey mi dönüyor?

"Senin deli olduğunu kabul ederim, ama ben sapık değilim. Bunun için sabrım yok. Ve yalan söylediğini biliyorum."

"Neden böyle düşündüğünü merak ediyorum."

"Çünkü ağzından çıkan sözler." O gülümser.

Panik içinde ona bakarak tekrar dik bir pozisyona geçiyorum.

"Bea." Açıklamama gerek kalmadan ne demek istediğimi anlıyor.

"O iyi." "Nereden biliyorsun?"

"Bundan emin oldum."

"Bu ne demek?"

"Bu, senin kapının önünde durup düşüncelere daldığımda, ikinizi korumasız bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

Şüphyle ona bakıyorum. "Neyden korumak?"

O sadece gülümsediğinde, yine oyunlarından birini oynadığını düşünerek gözlerimle onu parçaladım.

"Beni paramparça etmek istediğinde çok hoşuma gittiğini biliyorsun, ama kavga etmek için henüz çok erken."

"Kavga etmiyorum."

Gülümser. "Evet, kavga ediyorsun. Biliyorum çünkü ağzından kelimeler çıkıyor."

Kendini çok zeki sanıyor.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp, görüş alanımın kenarlarında dönme hissi yavaşlarken ona bakıyorum. Onun dışında, bende pek bir sorun yok gibi görünüyor.

Büyükannemden farklı olarak, boynum kırılmadığı için şanslıyım.

Komodinden bir bardak su uzatıyor bana. Bir anlığına suya bakıyorum, zehirli mi diye merak ediyorum, ama isteseydi beni baygınken öldürebilirdi diye düşünüyorum.

Bir dikişte içip, sanki bir meydan okumayı kazanmışım gibi komodinin üzerine geri koyuyorum, bu da elbette onu tekrar güldürüyor.

Bu da elbette beni sinirlendirir.

"Bodrumda ne var, Ronan? Lütfen 'hiçbir şey' deme. Bana dürüstçe cevap ver."

"Bak ne diyeceğim. Bea'nın benim olduğunu kabul edersen, ben de bodrumda ne olduğunu kabul ederim."

Sessiz kaldığımda, yine gülümsüyor.

"böyle . Ama sadece göster göstermek iyi iyi söyleyeceğim sana söyleyeceğim."

Kurt köpekleri."

"Kurt köpekleri," diye şüpheyile tekrar ettim.

"Evet. Mükemmel bekçi köpekleridir."

Kırmızı gözleri parlayan, siyah tüyleri diken diken, keskin dişlerinden tehditkar bir şekilde hırlayarak salya akan dev bir kurt hayal ettim.

Ancak bu açıklamada bir şeyler mantıklı gelmiyor. O bodrumda duyduğum türden bir köpek havlaması hiç duymadım. Ve hala o çığlıklar meselesi var.

Gözlerimi ona dikip baktım. "Neden kilisede tutuluyorlar?"

"Babam normalde onların arazide serbestçe dolaşmasına izin verir, ama Cadılar Bayramı olduğu ve dışarıda çok fazla çocuk olduğu için onları köpek kulübelerine koydu."

"Cadılar Bayramı önceki geceydi."

"Bahçıvan onları dışarı çıkarmayı unuttu. Edward çıkarmak üzereydi, ama sonra seni yerde baygın halde buldu."

Bu, duyduğum çığlıkları ya da onun tuhaf davranışlarını hala açıklamıyor. Neden bu kadar çelişkili göründüğünü merak ederek ona bir süre daha bakıyorum.

Bana, beni öpmek mi yoksa duvara yumruk atmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi bakıyor.

Bir süre sonra, bakışlarımızı kesip ellerine bakıyor.

Alçak sesle, "Senden bir ricada bulunmak istiyorum"

der. "Bunu yapmaya hakkın yok."

"Bu sadece benim için değil. İkimiz için." Gözlerini tekrar bana çevirir ve şimdi gözleri işkence çekiyormuş gibidir. "Benden uzak durmanı istiyorum, Maven. Uzak duracağına söz vermeni istiyorum."

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, ona karşı şüphe duymayı unutuyorum.

"Neden?"

Sanki onu son kez görecekmış gibi yüzüme bakar, sonra sert bir sesle, "Çünkü senden uzak durmaya"

."

Bu sözlerdeki dürüstlük ve mutsuzluk beni nefes nefese bırakıyor. Bir an ne söyleyeceğimi bilemiyorum çünkü önemli bir şeyin eşiğinde olduğumuzu hissediyorum.

Keşke ona bunun ne olduğunu itiraf ettirebilseydim. "Bu kız arkadaşınla mı ilgili?"

Gözlerini kapatıp dişlerini sıkıyor. "Benim lanet olası bir kız arkadaşım yok."

"O bunu biliyor mu?"

Gözlerini açıp bana sertçe bakar. "Evet."

"Geçen gece ikinizin ne kadar samimi görüldüğünü düşünürsek, buna inanmak zor."

Bir an dişlerini gıcırdatır ve sonra şöyle der: "Tamam. Colette benim kız arkadaşım. Mutlu oldun mu?"

"Hayır, mutlu değilim. Lanet olası hayatında bir kez olsun bana dürüst olmanı ve bana ne haltlar döndüğünü anlatmanı istiyorum. Solstice'den ayrıldıktan sonra özel dedektiflerimi beni aramaya gönderdiğini ve hiçbir şey bulamadıklarını söyledin, ama yine de çalıştığım müzedeki kelebek koleksiyonuna erişim izni istediler. Bunun bir tesadüf olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Bir an bana öfkeyle baktı, sonra ayağa kalktı, bana sırtını döndü ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

Sessiz kalarak beni vazgeçirebileceğini sanıyorsa, yanılıyor.

"Hayvanlar üzerine yapılan araştırmalarla ilgili makaleyi de okudum. Ağaç kurbağaları? Mürekkep balıkları? Dinozorlar? Oldukça esrarengiz şeyler. Bunların senin hastalığınla bir ilgisi var mı?"

Gergin ve sessiz bir şekilde öylece durdu, sonra kollarını indirdi ve tekrar döndü. Buz gibi soluk gözleri benimkilerle buluştu.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla sana aşık olduğumu söylersem, bana inanır mısın?"

"Hayır."

"O zaman söyleyeceğim başka hiçbir şeyin anlamı olmaz. Evine git, Maven. Solstice'i terk et ve Bea'yı da yanında götür."

Göğsümün ortasında büyük bir kara delik var ve hızla yayılıp vücudumun geri kalanını yutuyor. Gitmek mi? *Bu fikir* nereden çıktı?

?

Şaşkın bir şekilde, "Bizi bırakmayacağını söylemiştin. Tren istasyonunu kapatacağını söylemiştin." diyorum.

"O zamanlar durum farklıydı."

"Ne durumu?"

Ağzıma bir bakış attı, sonra gözlerini kapattı ve başını salladı. "Önemli değil."

Bunu anlamıyorum. Neden bu kadar garip davranıyor? "Lütfen bana bak."

Gözlerini açar ve bana ihtiyatla bakar. Yüzündeki ifadeden, aramızdaki "farklı şeyler" hakkında daha fazla bilgi alamayacağımı anlarım, bu yüzden doğrudan konuya girmeye karar veririm.

Onu dikkatle izleyerek, "Geliştirmekte olduğun yeni bir ilaç için insanları kaçırıp, ailenin kilisesinin bodrumunda yasadışı insan deneyleri mi yapıyorsun?" diyorum.

Gülüyor ama şaka yapmadığımı anlayınca gülmeyi kesiyor. "Cidden mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bence sen gölgeden daha gölgeli birisin ve senden her şeyi beklerim. Öyle mi?"

Şaşkın bir şekilde başını sallar. "Tabii ki hayır." "Sanki bu imkansızmış gibi konuşma."

Bana bir an bakıyor, sonra tekrar gülmeye başlıyor. "Bu komik değil."

"Hayır, çok komik. Yüzündeki ifade! Bu insanları nereden kaçırıyorum sence?"

"Solstice'in her yerinden."

"Tabii. Ve kimse kaybolmadı mı? Küçük bir kasabadaki insanlar birdenbire ortadan kayboluyor, hepsi bu mu?"

"Hayır, sonra hikayelerin kamuoyuna sızmasını sağlarsın." "Ah, anlıyorum. Peki bunu tam olarak nasıl yapacağım? Beyin yıkama mı? Biraz

Herkes berber George'un varlığını unutacak kadar kolay zihin kontrolü mü? Ben *gerçekten* çok güçlü olmalıyım."

"Boş ver."

Kızgın bakışım onu sırtıtmaya zorluyor. "Hayır, lütfen devam et. Bu, yıllardır duyduğum en ilginç şey."

Yatağın yanındaki sandalyeye oturur, ön kollarını uyluklarına dayar, ellerini birleştirir ve başını bekleyişle eğirir. Yine benimle alay ediyor, en sevdiği beş şeyden biri.

"Neden bu kadar dayanılmaz olmak zorundasın?" "Bunun retorik bir soru olduğunu varsayacağım."

Cevap vermediğimde, "Başka hangi iğrenç eylemlerden sorumluyum? Bir dahaki sefere günah çıkarma odasına girdiğimde rahibe günahlarımı anlatabilmek için bilmek istiyorum."

"Bu asla olmayacak, ama madem sordun... mezar soygunculuğu."

İğrenmiş gibi bir yüz ifadesi takınır. "Ne kadar da işçi sınıfı bir davranış. Bunu tam olarak ne için yapıyorum ki?"

"Hepsi yasadışı insan deneylerinin bir parçası."

"Yani ben de kadavralar üzerinde deney yapıyorum."

"Evet. Anderson Cenaze Evi tarafından sana sağlanıyor."

"Ve sen tüm bunlara gerçekten inanıyor musun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Uzun bir sessizlikten sonra yüzümü yakından inceler ve başını sallar.

"Tamam. Sana kilisenin bodrumunda ne olduğunu göstereceğim. Gidelim."

Ayağa kalkıp odadan çıktı.

OTUZ ÜÇ MAVEN

Onun saçma sapan lüks spor arabasının içi, Manhattan'daki dairemde daha güzel.

O ana yoldan çıkıp uzun çam ağaçlarının arasında kıvrılan dar bir toprak yola girene kadar sessizce kasabadan geçiyoruz. Bir süre bu yolu takip ediyoruz ve ben, gelecek bahar ceset köpekleri tarafından cesedimin bulunup bulunmayacağını merak etmeye başlıyorum.

İnsanlar böyle kaybolur. Aynen böyle. Biri "Hadi benim arabamla gezintiye çıkalım" der ve bir bakmışsın, ormanda parçalanmışsın.

Ronan bana bakıyor. "Ne?" "Önemli değil."

"Bir de yalancı *benimmişim*."

Beni bu kadar kolay okuyabilmesinden nefret ediyorum. "Tamam, peki. Düşüşümün beynimde bir şeyleri yerinden oynatmış olabileceğini düşünüyordum."

O gülümser. "Çünkü sen düşündüğün ben kötü kötü birçok kaçırılma olayının sorumlusu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ve cinayetlerden."

"Cinayetler de mi? Duygularımı incitmeye başlıyorsun."

"Sanki duyguların varmış gibi konuşuyorsun."

Sesi alçalır. "Şaşırsın."

Ona baktığımda, bana çeliği eritecek kadar ateşli bir bakış atıyor. Kızarak, hızla başka yere bakıyorum.

Mezarlığın yanındaki açıklığın kenarına park etti. Kilise, parlak sabah ışığında çok daha az ürkütücü görünüyordu. Tek kelime etmeden arabadan indi ve yıkık binaya doğru yürümeye başladı.

Onun geniş omuzlarına ve uzun, güçlü bacaklarına bakarak onun gidişini izledim ve bir an tereddüt ettikten sonra onu takip ettim.

Ronan, kilisenin önündeki demir kapının üzerindeki büyük gümüş zinciri açıyor. Bana yetişmemi bekliyor, sonra kapıyı itip içeri giriyor.

Paslı menteşelerin gıcirtısı, bir uyarı gibi kutsal mekanın içinde yankılanır.

Anahtarları parmağında çevirerek, karşı duvardaki merdivenlere doğru yürüdü, sonra dönüp bana baktı.

Sıkılmış bir sesle, "Hadi şunu bitirelim, Bugs. Programım çok yoğun. Bu sabah geri dönmem gereken birçok kötü planım var," diyor.

Taş merdivenlerden aşağı iner ve ortadan kaybolur.

Merdivenlerin en üstünde tereddüt ederek aşağıya bakıyorum. En alt basamağın birkaç metre ötesinde bodrumun zemini görünüyor. Sıradan gri taşlardan yapılmış. Her basamağı yavaşça iniyorum ve artık hayvan kokusu değil, sadece küf ve çürüme kokusu geldiğini fark ediyorum.

En alt basamağa ulaştığımda, Ronan'ı birkaç metre önümde bir taş sütuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, göz kapaklarını indirmiş bir şekilde bana bakarken buluyorum.

"Etrafa bir bak, Nancy Drew."

Etrafıma baktığımda gördüğüm şey, çıplak taş zeminler, tonozlu tavana kadar yükselen kalın mermer sütunlar ve çok sayıda tozlu, boş alan.

Ayrıca odanın uzak ucunda her iki tarafta sıralanan büyük kafesler görüyorum. Toplamda bir düzine var, her iki tarafta altı tane.

Bunlar kafeslerden çok zindanlara benziyor, ortaçağ kalelerinde tutsakların tutulduğu hücrelere. Yanları tuğla ile örülmüş. Parmaklıklar, zemine cıvatalı kalın siyah metalden yapılmış.

Bulduğum açıdan, sadece en yakınimdaki kafesleri görebiliyorum. Boş görünüyorlar.

Tedirgin bir şekilde Ronan'a bakıyorum. "Bunlar şimdiye kadar gördüğüm hiçbir köpek kulübesine benzemiyor."

Sesi sertleşiyor. "Sanırım uzmanlığın böceklerin ötesine, bilinen tüm canlıları kapsıyor?"

Cevap beklemeden, dönüp kafeslere doğru yavaşça yürümeye başladı. Uzak duvara ulaştığında, topukları üzerinde döndü ve ellerini açtı.

"Bir bak."

Açık alanı yavaşça geçiyorum, duyularım herhangi bir tehlike belirtisine karşı tetikte, ama ortada bir sorun yok gibi görünüyor. Odanın her iki yanını çevreleyen kafeslerin içinde ilginç bir şey yok.

Ona baktığımda, "Ee, ne dersin? Tüm suçlamalardan aklandım mı?" diye soruyor.

"Lütfen kendini beğenmişlik yapma."

Gülümsüyor. "Elimde değil. Bu benim varsayılan ayarım."

Bir an etrafa bakındıktan sonra, "Denekleri başka bir yere taşıyabilirdin," diyorum.

Tavana bakar ve dramatik bir şekilde iç çeker.

"Bu imkansız değil. Bütün gece dışarıdaydım. Belki de benim burayı görmek isteyeceğimi bildiğin için herkesi başka bir yere götürdün."

Bana buz gibi bakışlarını dikip başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Maven, ama kimseyi kaçırmadım."

"Bu binanın içinden çığlıklar geldiğini duydum. Bunu açıklayın."

Beni bir an inceler. "Çığlık olduklarından emin misin? Başka bir şey olamaz mıydı?"

"Ne gibi?"

"Rüzgâr gibi. Baykuş gibi. Hayal gücün gibi."

Bunun hayal gücümün ürünü olmadığını söylemek üzereyim ama kendimi durduruyorum. E teyzenin, yılanlarla ilgili bir kabus gördüğünü söylediğinde bana nasıl baktığını hatırlıyorum ve yüzüm kızarıyor.

Yavaşça yaklaşıyor, yaklaşıırken gözlerime bakıyor. Bir adım uzaklıkta durup elini uzatıyor ve saçımın bir tutamını dokunarak parmak uçlarıyla nazikçe kaydırıyor.

Alçak sesle, "Hadi küçük bir oyun oynayalım. Bana her doğruyu söylediğinde, ben de sana bir doğru söyleyeceğim. İlk ben başlayayım. Neden seviştiğimiz geceden beri saçlarını örmedin?" diyor.

"Seks yaptık" ya da daha az samimi olan "sikiştik" yerine "aşık olduk" dediğini fark edince şaşırıyorum. Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum, nabzımın yavaşlamasını istiyorum. Yine de acı verici bir şekilde atıyor.

Gömleğinin en üst düğmesine bakarak sessizce gerçeği itiraf ediyorum. "Çünkü örgülü saçları sevmiyordun."

Bunu beklemiyordu. Yeni bir gerginlik vücudunu kaskatı yapıyor. Parmakları saçımın bir tutamını sıkıca kavıyor. Bir an öyle kalıyoruz, sonra çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırıyor ve gözlerime bakmamı zorluyor. Yüzümde herhangi bir aldatma belirtisi arıyor.

Bulamayınca, daha fazlasını istiyor.

"Ama ben bu kadar kötü biriyim, neden umursuyorsun ki?"

"Hayır, sıra bende. Bu hastalığın ne?"

Yüzünde bir gölge geçer. Gözleri kararır. Bir an düşünür, sonra isteksizce cevap verir.

"Adı yok. Tıp literatüründe benzer bir vaka yok. Ailemiz dışında bu hastalığa rastlayamadık. Genetik bir mutasyon olduğunu düşünüyoruz, ama DNA'mızda tam olarak tespit edemiyoruz."

Kalbim hızla atıyor. Aklımda yüzlerce soru var, ama sıra onda, bu yüzden dilimi ısırıp sessiz kalıyorum, Bea'yı ve bu mutasyonun onun için ne anlama gelebileceğini düşünüyorum.

New York'a döner dönmez, ona her türlü testi yaptıracam.

Hâlâ çenemi tutarken, başparmağıyla düşünceli bir şekilde çenemi okşamaya başlıyor, deriye deri değecek şekilde yavaşça ileri geri kaydırıyor ve bu hareket nefes almamı zorlaştırıyor.

Dikkatini ağızma vermiş, "Eve döndükten sonra ilk konuştuğumuzda benden nefret ettiğini söylemiştin. Hâlâ öyle mi?" diyor.

Sığ nefes alıp vererek, tereddüt ettikten sonra başımı salladım. "Yüksek sesle söyle. Söylediğini duymak istiyorum."

Sesinin karanlık, yoğun tonu beni titretir. Korkudan değil, ne yazık ki. Fısıldarım, "Bu doğru değil. Senden nefret etmiyorum. Keşke etseydim, ama etmiyorum. Hiç etmedim."

Nefes alırken göğsü genişledi. Çenesi gerildi, dudakları inceldi. Yine o ölçülü bakışı vardı, sanki büyük bir iradeyle kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi. Ve sonra, zar zor.

Dudaklarımı nemlendirip cesaretimi topluyorum. "Lepidoptera koleksiyonumuza erişim talebinde bulunduğunuzda müzede çalıştığımı biliyor muydunuz?"

Cevabı anında gelir. "Hayır. Ben araştırmalar için dış ilişkileri yürütmüyorum. Bununla ilgilenen, benden çok daha aşağıda yer alan özel ekipler var. Nerede olduğunu bilseydim, sana gelirdim."

Elini aşağı kaydırıp boğazımı kavrar. Gerginleşirim, isterse bana ne kadar kolay zarar verebileceğinin farkındayım. Ama çekilmeye çalışmam. Açıklanamayan bir nedenden dolayı, boğazımdaki o hafif baskı beni tahrik ediyor.

O bunu bir şekilde hissediyor ve beni kendine doğru çekerek kollarını daha da sıkılaştırıyor. Başını eğip, kalın sesiyle kulağıma fısıldıyor.

"Nerede olduğunu bilseydim, bebeğim, cehennemdeki tüm şeytanlar bile beni uzak tutamazdı."

Sesi samimi geliyor. Yoksa yine hayal gücüm bana oyun mu oynuyor?

Başını kaldırıp bana meydan okuyan bir bakış atar, başını yana eğerek yüzümüz birbirine birkaç santim uzaklıkta kalır.

"Sıra sende. Ve sanırım soruyu biliyorsun."

Başparmağı karotis arterime bastırıyor, böylece onun çılgınca attığını hissedebiliyor. Yutkunuyorum, vücudum onun dokunuşuyla titriyor, damarlarımdan vahşi bir orman kanı akıyor.

O bana her dokunduğunda bu oluyor. Vücudum benim irademden bağımsız olarak tepki veriyor. Bunu anlamıyorum ve bu beni korkutuyor, özellikle de durum giderek kötüleşiyor gibi görüldüğü için.

Kendime yabancıymışım gibi hissediyorum. Sanki kendi kuyruğunu yutan ve kendi yok oluşunu sağlayan bir ouroboros gibi kendimi yutmuşum ve yeniden doğup aynı şeyi tekrar yapmak için yeniden doğmuşum gibi hissediyorum.

Ronan ve ben, bu itme-çekme, ileri-geri, bitmeyen bir döngüde, birimiz her zamanki gibi düello eden eskrimciler gibi dans etmeyi bırakıp bu döngüyü kırmaya karar vermedikçe, sonsuza kadar bu döngüde sıkışıp kalabiliriz.

Ama korumam gereken değerli bir şey var ve onun hayatını tehlikeye atmaktansa kendi hayatımı feda ederim.

Duygularımdan dolayı sesim kısık çıkıyor. "Bea benim en iyi yanlarımdan hepsidir, şimdiye kadar yaptığım ve yapacağım en iyi şeydir ve onu asla terk etmeyeceğim. Asla. Son nefesime kadar onu koruyacağım. Onu korumak için öldürürüm . I say this because I don't want there to be any

yanlış anlaşılma olmasın. Onu almaya kalkarsan, Tanrı bile seni benden koruyamaz."

O, bir kez, yavaşça başını sallar, gözlerini benden ayırmadan, sonra başını eğip dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurur.

Bu en ufak temas bile beni titretir.

"Sana üç gün veriyorum. Üç gün sonra gün batımından önce Solstice'ı terk edin, ikinizi de bırakayım. Söz veriyorum, sizi durdurmaya çalışmayacağım ve peşinize düşmeyeceğim. Her şey bitecek."

Bakışları benimkilere saplanıyor. Sesi hırıltıya dönüşüyor.

"Ama hala buradaysan, benim olduğumu kabul ettiğini varsayacağım ve seni *asla* bırakmayacağım. Yalvarsan bile. Ve yalvaracaksın, Maven. Her şeyi öğrendiğinde, özgür bırakılmak için yalvaracaksın. Ama çok geç olacak. Seni bir kez sahiplendiğimde, sonsuza kadar benim olacaksın."

Gözleri karanlık ve sonsuz gibi, sözlerimi tekrarlıyor. "Tanrı bile seni benden koruyamaz."

Beni tekrar öptü, bu sefer sertçe, dudakları benimkileri morartacak kadar, sonra aniden uzaklaştı ve arkasına bakmadan merdivenlere doğru yürüdü.

Sarsılmış bir halde, bodrumun ortasında tek başıma duruyorum, ayak seslerinin yankısının yavaşça sönmesini dinliyor ve boş alanı ve garip Orta Çağ kafeslerini seyrediyorum, ta ki bir şey gözüme takılana kadar. Kaşlarımı çatarak, odanın en uzak köşesindeki kafese doğru yürüyorum.

Taş duvara yüksekte gömülü bir nesne var.

Uzun, kavisli ve siyah olan bu nesne, yerden yaklaşık iki buçuk metre yükseklikte, iki kaba yontulmuş taş parçası arasındaki derzde sıkışmış durumda. Parlak yüzeyinden ışık yansıyor ve bu yansıma dikkatimi çekiyor.

O şeye ulaşana kadar demir parmaklıkları tırmanıyorum, sonra kolumu parmaklıkların arasından sokup onu yakalıyorum ve duvardan çıkarmaya çalışıyorum. Derinlemesine gömülü ama birkaç kez sertçe çekince sonunda çıkıyor.

Yere geri inip elimdeki nesneye bakıyorum.

Elimden daha büyük, uzunluğu kolaylıkla 20 santimetreden fazla, hilal gibi kavisli ve kalın tabanından, eti delmek için yapılmış keskin bir uca doğru daralıyor. Cilalı abanoz yüzeyinde hiçbir iz veya leke yok.

Pürüzsüz ve kusursuz, avucumun içindeki bir obsidiyen parçası kadar ağır ve soğuk.

Bu bir pençe.

Ense kıllarım diken diken olurken, diğer kafeslere bakıyorum ve belki de bunların insanları veya köpekleri tutmak için değil, çok daha korkunç bir şeyi tutmak için kurulduğunu düşünüyorum.

Kiliseden çıkarken, içeri girerken fark etmediğim bir şey dikkatimi çekti. Zemindeki tozda, bodrum katına giden ve bodrum katından gelen dört ince lastik izi vardı.

Bu izler bir tekerlekli sandalye tarafından yapılmıştı.

Eve döndüğümde, muhtemelen dikkatli bir bakışa dayanamayacak kadar yapmacık bir gülümseme takınmışım.

Neyse ki, sadece Q var, seranın dışında odun kesiyor. İçeri girdiğimi fark etmiyor, ben de doğrudan yukarı çıkıp Bea'yı kontrol ediyorum.

Hâlâ derin uykuda.

Rahat bir nefes alıp yatak odama kilitleniyorum ve kilisenin bodrumundaki kafeste bulduğum şeye benzeyen herhangi bir şey için çevrimiçi görüntü araması yapıyorum.

Kurt köpekleri, pençeleri bu kadar büyük olmadığı için hemen elenir. Ve bu pençe, köpeğe bir tür köpek steroidi verilmiş olsa bile, şekli tamamen farklıdır.

Boyut olarak buna en yakın diğer tek hayvan pençesi boz ayılarından, ancak onların pençelerinin şekli de farklıdır, tırpan gibi uzamışlardır.

Onunla oturup, ellerimde çevirip Ronan ile olan garip konuşmamı düşünüyorum.

Müzedeki çalıştığımı bilmediğini söylerken doğruyu söylemişti. Bundan neredeyse eminim. Ama onda hala aldatma katmanları var. O kadar derin katmanlar ki, dibini bulabileceğimi sanmıyorum.

Neden bana yakınlaşmak için her şeyi yapıp sonra birdenbire fikrini değiştirip benden uzak durmam gerektiğini söyleyip, birkaç gün içinde ayrılmam yoksa sonsuza kadar onun olacağım diye tehdit ederek

bana birkaç gün içinde gitmem gerektiğini, yoksa sonsuza kadar onun olacağımı söyleyerek?

Söyleyiş şekliyle, ona ait olmak bir hapis cezası gibi geliyordu.

Ya da ölüm cezası gibi.

Derin düşüncelere dalmış bir şekilde, kafamı boşaltmak için duş almam gerektiğini düşünerek banyoya giriyorum. Soyunurken, tabancamın kaybolduğunu fark ediyorum.

Ya kilisenin bodrumunda, merdivenlerden düşerken düşmüş, ya da Ronan ben bayginken almış.

Sanırım hangisi olduğunu biliyorum.

Aynaya hızlıca baktığımda yüzümde morluk yoktu, ancak her iki bileğim ve boynum ağrıyordu. Duş suyunu sıcak ayarlayıp, duşun altına girdim ve gözlerimi kapattım, suyun cildimden akıp kaslarımdaki gerginliği gidermesine izin verdim.

Rahatladıkça, göz kapaklarımda altında karanlık bir görüntü oluşuyor.

Gri bir ufka doğru uzanan dönümlerce mezar taşları görüyorum. Boş mezarları koruyorlar, yanlarındaki çimlerin üzerinde siyah toprak yığınları var. Demir grisi gökyüzünde devasa bir kuzgun sürüsü dönüyor, boş mezarlığın üzerinde uçarken kıyametin habercisi gibi çığlık atıyorlar.

Bir grup kuzgun, bilmek istemediğim nedenlerden dolayı "unkindness" (kaba davranış) olarak adlandırılır.

Kafamı sallayarak bu uğursuz görüntüyü silip, bir sonraki adımlara odaklanıyorum.

Otopsi yapılacak ceset olmadığı için, adli tabip annemin ve diğer akrabalarımın ölüm nedenini belirleyemiyor. Yetkililer Bay Anderson'ı yakalayana kadar, büyükannemin morgdan nasıl çıkarıldığı hakkında daha fazla bilgi edinemiyorum. Ailemizde erkek çocukların kaybolmasının gizemini nasıl çözeceğimi bilmiyorum, çünkü ailede teyzelerim dışında herkes öldü ve teyzelerim hiç çocuk doğurmamışlar ve ailenin tarihinin bazı önemli yönlerini, yani hepimizin rastgele kazalarda öldüğümüzü bilmiyorlar gibi görünüyor.

Bu gizemlerin hiçbirini çözmeye yaklaşmadım, ama Solstice'da sonsuza kadar kalamam. İşe dönmem gerekiyor. Bea'nın okula dönmesi gerekiyor.

Zaman azalıyor.

Suyu kapatıp kendimi kurulamak için dışarı çıkıyorum. Temiz bir kot pantolon giyerken kapımda bir vuruş duyuyorum.

Bir sweatshirt giyip kapıyı açtığımda, E Teyze her zamanki sade siyah geceliği ve taze yüzüyle orada duruyordu.

"Günaydın, canım."

"Günaydın."

"Yakında kahvaltıya gelir misin?" "Evet, birkaç dakika içinde."

"Güzel. O zamana kadar arkadaşını eğlendireceğiz."

Ronan'dan bahsediyor olabileceğinden korkarak donakaldım. Ama hayır. Onu eve almaları imkansızdı.

"Hangi arkadaş?"

"Ezra."

Oda sallanır. Ağzım açık kalır. O burada ne arıyor?

Yüzümdeki şoku gören E teyze gülümser. "Ne yakışıklı bir genç adam. Çok da çekici. Onu benden sakladığın için utanmalısın. Ama bence acele etmelisin canım, çünkü Davina ondan oldukça hoşlanmış görünüyor."

Göz kırpar, sonra arkasını dönüp koridorda kayar gibi yürür, ben ise dehşet içinde arkasından bakakalırım.

OTUZ DÖRT

MAVEN

Mutfakta, teyzelerin büyük ahşap masada Ezra ile çay içtiklerini görüyorum. Ezra, içeri girdiğimde birden ayağa fırlıyor.

Ezra ayağa kalktığında teyzelerin birbirlerine attıkları onaylayan bakışları gözümden kaçmadı.

"Merhaba May," diyor yumuşak bir sesle.

Tam bir akademisyen gibi görünen Ezra, kot pantolon ve üzerine dikilmiş lacivert blazer ceketıyla, altında ise bembeyaz bir gömlek giymiş, rahat ve şık bir görünüm sergiliyor. Koyu sarı saçları düzgün ve yeni kesilmiş gibi görünüyor, çünkü üniversiteden beri her iki haftada bir düzenli olarak gittiği berberde saçlarını kestiriyor. Oxford ayakkabıları eskimiş ama cilalanmış. Gülümsemesi çekingen.

İnce çerçeveli gözlüklerinin ardında, kahverengi gözleri beni onu öldürmemem için yalvarıyor.

Dürüst olmak gerekirse, cinayet yasal olsaydı, tanıdığım pek çok kişi ölmüş olurdu.

Gözlerim hoşnutsuzluğumu belli ederken, soğukkanlılıkla "Merhaba Ezra. Bu bir sürpriz oldu" diyorum.

"Biliyorum. Böyle gelip üzgünüm, ama seni görmem gerekiyordu." Davina'ya, sonra Esme'ye bakıyor, sonra boğazını temizliyor.

"Sizi yalnız bırakalım," diyor Esme, ayağa kalkarken, ama ben bu planı başka bir planla değiştiriyorum.

"Hayır, siz ikiniz çayınızı için. Ezra ve ben bahçede yürüyüş yapacağız."

Onun evde gereğinden fazla zaman geçirmesini istemiyorum. Blackthorn Malikanesi, deneyimsizlerin gelebileceği bir yer değil.

Ona, beni takip etmezsen boğularak ölürsün anlamına gelen bir bakış attım. Teyzelere mırıldanarak teşekkür ettikten sonra, beni takip ederek mutfaktan çıkıp kapıdan bahçeye girdi.

Sabah sisle kaplı. Ağaç dalları çiğ damlalarıyla ıslak. Güneş uzaklarda bulanık bir disk gibi, ışığı koyu bulutların ardında gizlenmiş. Tüm sesler boğuk geliyor. Sakin olmayı ve nefes almayı hatırlatarak, bahçeyi geçip huş ağacı korusunun altındaki demir bank ve sandalyelere doğru yürüyorum.

Sonra arkayı dönüp onu bekliyorum.

Sadece birkaç adım geride. Bana ulaştığında durur ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar.

"Biliyorum," diye başlıyor, utangaç bir ifadeyle. "Böyle habersiz geldiğim için kırgınsın."

"Bu çok beklenmedik bir şey. Araman gerekirdi."

"Evet. Özür dilerim. Ama olanları duyduktan sonra kendimi çok kötü hissettim. Seni görmeye gelmek istersem hayır diyeceğini biliyordum, ama şu anda desteğe ihtiyacın olduğunu düşündüm."

O kadar çok sorum var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Buraya nasıl geldin? Evi nasıl buldun?"

"Dün gece şehirden arabayla geldim, sonra rezervasyon yaptığım hanın sahibine May Blackthorn'un nerede yaşadığını bilip bilmediğini sordum. Bana doğru yönü gösterdi."

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca, hava karardıktan sonra buraya yaklaşmamam gerektiğini de söyledi."

Gülümsemem gergin. "Küçük kasaba halkı ve onların aptalca batıl inançları. Bir saniye geri dönelim. Büyükannemin cenazesi için eve geldiğimi zaten biliyordun, şimdi neden desteğe ihtiyacım olduğunu düşündün?"

Şaşkınlıkla bir an bana bakar. "Luce dün personel toplantısında söyledi."

Tedirginlik tüylerimi diken diken etti ve kalbimin atışını hızlandırdı. "Ne söyledi?"

"Kahretsin." İçini çekip gözlerini kapattı. "Sana söylemedi mi?" "Ne söylemedi, Ezra?"

Bana çirkin gerçeği söylemeden önce özür diler gibi bir yüz ifadesi takındı. "İşten çıkarıldın."

Bir an için ne demek istediğini anlamadım. Sonra anladığımda yüzüme bir tokat yemiş gibi oldum ve dehşetle nefesimi tuttum.

"Beni müzeden kovdular mı?"

O inler. "Çok üzgünüm. Bunu bu şekilde öğrendiğine inanamıyorum. Önce sana söyleyeceklerini sanmıştım!"

Başım dönüyor, demir bankta oturuyorum. Bacaklarıma buz gibi geliyor, neredeyse vücudum kadar soğuk.

İnanamıyorum. Hiç kötü performans değerlendirmesi almadım, personel veya ziyaretçilerle hiç tartışmadım, hiç kuralları çiğnemedim. Patronumla her zaman iyi geçindik, bu yüzden bu durum tamamen beklenmedik bir şey.

Sonra şüpheli yapım devreye girerek bana bu kadar saf olmamamı hatırlatıyor.

Ezra'ya bakarken, zihnim ışık hızında çalışıyor. "Hangi gerekçeyle kovuldum?"

"Sebebini belirtmedi. Çok kısa bir toplantıydı. Sadece işine son verildiğini, kararın hemen yürürlüğe gireceğini ve yerine geçecek kişinin arayışının önümüzdeki hafta başlayacağını söyledi. Hepimiz şok olduk."

"Benim kadar şok olmadınız," diye mırıldandım, beni sebepsiz yere kovacak güce sahip olanın kim olabileceğini merak ederek. Aklıma sadece bir isim geliyor.

Kesinlikle harika bir baba seçmişim.

Islak saçlarımı elime alıp düzelttikten sonra ayağa kalktım ve Ezra'nın gözlerinden kaçındım. "Luce'yi arayıp bu konuyu halletmeliyim. Buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim ama buna gerek yoktu. Seni arabana kadar geçireyim."

Arkamı dönüyorum ama Ezra gülünce duruyorum. "Bu biraz garip olacak ama teyzelerin beni hafta sonu burada kalmam için davet etti."

Donup kaldım, çenemi sıktım ve içimden küfrettim. "Bu iyi bir fikir değil."

"Zaten evet dedim."

"Fikrini değiştirdiğinde onlar da anlayacaktır." Bir anlığına bana bakıyor. "Ama ben istemiyorum."

"Ezra..."

Yaklaşarak hızlıca konuşur, "Sadece birkaç gün, May. Seni görmek için yedi saat araba sürdüm. Bizim hakkımızda konuşmak zorunda değiliz, tamam mı?"

Sadece takılabiliriz. Akşam yemeği yiyebiliriz. Belki sinemaya gidebiliriz. Baskı yok."

Neden evren benim ruhumu kırmak için komplo kuruyor anlamıyorum, ama bu saçmalıktan bıktım artık. Ne yazık ki, her adımda bununla mücadele etmekten de bıktım.

"Bak, gösterdiğin çabayı takdir ediyorum. Bu, bizim hakkımızdaki fikrimi değiştirmiyor, ama sadece benim iyi olduğumdan emin olmak için buraya kadar geldiğin için gerçekten minnettarım. Bununla birlikte, senin evde kalmandan rahatsızım. Üzgünüm, ama ben böyle hissediyorum. Bea var ve şu anda işler çok stresli.

—
"Tamamen anlıyorum," diye sözümü keser. "Hiç sorun değil. Han'da kalacağım. Pazar sabahı şehre geri döneceğim."

Cevap vermediğimde, bana yaklaşıp sesini alçaltır.

"Hiçbir şey beklemiyorum. Ciddiyim. Sadece seni önemsiyorum, May. Artık çıkmıyor olmamız, yabancı olmamız için bir neden değil. Arkadaş olmama izin ver."

Arkadaş. Bu kadar iç karartıcı olmasaydı gülerdim.

Arkadaşlarım yok. Sırlarım var. Yüklerim var. Duygusal yaralarım var. Ama arkadaşlar, Blackthorn olduğum için hiç sahip olmadığım ve hala sahip olmadığım tek şey.

Eğer bir aile sloganımız olsaydı, o da "Siktir git" olurdu.

Ama garip bir şekilde, teyzeler Ezra'nın lacivert blazer ceketli ve inek ama seksi cazibesine kapılmış görünüyorlar. Bu durum onun lehine bir etki yaratmış olmalı ki, ben de kendimi kabul ederken buluyorum.

"Tamam. Hafta sonu için. Ama arkadaş olarak, tamam mı?"

Gülümsemesi rahatlamış. Başını sallayarak kabul ediyor. "Sadece arkadaş olarak. Bu harika olacak."

Bence durumu çok abartıyor.

Rahat denilemeyecek ama acı verici derecede garip de olmayan bir sessizlik içinde eve geri dönüyoruz. Mutfığa geri dönüp oturuyoruz ve Ezra'nın arkasından bana imalı imalı bakışlar atan teyzelerle önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyoruz.

Gülümserim ve farkında değilmiş gibi davranırım, çünkü *bu benim hayatım mı lan?*

Ezra tam çıkarken Bea merdivenlerden aşağı iner. Arabasının kapıdan uzaklaşmasını izlerim, sonra dönüp onu kucaklarım.

"Günaydın tatlım."

"Günaydın."

"Geç uyudun."

Esneyerek başını sallar. Sersemlemiş, uykulu gözlü ve solgun, uzun saçları dağınıktır. Ellerimle saçlarını düzeltirken, güzel rüyalar görüp görmediğini sorarım.

"Yine büyük siyah bir köpek olduğum rüyayı gördüm. Ama bu sefer avlanıyordum."

"Ne avlıyordun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Mağara ya da tünel gibi bir yerdeydim ve karanlıktı, pek göremedim. Ama sanırım kertenkele gibiydi. Sadece *çok büyüktü*."

Bu konuda üzgün görünmüyor, bu yüzden başının üstüne bir öpücük kondurup elinden tutup mutfığa kahvaltıya götürüyorum ve kahvaltısını bitirdikten sonra Q ile derslerine devam etmesini söylüyorum. Okul için tamamlaması gereken son derslerini yapmak üzere, ışıklandırılmamış şöminenin yanındaki büyük odaya yerleşiyorlar, ben de yukarı çıkıp patronumu arıyorum.

Onun sesli mesaj servisine ulaşıyorum, bu yüzden bir mesaj bırakıp patronunu arıyorum.

O da sesli mesaja düşüyor. E-postalarımı kontrol edip ikisinden de bir şey kaçırmış mıyım diye bakıyorum. Arama sonuçlarında bir şey çıkmayınca, onlara bir e-posta gönderip görüşme ayarlamalarını rica ediyorum.

Ronan silahımı aldıysa, sebebi budur. Beni müzeden kovdurduğunu öğrendiğimde onunla ne yapacağımı biliyordu.

Onun zihin oyunları bir üst seviyede. Machiavelli onun yanında solda sıfır kalır. Bir sonraki aramamı karanlık prensin kendisine yapıyorum.

"*Merhaba*," diye selam veriyorum. "Önemli bir şeyin ortasında değilim, değil mi?"

"Aslında, her türlü şeyi rahatsız ediyorsun. Neden bana kızgınsın?"

Demek ki benim şeftali gibi tatlı güneyli tavrımın altında bir top olduğunu anlayabiliyor.

"Kim, ben mi? Kızgın değilim. Sadece *işimden* kovulduğum için, bu kadar boş zamanımı ne yapacağım diye düşünüyorum. O kadar uzun süre okuduğum ve öğrenci kredilerini

hala ödediğim kariyerimden kovulduğum için, şimdi bu boş zamanla ne yapacağımı düşünüyorum. Pickleball'un oldukça eğlenceli olduğunu duydum, ama ayak bileklerimin sağlamlığından endişeleniyorum."

Birkaç saniye geçtikten sonra, "Kovuldun mu?" dedi.

"Ugh. Çok ikna edici konuşuyorsun. Acaba fotoğrafın *Guinness Rekorlar Kitabı'nda* En Büyük Pislik kategorisinde yer alıyor mu?"

"Ukala davranmayı bırak da ne demek istediğini söyle."

Bunu görmezden gelerek, "Hayır, En Büyük Pislik çok cömert. En Büyük Serseri?" diyorum. Gülüyorum. "Birçok açıdan doğru."

"Şimdi de penis şakaları yapıyor," diye mırıldanır.

"Neyse ki vücuduna kurşun delikleri açmıyorum!" "Hmm. Çok kızgın."

"Evet, çok kızgınlım ve benim hakkımda üçüncü şahıs olarak konuşmayı kes. Ben kraliyet ailesinden değilim ve sen de öyle, kendini ne kadar önemli görsen de."

Sabrı tükenir. "Tamam, Maven, şimdi bildiğin tüm o büyük kelimeleri kullan ve bana ne halt ettiğimi anlat" diye homurdanır.

Ben kendimi toparlayana kadar düşmanca bir sessizlik içinde birbirimize nefesimizi üfleriz. "Bunu gerçekten söylemek istediğim şekilde değil, kibar bir şekilde söyleyeyim. Beni işimden kovdurttun mu?"

O burun kıvrır. "Hayır, eminim ki senin o çekici kişiliğin tüm işi halletmiştir, tatlım."

Bana tatlım demesinin tadını çıkarmak için bir an durdum, sonra bunu bir kenara bırakıp öfkeme geri döndüm. "Bu senin planının bir parçası, değil mi?"

"Sormamam gerekirdi, ama hangi plan?" "Beni deliliğin eşiğine getiren plan!" O kuru bir şekilde, "Açıkça işe yarıyor." diyor.

Kafamdan çıkan buhar muhtemelen saçlarımı kıvrıyor. "Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum Ronan, ama hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Ciddiyim."

Sesi ölümcül bir yumuşaklığa büründü. "Bu bir oyun değil, Maven. Aramızdaki şey hiçbir zaman şaka değildi. Başından beri bu bir ölüm kalım meselesi. Ya hep ya hiç. Ya başar ya da yok ol. Ya yap ya da öl."

Telefonu kulağımdan çekip ona yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm, yanlış numarayı aramış olmalıyım. Bir deliyi aramışım. Diğer deliyi arıyordum.

boş zamanlarında tüm kötü planları yapan *diğer* deliyi arıyordum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, derin bir iç çekiş.

Eminim ki, şikayet ve hayal kırıklığının dengesini tam olarak sağlamak için bu sesi defalarca kaydetmiştir, çünkü çok ikna edici.

Yorgun geliyor sesi.

O kadar korkunç ki, büyük sahtekar.

Ama belli ki bana bir milim bile taviz vermeyecek, ben de ona silahımın nerede olduğunu soruyorum.

O, sadece kendini beğenmiş bir kralın yapabileceği türden alaycı bir ses çıkarır. "Silah dediğin o aptal altıpatlar mı? Onu çöpe attım. Sana daha iyisini alacağım."

Kim silahını çöpe atar ki? Bu insanın *nesi var?*

"Lütfen, bir düğmeye basarak kötü adamları buharlaştıran *Star Trek* lazerlerinden bir tane olsun. Bu çok kullanışlı olur."

Bir süre sonra, "Ne düşündüğümü biliyor musun?" der.

"Hayır, ama eminim çığır açıcı bir şey olacaktır."

"Şu lanet olası akıllı ağız. Demek istediğim, bunun beni aramak için başka bir bahane olduğunu düşünüyorum."

"Bekle, bu aramayı geri sarayım da sana melodramatik iç çekişini dinleteyim."

"Eğer gerçekten seni görevinden aldığımı düşündüysen, neden hemen polise başvurmadin? Ya da basına? Ya da düşmanlarımdan herhangi birine? Büyük şirketlerin kötü adamının sonunda hak ettiğini bulduğunu öğrenince sevinçten altlarına sıçacak olan halka benim yanlışlarımı ifşa etmek daha iyi bir hamle olmaz mıydı?"

Bir an düşünürüm, sonra başımı sallarım. "Haklısın. Şimdi kapatmam gerek. Yapmam gereken birkaç arama var."

Ardından gelen sessizlik sabrımın sınırlarını zorluyor. Yatağımın kenarına oturup burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Yani inkar ediyorsun."

"Evet, lanet olsun, inkar ediyorum, çünkü bununla *hiçbir* ilgim yok." O çok kararlı. Ben yorgunum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Güvensizliğini hak ettim," diyor, sesi alçak, okşayan bir hırıltıya dönüşüyor. "Biliyorum. Belki bir gün, bunu düzeltme şansım olur. Ama seni kovdurmam. Seni ikna edemem, ama hoşuna gitse de gitmese de, gerçek bu."

Başım zonklamaya başlıyor. Yorgunluktan ya da belki açlıktan başım dönüyor. Yüzüne bir taş atmak istiyorum ama aynı zamanda beni kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini de istiyorum.

İkinci seçeneğin çok daha çekici olması beni hayal kırıklığına uğrattı.

Bunun, büyük kız pantolonumu giyip ona zor şeyleri söylemek için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. Sonuçta bu, son konuşmamız olabilir ve artık bu hayaletlere daha fazla tutunamam.

Onları özgür bırakacağım.

"Hayatım boyunca hep ağır oldum. Bu ağırlık benim dışımda kimseye görünmüyor, ama her gün orada, her adımında beni aşağı çekiyor. Ben seçmedim. Bana verildi. Taşımak benim görevim, ama artık istemiyorum. Sadece yumuşak hissetmek istiyorum. Hafif ve rahat olmak istiyorum. Ama bu yükü bırakabileceğim güvenli bir yer yok, bu yüzden kemiklerimi kırıp beni toza dönüştürecek ve benden geriye hiçbir şey kalmayacak güne kadar taşımaya devam etmek zorundayım.

"Yorgunum, Ronan. Tahmin etmekten, savaşmaktan, kim olduğumu saklamaktan yorulmuş. Sadece huzur istiyorum. Ama netlik olmadan huzur bulamam. Ve senin yardımın olmadan netlik bulamam."

Sessizce bekliyor, dinliyor.

"Aramızda olanlardan memnun değilim. Orada sıkışıp kaldım ve çıkış yolunu bulamıyorum. Kapısı olmayan bir odada mahsur kalmış gibi hissediyorum. Bana bir kapı yap."

"Nasıl?"

"Senin tarafındaki hikayeyi anlat bana."

Sessizliğinde bir karanlık var, ama soğuk ya da acımasız değil. Kasvetli ve bir şekilde umutsuz.

Sonunda konuşur. "Telefonla olmaz. Yüz yüze konuşalım. Yüzünü görmem lazım."

O benim için hiçbir zaman işleri kolaylaştırmaz. Şimdi bile. Her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır.

"Ne

zaman?"

"Bu

akşam."

Ezra ve ben bu akşam yemeğe çıkacağız, o yüzden yarını öneriyorum.

"Saat altı. Benim evimde."

Ben cevap veremedi telefonun kapatıyor. Birkaç saniye sonra telefon çalıyor. Ekrandaki numaraya bakıp iç çekiyorum.

"Merhaba, Bay Walker."

"Demek hapiste değilsin. Merak etmeye başlamıştım. Bu sabah beni aramak zorundaydın."

"Bunun için üzgünüm. Burada işler biraz karışık."

Ben açıklamaya devam etmemi bekliyor. Ben açıklamayınca, "Dün gece telefonu kapattıktan sonra ne olduğunu anlatmak ister misin?" diyor.

"Kiliseye gidip gitmediğimi mi soruyorsun?" "Evet."

"Evet, gittim."

"Ve?"

O büyük, ürkütücü kafesleri ve duvarın üstünden çıkardığım doğal olmayan büyük pençeyi düşünüyorum. Ronan'ın yatağında uyanmamı ve bana ne kadar nazik davrandığını düşünüyorum. Silahımı attığını söylediğini ve beni kovdurmadığını söylerken ne kadar ikna edici olduğunu düşünüyorum. Yarın akşamki randevumuzu ve bunun ikimiz için ne anlama gelebileceğini düşünüyorum.

Sonra yalan söylüyorum.

"Orada ilginç bir şey yoktu."

Homurdanıyor. "Yani teorin saçmalıktı."

"Öyle görünüyor."

Sesi keskinleşir. "O zaman neden işlerin rayından çıktığını söyledin?" Harika. Şimdi de özel dedektifim *beni* soruşturuyor.

"Sayın Walker, akrabalarınızla ne kadar zaman geçirdiğinizi bilmiyorum, ama ben haftalardır onlarla birlikteyim. Ruh sağlığım pamuk ipliğine bağlı durumda."

O gülümser. "Benim için bunu anlamak için kayıinvalidemlerle bir akşam yemeği yeter."

"Yani beni anlıyorsunuz."

"Elbette anlıyorum. Ve sakladığınız şeyi bana anlatmaya karar verirseniz, beni kovmuş olsanız da, kendimi hala görevde sayarım."

beni kovmuş olsanız bile, kendimi hala görevde sayarım."

Bu adam rahatsız edici derecede zeki. Ne iki ucu keskin kılıç ama. Ama bunu itiraf edemem, onun yerine teşekkür ederim.

"Destegin için teşekkür ederim. Başka bir şey olursa seni ararım."

"Öyle yapın Bayan Blackthorn. Yakında sizden haber alacağımı hissediyorum."

Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz, ama onun sözleri günün geri kalanında kafamdan çıkmıyor.

Görünüşe göre ikimiz de Solstice'da olanların henüz bitmediğini biliyoruz.

OTUZ BEŞ

MAVEN

Ronan'ın evi gözetleyen biri konusunda ne kadar gizemli davrandığını hatırlayarak, Ezra'ya restoranda buluşacağımızı söyledim. Zaten böylesi daha iyi, çünkü beni almazsa randevu gibi hissettirmez.

Sadece arkadaş olalım konusunda anlaştığımızı biliyorum, ama işinden kovulmuş olsa bile, yakın zamanda senden ayrılan bir arkadaşını görmek için yedi saat araba sürmezsın.

Hesap tutmuyor.

Bu daha çok, beyaz atıyla koşarak gelip günü kurtaracağını düşünen bir şövalye gibi. Eğer durum böyleyse, bu yemek çok iç karartıcı olacak.

İtalyan restoranının kapısında beni bekliyor. Umarım bu yerde kafama düşecek büyük beton bloklar yoktur, diye düşünerek ona el sallayarak selam veriyorum. Garson bizi masamıza götürüyor, içecek siparişlerimizi aldıktan sonra ayrılıyor.

"Sakıncası yoksa size bir soru sormak istiyorum" diyorum. "Tabii ki sakıncası yok. Ne soracaksınız?"

"Telefonda konuştuğumuzda neden personel toplantısından bahsetmediniz?"

Masadan keten peçeteyi alır ve kucağına serer, sonra kenarındaki desen çatal bıçak takımına hizalanana kadar tabağını düzeltir.

"Zaten bildiğinizi sanıyordum. Luce'un size önceden söylememiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama sesin çok garip geliyordu, çok

kararsız, bugün izin alıp buraya gelip seni görmeye karar verdim."

Tabağından başını kaldırıp gözlerime baktı. "Bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Yine o kelime. Tanımını biraz karıştırmış olabilir.

"Bu gerçekten çok düşünceli bir davranıştı."

"Luce'ye ulaşabildin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Sesli mesaj bıraktım. E-posta da gönderdim. Beni geri arayacak mı bilmiyorum. Ya insan kaynakları ya da hukuk departmanı ile muhatap olacağım gibi bir his var içimde."

Gözleri kararır. "Bunu yapmaları çok kötü. Sen ekibin çok değerli bir üyesisin."

"Nazik sözlerin için teşekkürler. Hâlâ kafam almıyor." "Bundan sonra ne yapacağını düşündün mü?"

Gülüştüm mizahsız. "Plan yapmak için biraz erken. Şu anda önümdeki martiniye odaklanacağım. Beynim ancak bu kadarını kaldırabiliyor. Son birkaç hafta çok çılgın geçti. Ayaklarımın üstünde duramıyorum. Ne zaman arkamı dönsen, yeni bir felaket beni bekliyor."

"Üzgün olman anlaşılabilir. Başa çıkman gereken çok fazla sorun yaşadın."

Gözlerindeki şefkatli bakıştan, ayrılığımızı da bu karışıklığa eklediğini anlayabiliyorum. Rahatsızlık duyarak koltuğumda kıpırdanıyorum ve martininin gelmesi için dua ediyorum.

Neyse ki bekleme süresi kısa. İçecek soğuk, canlandırıcı ve lezzetli. Yudumlarken Ezra'nın kırmızı şarabını bir dikişte içtiğini görünce şaşırıyorum. O hiç içki içen biri olmamıştı.

"Gerginsin," diyorum, onu izlerken.

Gözlüklerini burnuna itip gülüyor. "Seninle baş başa kaldığımda ne kadar korkutucu olduğumu unutmuşum."

"Ezra, bu sadece benim yüzüm. İnsanları korkutmasına engel olamıyorum."

Ronan'ı hiç korkutmuyor, ama ben onu düşünmüyorum. "Korkutucu olduğundan değil, sadece etkileyicisin."

Kaşımı kaldırdığımda, "Tamam, sen de korkutucusun. Ama iyi anlamda. İnsanları tetikte tutuyor," diye itiraf etti.

İnsanların ılık atarak kaçmak istemediği bir yüze sahip olmak ne kadar güzel olmalı. Gülümsemeye çalışıyorum, ama Ezra'nın ifadesine bakılırsa, istediğim etkiyi yaratmıyor.

Glmsemeyi bıraktığımda rahatlamış görünüyor.

"Saçın böyle güzel. Seni hiç açık saçlı görmemiştim. Sa köklerin de ilginç."

Bu, tuhaf demek için kibar bir ifade.

Benim doğal kıızıl saçlı olduğumu bilmiyordu çünkü vücudumun diğer tüm kısımları ağda ile alınmış ya da tıraşlanmış durumda. Ayrıca kaşlarını da saçlarımla uyumlu olması için koyu renge boyuyorum.

Geçmiş silmek büyük bir karar.

"Teşekkür ederim."

Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyoruz, birbirimizin gözlerine bakmaktan kaçınıyoruz. O şarabının geri kalanını yudumlarken, garsona bir tane daha istiyor. Onun fikrini sormak için en uygun zamanın bu olduğuna karar veriyorum.

Çantamdan peneyi çıkararak masa örtüsünün üzerine koydum ve ona doğru ittim. "Buna ne dersin?"

O eğilip tırnağa gözlerini kısarak baktı ama dokunmadı. "Bu gerçek mi?"

"Bilmiyorum. Sen primat uzmanı olduğun için sana sormak istedim. Daha önce bu büyüklükte bir pençe görmemiştim."

Peneyi eline alıp çevirerek yakından inceledi.

Sonra başını salladı. "Bu pençe değil." Bu beni

şaşırtır. "Ne demek istiyorsun?"

O, acımasız görünümlü hilali havaya kaldırır. "Bu bir pençe."

O sözü söyler söylemez, ben de anlıyorum. Peneler genellikle yırtıcı kuşlar gibi avlarını öldürmek için bıçak gibi kullanan yırtıcı hayvanlara aittir. Ama bu peneyi çıkaran kuş, goril büyüklüğünde olmalı.

"Bu penenin hangi hayvana ait olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Düşünceli bir şekilde inceledi, sonra başını salladı. "En yakın eşleşme, Güney Amerika yağmur ormanlarına özgü dev bir yırtıcı kuş olan harpy kartalının pençesi. Ama onlar bile bunu kaybeden kuş kadar büyük değil. Tabii gerçek olduğunu varsayarsak. Dokusu ve çizgileri olmadığı için bundan şüpheliyim. Çok mükemmel. Nerede buldun?"

Peneyi bana geri verir ve garsonun getirdiği şarap kadehini hevesle kabul eder.

Pençeyi çantama geri koyup omuz silkiyorum. "Yürüyüşte."

Yemek sipariş ediyoruz ve sıradan ama keyifli bir yemek yiyoruz. Ben martinimi bitiriyorum, Ezra ise iki kadeh daha şarap içiyor. Yemeğimizi bitirdiğimizde, yanakları kızarmış, gözleri cam gibi parlıyor ve komik olmayan şeylere çok yüksek sesle gülüyor.

Sarhoş.

Bu hafta daha kötüye gidemez diye düşünmem ne kadar da aptalcaydı.

Hesap geldiğinde, ödemeyi yapmakta ısrar ediyor. Sonra sert bir nefes veriyor ve aniden ayağa kalkıyor, yakasını çekiyor. "Dışarı çıkabilir miyiz? Biraz temiz hava almam lazım."

Kaldırıma çıktığımızda, çok gergin. Onu kendi arabasıyla otele geri götürmem gerektiğini söylediğimde, iyi olduğunu ısrarla söylüyor.

"Ağır bir suç işlemekten araba kullanacak kadar iyi görünmüyorsun."

"Sadece gerginim. Sana sormak istediğim bir şey var. Gel, köşeyi dön. Kaldırımda ayakta bunu yapmak istemiyorum."

Onun tuhaf davranışından şaşkına dönmüş bir şekilde, binanın yan tarafına doğru sendeleyerek yürüyüp sokağın içinde kaybolmasını izliyorum.

Sokağı baştan sona gözden geçiriyorum. Dışarıda çok az insan var, sadece karşı kaldırımda kol kola yürüyen yaşlı bir çift ve bir blok ötede vitrinlere bakan bir kadın. Sokak lambaları yanıyor, kasaba karanlığa gömülüyor ve her şey normal.

Neden bu kadar garip davranıyor?

Sokağa doğru yürürken Ezra'yı, dolup taşan bir çöp konteynerinin önünde ellerini ovuşturarak volta atarken buluyorum. Durup bana bakıyor.

"Ezra, iyi misin?"

"Evet."

Sokak taşlarının ortasından kıvrılarak akan siyah suyun yapışkan nehrinden kaçınarak sokağa giriyorum ve çöp konteynerinin yanında onunla buluşuyorum. Maske takmış ve silahlı birinin oradan atlayıp beni yakındaki bir minibüse sürükleyeceğini yarı yarıya bekliyorum, çünkü bu ay benim için öyle bir ay.

Bunun yerine Ezra, blazerinin yakalarını düzeltir, ağırlığını bir ayağından diğerine verir, nefes alır ve sonra "

Bence evlenmeliyiz."

Tanrım. Açıkçası kaçırılmayı tercih ederdim. "Şey. Bu, ah...
bu bir sürpriz."

Yaklaşarak başını salladı. "Biliyorum. Düşüncelerimi özetlememe izin ver."

"Gerek yok..."

"Beni sevmediğini biliyorum," diye sözünü kesti. "Dürüst olmak gerekirse, ben de seni sevdiğimden emin değilim. Sen sadece... sensin. Ama yaşlarımız uygun, birbirimize çok uyumluyuz ve ben hesapladım May. İkimizden birinin daha uygun bir eş bulma ihtimali milyonda birden fazla."

Buna inanamıyorum. İlk kez evlilik teklifi aldığımda, bu, önce hesaplamalar yapan sarhoş bir bilim adamı tarafından, kokuşmuş bir çöp yığınının önündeki karanlık bir sokakta oldu.

"Bu kesinlikle ikna edici bir argüman."

Sarkastik tonumu tamamen kaçırarak, hevesle tekrar başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum! Ama bekle, dahası var."

Bu olamaz. Bir reklam filminde yaşıyorum. Blazerinin altından bir bıçak seti çıkaracak ve onunla evlenirsem ne kadar büyük bir kazanç elde edeceğimi anlatacak, çünkü bunlar anlaşmaya dahil. Ve kendiliğinden bileniyorlar.

"Daha fazla dinlemek istemiyorum." "Lütfen, bitirmeme izin ver."

Etrafımda sendeleyerek dolaşıyor, bu yüzden dönüp geldiğimiz sokağın girişinde bir ileri bir geri yürüyen ona bakmak zorunda kalıyorum. O kadar heyecanlı ki, yerinde duramıyor, ama çok sarhoş olduğu için sürekli sendeliyor.

"Her şeyi düşündüm. Senin kendi alanına ihtiyacın olduğunu biliyorum, ben de mahremiyetimi seviyorum, bu yüzden istersen özel bir anlaşma yapabiliriz. Her birimiz ayrı yerlerde yaşayabilir, ayrı hayatlar sürebilir ve hafta sonları görüşebiliriz. Tabii ki, benimle yaşamak istersen, o da olur. Her iki durumda da, her şeyi ben ödeyeceğim."

O çekiyor beni bir acıyarak bir "Özellikle şimdi işsiz işsiz olduğun için, maliyet tasarruflarından yararlanmak isteyebilirsin." Daha hesaplı ve daha az çekici bir şey duymadım. Bunun iyi bir yaklaşım olduğunu düşünmesi, beni ne kadar az tanıdığının kanıtı.

yaklaşım olduğunu düşünmesi, beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor. Aptallaşmış bir şekilde, o konuşmaya devam ederken ona bakıyorum.

"Ne kadar bağımsız olduğunu biliyorum, ama Bea'nın bir babaya ihtiyacı var. Ve, cesaretimi mazur gör, sen de gençleşmiyorsun."

"Daha otuz yaşında bile değilim!"

"Yine de doğurganlığın hızla azalmış durumda. Yumurtalarının yüzde doksanı çoktan yok olmuş. Birkaç yıl içinde kısır kalacaksın."

"Kim bebek sahibi olmaktan bahsetti ki, lanet olsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Her kadın bunu istemez mi?"

Annesiyle ilişkisi nasıl acaba diye merak etmeye başlıyorum.

"Hayır, biz sevgi ve saygı istiyoruz, tam bir pislik olmayan bir partner istiyoruz. Ve bu bile çok fazla bir şey gibi görünüyor."

Bir an benim ifademi inceledikten sonra, "Adet döneminde misin? Çok duygusal görünüyorsun." dedi.

Ona sert bir bakış atarak, "Ezra, lütfen dikkatli ol. Burnun hala düzgün. Ama çok uzun sürmeyebilir" diye bağırırım.

O birden durur ve yine o acıyarak bakan bakışıyla bana bakar. "Son bir şey daha söyleyeceğim. Gerçekten benden daha iyi birini bulabileceğini düşünüyor musun?"

benden daha iyi birini bulabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Bu çok acıttı. Öyle olması da amaçlanmıştı. Yüzümdeki acı dolu ifadeyi görmekten açıkça zevk alıyordu. Ağzının köşeleri acımasız bir gülümsemeye dönüştü. Sonra bakışları başımın üstüne kaydı ve gülümsemesi bir anda kayboldu.

Sertleşir. Yüzü bembeyaz olur. Ağzı bükülür ve boğuk bir çığlık atar.

Geriye doğru sendeleyerek, ayağı takılır ve poposunun üstüne düşer. Hızla ayağa kalkar ve arkasına bakmadan caddeden koşarak uzaklaşır.

Kalbim güm güm atarken, dönüp omzumun

üzerinden bakıyorum. Orada hiçbir şey yok.

Sokak boş.

OTUZ ALTI

MAVEN

Ellerimi ceketimin ceplerine sokup, soğuktan korunmak için yakamı kaldırarak eve doğru yürüyorum ve Ezra'nın restorana gelmeden önce içmeye başlayıp başlamadığını merak ediyorum. Bütün geceki davranışları hiç ona göre değildi.

Eve vardığımda teyzeler ve Q ortalıkta yoktu. Bea'nın odasına bakmaya gittim ve onu elinde hala açık bir kitapla uyurken buldum. Kitabı komodinin üzerine koydum ve alnına bir öpücük kondurdum, sonra kendi odama gidip şifonyerin yanındaki sandalyeye çöküp düşünmeye başladım.

Kafam patates püresi gibi karışık. Neyin ne olduğunu anlayamıyorum.

Telefonumda cevapsız aramalar var mı diye bakıyorum ama yok. Gelen kutum da aynı şekilde sessiz, bu yüzden Ezra'ya iyi olup olmadığını sormak için mesaj atıyorum. Cevap gelmiyor.

Yorgunluktan bitkin bir halde soyunup yatağa giriyorum. Ronan'dan bir mesaj geldiğinde, zihnim çalışırken tavana bakıyorum.

Eğer sana bir daha böyle saygısızlık ederse, dilini keserim.

Kalbim hızla çarparak, mesajı inanamadan bakıyorum. Ezra'nın bana sokakta söylediklerini nasıl duydu? Beni takip mi ettiriyor? *Orada* mıydı?

Ezra kaçmadan önce yüzündeki dehşet ifadesini hatırladığımda, onun öyle olduğunu düşünmeden edemiyorum. Muhtemelen üzerime doğru yaklaşmış, elinde bir pala sallıyordu. Ama arkamı döndüğümde sokak boştu.

Bu durum daha fazla araştırma gerektiriyor.

Kim? Neden bahsediyorsun?

Telefon alıyor. "Alo?"

Ronan homurdanır, "Oyun oynayacak havamda değilim. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun. O cırtlak sesli pislik, sana karşı konuşma şekli yüzünden kafasına kurşun sıkmadığım için şanslı."

Sesi boğuk, bariz öfkesine rağmen inanılmaz derecede seksi. Beni tahrik edenin onun gösterdiği koruyuculuk mu yoksa o sert ses tonu mu olduğunu anlayamıyorum, ama görünüşe göre kırmızı bayraklar benim aşk dilim çünkü baştan aşağı kızardım.

"Beni takip mi ettin?"

"Benim olanı korurum," diye tersledi.

"Bana kasabayı terk etmemi söylediğin düşünülürse, bu hiç mantıklı değil." "Gerçekten benim *istediğim* şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O zaman neden söyledin?"

Düşük ve gürleyen, bir hayvanın uyarıcı hırıltısı hattın üzerinde yankılanıyor. Onu hiç bu kadar kızgın duymamıştım. O, avını parçalamak üzere olan vahşi bir hayvan, bir aslan gibi volta atıyor. Bu beni korkutmalı, ama belli ki beynim sohbetten kopmuş, çünkü bunun yerine beni heyecanlandırıyor.

"Sabrımı sına, kadın," dişlerini sıkarak diyor. "Bu gece olmaz."

"Bu gece neyi farklı?" "Ne fark ettiğini çok iyi biliyorsun."

"Aklıma gelen tek şey, bir randevuya çıktığım. O olabilir mi?"

İşte yine o tehlikeli gürültü geliyor, sinir uçlarımı titretiyor.

"Dikkatli ol, Maven. Böyle devam edersen, o ukala tavrın sana geri tepecek."

"Ne demek istiyorsun? Buraya gelip bana şaplak mı atacaksın?"

Aşağıdaki duraklamada, onun düzensiz nefes alıp verişini duyuyorum. Telefonu o kadar sıkı tuttuğunu hayal ediyorum ki, telefon ikiye ayrılıyor.

Ölümcül derecede yumuşak bir sesle, "Oh, sana bundan çok daha fazlasını vereceğim," diyor ve sonra telefonu kapatıyor.

İ çekerek, telefonumu komodinin üzerine koyup tekrar uzanıyorum, lambayı açık bırakıyorum. Uykuya dalabilmek için dikkatimi dağıtmak amacıyla yüzden geriye doğru sayıyorum, ama zihnim

sorularla dolup taşıyor. Huzursuz ve ateşliyim, yorganı itip havanın ısınmış tenimi serinletmesine izin veriyorum.

Sonunda pes edip yataktan kalkıyorum. Bornozumu giyip belime kuşağı bağlıyorum ve uyumama yardımcı olacak güçlü bir içki içmek için mutfığa iniyorum. Viski işimi görür. Lavabonun üzerindeki dolaptan bir bardak alırken, bahçede bir hareket görüyorum.

Sadece bir gölge, ama sıvı duman gibi hareket ediyor, kapının eşiğinin altındaki boşluktan seraya giriyor, sonra camın içinde yükselen şekilsiz bir leke olarak tekrar ortaya çıkıyor.

Gözlerim bana oyun oynuyor, çünkü gölge, içinden parlayan kırmızı közlerle aydınlatılmış gibi görünüyor, bu közler uçup duruyor ve yere düştüklerinde sönüyor.

Bir an donakaldım, pencerelerin ötesindeki geceye gözlerimi kısarak baktım, kalbim hızla atıyordu, ta ki sonunda, bir ömür boyu yeterince gizem yaşadığıma karar verene kadar.

Bıkkınlıkla bardağı tezgaha vurup dışarı çıkıyorum.

Yüzüme bıçak sallayan çılgın bir davetsiz misafir bulup, çok ihtiyacım olan bir cinayeti işleyebilmeyi umarak, bahçeyi geçip seraya daldım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Kapının birkaç adım içinde durup karanlığa doğru bağırırım, "Burada ailemden olmayan biri varsa, kışına tekmeyi basacağım."

Gölgelerden bir kıkırdama duyulur. "Bu kadar küçük bir bedende bu kadar çok öfke. Kendiliğinden alev almaman bir mucize."

Sesi derin ve eğlenceli. Karanlık seranın diğer tarafında, Ronan bitkilerle dolu uzun ahşap masalardan birinin arkasından ortaya çıkıyor. Gölgelerin içinde bile gülümsemesi açıkça görülüyor.

Ve ah, onu görmek bana ne yapıyor öyle. Ona kayıtsız kalmak için sol kolumu verirdim, ama yüzünü her gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

İnatçı şey hiç öğrenmiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Belki de istediğin şaplağı atmaya geldim."

Sözleri ve boğuk sesi, heyecandan meme uçlarımı sertleştiriyor, ama bunu ona kesinlikle söylemeyeceğim.

"Deneyin de elinizi kaybedin. Neden gölgelerde gizleniyorsunuz? Hayır, cevap vermeyin. Zaten bir tehdit olduğunuzu biliyorum."

"Sen bunun yarısını bile bilmiyorsun."

Arkamda, kapı gıcırdayan menteşelerle kapanır ve çarparak kapanır. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden bakarım. Geri döndüğümde, Ronan tam önümde durmuş, gözlerini kısarak bana bakmaktadır.

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini sorardım, ama onun ezici varlığı dikkatimi çok dağıttı.

Yaka yukarı kalkık, güzel bir siyah yün palto giymiş, her yönüyle kurtadamların dolaştığı bozkırlarda gece vakti rahat bir yürüyüşe çıkan bir malikâne sahibi gibi görünüyor. Derisinden gelen, odun dumanı ve misk kokusunun erkeksi bir karışımı olan kokuyu alıyorum ve istem dışı bir titremeyi bastırıyorum.

Titreyerek, "Burada çok yer var, Ronan. Kişisel alanımı bu kadar agresif bir şekilde ihlal etmene gerek yok," diyorum.

"Demek o senin sahte nişanlınmış," diye cevapladı, geri çekilmeye hiç niyetli değilmiş gibi. "Sanırım onun dalgın profesör havası, daha zayıf bir kadın için yeterli olabilir, ama Blackthorn için fazla kırılgan."

"O kırılgan değil."

Ronan alaycı bir şekilde güldü. "Lütfen. O porselen bir çay fincanı gibi. O çığlık çok acınasıydı. Muhtemelen altını ıslatmıştır."

Ağzımdan bir gülümseme çıkarmak zorundayım çünkü haklı olabilir. Hiç kimseyi bu kadar korkmuş görmemiştim. "Onun seni neden endişelendirdiğini anlamıyorum."

"Onun beni nasıl ilgilendirdiğini çok iyi biliyorsun."

"Yine Wonder Woman'ı unutuyorsun. Bir kız arkadaşın var, hatırladın mı? Ya da belki onun sihirli göğüslerinin büyüklüğü hafızanı sildi."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu sert ses tonunda kıskançlık mı seziyorum?"

"Tabii ki hayır. Ne yaptığın ya da kiminle yattığın umurumda değil. Tıpkı senin de benim ne yaptığının umurunda olmadığı gibi, bu yüzden bana şehirden gitmemi söyledin, değil mi?"

O yemi yutmayınca, ekliyorum, "Yoksa aniden gitmemi istemenin başka bir nedeni mi var?"

Bana sessizce bakıyor, çenesindeki kaslar gergin, gözlerinin arkasında milyonlarca söylenmemiş düşünce ve çelişkili arzular dönüyor.

Sonunda, uzun ve gergin bir anın ardından, "Siktir et" diye mırıldanır. Beni yakalar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Kollarını bana dolayarak, ağzımdan derin bir nefes alır, ben de onun tutkusuna karşılık verince inler. Ben de onu, başımı döndüren bir rahatlama ve coşku karışımıyla öperim. O kadar iri ve erkeksi ki, benim yumuşak olduğum her yerde sert, ama sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirimize uyuyoruz.

Rasyonel düşünceden daha derin bir düzeyde, öyle olduğumuza inanıyorum.

Birbirimize karşı işlediğimiz tüm yanlışlara, ailelerimiz arasında her zaman var olan düşmanlığa, bizi ayırmak için bir araya gelen tüm engellere rağmen, ben hiç kimseyle bu kadar uyumlu olamadım. Biz parmakları birbirine kenetlenmiş iki el gibiyiz.

Ondan asla kurtulamayacağımı biliyorum. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, ne kadar ikna edici yalanlar söylersen söyleyeyim, kalbim bu adama ait.

Onu seviyorum.

Ve o benim için aynı şeyi hissetmese bile, Bea'nın benim gerçekten ait olduğum tek adamdan dünyaya gelmiş olması bile başlı başına bir tatmin.

Tanrı yardımcımız olsun, ama ikimiz de Ronan'ınız.

Kollarımı onun geniş omuzlarına doladığımda ve bir kedi gibi ona yaslandığımda, göğüslerimi göğsüne sürtüp zevkle miyavladığımda, o elini saçlarıma daldırıp öpüşmeyi kesiyor.

Düzensiz nefes alıp verirken, sırlarla dolu karanlık gözleriyle bana bakar.

"Senin için her şeyi yakarım, Maven," diyor boğuk bir sesle. Titreyerek fısıldıyorum, "Neyi yakarsın?"

"Her şeyi. Tüm hayatımı. Bu kasabayı. Eğer istersen, tüm dünyayı bile. Eğer benim olduğumu söylersen ve bunu içten söylersen,

Bizi ayıran her şeye kibrit çakıp, küllerine lanet bayrağımızı dikerdim.

İnanamadan yüzüne bakıyorum, ruhumda her kelimesinin doğru olduğunu bilsem de yine de anlamaya çalışıyorum. Parmaklarımı kalın saçlarına gömerek soruyorum, "Wonder Woman'a aşık mısın?"

Göğsünden hoşnutsuzluk dolu bir ses çıkar. "Aşık olmadığımı biliyorsun. O ne demek olduğunu biliyorsun."

"Yüksek sesle söylemeni istiyorum."

Yutkunur. Saçlarımı kavrayan eli titrer. Düşük ve boğuk bir sesle, "Sen sensin. Her zaman sen oldun. Başkaları sadece yer tutucu olabilirdi. Bunu nasıl bilmezsin?" der.

Kalbim onun sözleriyle şarkı söylerken, "Muhtemelen bana kötü davranmakla çok meşgul olduğun için." diyorum.

"Affet beni."

"Lütfen de."

"Lütfen."

Bana çok değerli olan ama aynı zamanda çok sinir bozucu olan yakışıklı yüzünü incelerim ve yıllardır tuttuğum nefesimi veririm.

"Seni affediyorum. Her şeyi affediyorum. Şimdi lütfen sen de beni affettiğini söyle, çünkü sana karşı çok kötü davrandım."

"Affedilecek bir şey yok. Hak ettim. Her şeyi hak ettim."

Bir an bunun üzerinde düşünürüm, sonra gülümserim. "Gerçekten hak ettim. Beni tekrar öpecek misin, yoksa burada durup konuşmaya devam mı edeceğiz?"

O, beni öylesine yutan bir öpücükle dudaklarımı kapar ki, nefesim kesilir.

Bir elini saçımda tutarken, diğer eliyle vücudumu okşadı, önce kalçamı sıkıyor, sonra kalçamı kavrayıp beni kendine çekiyor, böylece ereksiyonu karnıma baskı yapıyor. Elini yukarı kaydırıp bornozumun üzerinden göğüslerimi okşarken, sertleşen meme uçlarımı parmağıyla okşayarak doruğa ulaşip acıtana kadar, titriyorum.

Uyarı yapmadan beni kaldırıp en yakın ahşap masaya taşır.

Beni masanın yanına indirip kolunu sallayarak, otlar ve bitkilerle dolu terrakotta saksıları taş zemine düşürür ve saksılar gürültüyle parçalanarak etrafa saksı toprağı saçılır. Sonra beni kalçalarımın altına kaldırıp masanın üzerine koyar ve eğilip dilini açgözlülükle ağızma sokar.

Kalbim çarparken, kendimi ondan uzaklaştırıp fısıldarım, "Bizi duyacaklar." "Dursunlar."

Elini göğsümün ortasına koyup beni aşağı itti, böylece sırt üstü masaya uzandım, uyluklarım onun kalçalarının etrafında açıldı. Gölgelemin içinde üzerime eğilen adam, yarı insan yarı hayvan gibi görünüyordu, burun delikleri genişlemiş, boynundaki damarlar belirginleşmişti.

Sabırsızca bornozumun kuşağını çekip düğümü çözdü, sonra kumaşı kenara itti, böylece ona tamamen çıplak kaldım.

Çıplak bedenimi görmek onu zevkle inlemeye sevk ediyor.

Bir anlığına beni gözleriyle yiyip bitirir, sonra eğilip sertleşmiş meme uçlarımı sırayla emer, ben kıvranıp nefes nefese kalırken, teyzelerden birinin her an içeri dalmasını beklerim.

Göğüslerimi emiyor, yalıyor, ısıyor ve dilini etrafında döndürüyor, ta ki ağırlaşır şişene kadar. Ben de pelvisimi onun pelvisine doğru sallıyorum ve inlemelerimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Sonra ağızımı yine açgözlü bir öpücükle kapıyor ve bana ağırlığını veriyor.

Aramıza uzanıp sert penisini sıkıduğım, nefesini çekip donar, sanki trans halinden çıkmış gibi görünür.

"Bekle, yapamayız..."

"Evet, yapabiliriz," diye sözünü kesip, pantolonunun üzerinden onu okşuyorum. Zaten ıslanmış durumdayım, onu içimde hissetmek, içimdeki acıyı doldurmasını istiyorum. Kemerini beceriksizce açıp, sonunda fermuarını indiriyorum. Sertleşmiş penisi ellerime sığmıyor.

Onu nazikçe sıkıduğım, benim adımla inleyerek söylüyor.

Ön kolları başımın iki yanında sabitlenmiş, üstümde sert ve hareketsiz, zor nefes alıyor. Kalçalarımı kıvırıyorum, sürükleyerek...

Sulu girişimin içinden şişmiş penisinin başını soktu, ama içime girmeye çalışmıyor.

Benim istediğim şeyi o da açıkça istediği halde neden çekiniyor, bilmiyorum.

"Ne oldu? Neden duruyorsun?"

Yüzü buruştu, sert bir sesle, "Ben senin sandığın kişi değilim," dedi.

Bu ani vicdan krizi her neyse, ben kabul etmiyorum.

Yüzünü ellerimle tutup gözlerine bakıyorum. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum Ronan. Sen benimsin. Ben de seninim. Hepsi bu. Anladın mı?"

Dudakları aralanmış ve gözleri parıldayan adam, şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyor. "Gerçekten ciddi misin?"

"Evet. Seni istiyorum, şeytani adam. Sen de beni uzun zaman önce istemiştin. Biz birbirimize aidiz. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Sersemlemiş bir ifadeyle, saygıyla mırıldanır, "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Kalçalarını hafifçe esnetiyor, böylece penisinin başı amımın dudaklarını ayırıyor. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun tamamına ihtiyacım var. Ağzını, çenesini, yanaklarını öpüyorum, sonra bacaklarımı beline doluyorum ve ayak bileklerimi birbirine kenetliyorum.

Gözlerine bakarak fısıldıyorum, "Başka hiçbir şeyin önemi yok. Şimdi beni sik. Senin olanı al."

Kirpikleri titrer. Dudaklarıma en nazik öpücüğü kondurur, göğüslerimiz birbirine değecek şekilde bana daha fazla ağırlığını verir ve kalbinin ne kadar çılgınca attığını hissedebilirim.

Dudaklarının kenarını yaladığımda, soğukkanlılığı bozulur. Pelvisini keskin bir hareketle içeri girer.

Onun uzun ve sert penisi vücuduma girerken, ben nefes nefese kalır ve masadan kalkarım.

Bir hayvan gibi eşiyle çiftleşir gibi, boynumu ısırır ve derime karşı homurdanır, kalçalarını pompalarken acımasız vuruşlarla beni siker ve saçımı çeker. Onun ağırlığıyla sabitlenmiş halde, bana verdiklerini kabul etmekten başka bir şey yapamam. Onun kokusu, sıcaklığı ve gücü beni o kadar etkiliyor ki, o kadar tahrik oluyorum ki, kendimden geçiyorum.

Kulağıma bir şeyler mırıldanıyor, sıcak nefesi tenimi okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Mea es."

Penisi içimde şişiyor, öncekinden daha sert ve daha uzun hale geliyor, ta ki bu devasa organı daha fazla kaldıramayacakmışım gibi hissedene kadar. Ama kaldırıyorum, o benim ıslak deliğimi sikerken zevkten inliyorum. Dikkatini göğüslerime geri çeviriyor, onları elleriyle kavıyor ve sertleşmiş uçlarını sertçe emiyor. Koyu renkli saçları yüzüne düşüyor, yüzlerce minik pençe gibi cildimi çizmek için yayılıyor.

Yanık sedir, hayvan misk ve erimiş demir gibi sıcak ve metalik bir koku alıyorum.

Zevkim artarken ve orgazmım yaklaşırken, panik beni sarmaya başlıyor.

Ronan homurdanarak, damlayan amımın derinliklerine giriyor. Onun adını haykırıyorum. O, her zamankinden daha da büyümüş gibi görünen elleriyle kalçalarımı kavrayarak, beni defalarca deliyor, göğüslerim zıplarken ve beni masadan yarı yarıya kaldırıp sertçe becerirken, itişleri giderek daha vahşi ve düzensiz hale geliyor.

Seranın cam tavanının ötesinde, gece gökyüzündeki tüm yıldızlar sönüyor. Parlayan ay, karanlık, uğursuz bulutlarla örtülüyor.

Korkunç bir şey yaklaşıyor.

Bunu havada, kanımda, kemiklerimin derinliklerinde hissediyorum.

Sıcak ve güçlü bir sperm fışkırması rahim ağzıma çarptı. Boğazım sessiz bir çığlık attı. Rahimim çılgınca kasıldı, beni ikiye bölebilecek kadar güçlü bir orgazmıla titredi.

Ronan, ben onun altında kıvranırken, vücudum bükülüp onun zevki için kullanılırken, derin, hayvani bir homurtu çıkarır. O acımasızdır, orgazmım boyunca beni sikmeye devam eder, parmakları popomun hassas etine gömülür, morartır.

"Mea es."

Sesi serada yankılanıyor, o kadar derin ve karanlık ki, sanki dipsiz bir uçurumdan yükseliyormuş gibi geliyor.

Gölgelerin içinde ve dışında uçan ateşböcekleri görüyorum sanırım, ama bunların kalınlaşan karanlıkta kırmızı renkte yanan közler olduğunu fark ediyorum. Ronan'ın etrafında birleşiyorlar

Ronan'ın etrafında birleşiyor, vücudunun etrafında dönüyorlar, bir başka sıcak meni dalgası rahmimi yıkarken.

Yine doruğa ulaştım, bu sefer boğazımı yırtan kadar yüksek bir çığlık attım.

Ronan kaskatı kesilir, kocaman penisini bana iki kez daha sokar, sonra başını geriye atar ve gökyüzüne doğru bağırır.

Yakıcı bir sıcaklık beni doldurur. Spermi beni doldururken boğazımı sıkarak nefesimi keser, birleştiğimiz yerden fışkırarak uyluklarımdan aşağı, kıcıma doğru akar, buharlaşarak tıslayarak yere damlar.

Ronan başını kaldırdığında, ben hala orgazm oluyorum, klitorisim zonkluyor ve meme uçlarım o kadar sert ki acıyor.

Kızgın közlerin dönen kırmızı ışığında, alnından koç boynuzu gibi geriye doğru kıvrılan devasa, sivri uçlu iki siyah kule silueti görüyorum. Sırtından, sivri kemikler arasında gergin bir şekilde uzanan devasa, siyah deri kanatlar çıkıyor. Yara izli zarın küçük çatlaklarından dumanlar yükseliyor ve hareket ettiklerinde kıvılcımlar saçılıyor.

Her bir canavarca kanadın ucunda uzun siyah pençeler var.

Tekrar çığlık atmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Boğazımı çok sıkı sıkıyor, sesimi kesiyor.

Dışarıda, uluyan rüzgarlar esmeye başlar. Yağmur seranın çatısına vurur. Uzaklarda, gök gürültüsünün düşük uğultusu tepelerden yankılanır.

Ronan beni karnımın üstüne çevirir, beni sessiz tutmak için parmaklarını ağızma sokar. Uyluklarımı ayırır, popomu okşar ve spermlerini her yere yayar, parmaklarıyla kıcımın hassas tomurcuğunu sertçe yoklar.

İki parmağını içime sokup daireler çizmeye başladığında, beni sikini almaya hazırladığını anlıyorum.

Panik içinde çığlık atıp kıvranıyorum. Heyecandan boğazından çıkan hırıltılı ses kulaklarımda yankılanıyor. Ne kadar direnirsem o kadar tahrik oluyor, ta ki şişmiş penis başı titrek girişime bastırırken on kat daha büyük hissedilene kadar.

Acımasız bir hamle ile kıcımı ele geçirir, sonra parmaklarını ağızma sokarken beni sikmeye başlar.

Ağır testisleri, kalçalarını her salladığında çıplak amıma çarparak, vücudumda zevk dalgaları yayar ve gerilmiş anüsümün acısını hafifletir. Bacaklarımın arasına uzanır ve şişmiş klitorisimi çeker, başka bir orgazma yaklaşıp kadar onu çimdikler ve okşar, kığım onun penisiyle, ağzım ise parmaklarıyla doldurulur.

Sert meme uçlarım soğuk, sert masa tablasına sürtünüyor. Tırnaklarım ahşaba kazınıyor.

Yıldırım, serayı geçici, parlak bir beyaz ışıkla aydınlatır. Gök gürültüsü silah sesi gibi duyulur.

Oda dönüyor, dönüyor, dönüyor, atlıkarınca gibi, korkunç gölgelere bulanıyor, ateşli kıvılcımlarla uzayıp dalgalanıyor, onun doğaüstü hırıltılı sesi kulaklarımda yankılanıyor ve etrafımızdaki boşluğu korkunç tonlamasıyla dolduruyor.

"Mea es."

Yine orgazm oluyorum, vücudum çaresizce sarsılıyor. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan akıyor.

"Mea es."

Bileğini çevreleyen mühürler cehennem kırmızısı bir ışıkla parlıyor, sanki canlıymışçasına derisi üzerinde hafifçe kıvrılıyor.

"Mea es."

Bana acımasız vuruşlarla girip çıkıyor, ucuna kadar çekilip sonra tekrar sonuna kadar giriyor. Homurtuları gittikçe yükseliyor. Zirveye yaklaşıyor.

"Mea es."

Sanki kendi kalp atışı varmış gibi, amım bacaklarımın arasında zonkluyor. Onun kocaman sikinin onu tekrar doldurmasını istiyor. Dudaklarımda gözyaşlarımdan tuzunu tadıyorum.

Kalçaları içime girip çıkıyor ve ben sadece orada yatıp onun beni sikmesini izleyebiliyorum.

Son bir acımasız hamle ile boşalır.

Gök gürültüsünün altında, kurtların ulumasını duyuyorum.

Onun spermi sıcak bir gayzer gibidir, şiddetli fışkırmalarla içime boşalır, o kadar fazladır ki, hepsini tutamam. Açık bacaklarımdan aşağı kayar, baldırlarımdan damlayarak ayak bileklerime ulaşır.

Ben hıçkırarak ağlarken, Ronan vücudumdan çekilir, bacaklarımın arasına diz çöker ve cildimi yalamaya başlar, uyluklarımdan, bacaklarımdan ve popomdan tüm meniini yalar.

İki kalın parmağını amımın içine sokar, ağrıyan göt deliğime ağzını dayar ve spermlerini içimden emer, defalarca yutarken şehvetli zevk sesleri çıkarır, kendi spermlerini yalar, her damlayı almak için dilini deliğimin derinliklerine sokar.

Bu çok kirli, çok ahlaksız ve sapkın...

Ve ben bunu seviyorum.

Hıçkırarak, tekrar orgazm olurken yüzümü masanın üzerine saklıyorum.

"Mea es."

İşim nedeniyle Latinceye biraz aşina olduğum için, bu kelimelerin anlamını biliyorum.

Sen benimsin.

Bu, kulaklarımı dolduran yüksek bir uğultu ve bilincimi kaybetmeden önce duyduğum son şeydi.

OTUZ YEDİ

MAVEN

"May? May, beni duyuyor musun? Uyan, canım. Uyan!"

E Teyze'nin sesi sanki çok uzaklardan geliyor gibi. Sesi boğuk ama yine de endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

Gözlerimi açtığımda, onun üzerime eğilmiş, omzumu tutmuş, beni uyandırmak için salladığını görüyorum. Davina gergin bir şekilde arkasında durmuş, elini boğazına koymuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyor.

Sırt üstü yatakta yatıyorum. Sabah ışığı pencerelerden içeri sızıyor, odayı inci ve altın rengi tül gibi tonlarla boyuyor. Dışarıda gökyüzü berrak mavi. Görünmeyen bir yerde yalnız bir ötücü kuş mutlu bir şekilde cıvıldıyor.

"Ne oldu? Neredeyim?"

"Evdesin canım. Güvendesin. Kabus görüyordun, aya doğru çılgık atıyordun."

Zayıf ve kafam karışık, nabzım hızlı ve nefesim sık. E teyze parmaklarının arkasını alnıma bastırıyor, endişeyle tikir tikir sesler çıkarıyor.

"Ateşin çok yüksek, May. Hayır, oturmaya çalışma. Hastasın." D teyzeme dönüyor. "Lütfen biraz çay getirir misin?"

Davina başını sallayarak odadan çıkar.

Kuru dudaklarımı ıslatıp fısıldıyorum, "Bea nerede?"

"Q ile serada."

Boynuzları ve kanatları olan bir yaratık aklıma gelir ve boğazımda safra kadar sıcak ve acı bir panik yükselir. "Sera mı?"

D Teyze başını sallar. "Dün gece rüzgâr kapıyı açtı, birkaç saksıyı devirdi. Şimdi onu dert etme, canım. Nasıl

Nasıl hissediyorsun?"

"Mide bulantısı. Başım dönüyor. Sersemlemişim."

Ben de kafam karışık, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun bir rüya olmadığına ve rüyanın gerçek olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim. Her şey yapay geliyor, sanki bir televizyon dizisinin setine girmişim gibi. Neşeli güneş ışığı bile sahte görünüyor, gözlerimi yakacak kadar sert ve doğal olmayan bir kenarı var.

O da başını sallayarak yine dilini şaklatıyor. "Virüs kapmışsın. En iyisi yatakta kalıp bol bol sıvı alman. İhtiyacın olan şey dinlenmek ve sıvı almak. Sana güzel bir mantar çorbası yapayım."

Omzuma hafifçe vurup odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kapı, bir hücre kilidinin yerine oturması gibi uğursuz bir *tıklama* sesiyle kapanır.

Kendimi oturur pozisyona getiriyorum, odanın dönmesi durana kadar bir dakika bekledikten sonra komodinden telefonumu alıyorum. Titreyen ellerimle mesajlarıma gidip onları kaydırıyorum.

Ronan'ın mesajı kaybolmuş. Telefon görüşmemizin kaydı da yok.

Dün gece hiç yaşanmamış gibi. Beni serada sikmedi, kocaman kanatları çıkmadı, kıcımdan kendi spermini bir şişe Fransız şarabı gibi yudumlamadı.

Hepsi ateşli bir rüyaydı.

Telefonun ekranına bakarken, başka bir şeyin daha eksik olduğunu fark ettim.

Ezra sokağı terk ettikten sonra ona gönderdiğim mesaj yok.

Kulaklarımda uğultu yapan panik, vücudumun derinliklerine yerleşiyor, hücrelerimi istila ediyor, ta ki çılgına dönüp nefes alamayacak hale gelene kadar.

İşyerime yaptığım aramalar da arama listemde yok.

E-postalarımı kontrol ettiğimde, onlar da yok.

Yatağın kenarına oturuyorum, korkudan terliyorum, nabzım hızla atıyor, ta ki D Teyze buharlı bir fincan çay ile geri dönene kadar.

Beni görür ve aniden durur. "Aman Tanrım, canım, berbat görünüyorsun. Öğleden sonra da iyileşmezsen, doktoru arayacağız."

Telefonu elimden alır, komodinin üzerine koyar ve bana çay bardağını verir, elim titremeyi kesene kadar tutmama yardım eder.

Bir anlığına onun kıvrımlı altın rengi derinliklerine bakıyorum, sonra yüzüne bakıyorum.

"Ezra bu sabah uğradı mı?" Kaşlarını çatıyor. "Ezra mı?"

Hayır. Tanrım, hayır. Bu bana olamaz.

Zayıf bir sesle, "Dün sabah onunla tanıştın. Buraya geldi ve sen ve E Teyze onunla tanıştınız. Sarı saçlı. Lacivert blazer. İnce çerçeveveli gözlük."

Uzun bir süre sessizce bana bakar, kaşlarının arasında endişe kırışıklıkları oluşur. "Çayını iç ve dinlen, canım. Kendini daha iyi hissettiğinde konuşuruz."

Ellerim o kadar titriyor ki, içmeye çalıştığımda çay çenemden damlıyor. D Teyze beni sakinleştirmeye çalışıyor ve yine bana yardım ediyor, ellerimi kendi elleriyle kavrayarak bir damla bile dökmememi sağlıyor.

O kadar susamış ve susuz kalmışım ki, bardağı bir dikişte bitiriyorum.

Bu onu memnun eder. Bana gülümser, boş bardağı geri alır ve elini saçlarımın üzerinde gezdirir.

"İşte, şimdi," diyor yatıştırıcı bir sesle. "Yakında çok daha iyi hissedeceksin. Sadece dinlen, hayatım. Sonra seni kontrol ederiz."

ay dilimde kireçli, acı bir tat bıraktı. Başım yine zonkluyor ve mide bulantım daha da kötüleşiyor. Odanın sallanmasına karşı koymak için gözlerimi kapatıyorum.

"Bea nerede?"

"O gayet iyi, canım. Endişelenme. Hiç endişelenme."

Oda tekrar çıkarken neşeli bir melodi mırıldanıyor.

Kapı arkasından kapandığında ayağı kalkmaya çalışıyorum. Dengesizce sallanıyorum ama banyoya kadar sürünerek gitmeyi başarıyorum. Tavan lambasını açtığımda aynadaki yansıma bana bakıp nefesim kesiliyor.

Cildim bir ceset kadar solgun. Göz ukurlarımın etrafında koyu halkalar var. Saçlarım fare yuvası gibi düğümlenmiş ve karışmış. Bir geceden değil, bir aydır hasta gibi görünüyorum.

Uyanmak umuduyla yüzüme soğuk su serpiyorum ama lavaboya eğildiğimde baş dönmesi daha da kötüleşiyor. Dik durduğumda neredeyse düşüyordum, tam zamanında havlu askısına tutunarak düşmeyi önledim.

Başım zonkluyor, tuvaleti kullanıp yatağa doğru sürünerek geri dönüyorum. Komodinin üzerinde çantamı görünce duruyorum.

Kalbim çarparken odayı geçip çantayı açtım ve içine baktım.

Pençe yok. Hiç orada
olmuş muydu?

Dışarıdaki ötücü kuş masum şarkısını söylerken, ben boş çantaya bakıyorum ve karanlık bir korku beni yutmaya başlıyor.

Akşamın erken saatlerinde, bir doktor Blackthorn Malikanesi'ne gelir.

Genç ve formda, soluk mavi önlüğüyle oldukça yakışıklı bir adamdı. D Teyze hafifçe kapıyı çaldıktan sonra onu odaya aldı. Telefonumu kontrol ettiğim andan bu yana hiçbir şey hatırlamıyorum, çünkü tekrar uykuya dalmış olmalıyım.

Yatağın yanındaki komodinde boş bir çorba kasesi ve bir kaşık duruyor. Onu yediğimi de hatırlamıyorum, ama yemiş olmalıyım. Ağzımda hafif bir mantar tadı var.

Davina, ağlayan çocuklara veya ölümcül hastalığı olanlara karşı kullanılan alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla şöyle diyor: "May, bu Dr. Hansen. Mümkün olduğunca çabuk geldi. İşinde çok iyidir, ona karşı tamamen dürüst ol, seni iyileştireceğiz. Size biraz yalnız kalmanız için zaman vereceğim."

O odadan çıkınca, Dr. Hansen bir sandalye çekip yatağın yanına koyar, elindeki kahverengi deri çantayı yere bırakır ve bana gülümser.

"Merhaba May. Kendini iyi hissetmediğini anlıyorum. Bana semptomlarını anlatır mısın?"

Buna direnç hissediyorum, ama muhtemelen bu sadece benim her zamanki isyankarlığımdan kaynaklanıyor. Yastıklara daha dik oturuyorum. "Doktorların hala ev ziyaretleri yaptığını sanmıyordum."

"Küçük bir kasabada doktor olmanın avantajlarından biri, büyük şehirdeki doktorlar gibi hasta sayısının çokluğundan bunalmamış olmam, bu sayede daha kişiselleştirilmiş bakım sunabilmemdir."

Sanırım D Teyze'ye verdiği "kişisel bakım", onun burada bulunmasıyla daha çok ilgili.

O ayrılmadan önce ikisinin birbirlerine attığı şehvet dolu bakışları kaçırmadım. Bu, Bea ve ben gelmeden önce bana bahsettiği, "dayanıklılığı" olan doktor olmalı.

"Sanırım agresif bir virüs kapmışım." "Davina ateşin olduğunu söyledi. Başka belirtin var mı?"

İsteksizce listeyi kabul ediyorum. "Mide bulantısı. Burun kanaması. Baş ağrısı.

Baş dönmesi. Halüsinasyonlar."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıncaya, deli gibi görünmemek için son cümleyi hemen düzeltiyorum. "Rüyalar demek istedim. Canlı rüyalar."

O rahatlamış rahatlamışbaşını ve gülümsüyor. "Tamam. Bu ateşliyken sık görülen bir durum. Başka bir şey var mı?"

Kayıp e-postaları, mesajları ve telefonları düşününce kendimi gülünç hissediyorum. "Son zamanlarda unutkanlık yaşıyorum."

"Ne zamandır böyle?"

"Birkaç gün. Belki bir hafta?" Gülüşüm küçük ve gergin. "Günler birbirine karışıyor."

"Hangi ilaçları kullanıyorsunuz?" "Hiçbiri."

"Alkol veya uyuşturucu bağımlılığı geçmişiniz var mı?" "Hayır."

"Herhangi bir tıbbi rahatsızlığınız teşhis edildi mi?"

"Hayır. Her zaman çok sağlıklıydım. Hiç diş çürüğüm bile olmadı."

"Alerjiniz var mı?"

"Yok."

Çantasından stetoskopunu çıkarır. "Kalbinizi dinlesem sorun olur mu?"

"Buyurun."

Ayağa kalkar, önce yuvarlak metal rezonatörü göğsüme, sonra omuzlarımın arasına, sırtıma bastırır ve her yerde birkaç saniye kulaklıklarından dinler.

İşte o anda, pijamalarımı giydiğimi fark ediyorum, dün gece aşağıya viski almaya indiğimde giydiğim bornozu değil. Viskiye almadım çünkü seraya girip Ronan şeklindeki bir canavarın amımı mahvetmesine izin verdim.

Dün gerçekliğin ne zaman bittiğini ve *Alice Harikalar Diyarında'nın* müstehcen versiyonunun ne zaman başladığını hiç bilmiyorum.

Dr. Hansen bana derin nefes alıp vermemi söylüyor. Bir süre daha göğsümün içinden gelen sesleri dinledikten sonra, "Akciğerlerinde tıkanıklık belirtisi yok ve kalbin iyi çalışıyor. Şimdi tansiyonunu ölçelim" diyor.

Öyle yapıyor, normal olduğunu söyleyerek beni rahatlatıyor, sonra dijital termometre ile ateşimi ölçüyor.

"Tam olarak 98,7 derece. Ateşin varsa da düşmüş."

Her geçen dakika kendimi daha da gülünç hissediyorum.

"Boğazınıza ve kulaklarınıza bir bakalım."

Boynumun yanlarındaki lenf bezlerini nazikçe palpe ediyor, sonra küçük bir ayna ile içini görebilmek için ağzımı açmamı istiyor. Orada bir sorun görmeyince, otoskopa her iki kulağıma da bakıyor.

"Kusma veya ishal var mı?"

"Hayır."

"Son bir yıl içinde ameliyat oldunuz mu?" "Hayır."

Koltuğuna geri oturur ve gülümser. Çok çekici gamzeleri ve sempatik ela gözleri vardır. D teyzenin onu neden sevdiğini anlayabiliyorum.

"Son zamanlarda stres seviyen nasıl?"

Küçük ve alaycı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Bir ile on arasında, kırk yedi."

Anlayışla başını sallar. "Büyükannen için başın sağ olsun."

Onun ölümünü mü yoksa sonraki ortadan kayboluşunu mu kastettiğini sormuyorum. "Teşekkür ederim."

Pinecrest Mezarlığı ve kayıp sakinleri hakkında bilgisi olup olmadığını merak ederken, sessizce birbirimize bakıyoruz. Haberler şimdiye kadar tüm kasabaya yayılmış olmalı.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"İntihar düşüncelerim olup olmadığını soruyorsanız, cevap hayır."

Küçük gülümsemesi utanç dolu. "O kadar belli miydin? Hasta başı tavırlarım üzerinde çalışmam gerekecek."

Elimi sallayarak onu susturuyorum. "Sormak zorunda olduğunu biliyorum. Peki, sonuç ne?"

"Virüs kap্তığınız konusunda haklıydınız. Bol bol sıvı alın ve dinlenin. Bir iki gün içinde kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz. Eğer hissetmezseniz, pazartesi günü muayenehaneme gelin, kan alıp daha ileri tetkikler yapalım."

"Peki ya burun kanamaları? Daha önce hiç olmamıştı."

"Bu, evdeki hava kadar basit bir şey olabilir. Hava oldukça kuru ve her yere asılı olan otlar burun yollarını tahriş edebilir. Ya da duman, toz, hatta güçlü kokular da olabilir. Tuzlu suyla burun yıkamayı deneyin. Bu yardımcı olacaktır."

Derin bir nefes alıp yastıklara yaslandığımda, "Uyumana yardımcı olacak bir şey vermemi ister misin?" diyor.

"Tabii. Lobotomi yapabilir misin?"

O gülümser. "Ben daha çok uyku hapları gibi bir şey düşünüyordum."

Tereddüt ettiğimde, "Almak zorunda değilsin, ama en azından bir seçeneğin var. Bir haftalık yeterince bırakacağım" diyor.

Çantasından küçük, etiketsiz, kehribar rengi bir şişe çıkarır ve komodinin üzerine koyar. Bunlar için reçeteye ihtiyacım olmamasına şaşırırım. Belki de bu, D Teyze'nin etkisidir.

Belki de takas temelli bir aile hesabımız vardır ve o da oral seks ile ödeme yapıyordur.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerinden kaçınarak. "Geldiğin için minnettarım."

Çantasını alır ve ayağa kalkar. "Hiç sorun değil. Geçmiş olsun. Unutma, iyileşmezsen ofisimi ara, seni daha fazla test için muayeneye alalım."

O gittikten sonra, derin düşüncelere dalarım. Birkaç dakika sonra, hafif bir uğultu fark ederim.

İlk başta elektronik bir ses olduğunu düşünürüm, ama dinledikçe sesin sabit olmadığını fark ederim. Arı kovanındaki vızıltı gibi, birçok kanadın hızlı çırpınışıyla oluşan düzensiz bir şekilde yükselip alçalıyor.

Kaşlarımı çatarak yataktan kalkıp odanın ortasına geçtim ve sesin kaynağını bulmaya çalıştım. Ama sanki tüm oda, zemin, duvarlar ve tavan bu sesi çıkarıyordu. Ses gittikçe yükseliyordu ve

Her an daha da yaklaşıyor, tüylerimi diken diken edecek kadar ürkütücü.

Sakin ol. Saçlıkta bir yaban arısı yuvası var, hepsi bu. Korkacak bir şey yok.

Ses giderek yükseliyor ve çıldırtıcı bir vızıltıya dönüşüyor.

Kapıya doğru ilerlerken, gergin bir şekilde etrafa bakınıyorum ama olağandışı bir şey görmüyorum. Sonra gözümün ucuyla bir hareket görüyorum ve banyoya doğru dönüp bakıyorum.

Odanın diğer ucundan bile, lavabonun üzerindeki aynayı ve ona yansıyan grotesk görüntüyü net bir şekilde görebiliyorum.

Yağlı siyah sineklerden oluşan kaynayan bir kütle tüm vücudumu kaplıyor. Gözlerim hariç, onlar uzun zaman önce ölmüş bir şey gibi beyaz bir tabaka ile kaplanmış.

Sessiz bir çığlık atarak ağzımı açtığımda, sinekler boğazıma akın eder ve çürümüşlükten gelen iğrenç bir tadı beraberlerinde getirirler. Ardından koku burnuma çarpar ve çürümüşlüğün mide bulandırıcı tatlı kokusuyla doldurur. Bağırsaklar ve kan. Bir mezbaha.

Dehşet içinde geriye doğru sendelerim, panik içinde ellerimi yüzümün etrafında sallarım, ama sinekler beni takip eder. Sürü kısa bir süre dağılınca, kurtçuklarla dolu gri çürümüş deriyi görebiliyorum, ama sonra tekrar boşlukları doldurmak için üzerime çullanıyorlar.

Vızıltı, kafatasımın içinde yankılanan, kulakları sağır eden bir uğultuya dönüşür.

Kapıya doğru sendeleyerek giderim, kapıyı açarım ve koridora çıkarım, ama şaşkın bir şekilde E Teyze'ye çarparım.

"Uyanmışsın! Bu iyiye işaret. Nasıl hissediyorsun canım? Doktor ne dedi?"

Vızıldama sesi kayboldu.

Ellerime baktığımda, tek bir sinek bile görünmüyor. Uzaklardan, kendimi şöyle derken duyuyorum: "O, benim iyi olduğumu söylüyor. Her şey yolunda. Bende hiçbir sorun yok."

OTUZ SEKİZ

MAVEN

Dr. Hansen'ın sihirli haplarının yardımıyla gece boyunca derin bir uykuya dalıyorum. Teyzeler sabah kiliseye gideceklerini söylediklerinde, onlarla birlikte gitmek için mantıksız bir istek duyuyorum.

Dindar bir insan değilim, ama her şeyi göz önünde bulundurursak, kafama biraz kutsal su serpilmesi o kadar da kötü bir şey olmayabilir.

Q bizi şehrin öbür ucundaki eski ve güzel ahşap kiliseye götürüyor. Kilisenin kulesi parlak bronz bir rüzgâr gülüyle süslenmiş. Dış cephesi yeni boyanmış beyaz boyayla parlıyor. Vitray pencereler çeşitli İncil sahnelerini tasvir ediyor, hiçbiri şiddet içermiyor.

Antiseptik Yeni Ahit, uygun süper kahraman kurtarıcısıyla, kanlı Eski Ahit'in acımasız, intikamcı tanrısıyla değil.

Dördümüz ana kapıdan kiliseye girdiğimizde vaaz çoktan başlamıştı. Vaiz kürsüsünde, rahip cümlesinin ortasında durakladı. Cemaat şüpheyle bize bakmak için döndü. Cenaze örtüsü kadar kasvetli, kalın bir sessizlik kutsal mekanı kapladı.

"Neden yan kapıdan gizlice giremedik?" diye mırıldanıyorum, bakışlarım düşmanca yüzlerin sıralandığı kilise sıralarını tarıyor.

D Teyze, "Blackthornlar gizlice girmez ve saklanmaz. Elimi tut Bea," der.

İkisi, tören alayımızı ana koridordan doğal olarak ön sıradaki kilise sırasına doğru yönlendirir. Orada oturan dört kişilik aile hemen ayağa kalkar ve boş bir sıraya geçer. Otururuz, ahşap kilise sıraları doğal olmayan bir sessizlik içinde gıcırıyor.

Yerleşince, D Teyze elini O'Brian Peder'e doğru sallayarak devam etmesine izin verir.

O, ona kızgın bir
bakış attı. O ise ona
gülümsedi.

Her hafta bu çılgınlığa katıldıklarına inanamıyorum.

Rahatsız edici derecede uzun bir sessizlikten sonra, yaşlı rahip boğazını temizler.

Cemaate hitap ederek, "Bize merhamet et, Tanrım" der.

İlk sırada oturan dört sessiz kadın hariç, cemaat hep bir ağızdan cevap verir. "Çünkü sana karşı günah işledik."

Rahip ellerini açar ve göklere yalvarır. "Bize merhametini göster, ey Tanrım."

"Ve bize kurtuluşunu bahşet."

"Yüce Tanrı bize merhamet etsin, günahlarımızı bağışlasın ve bize sonsuz hayat versin."

Nedense, D Teyze son kısmı komik bulur. Altarın arkasındaki duvarda, çarmıha gerilmiş, üzgün bir ifadeyle bakan İsa'nın bulunduğu dev haçı seyrederek, eğlenerek başını sallar.

Cemaat topluca "Amin" diye mırıldanır, sonra herkes tekrar susar.

Peder O'Brian, kürsüde açık duran İncil'e bakarak bir an sessizce düşünür, sonra agresif bir şekilde sayfaları çevirmeye başlar.

Gözlerini kaldırıp, alçaltılmış gri kaşlarının altından bize kıyamet gibi bir bakış attı.

"Vahiy Kitabı'ndan bir alıntı." E Teyze iç
çeker.

Ardından, dünyanın sonunu anlatan şaşırtıcı derecede şiddetli, kanlı ve iç karartıcı bir anlatım gelir, ki bu da bir şekilde zihin uyuşturan bir sıkıcılıktır.

Rahip okumayı bitirdiğinde, Bea'nın sözde "sevgi dolu" bir tanrının, yarattığı insanlara bu kadar acı çektireceğine şüpheyi baktığını görmekten memnuniyet duydum. Zaten onları yarattığı andan itibaren tüm günahlarını ve nihai lanetlenmelerini bildiği varsayılırsa, özgür irade kavramı bir şaka demektir ve o da sadistten başka bir şey değildir.

Ayinin geri kalanını, neden ateizmi benimsemek için sağlam nedenler sunan bu yere gelme ihtiyacı hissettiğimi merak ederek oturarak geçiriyorum.

Sonra tören biter ve gitme zamanı gelir.

Ama ayağa kalkmıyorum. Bugün buraya gelmek istememin bir nedeni var ve hala ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden öğrenene kadar burada kalacağım.

Teyzelere Bea'yı eve götürmelerini, benim eve yürüyerek gitmek istediğimi söylüyorum. Biraz egzersizin bana iyi geleceğini düşünüyorlar, bu yüzden tartışmadan kabul ediyorlar. Bea'ya bir öpücük veriyorum, sonra ailemin gitmesini izliyorum, cemaat üyeleri sanki Blackthornlar bulaşıcıymış gibi gergin bir şekilde etraflarından ayrılıyorlar.

Sonunda kilise boşalır ve sadece ben ve çarmıhta asılı zavallı, üzgün İsa kalırız.

Onu inceliyorum.

Onu yontan sanatçı, ona yorgun bir görünüm vermek istemiş olmalı, ama o bunun yerine suçlu görünüyor. Utançla dolu.

Belki de peştamal yüzündendir. Ben de kiliseye öyle bir şey giyerek gitmekten utanırdım.

"Senin için henüz geç değil."

Ses beni irkiltir. Dönüp bakınca, Peder O'Brian'ın kilise sırasının sonunda durduğunu görürüm.

Elleri cüppesinin içinde gizli. Ayakkabıları da cüppesiyle örtülü, bu da ona rahatsız edici, ürkütücü bir görünüm kazandırıyor. Nakışlı bir çarşafın içinde, yerden süzülerek duran bedensiz bir kafa.

"Anlamadım?"

"Senin için henüz çok geç değil, May. Hala kurtulabilirsin."

"Beni hatırlıyor musunuz?"

Gözlerindeki bakış, tarif edilemez bir hüznle doluydu, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, ve bu *gerçekten* iyi bir şey değildi.

"Elsbeth'in kızını elbette hatırlıyorum. Annen inançlı biriydi. Senin de öyle olmanı umuyordu."

"Neye inanan?"

"Tanrı'ya."

"Ah. O."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Eğer bana onun Noel Baba'ya ya da Tinker Bell'e inandığını söyleseydin de aynı şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi görünürdüm."

"Ama ikisi de onun ebedi ruhunu lanetten kurtaramazdı. Ve Tinker Bell'in aksine, Tanrı'nın var olması için kimsenin inancına ihtiyacı yok."

Bu adamın kendini beğenmişliği çok güçlü. Ronan'a rakip olacak kadar.

Merakım galip gelene kadar, garip bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. "Annem kiliseye mi geliyordu?"

"Hayır. Asla." Gözleri sertleşir. "Teyzelerinin hoşlandığı türden oyunlara katılmadı."

Onun ses tonunu sevmiyorum, yargılayıcı pislik. "Cemaatinizin çoğunun da rol yaptığını iddia etmeye hazırım, Peder. İnsanlar ahlak danslarını halka açık yerlerde sergilemeyi çok severler."

"Peki ya siz? Bugün burada ne sergiliyorsunuz?"

Çürüyen etimi yiyen sinek sürüsünün görüntüsü gözlerimin önüne geliyor. Kafamı sallayarak bu görüntüyü silmeye çalışıyorum. "Hiçbir şey sergilemiyorum."

Beni inceliyor. "Ama bir şey arıyorsun. Belki bir sorunun cevabını. Ya da belki daha önemli bir şeyi."

"Ne gibi?"

"Kurtuluş."

Bu beni gülümsetir. "Sanki bunu sunuyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Ben değil. O." Gözlerini benden ayırmadan, suçlu İsa'yı işaret ediyor. "Tövbe et ve kurtul. Ölümünden sonra diril ve O'nun sonsuza dek hüküm süreceği görkemli krallığına katıl."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Benim neye inandığım önemli değil, evlat. Önemli olan *senin* neye inandığın. İnanç, özgürce yapabileceğin bir seçimdir."

"Ya da zayıf karakterli insanların bilinmeyene karşı korkularını yönetmek için ihtiyaç duydukları bir destek."

"Gerçekten böyle düşünseydin, orada oturuyor olmazdın."

Onun haklı olma ihtimali beni sinirlendiriyor. Yine de, bu bir tartışma gerektiriyor.

"Akli başında bir insan neden sonsuza kadar kölelik içinde yaşamak, bulutların üzerinde süzülüp ilahiler söylemek istesin ki?"

Buna gülümsüyor. "Peki, alternatifini düşün." Gülümsemesi kayboluyor. "Ama düşünmek için çok zaman harcamayın. Ruhunuz için bir savaş veriliyor, evlat. Çok yakında, taraf seçmek zorunda kalacaksınız."

Korkmuş İsa'nın bile bu adamı ürkütücü bulduğunu anlayabiliyorum. Sanki çarmıhtan inip kaçmak istiyormuş gibi görünüyor.

Ayağa kalkıp rahibe doğrudan bakıyorum. "Ben tarafımı seçtim, Peder. Ben, dogma adına savaşı, tecavüzü, cinayeti, soykırımı veya insan kurban etmeyi asla teşvik etmeyen bilimin tarafındayım. Sizin 'kutsal' İncil'inizi okudum. Aslında baştan sona okudum. Şiddet ve hoşgörüsüzlüğü savunan, savunulamaz bir kurgu eseri. Tanrınız adil değil ve tapınılmayı hak etmiyor."

Peder O'Brian dudaklarını büzdü. "Eski Ahit'i çok okumuşsun."

"Evet. Korkunç bir şey."

"İsa, eski antlaşmayı geçersiz kılan yeni antlaşmadır." Ben kuru bir şekilde, "Ne kadar da uygun. Bunun tek kelimesine bile inanmıyorum." diyorum.

"Yine de burada durmuş benimle tartışıyorsun."

"Çok iyi bir noktaya değindin. Lütfen izin ver, şimdi yetişkinlerle konuşmam gerek."

Arkamı dönüyorum, ama birdenbire yanımdaki kilise sırasına oturmuş, sıcak, kokuşmuş nefesi ensemdedir, elime bir şeyi acilen bastırıyor.

Bileğimi acı verecek kadar sıkı tutarak, tıslar gibi konuşur, "Hissediyorsun, değil mi? Zehir gibi kanında yayılan veba. Eski Yılan uyanıyor. Yakında, kehaneti yerine getirmek ve kendisine vaat edilen, cehennemde onun yanında hüküm sürecektir kraliçeyi almak için, güneşin parlamadığı derin boşluktan yükselecek. Çok geç olmadan ondan vazgeç! *Tövbe et ve ruhunu kurtar!*"

Onun elinden kendimi çekip şok içinde ona bakıyorum. Sanki ele geçirilmiş gibi görünüyor. Gözleri şişmiş, burun delikleri genişlemiş, dudakları kuduz bir hayvan gibi dişlerinden geri çekilmiş.

Ama sonra gözlerini kırıştırıyor ve kendine geliyor gibi görünüyor. Yüzündeki ifade düzeliyor. Bileğimi bırakıyor ve gülümsüyor.

"Huzur içinde git, evlat," diye mırıldanır.

Haç işareti yapar ve kutsal alanın karşı tarafına doğru uzaklaşır, nefisteki bir kapıdan kaybolur.

Avuç içimi açtığımda, orada bir tespih buluyorum. Tespihin tahta boncukları, yıllarca dua ederken dokunmaktan pürüzsüzleşmiş.

Vitray pencerelerden birinden gelen kırmızı ışık, kutsal alanı ve elimi kaplar, boncukları ve ucundaki küçük metal haçı taze dökülmüş kan kadar kırmızıya boyar.

Yüksek bir *patlama sesi* beni ürküttü.

Ses, tüm mekanda yankılanır, kırılganlığa kadar yükselir ve fısıltı gibi yankılarla sönümlenir. Boş sıraları tarayarak, sesin kaynağını ararım, ta ki sunak duvarının arkasında, İsa'nın çarmıha gerildiği yere bakana kadar.

Duvar artık boştur.

Büyük ahşap haç, mermer zeminde yüzüstü yatıyor, parçalara ayrılmış.

Mesih'in kesik başı altından dışarı yuvarlanmış. Boş gözleri beni suçlayıcı bir şekilde izliyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Yanlış bir his beni sarar.

Kuzey transeptinin aydınlık bir köşesinde, Meryem Ana'nın taş heykeli başını çevirip bana sert bir bakış atıyor. Duvarların üst kısmındaki vitray pencerelerde yer alan azizler, daralmış, yargılayıcı gözlerle bana bakıyor. Koro bölümünün ucundaki oyma ahşap günah çıkarma odalarından fısıltılar yükseliyor, giderek yükseliyor ve sonunda kulakları sağır eden bir Latince ilahi korosu haline geliyor.

Korkuyla ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum.

Sanki kötü niyetli görünmez bir güç tarafından boğuluyormuşum gibi, ezici bir ağırlık bedenime çökmeye başlar.

Koşmaya başlamadan önce sıranın sonuna kadar ilerlerim.

Ön kapılardan dışarı fırlayıp gün ışığına çıktığım anda, kilisenin çatısından büyük bir kuzgun sürüsü kaotik bir kara bulut gibi patlar.

Uçarken, sert cıvıltıları benim adımları çağırıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

REQUIEM

**Keder, yıkım, harabe ve çürüme diye haykır.
En kötüsü ölümdür ve ölümün günü gelecektir.**

—Richard II

OTUZ DOKUZ

MAVEN

Durmadan Blackthorn Malikanesi'ne kadar koştum, kollarımı sallayarak ve soğuk Kasım havasını ciğerlerime çekerek, kiliseyi ve onun karanlık görüntülerini arkamda bırakmak için çılgınca koştum.

Eve vardığımda terden sıırıslıklam olmuşum. Kapıdan içeri dalıyorum, doğrudan üst kata koşuyorum, Q'nun geldiğimizde sakladığı dolaptan valizimi çıkarıyorum, yatağın üzerine atıyorum ve askılardan kıyafetleri çıkarmaya başlıyorum.

"Bea!" Açık yatak odası kapısına doğru bağıyorum. "Tatlım, buraya gel!"

Birkaç dakika sonra, o da içeri girer. Şaşkın bir şekilde, dolap ve şifonyer arasında koşuşturup, yataktaki açık valize olabildiğince hızlı bir şekilde her şeyi tıkıştırırken bana bakar.

"Ne yapıyorsun?"

"Valizimi hazırlıyorum.

Gidiyoruz." "Gidiyoruz mu?"

"Evet. Hemen şimdi. Git eşyalarını topla tatlım! Bir sonraki trenle gidiyoruz."

"Neden? Ne oldu?"

Kahkaham çılgınca geliyor. "Ne *oldu mu*? Ne olduğunu söyleyeyim. Bu kasaba beni delirtiyor!"

Annesinin yaklaşan sinir krizinin fikri onu harekete geçirmedeğinde, mantığa başvuruyorum. "Manhattan'a geri dönmeliyiz. Zaten çok uzun kaldık. Okula dönmen gerekiyor. Her şey normale dönmeli."

"Ama beni okuldan aldın."

Birden durup ona bakıyorum, titrek ellerimde bir kazak tutuyorum. Gergin bir şekilde yutkunarak fısıldıyorum, "Ne?"

Soluk mavi kilise elbisesi ve parlak rugan ayakkabılarıyla kapının eşiğinde duran kız, bana gerçek bir şaşkınlık ve belki de biraz korku ile bakıyor.

"Bana evde eğitim vereceğini söylemiştin. Okulumun müdürüne bir mektup gönderdin. Onlara geri dönmeyeceğimi söyledin."

Duyduğum o gümbürtü sesi, kulaklarımda çınlayan nabzımın sesi. Ağzım kurudu. Dizlerim titriyor.

Ben hiçbir şey söylemeyince Bea, "Geçen hafta bir mektup gönderdin. Hatırladın mı?" diye soruyor.

"Mektup," diye yavaşça tekrar ediyorum, bu kelimeyi yüksek sesle söylemek beynimdeki sis perdesini kaldıracak ve onun neden bahsettiğini anlayabileceğim umuduyla.

Ama şansım yok. Hala kafam karışık.

Öte yandan kızım sinirlenmeye başlıyor.

Gözleri parlayarak yaklaşıyor, ağzı sert, garip bir şekilde yetişkin bir ifadeye bürünüyor.

"Oraya geri dönmeme gerek olmadığını söylemiştin anne. Q ve büyük teyzelerimle burada kalmak istediğimi söylemiştim, sen de tamam demiştin. Buraya taşınacağımızı söylemiştin. Geri dönmeme gerek olmadığını söylemiştin!"

Son cümleyi yüksek ve tiz bir sesle bağıyor. Manhattan'a dönmek konusunda benim Solstice'da kalmak konusunda olduğum kadar panik içinde, ama nedenini hiç anlamıyorum.

Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. "Tatlım, beni dinle. Ne olduğunu bilmiyorum, ama eve gitmeliyiz, tamam mı? Buraya taşınmıyoruz. Burada kalamayız. Gitme zamanı."

Beni itip kapıya doğru geri çekiliyor. Gözleri yaşlarla dolu, suçlayıcı bir şekilde şöyle diyor: "Sen benim isteklerimi *hiç* önemsemiyorsun. Her zaman sen önemseniyorsun. Ne yapmak istediğin, nerede yaşamak istediğin, bizim için neyin iyi olduğunu düşündüğün. Ben artık bebek değilim! Senin söylediklerini yapmak zorunda değilim! Bu kadar aptalca davrandığında seni dinlemek zorunda değilim!"

Şaşkın bir şekilde, ağzım açık kalmış halde ona bakıyorum.

Bana daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Hiç. Öfkeyle sesini yükselttiğini bile hiç duymamıştım.

Yüzü kızarmış, ağzı büzülmüş bir şekilde dönüp odadan koşarak çıkar.

Merdivenlerden aşağı inen öfkeli ayak seslerini dinledim, sonra bir kapı çarptı ve ev derin, tatmin edici bir sessizliğe büründü.

Yüzümü ellerimle kapatarak fısıldıyorum, "Toparla kendini. Önce kendi çantalarını topla, sonra onun çantalarını topla, sonra onu bul ve tren istasyonuna git. Her şeyi sırayla yap. Her şeyi sırayla yap."

Yorgun ve nefes nefese, çekmeceleri ve dolabı boşaltmayı bitirip, eşyalarımı çantalara gelişigüzel bir şekilde tıktırıp aceleyle fermuarlarını kapatıyorum. Bea'nın odasında da aynı işlemi tekrarlıyorum, beyaz kediye yatağından uzaklaştırıp battaniyenin altında kaybolmuş çorap veya giysiler olup olmadığını kontrol ediyorum. İşimi bitirince, tüm çantaları aşağıya indirip ön kapının yanına bırakıyorum.

Sonra kızımı aramaya çıkıyorum.

Onu mutfakta bulamıyorum.

Onu büyük odada bulamıyorum.

Birinci kattaki labirent gibi odaların hiçbirinde onu bulamıyorum, bu yüzden üst kata geri dönüp orada arıyorum, her geçen saniye panik seviyem artıyor.

Sonunda, Bea'nın artık evde olmadığını kabul etmek zorunda kalıyorum. Teyzeler ve Q de ortada yok.

Herkes ortadan kaybolmuş.

Kilisede hissettiğim yaklaşan felaket hissi tekrar üzerime çöküyor, nemli elleri ve kokuşmuş nefesi ile beni sıkıca kavırıyor. Sinirlerim *hızlıca* bir şeyler yapmam için bana bağırırsa da, kendimi sakin kalmaya ve düşünmeye zorluyorum.

Dışarı çıkıp bahçeyi aramaya başladım.

Huş ağacı korusunun altındaki demir bankın üzerinde oturan kırmızı bir tilki, Bea'nın adını çaresizce haykırarak seraya girip çıktığını izliyor. Bankın üzerinden atlayıp çitlerin altında kırmızı kuyruğunu sallayarak kaybolduğunda, bu bir işaret gibi geliyor.

Kafam karışık haldeyken, tilki sanki onu takip etmemi istiyor gibi geliyor.

Çitin ötesinde, orman aniden başlar. Yabani çalılarının arasından ilerlerken, dar, zar zor fark edilebilen bir patika belirir. Patika, düşen yapraklarla kaplıdır ve üstündeki yoğun ağaç örtüsünden süzülen güneş ışığının gölgeleriyle beneklidir. Uzun siyah mantarlarla süslenmiş çürümüş bir kütüğün üzerinden atlayarak Bea'nın adını seslenirim.

Tek cevap, yalnız bir kuzgunun civıltısı.

Ormanın derinliklerine doğru yürürken, soğuk bir esinti saçlarımı buz gibi parmaklarıyla okşadığında titriyorum. Çaresizliğim artarken, sesim kısılana kadar Bea'yı tekrar tekrar çağırıyorum.

Kanopiden süzülen ışığın artık parlak değil, grileştiğini fark etmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Sıcaklık da düşüyor ve rüzgar şiddetleniyor.

Fırtına yaklaşıyor.

Geri dönmek için arkama dönüyorum ama hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Ağaçlar farklı, daha büyük ve daha koyu, çıplak dalları iskelet pençeleri gibi bana uzanıyor.

Karanlık çökmeye başlarken, ölü bir meşe ağacının devasa kütüğünün arkasında kaybolan kırmızı bir ışık görürüm. Kalbim hızla çarparak, onu takip etmek için acele ederim.

Koşarken, yüzümü çizmek için eğilen dalları savururum ve orman zeminindeki karışık köklerin üzerinde tökezlerim, göğsümde soğuk bir dalga gibi yükselen korku, ciğerlerimi acı verici bir şekilde sıkıştırır. Çamur birikintilerinin üzerinden atlayarak ve giysilerimi yırtmak isteyen karışık, dikenli eğrelti otlarından kaçarak tilkiyi kovalarım.

Havayı içime çekiyorum, çam iğneleri ve nemli toprak, tınlı toprak ve yosunlu kayaların kokusunu alıyorum, ta ki beni duraksatan başka bir koku alana kadar.

Bu koku seradan geliyor. Kömürleşmiş odun ve kızgın metalin kendine özgü kokusu, için için yanan kül ve yanan kömür kokusu ve daha önce hiç koklamadığım keskin, hayvani bir misk kokusu.

Düşük, insanlık dışı bir hırıltı ormanda yankılanıyor, ayaklarımın altındaki zemini titriyor.

Hızla arkama dönüyorum, ama arkamdaki orman boş.

Dolunay, yüksekteki ağaçların arasından görünüyor. Gece hızla çöküyor. Ama nasıl? Sadece birkaç saat önce sabahdı!

Kırılan dalların çıtırtıları beni bir daire çizerek dönmeye ve sesin kaynağını aramaya itti. Tilki miydi? Çalılıklardan geçen başka bir küçük hayvan mı?

Yoksa başka bir şey mi?

Belki daha büyük bir yırtıcı hayvan?

"Bea?" diye fısıldıyorum, kalbim deli gibi atıyor. "Bea, sen misin?"

Doğaüstü bir hırıltı sesi tekrar geliyor. Bu sefer daha yakın. Daha aç. Etrafımı saran kadim ağaçların gövdelerinde titriyor, her yaprak ve dalı titretiyor.

Uzun, nefes nefese bir an boyunca donup kalırım, ta ki devasa bir yaratığın gölgesi üzerime düşüp yukarıdan gelen tüm ışığı karartana kadar. Sıcak bir hava dalgası vücudumu sarar, beraberinde keskin ve elektriksel, neredeyse şimşek gibi, ama şenlik ateşi ve yanmış metal kokusu karışmış bir koku getirir.

Kükürt.

Aynı anda, parlayan közler üzerimden uçarken, bu hava akımının devasa bir çift kanadın çırpınmasından kaynaklandığını anlıyorum.

Korkudan donakaldım ve nefes nefese kaldım, yavaşça dönüp omzumun üzerinden baktım.

Orada, orman zeminini ince, değişken bir kırmızı parıltıyla boyayan, dönen bir siyah duman ve yanan köz bulutu görüyorum.

Kömür ve duman bulutu, kolayca sekiz ila on fit yüksekliğinde bir şekle dönüşüyor.

Vücudu kaslı kaslarla kaplıdır. Derisi koyu obsidiyen rengindedir ve yer yer soluk kırmızı damarlar ile çizgilenmiştir. Devasa bileklerini ve ayak bileklerini çevreleyen, kırmızı renkte parlayan semboller, sanki derinin altında canlıymışçasına huzursuzca hareket eder.

Elleri devasa, kalın parmakları uzun ve keskin pençelerle kaplıdır. Sırtından, sivri kemikler arasında gergin bir şekilde uzanan devasa bir çift siyah deri kanat çıkar.

Her bir canavarca kanadın ucunda uzun siyah pençeler var.

Nefes almaya bile fırsat bulamadan, o şey üzerime atladı.

Devasa kollarına kapılıp, tek bir güçlü kanat çırpışıyla bizi havaya fırlatırken ona tutunmak zorunda kaldım.

Çılgılığım rüzgarda kaybolur, ağaçların tepesinden geçip açık gece gökyüzüne çıkarız.

Baş döndürücü bir spiral içinde uçuyoruz, yaratığın devasa kolları beni vücuduna sıkıca tutuyor, teni yanağıma sıcak, pürüzlü ve deri gibi geliyor. Gündönümü, kadife gibi karanlıkta parıldayan, hızla küçülen bir ışık örtüsü olarak altımızda uzanıyor.

Rüzgar saçlarımı yırtıyor ve gözlerimi yaşırtıyor, dağlara doğru sert bir dönüş yapıyoruz. Midem bulanıyor. Kalbim boğazıma geliyor. Öleceğime eminim, ama çok korkuyorum ki umurumda bile değil.

Sonra aniden yavaşlıyoruz. Rüzgâr kesiliyor. Soğuk hava akımı kayboluyor, yerine ıslak toprak ve liken kokan biraz daha sıcak hava geliyor. Devasa kanatlarını son bir kez çırparak, yaratık yere yumuşakça iniyor.

Karanlık, mağara gibi bir alanda bulunuyoruz, dağın yan tarafına oyulmuş dar bir açıklık, katedral benzeri bir odaya doğru dramatik bir şekilde genişliyor. Yaratığın vücudundaki damarlardan yayılan zayıf ışık ve onu takip eden dumanlı bulutun içinde dönen közler, çevremdeki ortamı görmemi sağlıyor.

Yüksek, düzensiz taş tavandan sarkıtlar sarkıyor ve sessizliğe yankılanan su damlıyor. Mağaranın arkasında, daha derin bir tünel karanlığa doğru kıvrılıyor. Bir dal, bükülmüş dallar, kurumuş otlar gibi toplanan malzemelerden yapılmış kaba bir yuva, kıvrımlı bir duvara yığılmış bir yığın kürkün üzerine serilmiş.

Düzensiz zemine, geçmişteki yemeklerin kalıntıları olan küçük kemikler, kürk ve tüy parçaları dağılmış durumda.

Beni hala vücuduna sıkıca sarılmış halde tutan yaratık, kürk yığınının yanına doğru büyük adımlarla yürür ve diz çöker. Beni yere iter ve ben güvenli bir yere kaçmaya çalışırken, kocaman elini göğsümün üzerine koyarak beni orada tutar. Gerçi güvenli bir yer bulabileceğimi sanmıyorum.

Korku içinde, şeytani yüzüne bakıyorum ve gözlerinin, abanoz rengi deriyle çevrili olmasına rağmen, tanıdık bir renkte olduğunu fark edince şok oluyorum.

En soluk, kutup buzı mavisi.

Sonra aşağıya bakıyorum ve boğazımdan bir çılgılık çıkıyor.

Yaratığın kaslı bacaklarının arasında, heyecanla sallanan devasa bir ereksiyon belirir. Kalın penisi, shaftın tamamı boyunca çıkıntılıdır

ve ucunda, yarıktan berrak bir sıvı ile parıldayan şişmiş kırmızı bir taç vardı.

Sıvıdan bir duman yükselir.

Adrenalin damarlarıma dolarak bana anlık bir güç patlaması sağlar. Vücudumu yaratığın tutuşundan kurtarır, ayağa kalkar ve mağara girişine doğru koşarım.

On adım bile atamadan yakalanıp geri çekildim.

Tekmeleyip bağırarak direnirim, ama yaratık çok güçlüdür. Beni kürklerin üzerine geri itekler, duman bedenlerimizin etrafında çılgınca döner, sonra beni sırt üstü yatırır ve üstüme uzanır.

Bileklerimi yakalayıp kollarımı başımın üstüne sabitler ve hırlar.

Sıcak, ağır ve hareket ettirilemez, beni bırakmayı reddeden bir dağ gibi.

Onun insanlık dışı yüzüne, hayal kırıklığıyla bağıriyorum.

Başka bir hayvani hırıltı beklerken, yaratığın göğsünden çıkan kıkırdama benzeri bir ses duyduğuma şaşıriyorum. Bu, duyulmaktan çok hissedilen, sıcaklık ve zevk hissi veren derin bir titreşim olan, ses altı bir gürültü.

Bir kedinin mırılaması gibi, sadece daha korkunç.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağıriyorum, tüm kaslarım bu zorla tutsaklığa karşı geriliyor.

Cevap olarak, kalçalarını esnetir ve o devasa ereksiyonun uyluğumu dürttüğünü hissedebilirim.

Bu canavar beni yemek yapmak üzere.

Pençeleri gömleğimi kolayca yırtıp parçalarken panik içinde çığlık atıyorum. Sırada kot pantolonum ve külotum var, acımasız bir verimlilikle bacaklarımdan yırtılıp bir kenara atılıyorlar. Ayaklarım çıplak olduğu için ayakkabılarım kaçarken düşmüş olmalı.

Güçlü kalçalarının itişini hissetmeyi, o devasa canavar sikini içime sokmasını bekliyorum, ama bunun yerine, uyluklarımı ayırıyor, sıcak ağzını amıma dayıyor ve diliyle beni sikiyor.

Penis kadar uzun ve kalın, kaslı ve yüzlerce küçük, düğme gibi çıkıntılarla kaplı. Ben çığlık attığımda, canavar yine o garip titreşimli gürültüyü çıkarıyor. Çıplak tenimde tüylerimi diken diken ediyor ve meme uçlarımı sertleştiriyor.

Delirmiş bir halde, sesimin mağara tavanında yankılandığını duyarak tekrar çığlık attım.

Bacaklarımın arasında hissettiğim o sıcak, ıslak dilin dokunuşu, içime derinlemesine girip hassas klitorisimi bir kedi gibi süt kabından yalarken, korkumu hafifletiyor.

Ben inlediğimde, yaratık dizlerimi omuzlarına takıyor ve göğüslerimi kocaman elleriyle kavrayıp sertçe sıkıyor, meme uçlarımı acı ve şişene kadar çimdikliyor ve çekiyor.

Kalçalarım kontrolü ele geçirir. Esnemek ve kıvrılmak başlar, içimde biriken zevki kovalayarak.

Eğilip canavarın boynuzlarını kavradığımda, onları kullanarak amımı yüzüne sürtünce, yine ses altı bir kıkırdama çıkar. Dili amımdan kıcıma kayar, beni çığlık attıran bir hamle ile kas düğümüne nüfuz eder.

Ter cildimi nemlendiriyor. Nabzım ağır, ilkel bir davul ritmi gibi. Kürklerin üzerinde kıvranırken, kocaman kanatlı bir canavarın dili kıcımda ve kendi çaresiz çığlıklarım kulaklarımda yankılanırken, gerçeklikten kopmuş, sadece zevk için yaratılmış akılsız bir şey gibi hissediyorum.

Zirveye ulaşmam ani ve şiddetli. Sıvı içimden fışkırıyor, canavarın yüzünü ve altımda bulunan kürkleri ıslatıyor.

Islak bir emme sesi ve onaylayan düşük çatırtı sesleriyle sıvılarımı yalıyor, pençelerinin uçları göğüslerime batıyor.

Aniden, o kocaman, kalın sikin içimde olmasını, insanlık dışı kalınlığıyla beni gerilmesini istiyorum.

"Ronan," diye nefes nefeseyim. "Lütfen."

Beni karnımın üstüne çevirip ellerimin ve dizlerimin üstüne çekiyor. Kıcımı tokatlamaya başlıyor, yüksek sesle yalvarışlarım ve acı çığlıklarım ile eğleniyor.

Ateşli beynimde, "o" "ona" dönüştü, ama belki de bu sadece bir koruma önlemi, zihnimin imkansız katlanılabilir hale getirme yoludur.

Bilmediğin şeytandan, bildiğin şeytan daha iyidir.

Cildim kızarana ve zonklayana kadar kıcıma vurmaya devam ediyor. Zevk çok yoğun, dalgalar halinde üzerime geliyor. Ara sıra durup ıslak amımı okşamaya başlıyor, pençeleriyle hassas etimi çizmemek için dikkatli davranıyor, parmaklarının sert uçlarını kullanıyor.

Ben nefes nefese kalıp sırtımı kamburlaştırıncaya kadar karıncalanan klitorisimi ovup okşayın, onu içime girmeye teşvik etmek için dizlerimi isteyerek daha da açın.

Bir dahaki sefere yalvardığımda, kocaman sikinin küt kafasını girişime doğru itiyor.

"Evet! Lütfen, evet!"

Yalvarış dudaklarımdan dökülüyor, ama bunu söyleyen kadın ben değilim. O ben *değilim*. O, ateş ve duman, kül ve köz, kas ve sinir ve geniş, güçlü kanatlardan oluşan bir yaratığın amını sikmesini yalvaran, hayal dünyasında yaşayan ben.

"*Mea stella obscura*," yaratığım homurdanıyor, sonra devasa canavar penisini içime itiyor.

Hiç kaybolmayan panik duygusu, amım onu içine almaya çalışırken içimde yeniden alevlenir. Beni sikine daha iyi oturtmak için kalçalarını eğiyor, sonra kocaman elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve ben nefes nefese inerken beni sert sikinde ileri geri sallıyor.

Derin penetrasyon, ıslaklığı uyluklarımdan aşağıya doğru iter.

Beni uzun vuruşlarla becerir. Kanla dolmuş klitorisim zonklar. O benim amıma girip çıkarken göğüslerim sallanır. Nefes nefese, dirseklerimin üzerine düşer ve alnımı kürklerin üzerine dayarım, her vuruşunda ağır testislerinin sallanmasını izlemek için bacaklarımdan arasından bakarım, testisleri labiyamı tokatlar ve vücudumun her yerine zevk dalgaları gönderir.

Bana girerken, çıkıntılı penisi şaşırtıcı derecede sıcaktı. O itişirken kanatları havayı çırpıyordu. Parlayan kırmızı közler gölgelerin arasından uçarak vücudumun etrafındaki yere yağmur gibi yağıyordu.

"*Mea es.*"

Canavar kıcımlı okşuyor, pençelerini etime geçiriyor, sonra eğilip boynumu ısıtıyor.

Keskin dişlerinin derimi deldiğini hissettiğimde ve kanımı ağzına çekmeye başladığında, ağlayarak doruğa ulaşıyorum.

Sonra Blackthorn Malikanesi'ndeki kendi yatağımda birden uyanırım. Elim bacaklarımdan arasındadır.

Amım sırlıslıkla.

Rahmim hala orgazmın etkisiyle kasılmaya devam ediyor.

Uzaklardan, canavarın boğuk hırıltısını duyuyorum. Sonra ses kayboluyor ve tek duyduğum, düzensiz nefesim ve dışarıdaki ağaçların arasında

dışarıdaki ağaçların arasında uluyan rüzgâr.

KIRK MAVEN

Titreyerek ve terleyerek yataktan kalkıp komodinden cep telefonumu alıyorum. Ronan'dan altı cevapsız arama var ama başka arama veya mesaj yok.

Hala Pazar olması gerekirdi, ama ekrandaki tarih Salı olduğunu gösteriyor.

İki günümü kaybetmişim.

Şaşkın bir şekilde odaya bakıyorum. Her şey normal görünüyor. Ama altıncı hislerim bana komodinin çekmecelerine bakmamı söylüyor.

Baktığımda, tüm giysilerimin düzgünce katlanmış olduğunu görüyorum.

Dolaba baktığımda, gelişigüzel doldurduğum bavul ve spor çantası fermuarları kapalı olarak köşede duruyor. Çantam, boş bir çay fincanının yanında, komodinin üzerinde duruyor.

Saat dörtü biraz geçiyor. Dışarıdaki gökyüzü kurşuni gri, gök gürültülü bulutlarla kaplı.

Titrek ellerimle müzenin ana hattını arıyorum. Telefonu açan resepsiyon görevlisine Luce Adams ile görüşmem gerektiğini, bunun çok acil bir mesele olduğunu söylüyorum. Bağlanamayacağımdan, karanlık bir gücün beni engelleyeceğinden korkuyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, hemen bağlanıyorum.

"Ben Luce."

Onun sesini duyduğumda rahatlamaktan neredeyse ağlayacağım.

"Luce! Tanrıya şükür, oradasın. Telefonu açtın. İnanamıyorum. Bağlanabildiğim için çok mutluyum."

Kısa, şaşkın bir sessizlik oldu. "Affedersiniz, kimsiniz?"

Gölüşümün çılgınca geldiğini biliyorum. Telefonu sıkıca tutarak, sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ki telefonu kapatıp polisi aramasın.

"May ben. Sana ulaşmaya çalışıyorum. Mesajlarımı aldın mı? Hâlâ Solstice'deyim. Ezra beni görmeye geldi ve kovulduğumu söyledi, ama bunun doğru olamayacağını biliyordum. Bunun bir hata olduğunu biliyordum, bu yüzden sana e-posta attım, ama cevap alamadım. Buradaki cep telefonu hizmeti pek iyi değil, her şey biraz dengesiz!"

Çılgın kahkaham yine ortaya çıkıyor. Saçmaladığımı fark ediyorum ama kendimi durduramıyorum.

"Olanlara inanamazsın. Sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum, ama önce lütfen bana korkunç bir yanlış anlaşılma olduğunu ve kovulmadığımı söyle."

Hattın diğer ucunda derin bir sessizlik oluyor. Sonra Luce, "Yanlış numarayı aramış olmalısın," diyor.

Soğuk bir korku hissi, durgun su üzerinde buz oluşur gibi cildimde çatırdıyor.

Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalarken, "Luce, *benim*.

May." diyorum. "May diye birini tanımıyorum."

Sesim yükselir. "May *Blackthorn*. Entomoloji Bölümü başkanı. Lepidoptera küratörü. Beş yıldır senin için çalışıyorum!"

Sesi sinirle gerginleşir. "Entomoloji Bölümümüzün başkanı Oliver Underwood. May Blackthorn adında birini tanımıyorum. Şimdi, izin verirseniz, işime dönmem gerekiyor."

O, benim onun yanıldığını, beni iyi tanıdığını, beni üniversiteden mezun olur olmaz asistan olarak işe aldığını ve sonunda tüm bölümün başına geçene kadar dört kez terfi ettirdiğini, bu unvanı alan en genç kişi olduğumu söyleme fırsatı vermeden telefonu kapattı.

Yoksa... öyle miydin?

Gerçekten orada mıydım?

Kendimi hasta hissederek müzeyi tekrar arıyorum, ama bu sefer Ezra'nın ofisine bağlanmak istiyorum.

Resepsiyonist, müzede Ezra Scott adında bir çalışan olmadığını söyledi.

Boğazıma gelen kusmuk hissiyle gözlerimi kapatıp geri yutuyorum. "Ne zaman ayrıldı?"

"Bu isimde birinin burada çalıştığına dair bir kaydımız yok, hanımefendi. Belki de Smithsonian'ı aramak istediniz?" Oda dönmeye başlar. Telefonu düşürürüm. Yere çarparak ses çıkarır. Telefon tekrar çaldığında, Luce'un bana şaka yaptığını söylemek için aradığını umarak telefonu kapıyorum, ama ekranda Ronan'ın numarasını görüyorum.

Kalbim çarparken ve gerçeklik duygum yavaş yavaş kaybolurken ona bakıyorum, sonra tereddütle cevap veriyorum. "Merhaba?"

Selamlaşmayı atlayarak, "İyi olduğunu söyle" diye talepte bulunur.

Odanın yavaşça dönmesini durdurmak için gözlerimi kapatıyorum. "Beni hatırlıyor musun?"

"Ne? Bu ne demek şimdi?" "Boş ver.

Önemli değil."

"Önemli değil değil," diye sabırsızca homurdanıyor. "Üzgün olduğunda anlarım. Sesin garip geliyor ve aramalarım cevap vermiyorsun. Beni görmeye gelecektin ama gelmedin. Ne olduğunu söyle."

"İnanmazsın." "Şaşırsın belki."

Gülüyorum, ama yine o çılgın kahkaha, sanki akıl hastanesine yatırılmam gereken bir kahkaha.

"Artık beni hiçbir şey şaşırtmaz, Ronan. Gerçekten, sanırım tüm saflığımı yitirdim. Aslında, bana Latince konuşan, kış fetişi olan ve *bir şeytan* gibi sevişen eski bir ateş iblisi olduğunu söylemek istersen, can kulağıyla dinlerim!"

Garip bir sessizlik oluyor, sonra sıkı bir şekilde diyor ki, "O evden çıkman lazım."

"Aslında, evden çıktım. Daha önce ormanda güzel bir yürüyüş yaptım ve ondan önce kiliseye gittim. Kiliseye! *Ben!* Haçın gölgesi üzerime düştüğünde siyah bir duman bulutu içinde yok olmadığımı inanamıyorum!"

Benim çılgın kahkaham mı, yoksa sesimin dengesiz tonu mu bilmiyorum, ama o benim tamamen kendimi kaybettiğimi anlayabiliyor.

"Seni ve Bea'yı almaya oraya geliyorum."

"Bekle, sana bir şey sorayım. Bana yirmi bin dolar borç verdin mi?"

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Beynimin ne kadarının çürümüş olduğunu kontrol ediyorum."

"Maven..."

"Boş mezarlar!" diye bağıyorum, her hücrelerinden panik yayılıyor, boğazıma kadar yükselip beni boğuyor. "Pinecrest'teki boş mezarları duydun mu, yoksa onu da ben mi uydurdum?"

"Oraya geliyorum," dişlerini sıkarak tekrarlar.

Titrek bir elimi alnıma koyup gözlerimi kapatıyorum ve fısıldıyorum: "Büyükanнем gerçekten öldü mü? Ya da belki *ben* öldüm? Ya da bir akıl hastanesindeyim? Ya da belki hiç doğmadım bile. Belki de bin yıldır uyuyorum, dünyanın derinliklerinde gömülü uyuyan bir dev gibi, yıldızların doğru hizaya gelmesini bekliyorum!"

Ronan bağıırır, "Sen ne diyorsun lan?"

Elimi alnımdan indirip gözlerimi açtım. Vücudumun her yerinde nabzımı, damarlarımda akan kanın hızla attığını hissedebiliyordum. Başım dönüyordu ve yönümü kaybetmişim, kendi zamanımdan başka bir boyuta düşmüş, her türlü iğrenç yaratığın dolaştığı düşmanca bir gezegene gelmişim. Bu yaratıkların tek istediği benim etimi yemek ve kırılğan kemiklerimden iliği emmektir.

Bana ne oluyor bilmiyorum, ama bu anın ötesinde ne olursa olsun, beni kalıcı olarak değiştireceğinden şüpheleniyorum. Tabii hayatta kalabilirsem.

Ona gerçeği söylemeliyim.

"Her şey için özür dilerim, Ronan. Ama en çok da sana seni sevdiğimi hiç söylemediğim için özür dilerim. Çünkü seni hep sevdim. Hala seviyorum. Ve hep seveceğim. Seni bir daha görmezsem, bil ki tüm hayatım boyunca seni sevdim. Benim için senden başka kimse olmadı."

Duygularına boğulan sesi, benim adımlı söylerken kırılır. "Maven. Ben de seni seviyorum, bebeğim. Çok seviyorum. Çok ama çok seviyorum."

Onun bu sözlerini duymak kalbimi deliyor. Sonra evin derinliklerinden gelen bir çocuğun hüznünlü ağlaması dikkatimi yeniden odaklıyor.

Bea.

"Geliyorum bebeğim. İkinizi de almaya geliyorum..."

Ronan hala konuşurken ben telefonu kapatıyorum.

Odanın dışına koşmak üzereyim ki, bir gölge görürüm.

Pencerenin perdelerinin arkasından kıvrımlı bir şekilde hareket eden gölge, yatak odasının duvarında mürekkep lekesi gibi kayıyor, hızla yayılıyor ve doğal olmayan bir uzunluğa ulaştığında tavana doğru kayıyor ve yayılıyor. Karanlık yüzeyi rüzgârın su üzerinde dalgalanması gibi dalgalanan gölge, tüm odayı kaplayacak şekilde uzanıyor, mobilyaların etrafında tehditkar bir şekilde dalgalanıyor ve sanki saldırmaya hazırlanır gibi tavanda kıvrılıyor.

Sarmalların ortasında, soluk sıva üzerinde keskin hatlı bir kafa silueti belirginleşir.

Aynı şekilde, dışarıya doğru çıkan dilin çatallı ucu da belirgindir.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, "Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu gerçek değil, Maven. Hayal ediyorsun." diye mırıldanıyorum.

Birkaç uzun dakika sonra gözlerimi tekrar açtığımda, gölge kaybolmuştu.

Dışarıda, uluyan rüzgârın sesi giderek yükseliyor. Koridordaki döşeme tahtaları, sanki görünmez bir ayak üzerlerinde yürüyor gibi rahatsız edici bir gıcırta çıkıyor. Aşağıda bir yerde, bir kapı çarpıyor.

Telefonum tekrar çalıyor. Arayan Ronan. Cevap vermiyorum, telefonu komodinin üzerine bırakıp odadan çıkmak için dönüyordum.

Banyo aynasında kendimi görüyorum. Bu sefer sinek sürüsü yerine, sadece normal yansımamı görüyorum. Soluk yüz, yeşil gözler, uzun saçlar. Siyah boya bir şekilde silinmiş, saçlarım doğal canlı kırmızı rengini almış.

Boğazımın yanında, taze kan damlaları kadar kırmızı iki küçük delik var.

Boynumda, Peder O'Brian'ın elime tutuşturduğu tespih asılı.

Titrek parmaklarımla önce hassas ısırık izlerine dokunuyorum. Sonra tespih boncuklarının ucunda sallanan haçı dokunuyorum. Her ikisi de gerçek gibi görünüyor, ama gerçeklik ve fantezi arasındaki sınır benim için büyük ölçüde bulanıklaşmış durumda ve beni, neyin gerçekten var olduğuna dair hiçbir kanıtım olmayan bir arafta bırakıyor.

Var olduğuma *dair* hiçbir kanıtım yok.

Kendi çarpık hayal gücümün bir ürünü olabilirim.

Ancak evin içinde yankılanan bir çocuğun ılığı yeterince gerçekçi geliyor ve beni harekete geçiriyor.

Koridora koşarak çıkıp, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Bea'yı çağırıyorum. Onu büyük salonda, burnunu bir kitaba gömmüş olarak görmeyi umuyorum, ama oda boş, sönük şömine, korkunç bir yırtıcı yarattığın ağzı gibi görünüyor. Oda alışılmadık derecede soğuk, duvarları yılan gibi kıvrılarak tırmanan gölgelerle dolu.

Havada çürümüş bir şeyin mide bulandırıcı tatlı kokusu var, o kadar güçlü ki, midemi bulandırıyor.

Panik tekrar yükseldi, mutfaka koştum. Orası da boştu. Yara izleriyle dolu ahşap masanın ortasında, taze narlarla dolu bir kase duruyordu.

Mitolojiye göre, bunlar cehennemde yetişen tek meyvelerdir.

Bir rüzgâr pencere camlarını sarsıyor, ardından yağmur başlıyor ve camlara, sanki iskelet parmakları camı tırmalıyormuş gibi ürkütücü bir ses çıkaran iri damlalar düşüyor. Dışarıda bir şey içeri girmeye çalışıyor.

Kalbim göğüs kafesime çarparken, büyük odadan geri koşarak evin derinliklerine uzanan dolambaçlı koridoru takip ediyorum. Koşarken duvarlar bana yaklaşıyor gibi geliyor. Ayak seslerim tavandan yankılanıyor, sonra sanki ev sesi yutuyormuş gibi aniden kesiliyor. Koridor, beni başladığım yerden gittikçe uzaklaştıran dolambaçlı bir labirente dönüşüyor. Uzakta alaycı bir kahkaha duyuluyor. Bu koridorlarda yüzlerce kez yürümüş olmama rağmen, kısa sürede yönümü kaybediyorum. Sanki ev değişiyor, bir zamanlar tanıdık odaların olduğu yerde tuğla duvarlara açılan kapılar, evin ciğerleri nefes alıyormuşçasına

yükselip alçalıyor, sanki evin ciğerleri nefes alıyormuş gibi. "Bea! Bea, neredesin?"

Aniden dururum, zayıf cevap sesini duymaya çalışırım.

Ses, ayaklarımın çok altından geliyor. Döşeme tahtalarına bakıyorum.

Mahzen.

Bu düşünce zihnimde netleşir netleşmez, sanki ev bunu anlar ve benim için düzenlemeler yapar. Gölge koridor hafifçe aydınlanır. Basıcı duvarlar geri çekilir gibi görünür.

İlerlerken, giderek yükselen çığlıkları duymak için kulaklarımı dikiyorum. Aniden dik bir merdivene açılan bir kapıyı açıyorum ve ivmeden neredeyse kendimi boşluğa atıyorum.

Düşüp boynumu kırmamak için zamanında tahta korkuluu tutuyorum ve karanlığa doğru aşağı, aşağı, aşağı iniyorum.

Artık ışıkta ihtiyacım yok. Nereye gittiğimi biliyorum.

Merdivenlerin sonunda zemin topraktır. Ağır ahşap mahzen kapıları, birkaç metre ileride zemine gömölüdür. Kapılardan sızan hafif hava akımı, çevredeki havadan daha sıcaktır ve çeşitli ritüel uygulamalarda yaygın olarak kullanılan bir bitki olan mürün kendine özgü, dumanlı, reçine benzeri kokusuyla doludur.

Kurbanlar gibi.

Sinirlerim gergin ve ılık atarken, mahzen kapılarının ağır, yuvarlak demir kulplarını kavrayıp açıyorum.

Sıcak bir hava dalgası bana çarptı. Saçlarım yüzümden uzaklaştı. Sonra sert bir şey omuzlarımın arasına çarptı ve ben karanlıkta öne doğru yuvarlandım.

Sert bir yüzeye çarptım. Alnım sert taşa çarptığı anda ciğerlerimdeki nefesim kesildi. Sersemlemiş bir halde, göz kapaklarımın altında yıldızlar patlarken inledim. Acı her hücremi kapladı ve beni fel etti.

Sırt üstü çevirildim. Bileklerim ve ayak bileklerim görünmeyen eller tarafından tutuldu. Bir süre kaldırılıp taşındım, zonklayan başım aşağı sarkmış, saçlarım yere sürünüyordu. Sonra soğuk, sert bir yüzeye bırakıldım.

Kollarım ve bacaklarım ağır zincirlerle bağlanırken metalin ınlamasını duyarım.

Görüşüm nihayet netleştğinde, başımın üzerinde duran uzun bir figür görüyorum. Başını kapatan uzun siyah bir cüppe giymiş olan figür, kırmızı ve titreyen bir ışık halesiyle çevrilidir.

İşık, bulunduğum mağaranın ortasındaki taş zeminde yanan ateşten geliyor.

Mağara çok büyüktür, tavanları o kadar yüksektir ki gölgede kaybolurlar. Ana odadan çok sayıda geçit çıkar, geçitlerin girişleri kapkaranlıktır. Bir tür yeraltı labirentinin ortasındayım

tünel labirentinin ortasındayım, bu kompleksin Blackthorn Malikanesi'nin sınırlarının çok ötesine uzandığını hissediyorum.

Ve çok, çok aşağıda.

Karşımda çıplak bir adam büyük bir dikdörtgen taşa zincirlenmiş durumda. Taş, mağara zeminden doğrudan yükselen, kaba bir şekilde şekillendirilmiş, ancak uzun süreli kullanımdan dolayı kenarları yumuşamış.

Kenarlarında uğursuz, pas rengi lekeler var.

Adamın karnı kırmızı işaretlerle boyanmış, soluk tenine doğrudan garip semboller çizilmiş. Uyuşturulmuş gibi görünüyor, gözleri kapalı ve başı bir yandan diğer yana sallanıyor. Boğazından çaresiz inlemeler çıkıyor.

İnce çerçeveli gözlüklerini kaybetmiş. Bu Ezra.

Üzerinde yattığı taş bir sunaktır.

Sunak etrafına, sanki tekmelenmiş gibi dikkatsizce saçılmış kemik parçaları var. Aslında mağaranın her yerinde kemik parçaları var. Gördüğüm kadarıyla zemin bunlarla dolu, tünellerin ağzına kadar uzanan grotesk beyaz bir halı gibi. Bazı kemikler kömürleşmiş, bazıları kırılmış, bazıları ise tamamen sağlam.

Burada yüzlerce iskelet olmalı. Binlerce.

En korkunç olanları minik bebek kafatasları. Boş göz çukurları beni suçlayıcı bir şekilde izliyor.

Tahmin etmek gerekirse, tüm bu küçük bebek kafatasları erkeklere ait.

Kemiklerin arasında çeşitli boyutlarda yarı saydam, tüp benzeri şekiller var. Yüzeyleri karmaşık bir elmas desenli mozaikle kaplı. Sunakla en yakın olanı en az otuz metre uzunluğunda, bu da onu döken yaratığın devasa boyutunu gösteriyor.

Daha doğrusu, onu döken yılanın.

Tüm bu narin, kağıt gibi şekiller yılan derisi.

Siyah cüppeli figür yaklaşıyor ve çan şeklindeki kollarından bir bıçak çıkarıyor. Kavisli bıçağın kenarı, titreyen ateş ışığında şeytani bir şekilde parlıyor. Elin şekline bakarak, cüppenin altındaki kişinin kadın olduğunu anlayabiliyorum.

Başlığından başını çıkarır ve altında saklı olan ateş kırmızısı bukleleri ortaya çıkarır.

Davina bana sevgiyle gülümser.

"Partiye hoş geldin, hayatım. Tam başlamak üzereydik."

KIRK BİR MAVEN

Gözlerime inanamadan ona bakıyorum. Bu olamaz. Yine rüya görüyorum, hepsi bu. Kendi yarattığım bir fantezinin, zihnimin tasarladığı bir kabusun içindeyim.

Sevgili teyzem, ritüel cinayetlerde kullanılan tören bıçağıyla başımda durmuyor.

Ama belki de öyle, çünkü şöyle diyor: "Şaşırmış görünüyorsun. Bu normal. On sekizinci doğum gününde inisiyasyona katılmak için Solstice'ı çok erken terk ettin, ama bu gece bunu telafi edeceğiz. Çok eğlenceli şeyleri kaçırdın!"

Bıçakla Ezra'yı işaret ediyor, Ezra kayanın üzerinde bir balık gibi hareketsiz duruyor. "Bu arada, onu gönderdiğin için teşekkür ederim. Genç erkekleri ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dilim çalışmıyor. Vücudum da düzgün çalışmıyor. Kafamı kaldırmaya çalıştığım da sinirlerim beynime mesaj göndermiyor.

"Karşı koymaya çalışma, canım. *Immobilus* büyülerinin kötü bir şekilde karşılık verme özelliği vardır."

Bıçağı açık avucunun üzerinde gezdiriyor. Kan, kesik yeri doldurmak için akıyor. İşaret parmağıyla kanı silerek, alnıma, sonra yanaklarıma ve çeneme nazikçe bir işaret çiziyor. Boğazıma bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Bu aptalca küçük bibloyu sana Peder O'Brian mı verdi? Ne kadar saçma."

Bıçağı bir hareketle boynumdaki tespihi kesip, çöp gibi bir kenara atar. Tespihin kemiklerin üzerinde ahşap ve metalin çıkardığı melodik bir tınlama ile mağara zeminine düştüğünü duyarım.

"Şimdi, eminim soruların vardır. Tabii ki bu gece hepsine cevap veremeyiz, ama nereden başlamamı istersin?"

Bir anlığına işkence görmüş gözlerimi inceledi, sonra başını salladı.

"Bea. Evet, tabii ki. O gayet iyi, canım. Yatağına yatırılmış, bebek gibi uyuyor. Ona özel çayımı demledim. Saatlerce uyanmayacak. Ne sevimli bir çocuk. Onunla harika bir iş çıkardın. Yine de itiraf etmeliyim ki, yaşı hakkında yalan söylediğini öğrenince çok incindim. O kadar küçük ki, on bir yerine dokuz yaşında gibi görünmesi mantıklı, ama şüphelerim vardı. Basit bir *revelare aetatem* büyüsüyle gerçeği öğrendim. Bunun işe yarayacağını hiç düşünmemiştim, ama yaradığını söylemekten memnunum."

Yeşil gözleri öfkeyle sertleşti. "Onun babası hakkında yalan söylediğin için daha da incindim. Hem de bir *Croft*."

Kusacakmış gibi öğürür, sonra gülümser.

"Ama geçmişî geçmişte bırakalım, çünkü bir cadı ile bir iblisin birleşmesi inanılmaz güce sahip bir çocuk doğurur. Bea reşit olduğunda, Megaera'dan bu yana soyumuzun gördüğü en yetenekli cadı olacak."

Vücudum hareketsiz olsa da kalbim hala atıyor. Damarlarımda kanı o kadar hızlı pompalıyor ki, terliyorum, başım dönüyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Evet, senin de onun hakkında soruların olduğunu görüyorum. Croft ailesine ilk laneti koyan oydu, biliyorsun. Ayda bir kez, yedi gün boyunca, o ailenin tüm erkekleri geceleri canavara dönüşüyor. İblisler, kurtadamlar, her tür goblin ve hortlak. Hatta bir vakada devasa, etobur bir bitki bile! Laneti bir kadının döngüsüne benzetmesi çok zekice. Şahsen, bana göre, ona yaptıklarının intikamı olarak her gece gerçekleşmesini sağlamalıydı, ama bu sadece benim düşüncem."

Kıkırdar. "Hâlâ bir çare bulmaya çalışmaları çok komik, ama bir çare yok. Hayatta kalmak için şekillerini değiştirebilen veya çevrelerini manipüle edebilen hayvanlar üzerinde ne kadar deney yaparlarsa yapsınlar, Croft soyu sonsuza kadar lanetlenmiştir."

Düşünceli bir şekilde duraksıyor ve boğazımın çukurundaki nabız noktasına biraz daha kan sürüyor.

"Bu da beni annenize getiriyor. Megaera'nın büyüsünü bozmaya çalışmak için Croft'ların kilisesine gitmişti. Zavallı canım, her zaman çok yufka yürekliydi. Yanlış düzeltmek için, diye adlandırıyordu. Yine de itiraf etmeliyim ki, kış gündönümünde dolunaylı bir gece yarısı denemek için yeterince akıllıydı, çünkü bu birleşim güçlü bir büyülü etki yaratır, ancak bir büyücünün ölümünden önceki son büyüsü geri alınamaz."

Kıkırdar. "Annemin Elijah Croft'a yaptığı gibi. O adam, hayatının geri kalanında, dünyanın neresine giderse gitsin, kargaların saldırısına uğrayacak. Küçük ama şiiirsel."

Bir yanlış düzeltmek.

Demek annem o karlı Aralık gecesi bunu yapıyordu. O, ailemizin geri kalanı gibi Croft'ları nefret etmiyordu. Onlara yardım etmek istiyordu.

Ve ona Ronan'dan hiç bahsetmedim. Onu sevdiğim için benden nefret edeceğini düşündüğüm için onu sır olarak sakladım. Bir daha bana eskisi gibi bakmayacağını düşündüm.

Gözlerimin köşelerinden sıcak gözyaşları süzülüyor.

Davina, "Oh, canım, henüz ağlama! Senin aptal, yufka yürekli annenin bir daha böyle aptalca bir şey yapmamasını sağlayan kişinin ben olduğumu söylememi bekle" diye haykırıyor.

Ne demek istediğini anlayınca, dehşetle ona bakıyorum.

Yüzüme yaklaşır ve tıslar, "Bunu aklının bir köşesine yaz, May. Bu ailede birbirimizin arkasından iş çevirmeyiz. Bizi ihanet etmek gibi aptalca bir şey yapmayı düşünürsen, kızını düşün. O da trajik bir kaza geçirip düşebilir."

İçimde öfke patlar. Ona öfkeyle bakarım, ellerimi boynuna dolamak için can atarım, ama güçsüzüm, işe yaramaz bedenimin içinde hapsolmuşum.

Yanağıma nazikçe dokunur. "Blackthorn kadınlarının hepsinin kazayla öldüğü konusunda haklıydın, akıllı kız. Kara büyü her zaman bir bedel ister. Megaera Croft ailesine kan laneti koyduğunda, kendi soyundan da küçük bir şey aldı. Bir tür vergi gibi. Hepimiz gibi, annen de eninde sonunda trajik bir kaza geçirecekti. Ben sadece işleri hızlandırdım."

Arkasını döner. Omuzlarından cüppesini çıkarır ve yere bırakır. Cüppe vücudundan kayar ve kemik yığınının üzerine ipeksi kıvrımlar halinde düşer. Çıplaktır ama tamamen rahattır, kollarını başının üzerine uzatır ve memnuniyetle iç çeker.

Vücudu sıkı ve genç, yaşlılarında normalde görülebilecek sarkma veya ton kaybı belirtileri yok.

Doğal olmayan yollarla elde edilen doğal olmayan bir gençlik.

Ezra'ya sunakta ulaşan kadın, ona yukarıdan bakarak durur, sonra parmak uçlarını onun çıplak uyluğunun iç kısmına doğru kaydırır. Ezra kıpırdanır, bileklerindeki zincirlere karşı direnir, inler ve gözlerini açmaya çalışır.

"Sessiz ol, tatlı çocuk," diye mırıldanır, gevşek penisine sevgiyle bakarak. Eğilir ve onu ağzına alır.

O tamamen ereksiyon olana kadar onu emdi, Ezra kalçalarını esnetip inledi, penisi kadının salyasıyla kayganlaşmış, uyluk kasları gerilmişti.

Görünmeyen davulların sesi başlar, ritimleri düşük ve ritmiktir. Sonra anlamadığım bir dilde yumuşak bir ilahi başlar. Kafamı arkama veya diğer tarafa çeviremiyorum, bu yüzden orada insanlar mı var yoksa mağara mı canlandı, sunaktaki sahneyle tahrik mi oldu, bilmiyorum.

Davina dikleşir. Elini Ezra'nın sert penisine sarar ve okşamaya devam eder. Ezra, düşüncesizce kalçalarını Davina'nın kaygan avucuna vurur, başını bir yandan diğer yana sallar ve inlemeleri giderek yükselir.

İlahiler ve davul sesleri de giderek yükselir, sanki tüm bu sesler benim kafatasımın içinden geliyor gibi.

Davina'nın sözleri bıçak gibi gürültüyü keser.

"Şu anda tamamen karamsar olduğumu görüyorum sevgilim, ama sadakatimizin birçok faydası var. Öncelikle, biz ölmeyiz. Yani, *insan* bedenlerimiz ölür, ama yedi gün sonra hayvan bedenlerimizle geri döneriz ve efendimiz yeniden dirilebilecek kadar güçlenene kadar bekleriz, sonra da eski ihtişamımıza kavuşuruz."

Solstice'in gökyüzünde sürekli dönen kara kuzgun bulutlarını düşünüyorum. Kırmızı tilkiyi, beyaz kediye ve mavi morpho kekebeği düşünüyorum, hepsi de garip bir şekilde zeki.

Pinecrest'teki tüm boş Blackthorn mezarlarını, büyükannemin garip bir şekilde iyi korunmuş, yok olan cesedini ve

Bea'nın büyük siyah bir köpek olmayı hayal ettiğini düşünüyorum. Reenkarne olduğunda öyle mi olacak?

Eğer gülebilseydim, yine çılgın olan ben olurum. Akıl sağlığımın, bir drenajdan aşağı doğru dönen su gibi benden uzaklaştığını hissedebiliyorum.

Bu gerçek olamaz.

Eğer oluyorsa, deli olmayı tercih ederim.

Hâlâ Ezra'nın sert penisini okşayan Davina, "Artık çok uzun sürmeyecek. Efendi neredeyse hazır. Nesiller boyunca kurban sunularımızda çok gayretliydik. Gücü neredeyse zirveye ulaştı. Sonra yükselecek ve yanında hüküm sürece kraliçesini seçecek."

Bana bakıp sinsi bir gülümsemeyle, "Kim olabileceğini tahmin edebiliyor musun? Sana bir ipucu vereyim, sevgilim: yaşından daha küçük görünen belli bir küçük kız."

Hayır! Bu olamaz! Bu olamaz! Hepsi korkunç bir rüya! Uyan, Maven! UYAN!

Davina sunak üzerine tırmanır ve Ezra'nın penisine oturur. Ezra'nın gözleri zevkten geriye döner. Davina ona sürtünmeye başlar, onu sertçe siker, dolgun göğüsleri zıplar. Başını geriye atar ve gözlerini kapatır.

"Boyutsal seyahat büyüsü, zaman manipülasyonu büyüsü, insanların birinin varlığını unutmasını sağlayan hafıza silme büyüsü... Hepsi senin elinin altında, sevgilim. Ölüm bile sana hükmedemez. Sana her şeyi öğretmek için sabırsızlanıyorum. Öğrenmen gereken çok şey var."

Luce'un sesi zihnimde yankılanıyor.

"Entomoloji Bölümümüzün başkanı Oliver Underwood. May Blackthorn adında birini tanımıyorum."

Kendimi hasta hissediyorum. Ezra ve ben, bu mağaranın zeminini kaplayan kemiklere sahip tüm kayıp insanlar gibi silindik. Sanki hiç var olmamışız gibi hafızalardan silindik.

Hava gittikçe ısınıyor. Ter boynumdan damlıyor. Mağaranın ortasındaki ateş gürültüyle alevleniyor, havaya kıvılcımlar saçıyor, kıvılcımlar gölgeli tavana yükselip karanlıkta kayboluyor.

Siyah cüppeli iki kişi daha görüş alanıma giriyor, yavaşça sunaka doğru ilerliyorlar.

Ezra'nın boğuk zevk inlemeleri Davina'nın şehvetli inlemeleriyle karışıyor. İkisi de doruğa yaklaşmış görünüyor, taşın üzerinde birlikte kıvranıyorlar, birleşmeleri giderek daha çılgın hale geliyor.

Siyah giysili figürlerden biri, Ezra'nın başının yanına, yüzeyine mistik semboller oyulmuş küçük bir kase koyar. Diğeri ise belinin yanında durur ve Davina kaskatı kesilip çığlık atana kadar hareketsiz bekler.

Ezra'nın beline yakın duran kişi, kırbaç şakırtısı kadar hızlı bir hareketle, Davina'nın Ezra'nın üzerine çıktığında taşın üzerine bıraktığı bıçağı kapar ve Ezra'nın boğazına dayar.

Parlak kırmızı arter kanı boynundan fışkırır ve diğer figürün onu yakalamak için tuttuğu kaseye zarif bir yay çizerek düşer.

Ezra sarsılır ve mide bulandırıcı gırgır sesleri çıkarır. Davina, Ezra kan kaybederken onu sikmeye devam eder, Ezra'nın vücudu sarsılmayı bırakıp tamamen hareketsiz kalana kadar onu siker.

Nefes nefese, gözlerini açar ve cansız bedenine bakar.

Kaseye ulaşmayan kan, parlak kırmızı akıntılar halinde taş sunakın yanından aşağıya doğru akıyor. İlahiler devam ediyor. Davullar sabit, uğultulu ritimlerini sürdürüyor.

Davina bacağını onun üzerinden geçirip iner, sonra saçlarını sallar. Cüppeli figürlerden biri Ezra'nın cansız bedeninin kelepçelerini çıkarır ve onu sunak kenarına iter. Ceset yere düz bir sesle düşer. Sonra Davina tekrar sunak üzerine çıkar, sırt üstü uzanır ve bacaklarını açar.

Cüppeli figür ona yaklaşır ve açılmış bacaklarının arasına geçer. Elini uzatır ve ince, soluk parmaklarıyla Davina'nın vajinasını yoklar, parmaklarını içine sokar ve Davina inlemeye başlar.

Davina kollarını başının üzerine kaldırır. Siyah giysili diğer kişi, Ezra'nın kanıyla göğüslerine ve gövdesine izler çizer, sonra kaseyi bir kenara koyar ve Davina'nın bileklerini sunaka zincirler, böylece göğüsleri gökyüzüne doğru çıkıntı yapar.

Davina'nın bacaklarının arasındaki figür parmaklarını çıkarıp yerine penisini soktuğunda, başlığından kayar ve soluk kafatasında yüzen ince beyaz saç telleri ortaya çıkar.

Bu Q'dur.

Davina'nın bileklerini zincirleyerek onun tarafından ritüel olarak sikilmesini sağlayan Esme'dir.

Tekrar çığlık atmaya çalışıyorum. Çabam boşuna. Orada çaresizce yatıp, onların inleyerek doruğa ulaşmasını izlemek zorundayım, sonra Esme Davina ile yer değiştirip sırasını alıyor.

Mide bulandırıcı bir netlikle, sıradaki kişinin ben olacağımı anlıyorum. "İnisiyasyonum" yaklaşıyor.

Davullar çalıyor. İlahiler devam ediyor. Gürleyen ateşten çıkan duman, o kadar yoğun ki, öksürmeye başlayana kadar giderek büyüyen dalgalar halinde yayılıyor.

Sesler ve davulların altında, birinin adımı çağırdığını duyuyorum. Çok uzak, çok zayıf, ama duyuyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

O sesi her yerde tanırım, deniz dibindeki zifiri karanlıkta bile.

İlk aşkını asla unutmazsın.

Ateş kontrolden çıkıyor, keskin siyah dumanlarla mağarayı boğuyor. Bir şeyler ters gitmiş olmalı, çünkü Esme ve Davina çığlık atmaya başladı. Sonra, tam üstümden, sıcak bir hava dalgası yüzüme çarptı. Parlayan közler yağmur gibi üzerime yağdı.

Devasa obsidiyen iblisim, intikam peşinde bir melek gibi, güzel ve korkunç bir şekilde, dişlerini göstererek, buz gibi gözleri öfkeyle parlayarak, bileklerinde ve ayak bileklerinde cehennem ateşi ile parlayan işaretlerle, dumanların arasından belirir.

Kulakları sağır eden bir kükreme ve pençelerinin güçlü bir vuruşuyla beni kayaya bağlayan zincirleri kırıyor. Beni kaldırıyor ve dev kanatlarını öfkeyle çırparak bizi havaya fırlatıyor.

Uçuyoruz.

Duman dağılır.

Tekrar nefes alabiliyorum.

Onun yanan kollarının güvenli kucağında, yanağım onun sert, deri gibi göğsüne yaslanmış, kendimi bekleyen, hoş geldin diyen karanlığa bırakıyorum.

KIRK İKİ

RONAN

Elimdeki eli çok küçük. Çok solgun ve kırılgan. Onu izlerken, göğsümde duygularım çırpınıyor, arka planda makineler ısrarla bip sesi çıkartıyor ve bir doktor ile iki hemşire açık kapının dışındaki koridorda sessizce konuşuyorlar.

"Bea," diye mırıldandım. "Gözlerini aç."

Hastane yatağında hareketsiz yatarken, dar göğsü yavaşça inip kalkıyor, burnunun altına oksijen veren bir kanül takılı, ama benim emrimi yerine getirmiyor.

Buna tepki vermeyeceğini bilmeliydim.

Bu bir rica değil, bir emirdi ve hiçbir Blackthorn kadını buna itaat etmezdi.

Kalbim acıyla dolarken, onun gevşek elini nazikçe sıkıp, parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Doktorlar bana onun iyi olacağını, şu anda yapabileceğim tek şeyin onu dinlendirmek olduğunu söylüyorlar, ama onun için her şeyi daha iyi hale getirmek, dünyasındaki her şeyi düzeltmek ihtiyacım, derime çarpan bir kırbaç gibi bana tekrar tekrar vuruyor.

O çok iyi bir çocuk. Zeki, cesur, çekici.

Hayatımın geri kalanını, onun ne kadar özel olduğunu bilmesini sağlamak için geçireceğim. Her zaman bana güvenebileceğini bilmesini sağlamak için.

Onun korunduğundan emin olacağım.

Kirpikleri titriyor, sonra aniden göz kapakları açılıyor ve bana doğru bakıyor.

Yatağının yanında oturup elini tuttuğumu görünce şaşırılmış gibi görünmüyor.

"Merhaba," diyorum yumuşak bir sesle.

Bir an boyunca bana sabit bir şekilde bakar, sonra yutar. Küçük, kısık bir sesle "Sen benim babam mısın?" der.

Tıpkı annesi gibi, doğrudan konuya girer. Neredeyse gülecektim, ama bunun yerine rahat bir nefes alırım. "Olmak isterim. Sen ne dersin?"

El ele tutuştığımız ellerimize bakıyor, sonra gözlerini kapatıp başını sallıyor ve "Tamam" diye fısıldıyor.

Nefesi yavaşlar, başı bir yana düşer ve bir anda tekrar uykuya dalar.

Göğsümdeki baskı ezici. Maven'dan daha çok sevebileceğim birini hiç düşünmemiştim, ama bu çocuk şimdiden kalbimi tamamen çalmış durumda.

"Efendim?"

Başımı kaldırıp baktığımda, hemşirelerden birinin yatağın yanına sessizce yaklaştığını gördüm. Sessizce, "Bayan Blackthorn'u görmek isteyen bir adam var. Kimsenin odasına girmesine izin vermeyin demiştiniz, o yüzden..." dedi.

"Bir adam mı? Kim o?"

"Silas Hawthorne, efendim. Sizi hatırlayacağınızı söyledi."

Kaşlarımı çatarak hafızamı taradım, ama bu isim bana bir şey çağdırtmadı. Hemşire benim şaşkınlığımı fark etti, çünkü ekledi: "Sayın doktor, uzun zaman önce sizin aileniz için çalıştığını söylüyor."

Tanrım. Doğru ya, Silas eskiden bahçıvanımızdı. Ama yıllar önce istifa edip Solstice'den taşınmıştı. En az on iki yıl önce, belki daha da fazla.

Bea'yı bırakmak istemiyordum, ama nazikçe elini bıraktım ve ayağa kalktım. Sonra hemşireye uyarıcı bir bakış attım.

Sesimi alçak ve sert bir tonda, "Ona en iyisi verilecek, anlaşıldı mı? Bakım, testler, yemek, her şey. *En ufak* bir rahatsızlık bile çekerse, her birinizi şahsen sorumlu tutacağım..."

"Evet, efendim," hemşire yumuşak bir sesle sözümü keser. "Bunu söylediniz, efendim. Birçok kez. O ve Bayan Blackthorn emin ellerde, size söz veriyorum."

Bea'ya son bir kez bakıp, hemşireye kısa bir selam verip koridora çıkıyorum.

Maven'in odası Bea'nın odasının yanında. Pencere perdeleri çekilmiş ve kapı kapalı. Kapısının önünde, elinde kovboy şapkasını sinirli bir şekilde çeviren, flanel, kot pantolon ve bot giymiş uzun boylu bir adam duruyor. Sanırım şu anda altmışın üzerinde, ama hala tuz ve biber saçları ve zayıf ama kaslı bir vücudu var.

Başını kaldırır, beni görür ve hareketsiz kalır.

Bu ani ortaya çıkışın tuhaf zamanlamasından şüphelenerek, gözlerimi ona dikiyorum. "Silas. Bu bir sürpriz. Senin için ne yapabilirim?"

Sinirli bir şekilde Maven'in kapısına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ben... May'i görmeye geldim."

Kaşlarımı kaldırıp, onu baştan aşağı meydan okurcasına süzdüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Öyle mi? Ne ilginç. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Boğazını temizler, Maven'in kapısına gizlice bir bakış daha atar. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Gergin bir şekilde, bir an onu düşündükten sonra, koridorun sonundaki bekleme odasını işaret ettim. "Beni takip et."

Onun önünde yürürken gerginim, zihnim karışık ve sinirlerim gergin. Boş bekleme odasına vardığımızda durup, onun odanın ortasında gergin bir şekilde daireler çizerek, elinde şapkasını döndürdüğünü izliyorum.

Sonunda durup bana dönüyor. Kısa bir duraklamadan sonra, "Ben onun babasıyım" diyor.

Korkunç bir an için, Bea'dan bahsettiğini düşünüyorum. Ama botlarına bakıp "Elspeth ve ben aşıktık" diye mırıldandığında kafamdaki karışıklık gider.

"Durun," diyorum, kalbim çarpıyor. "Bir dakika. Demek ki siz..."

"Bizi gizli tutmak istedim," diye sözümü keser, acı dolu gözlerle bana bakar. "Özellikle May doğduktan sonra. İnsanların ne diyeceğini, bana nasıl davranacaklarını korkuyordum..."

Sessizliğe gömülür, acı bir anıyı unutmak için gözlerini kapatır. Gözlerini tekrar açtığında, gözyaşlarıyla doludur.

"Kendimden utanıyorum. Elspeth öldüğünden beri bunca yıl boyunca May ile konuşmak için cesaretimi toplamaya çalıştım, ama... bunu hiç başaramadım. Ama baban beni arayıp olanları anlattığında, zamanın geldiğini anladım."

Sarsılarak, ona bir adım daha yaklaştım. "*Babam mı?*"

Silas başını sallar. "O bizim hakkımızda biliyordu. Bir keresinde eski aile kilisenizde bizi birlikte yakaladı. Orası bizim buluşup..." Boğazını temizleyerek devam eder. "Çan kulesine çıkardık. Yıldızları seyrederdik. O gece, son gece geç kalmıştım. O çoktan oradaydı, beni bekliyordu. Kuleden bana el sallıyordu, bir melek gibi, masal prensesi gibi, prensini bekleyen Rapunzel gibi."

Ağzı titriyor. Nefesi kesiliyor. Tek bir gözyaşı alt göz kapağından süzülerek yanağına doğru akıyor. "Ama o dikkatli değildi," diye fısıldar. "O her zaman çok korkusuzdu. Çatıya çıkmaya karar verdi. Kayarken bana el sallıyordu, Ronan, gülümsüyor ve el sallıyordu ve bu benim hatam, hepsi benim hatam, geç kaldım, *onu beklettim...*"

Sesi kırılır, yüzü buruşur ve göğsünü parçalayan hıçkırıklara boğulur.

O kadar şaşkınım ki, kıpırdayamıyorum. Hareketsizce durup, ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum, kafamda babamla yaptığım telefon görüşmesini tekrar tekrar oynatıyorum.

Kelime kelime hatırladıkça, onun aslında Maven'ın babası olduğunu hiç *söylemediğini* fark ettim.

Bu konu hakkında konuşmayacağını, bir daha bu konuyu açarsam benim için öldüğümü söyledi ve şok ve dehşet içinde, bariz bir sonuca varmak için acele ederken, babamın aslında hiçbir şeyi itiraf etmediğini gözden kaçırdım.

Ve sorgulandığında sık sık tam bir pislik gibi davrandığını.

Oğlunun onu gayri meşru bir çocuk sahibi olmakla ve bu süreçte karısını aldatmakla suçlamasından çok daha az aşağılayıcı konularda bile.

Yüzümü ellerimle kapatıp, beynimdeki sis dağılana ve tekrar düzgün düşünebilene kadar birkaç kez yukarı aşağı ovuşturuyorum.

Silas'ın geçirdiği kalp krizi hakkında merak ettim. Biraz dramatik görünüyordu, karda bir ceset bulduğunda kalbin durması

ama bu yeni bilgiyle, hiç de dramatik gelmiyor.

Maven'ın ölümünü izleyen ben olsaydım, asla iyileşemezdim.

"Başka bilen var mı?" diye sertçe

soruyorum. Silas başını sallıyor.

"İddiasını doğrulamak için DNA testi yaptırmaya razı olacağını varsayıyorum."

Şaşkınlıkla bana bakar. "Ne?"

"Kimsenin sözüne güvenmemeyi öğrendim. Bu konuda daha ileri gitmeden önce, söylediğin kişi olduğunu kanıtlaman gerekecek."

O başını sallar ve yüzündeki gözyaşlarını siler. "Evet. Teste gireceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Güzel."

Garip bir sessizliğin ardından, tereddütle şöyle der: "Peki, sen ve May...?"

"O benim karım olacak," diyorum açıkça. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Hayır."

Onun samimi cevabından memnun olarak başımı sallarım. Çünkü baba olsun ya da olmasın, Maven ve benim hakkımda tek bir olumsuz söz söyleyen herkes pişman olacak.

Hemen görmek istemedikleri bir yanımı görecekler.

"Efendim?"

Koridorda duran lavanta rengi önlüklü genç hemşireye dönüp bakıyoruz. Maven'ın odasını işaret ediyor. "Bayan Blackthorn sizi çağırıyor."

"Teşekkürler. Bir sorum var, burada babalık testi yapıyor musunuz?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet, efendim. Tek ihtiyacımız olan yanak sürüntüsü veya kan örneği. Sonuçlar genellikle beş ila yedi gün içinde çıkar."

Silas'a dönerek, "Ona da iletişim bilgilerini ver. Bir hafta sonra seninle konuşuruz" dedim.

Onu hemşireyle bırakıp Maven'ın odasına gidiyorum. Uyanık, hastane yatağında oturmuş, pencereden dışarıya,

gri, kararın alacakaranlığı seyrediyor.

Başını çevirip gözlerimiz buluştuğunda, ayak parmaklarımın ucuna kadar bir bağlantı hissediyorum.

Sessizce elini uzatır. Hızla yanına giderim, uzattığı elini tutar ve metal yatak parmaklığına yaslanarak öperim.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldarım. "Bea'yı tekrar kontrol ediyordum." "O nasıl?"

"Her şey yolunda görünüyor."

Yastığa yaslanarak yumuşak, düzensiz bir nefes verir. Onu incelerim, kalbim sevgiyle dolarken zihnim endişeyle doludur. O güçlüdür, ama en güçlü insanın bile kırılma noktası vardır.

Teyzelerinin yangından kurtulamadığını söylediğimde yüzündeki ifade...

Hiç bu kadar acı çekmiş birini görmemiştim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Nasıl hissediyorsun? Ne getireyim sana?"

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkar. "Telaşlanmayı bırak. Beni şımartacaksın," diye mırıldanır.

"Planım da bu zaten."

Planın, onun ev adresini benimkine hemen değiştirmek, sol yüzüğüne kocaman bir elmas yüzük takmak ve düğünümüzde hızlıca mihraba yürümek gibi şeyleri de içerdiğini ona söylemiyorum, çünkü onu bunaltmak istemiyorum.

Ama o ve ben, Blackthornlar evlenmez saçmalığını bir kez ve sonsuza kadar sona erdireceğiz.

Karşı çıkacağını biliyorum, ama onu ikna edeceğim. Bu kadını karım yapmak ve Bea'ya iyi bir baba olmak, yeni hayatımın misyonu.

Bana kaşlarını çatarak, "Neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?" diyor.

Dudaklarımdan gülümsemeyi silerek cevap veriyorum, "Sana söyledim bebeğim. Bu benim varsayılan ayarım."

Sonra eğilip, o kabul etmeden önce dudaklarını öperim.

Öpücük tatlı ve uzun sürer. Öpücük bittiğinde, dudaklarına şiddetle fısıldarım, "Seni seviyorum, Maven. Seni seviyorum. Artık hiçbir şey aramıza giremez."

Onun kahkahası yumuşak ve boşuk. "Neden bu bir tehdit gibi geliyor?"

"Bu bir söz. Bir yemin. Şu andan itibaren biz bir aileyiz. Sen, ben ve Bea, hepsi bu. Kimse bizi ayıramaz. Hiçbir şey bizi ayıramaz. İkinize de rahatsızlık veren herkes bana hesap vermek zorunda kalacak. Ve Tanrı onlara yardım etsin, çünkü onları parça parça edip cesetlerini ayaklarınızın dibine yığacağım."

Bir an bana bakıyor, gözleri doluyor, sonra derin bir nefes veriyor. "Sen delisin."

Bu beni güldürdü. "Öyle derler. Şimdi dinlen, bebeğim. Gözlerini kapat. Uyandığında burada olacağım." Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum, sonra yatağının yanındaki rahatsız plastik sandalyeye oturdum.

Her zaman onun yanında olacağım.

Hayatımızın geri kalanında olmak istediğim tek yer orası.

EPILOG

Cole Walker

Blackthorn Malikanesi'ndeki yangını herkes gibi haberlerden duydum.

Gece geç saatlerde yayınlanan haberlerdi çünkü ben hiç uyuyamıyorum, ama ekranın altındaki haber bandında Blackthorn adını görür görmez, koltuğumda dik oturdum ve ses seviyesini sonuna kadar açtım.

Buna "büyük yangın" dediler, ki bu sadece "lanet olası *büyük*" anlamına gelen süslü bir kelime.

Donmuş bir hayranlıkla, ormandaki geniş bir yapıyı yutan devasa alevlerin dramatik görüntülerini izledim, ta ki kendime gelip bir çanta hazırlayıp birkaç saat uykuya dalana kadar.

Sabahın ilk iş olarak, Chevy'imle Burlington'dan Solstice adlı uykulu küçük bir kasabaya doğru uzun bir yolculuğa çıktım.

Vardığımda, güneş mor dağların sarp kenarlarının üzerinde batmak üzereydi. Güzel bir Kasım akşamıydı, açık ve soğuk, berrak ve rüzgarsız.

Tabii ki basın da olay yerine akın etmiş, sanki kurtçuklar gibi.

Meraklı kalabalığın ve kameraların arasından zorla geçip, büyük demir kapının önünde nöbet tutan polise kimliğimi gösteriyorum.

Beni içeri almak istemiyor, bu yüzden yerel kolluk kuvvetlerinde tanıdığım birkaç kişinin adını veriyorum ve ona Maven Blackthorn'un özel dedektifi olduğumu söylüyorum, teknik olarak o beni kovmuş olsa da.

Bu da onu ikna etmediğinde, ona biraz para veriyorum.

İşe yaradı.

Onu suçlayamam. Kamu görevlileri genel olarak çok düşük maaş alıyorlar.

Adli tıp ekibi çoktan olay yerine gelmiş, dumanlar tüten malikanenin enkazını inceliyor. Yangını söndürmek için çevredeki dört itfaiye istasyonundan bir düzine itfaiye aracı geldi.

İtfaiye araçları hala mülkte park halinde ve kırmızı ışıkları yanıp sönüyor. Olay yeri, hayvanların kafeslerinden kaçıp çadırın içinde koşturarak konukları dehşete düşüren bir sirkteki kaos hissini veriyor.

Bir araştırmacıyı kenara çekip ne bildiğini soruyorum.

"Şu ana kadar mı? Pek bir şey yok. Sağlık görevlileri ambulansla iki kişiyi götürdüler, bir yetişkin kadın ve bir çocuk. İçeride birkaç yetişkin cesedi de var."

Gülümsüyor. "Közlenmişler, bu yüzden henüz cinsiyetlerini bilmiyoruz."

Bu kanlı manzara onu heyecanlandırıyor, sapık herif. "Sebepler hakkında ön bir fikrin var mı?"

"Onunla konuş." Polis üniformalı genç bir adamı işaret ediyor, sonra başka bir dedektifle konuşmak için uzaklaşıyor.

Polis memuru çok tecrübesiz, ağzını kapalı tutmayı bilmiyor. Konuşmaya o kadar hevesli ki, kendimi tanıtip bu aile için çalıştığımı söylemem yeterli oluyor.

"Ah, dostum, bu çok çılgınca, değil mi? Burası kadar eski ve havalandırması kötü bir yerde, felaketin reçetesi hazır. Tüm o odun yakan şömineler ve kapalı pencereler, anlıyor musun? Aslında daha önce olmaması bir mucize. O gazlar birikir ve sonunda o kadar yanıcı bir zehirli bulut oluşur ki, tüm mekanı Mars'a uçurmak için tek gereken bir kibrit çakmaktır."

O kadar heyecanlı ki, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Gazlar mı?"

O başını sallar. "Karbon monoksit. Belki metan da vardır. Solstice'in toprağında yüksek konsantrasyonlarda bulunur, bu yüzden buradaki herkesin kafası bu kadar karışık olabilir. Metan konusunda bir süre kesin bir şey söyleyemeyiz, ama kurbanları bulan ilk müdahale ekipleri CO'yu doğrulamak için onlara nabız oksimetre testi yaptılar. Seviyeler tavan yapmıştı. Aile doktoruyla da konuştular. Görünüşe göre, kadın

kadın, doktorun yakın zamanda muayene ettiği sırada şiddetli CO zehirlenmesi belirtileri gösteriyormuş, ama doktor bunu grip olarak yanlış teşhis etmiş.

"Kendini oldukça suçlu hissediyor, ama semptomlar aynı, biliyor musun? Baş dönmesi, baş ağrısı, mide bulantısı, tüm o saçmalıklar. Kafası da karışık. Akademide bir arkadaşımın kız kardeşi üniversitede karbon monoksit zehirlenmesi geçirmişti. Neler olduğunu anlayana kadar ölümün eşiğindeymiş gibi hissetmiş. Bir sürü çılgın şey görmüş, melekler, şeytanlar ve canavarlar duvarlarda sürünüyor. Gerçekten ürkütücü şeyler. Eski zamanlarda, o saçmalıkları söylediği için muhtemelen onun ele geçirildiğini düşünürlerdi."

Maven'ın, Ronan Croft'un ailesinin kilisesinin bodrumunda yasadışı insan deneyleri yaptığından ne kadar emin olduğunu, ne kadar çılgınca konuştuğunu (dürüst olmak gerekirse, deli gibi) düşünüyorum ve başımı sallıyorum.

"Doktorun muayene ettiği kişinin adını biliyor musun?" "Maven, sanırım? Bana sorarsan tuhaf bir isim."

Eskiden Blackthorn Malikanesi olan, dumanlar tüten, kararmış taş ve yanmış ahşap yığınının bakarak dalgın dalgın, "Yüksek düzeyde bilgiye sahip kişi anlamına gelir. Uzman. İbranice bir kelime." diyorum.

"Huh." Bir saniye düşündü. "İbranice, İncil'deki gibi mi?" Ona susmasını sağlayan bir bakış attım.

Utanarak uzaklaşır ve beni, yabancı otlarla kaplı çukurlu toprak yolda tek başıma bırakır. Ben de evin dumanlı kalıntılarına bakarak dururum.

O kararmış harabenin bir şekilde bana bakıp komplo kurduğunu düşünmemin sadece hayal gücümün ürünü olduğunu biliyorum...

Görüş alanımın kenarında hızlıca hareket eden bir şey beni döndürüp gökyüzüne bakmaya zorluyor. Bir an için, yıldızların arasında uçan devasa ve korkunç bir siyah şekil görüyorum, ama gözümü kırptığımda ortadan kayboluyor.

Omurgamdan bir ürperti geçerken, arkamı dönüp kapıya doğru geri dönüyorum.

Bahçenin karşısındaki demir bankta oturan kırmızı bir tilki, doğaüstü altın rengi gözleriyle gülümserken dişlerini göstererek beni izliyor.

TEŞEKKÜRLER

Monique Patterson, editör olarak gösterdiğin olağanüstü yetenek, karakterin, cömertliğin ve insan olarak saf nezaketin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum. "Daha karanlık ve daha berbat" kazanır.

Bramble, Tor ve Macmillan'daki ekiplerimle çalışmak büyük bir zevkti, ancak Mal Frazier, Giselle Gonzalez, Tyrinne Lewis, Eileen Lawrence, Emily Mlynek, Sarah Reidy, Lucille Rettino, Devi Pillai ve Neil Strong'a duyarlılıkları, özverileri ve profesyonellikleri için özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Beni dinlediğinizi ve önemsedığınızı bilmek benim için çok önemli.

Jenny Bent, benim dahi menajerim, sen beni tamamlıyorsun. Bir dakika, bunu ünlü biri söylemişti zaten. Peki ya şöyle desek? Sen beni *anlıyorsun*. Bu daha da iyi olabilir. Bu kadar havalı ve çalışması kolay biri olduğun ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Bent Agency'deki iki rock yıldızına, Victoria Cappello ve Emma Lagarde'a, halledilmesi gereken tüm işleri hallettikleri ve bunu büyük bir zarafetle yaptıkları için içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Georgana Grinstead, Valentine Grinstead, Meagan Reynoso ve Valentine PR'daki tüm ekibe destekleri ve rehberlikleri için teşekkür ederim.

Çalışmalarımı büyük bir coşkuyla paylaşan tüm blog yazarlarına, BookTokkers'lara, influencer'lara, eleştirmenlere ve kitap kulüplerine yaptıkları için çok teşekkür ederim. 2012 yılında ilk romanım yayınlandığında, sizin gibi insanların kitaplarımı tavsiye edeceği kadar şanslı olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Başarımanın ayrılmaz bir parçası oldunuz ve her birinize minnettarım.

Geissinger'ın Çetesi — siz benim kabilemsiniz. Bana hayat veren, beni güldüren, tuhaf, komik ve sarsılmaz bir şekilde destekleyen kabilem. İnternetteki küçük köşemizin cenneti. Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız,

, benim destekçilerim olduğunuz ve rahatsız edici hayal gücümle sizi travmatize etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, suç ortağım ve eşim Jay'e... kulak tıkaçlarının icat edildiği için çok şanslısın. Ve ben de seni bulduğum için çok şanslıyım. İkimiz de benim kitaplarımdan hiçbirini okumadığın için çok şanslıyız, çünkü aksi takdirde gelecekte çok fazla evlilik terapisine gitmemiz gerekirdi ve kimsenin buna vakti yok. Seni seviyorum.

J.T. Geissinger'ın Diğer Kitapları

Queens and Monsters Serisi

Acımasız Yaratıklar

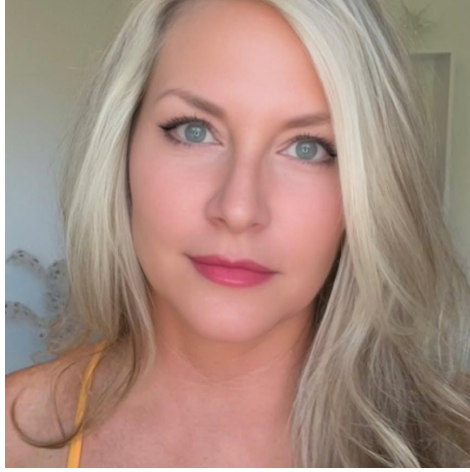
Carnal Urges Savage

Hearts Brutal Vows

Tek Başına

Mektup Arkadaşı

YAZAR HAKKINDA

[J.T. GEISSINGER](#), *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satan yazarlarından biridir ve otuz beş roman ve novella yazmıştır. Komik, enerjik romantik komedilerden yoğun erotik gerilim romanlarına kadar uzanan kitapları, dünya çapında yirmi milyondan fazla satmış ve yirmiden fazla dile çevrilmiştir.

Romance Writers of America'nın romantik kurgu dalında en yüksek ödülü olan RITA Ödülü'nde hem çağdaş hem de paranormal romantizm dalında üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında PRISM Ödülü, En İyi Paranormal/Kentsel Fantazi dalında Golden Quill Ödülü ve En İyi Erotik Romantizm dalında HOLT Madalyası'nı almıştır.

Onu jtgeissinger.com adresinde bulabilir veya [buradan](#) e-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz.

**Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Ya da bizi çevrimiçi olarak ziyaret
edin

us.macmillan.com/newslettersignup _

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilim kurgudan korkuya ve fanteziye kadar
kısa öyküler yayınlayan, ödüllü bir dergidir ve hem
tanınmış hem de yeni tür yazarlarına yer verir.

Dergiyi ziyaret ettiğinizde kitap incelemelerini,
denemeleri, yeniden okumaları ve daha fazlasını da
inceleyebilirsiniz. Dergiyi bugün ziyaret edin ve
sohbete katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

BLACKTHORN

Telif hakkı © 2025 J.T. Geissinger, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Harita: Virginia Allyn

Kapak içi resim Bastien Lecouffe Deharme

Kapak resmi Sasha Vinogradova

Bir Bramble Kitabı

Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group tarafından
yayınlanmıştır. 120 Broadway
New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Bramble™, Macmillan Publishing Group, LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri istek üzerine temin edilebilir. ISBN 978-1-

250-37913-9 (ciltli)

ISBN 978-1-250-42516-4 (imzalı)

ISBN 978-1-250-34676-6 (e-kitap)

eISBN 9781250346766

Bu e-kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu e-kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir.

sistemleri eğitmek amacıyla bu e-kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu e-kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazarı Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu e-kitap Pazar Direktifi 2019/790'ın Metin ve Veri Madenciliği istisnası kapsamına girmesini açıkça saklı

E-kitaplarımız promosyon, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk Baskı: 2025

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>İthaf</u>
4.	<u>Harita</u>
5.	<u>İçerik Uyarısı</u>
6.	<u>Önsöz</u>
7.	<u>Birinci Bölüm. Evim Güzel Evim</u>
8.	<u>Birinci Bölüm</u>
9.	<u>İkinci Bölüm</u>
10.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
11.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
12.	<u>Beşinci Bölüm</u>
13.	<u>Altıncı Bölüm</u>
14.	<u>Yedinci Bölüm</u>
15.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
16.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
17.	<u>Onuncu Bölüm</u>
18.	<u>On Birinci Bölüm</u>
19.	<u>Onikinci Bölüm</u>
20.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
21.	<u>On Dördüncü Bölüm</u>
22.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
23.	<u>On altıncı bölüm</u>
24.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
25.	<u>On sekizinci bölüm</u>
26.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>

27. [Yirminci Bölüm](#)
28. [Yirmi Birinci Bölüm](#)
29. [Yirmi İkinci Bölüm](#)
30. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
31. [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
32. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
33. [İkinci Bölüm. Aşk ve Diğer Canavarlar](#)
34. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
35. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
36. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
37. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
38. [Otuzuncu Bölüm](#)
39. [Otuz Birinci Bölüm](#)
40. [Otuz İkinci Bölüm](#)
41. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
42. [Otuz Dördüncü Bölüm](#)
43. [Otuz Beşinci Bölüm](#)
44. [Otuz Altıncı Bölüm](#)
45. [Otuz Yedinci Bölüm](#)
46. [Otuz Sekizinci Bölüm](#)
47. [Üçüncü Bölüm. Requiem](#)
48. [Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
49. [Kırkıncı Bölüm](#)
50. [Kırk Birinci Bölüm](#)
51. [Kırk İkinci Bölüm](#)
52. [Epilog](#)
53. [Teşekkür](#)
54. [J.T. Geissinger'ın Diğer Kitapları](#)
55. [Yazar Hakkında](#)
56. [Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

